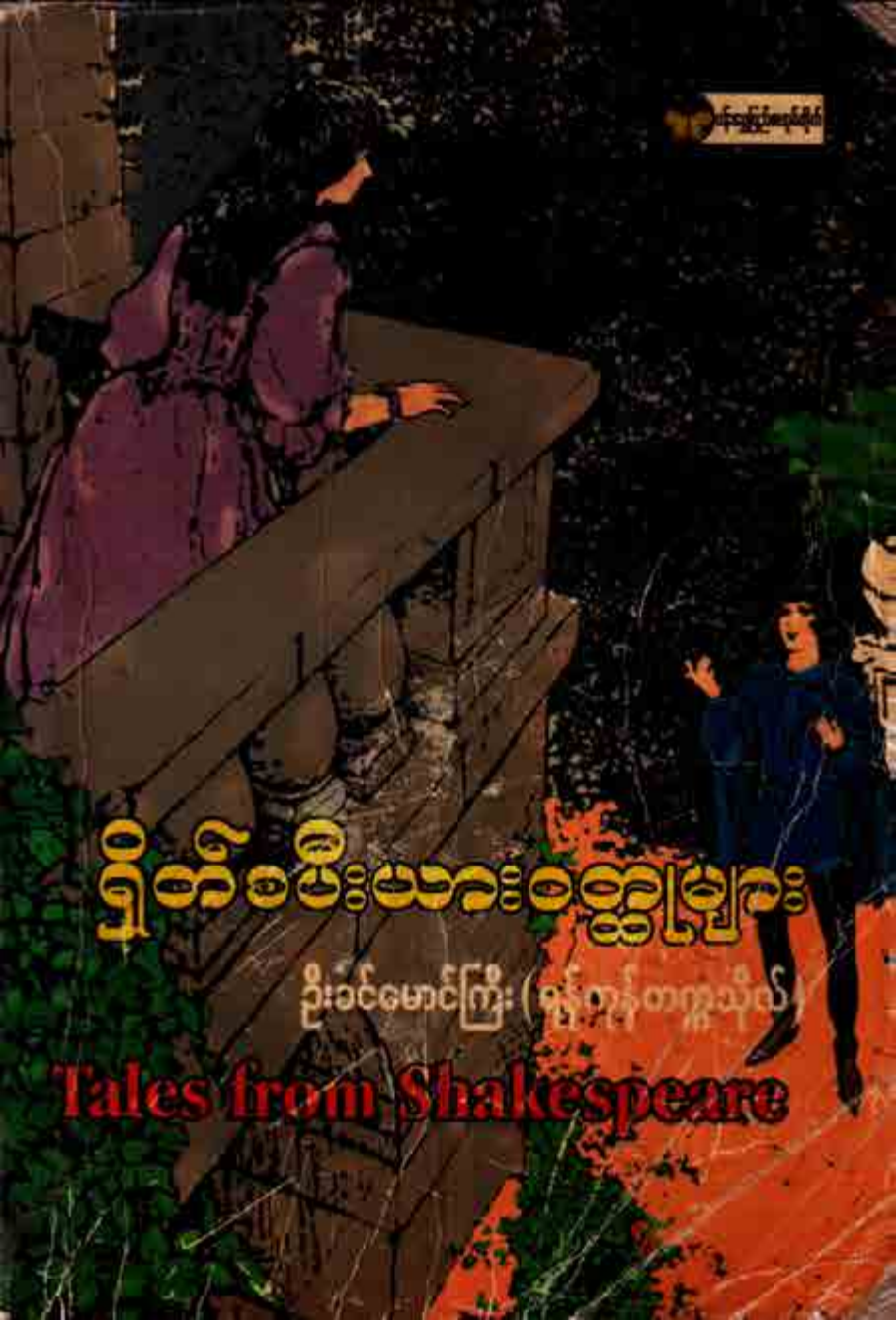

ရှုတ်စမီးယားဝတ္ထုများ

ဦးဝင်မောင်ကြီး (ရှုတ်စမီးယား)

Tales from Shakespeare

၆၄၀ ကျပ်
၁၀၀၀ အုပ်

၂၀၀၃ ခုနှစ်၊ ဇန်နဝါရီလ

ပထမအကြိမ်

မျက်နှာပိုးဒီဇိုင်း

စနာ

ထုတ်ဝေသူ

ဦးသန်းမြင့်

လင်းလင်းစာပေ (၁၁၀၄၀)

၄/၂၉၊ မြဝတီမင်းကြီးလမ်း၊

၁၀ မိုင်၊ ရန်ကုန်မြို့။

ပုံနှိပ်သူ

ဦးထွန်းထွန်း (၀၂၇၂၆)၊

အောင်မြင်ထွန်းပုံနှိပ်တိုက်၊

၂၄၂၊ လမ်း ၄၀၊ ရန်ကုန်မြို့။

စာမူခွင့်ပြုချက် ၁၁၀ / ၂၀၀၂ (၂)

အပုံနှိပ်ခွင့်ပြုချက် ၇၆၃ / ၂၀၀၂ (၈)

ပန်းရွှေပြည်ပုံနှိပ်အထူးထုတ်

ဝီလီယံဂျိတ်စ်ပီးယား၏

ဝတ္ထုပုံပြင်များ

ဒို့ကာဝ်အရေသုံးပါး

ပြည်ထောင်စု မပြိုကွဲရေး
တိုင်းရင်းသားစည်းလုံးညီညွတ်မှု မပြိုကွဲရေး
အမျှပ်အခြာအာဏာ တည်တံ့ခိုင်မြဲရေး

ဒို့အရေး၊
ဒို့အရေး၊
ဒို့အရေး။

ပြည်သူ့သဘောထား

ပြည်ပအားကိုးလှမိန့်ရိုး အဆိုးမြင်ဝါဒီများအား ဆန့်ကျင်ကြ။
နိုင်ငံတော်တည်ငြိမ်အေးချမ်းရေးနှင့် နိုင်ငံတော်တိုးတက်ရေးကို နှောင့်ယှက်
ဖျက်ဆီးသူများအား ဆန့်ကျင်ကြ။
နိုင်ငံတော်၏ပြည်တွင်းရေးကို ဝင်ရောက်စွက်ဖက် နှောင့်ယှက်သော ပြည်ပနိုင်ငံများ
အား ဆန့်ကျင်ကြ။
ပြည်တွင်းပြည်ပ အဖျက်သမားများအား တုံ့ရန်သူအဖြစ် သတ်မှတ်ချေမှုန်းကြ။

နိုင်ငံရေး ဦးတည်ချက် (၄) ရပ်

- * နိုင်ငံတော် တည်ငြိမ်ရေး၊ ရပ်ရွာအေးချမ်းသာယာရေးနှင့် တရားဥပဒေ နိုးနိုးထေး
- * အမျိုးသား ပြန်လည် စည်းလုံးညီညွတ်ရေး
- * နိုင်ငံမာသည့် ဖွဲ့စည်းပုံ အခြေခံဥပဒေသစ် ဖြစ်ပေါ်လာရေး
- * ဖြစ်ပေါ်လာသည့် ဖွဲ့စည်းပုံ အခြေခံဥပဒေသစ်နှင့်အညီ ခေတ်မီ ဖွံ့ဖြိုးတိုးတက်
သော နိုင်ငံတော်သစ်တစ်ရပ် တည်ဆောက်ရေး

စီးပွားရေး ဦးတည်ချက် (၄) ရပ်

- * စိုက်ပျိုးရေးကို အခြေခံ၍ အခြားစီးပွားရေး ကဏ္ဍများကိုလည်း ဘက်စုံဖွံ့ဖြိုး
တိုးတက်အောင် တည်ဆောက်ရေး
- * ရေထွက်စီးပွားရေးစနစ် ပီပြင်စွာ ဖြစ်ပေါ်လာရေး
- * ပြည်တွင်းပြည်ပမှ အတတ်ပညာနှင့် အရင်းအနှီးများ ဖိတ်ခေါ်၍ စီးပွားရေး
ဖွံ့ဖြိုးတိုးတက်အောင် တည်ဆောက်ရေး
- * နိုင်ငံတော် စီးပွားရေး တစ်ရပ်လုံးကို ဖန်တီးနိုင်မှု ဇွမ်းအားသည် နိုင်ငံတော်မှ
တိုင်းရင်းသား ပြည်သူတို့၏ လက်ဝယ်တွင် ရှိရေး

လူမှုရေး ဦးတည်ချက် (၄) ရပ်

- * တစ်မျိုးသားလုံး၏ စိတ်ဓာတ်နှင့် အကျင့်စာရိတ္တမြှင့်တင်ရေး
- * အမျိုးသား၊ ဓာတ်ဂုဏ်မြင့်မားရေးနှင့် ယဉ်ကျေးမှု အမွေအနှစ်များ၊ အမျိုးသားဝ
လကျဏာများ မပျောက်ပျက်အောင် ထိန်းသိမ်းစောင့်ရှောက်ရေး
- * မျိုးချစ်စိတ်ဓာတ် ရှင်သန်ထက်မြက်ရေး
- * တစ်မျိုးသားလုံး ကျန်းမာကြံ့ခိုင်ရေးနှင့် ပညာရည် မြင့်မားရေး

'ရိုမီယိုနှင့်ဂျူလီယက်' မှ

မာတိကာ

• ပီလိယမ်ရှိတ်စပီးယား	၉
၁။ ဇင်းနစ်မြို့ကကုန်သည်	၁၂
၂။ ဟင်းမလက်	၄၈
၃။ စွာကျယ်မဇ္ဈတ်ခန်း	၇၅
၄။ လီယာဘုရင်ကြီး	၁၀၉
၅။ တစ်ဆယ့်နှစ်ရက်မြောက်ည	၁၄၁
၆။ ရိုမီယိုနှင့် ဂျူးလိယက်	၁၈၁
၇။ ပျော်သလိုနေ ချစ်သူတွေ	၂၂၀
၈။ ရောမသူရဲကောင်း ဂျူးလိယက်ဆီစာ	၂၅၁
၉။ အဆန်းတကြယ် နွေလယ်အိပ်မက်	၂၈၃
၁၀။ မုန်တိုင်းသခင်	၃၀၅
၁၁။ လောဘသားကောင် မက်ကဘက်	၃၃၁

Tales From Shakepeare

ရှိတ်စပီးယားဝတ္ထုများ

ဦးခင်မောင်ကြီး
(ရန်ကုန်တက္ကသိုလ်)

WILLIAM SHAKESPEARE

His home-town buried him with honours—because he was a money-lender!

ဝီလီယမ်ရှိုတ်စပီးယား။ ။

ဝီလီယမ်ရှိုတ်စပီးယား (၁၅၆၄-၁၆၁၆) သည် အကောင်းဆုံးသော အင်္ဂလိပ်ကဗျာဆရာကြီး ဖြစ်ခဲ့သလို၊ အကြီးမြတ်ဆုံးသော ပြဇာတ်ရေးဆရာကြီးအနေဖြင့်လည်း တစ်ကမ္ဘာလုံးက အသိအမှတ်ပြုခြင်းကို အစဉ်တစိုက် ခံခဲ့ ရသူဖြစ်၏။

သူ့လောက် ဘယ်စာရေးဆရာ၏ ပြဇာတ်တွေမှ တိုင်းပြည် အမြောက်အမြားတွင် အကြိမ်ကြိမ်အဖန်ဖန် ရိုက်နှိပ်ထုတ်ဝေခဲ့ခြင်းမျိုး မရှိသည့်အပြင်၊ ဘယ်ကဗျာများမှ လည်း နိုင်ငံအနှံ့ ကျယ်ပြန့်စွာဖတ်ရှုခြင်း မခံကြရချေ။

ရှိုတ်စပီးယား၏ လက်ရာများမှာ ဘာသာပေါင်းစုံသို့ ပြန်ဆိုခြင်းခံရသော စာအုပ်များအနက် သမ္မာကျမ်းစာမှလွဲ လျှင် ကမ္ဘာပေါ်တွင် စောင်ရေအများဆုံး ဖြစ်ခဲ့၏။

သို့ဖြစ်စေကာမူ ဆရာကြီး၏ ဘဝဇာတ်ကြောင်းကိုတော့ အနည်းအကျဉ်းမျှသာ သိရှိခဲ့ကြရသည်။

ဆရာကြီး၏ မွေးနေ့ကို ၁၅၆၄ခုနှစ်၊ ဧပြီလ ၂၃ ရက်နေ့ဟု အကြမ်းဖျင်း ထုတ်ဖော်ခဲ့ကြသည်။

ဆရာကြီးသည် အသက် ၁၈ နှစ်အရွယ်တွင် အိမ်ထောင်ကျပြီး ၁၅၉၂ ခုနှစ်မှစ၍ ပြဇာတ်သရုပ်ဆောင်နှင့် ပြဇာတ်ရေးဆရာအဖြစ် နာမည်ကျော်ကြားလာခဲ့၏။

၁၅၈၉ ခုနှစ်မှ ၁၆၁၁ ခုနှစ်များအတွင်း ဆရာကြီးသည် အနည်းဆုံး ပြဇာတ် ၃၆ ပုဒ်၊ ဇာတ်ကြောင်းညွှပ်ကဗျာ နှစ်ပုဒ်နှင့် ဆွန်နက်ကဗျာ အများအပြားကို ရေးဖွဲ့ခဲ့၏။

၁၆၁၆ ခုနှစ်၌ ဆရာကြီး ဝီလီယမ်ရှိုတ်စပီးယား ကွယ်လွန်ခဲ့သည်။

'လိယာဘုရင်ကြီး' မှ

'စင်းနှစ်မြို့က ကျန်သည်' မှ

ဗင်းနစ်မြို့မှ ကုန်သည်

(ဇာတ်လမ်းတွင် ပါဝင်သော ဇာတ်ဆောင်များ)

- အန်တိုနီယို - ဗင်းနစ်မြို့နေ ရိုးသားသော ကုန်သည် လုလင်ပျိုတစ်ဦး
- ရှိုင်းလော့ - ဗင်းနစ်မှ ငွေတိုးချေးသမား၊ အန်တိုနီယို၏ ရန်သူ
- ဘက်စင်နီယို - အန်တိုနီယို၏ အရင်းနှီးဆုံး သူငယ်ချင်း
- ပေါ့ရှား - အလွန် ပညာရှိပြီး လှပသော မိန်းမပျိုလေး
- ဂရက်ရှီရန်နီး - ဘက်စင်နီယို၏ သူငယ်ချင်း
- နာရစ်ဆား - ပေါ့ရှား၏ အဖော်၊ သူငယ်ချင်းမ
- ဒေါက်တာဘဲလာရီယို - ပေါ့ရှား၏ အစ်ကိုဝမ်းကွဲ ရှေ့နေကျော်
- ဒေါက်တာဘဲလ်သဲဇား - အသွင်ပြောင်းစဉ် အသုံးပြုသော ပေါ့ရှား၏အမည်
- ဂျက်စီကာ - ရှိုင်းလော့၏သမီး
- လိုရင်းနီး - ဂျက်စီကာ၏ယောက်ျား၊ အန်တိုနီယို၏သူငယ်ချင်း၊ ဗင်းနစ်မြို့ဝန်မင်း

ဗင်းနစ်မြို့က ကုန်သည်

■ ၁ ■ အန်တိုနီယို၊ သူ့မိတ်ဆွေ ဘက်စင်နီယိုနှင့် သူ့ရန်သူ ရှိုင်းလော့

ဗင်းနစ်မြို့တော်သည် တစ်ချိန်သောအခါက ကြွယ်ဝချမ်းသာ၍ အင်အားကြီးမားခဲ့၏။ မြို့တော်၏ ချမ်းသာကြွယ်ဝမှုများမှာ ရပ်နီးရပ်ဝေး နိုင်ငံခြားတိုင်းပြည်များနှင့် ကုန်သွယ်ရာမှ ဖြစ်ထွန်းခဲ့ခြင်းဖြစ်၏။

ဗင်းနစ်မြို့သားများ၏ ဦးစီးခေါင်းဆောင်များမှာ လည်း ငွှေးကြွယ်သော ကုန်သည်ကြီးများသာ ဖြစ်ချေသည်။

၎င်းတို့အနက်မှ အချမ်းသာဆုံးတစ်ဦးမှာ အန်တိုနီယိုဆိုသူဖြစ်၍၊ ရိုးသားမှုနှင့် ကြင်နာသနားတတ်မှုတို့ကြောင့် ထင်ရှားကျော်ကြား၏။

အန်တိုနီယိုတွင် ဘက်စင်နီယိုအမည်ရှိ မိတ်ဆွေ ငှင်းချာတစ်ယောက်ရှိသည်။ ဘက်စင်နီယိုကား မျိုးကောင်းရိုးကောင်းမှ ဆင်းသက်ပြီး ရုပ်ရည်ချောမောသော လူငယ်တစ်ယောက်ပင် ဖြစ်လင့်ကစား ငွေ အမြဲတမ်းလိုနေ၏။

အကြောင်းမှ သူက ဟိတ်တစ်လုံးဟန်တစ်လုံးနှင့် ဝင့်ဝင့်ကြွားကြွားနေလေ့ရှိသောကြောင့် ဖြစ်၏။

ဘက်စင်နီယိုအား အလွန်ခင်မင်လိုလားသော အန်တိုနီယိုက မကြာမကြာငွေချေး၏။ သို့မဟုတ် စေတနာပါပါဖြင့် အလကားပေးလေ့ ရှိ၏။

ဖြစ်ပုံက ဘက်စင်နီယိုသည် လှမြင်းကြီးမက လှလွန်း လှသလောက် ပညာဉာဏ်ကြီးရင့်၍ စည်းစိမ်ဥစ္စာများနှင့် ပြည့်စုံသော လှပျိုဖြူကလေးတစ်ယောက်ကို မေတ္တာမျှမိလေ သတတ်။

သူမအမည်မှာ ပေါရှားဖြစ်ပြီး ဗင်းနစ်မြို့၏အပြင် ဘက် ဘဲလ်မောင့်အရပ်၌ နေထိုင်သည်။

ပေါရှားကလည်း ဘက်စင်နီယိုအပေါ်တွင် နှစ်လိုမှု ကလေးအချို့ ပြသခဲ့ရာမှ ဘက်ဆင်နီယိုက သူ့ကြင်ယာ ဇနီးအဖြစ် ပိုင်စိုးရရှိရန် မျှော်မှန်းခဲ့၏။

ဘက်စင်နီယိုသည် ပေါရှား အထင်ကြီးစေရန် အတွက် အထက်တန်းကျကျ သားသားနားနားဝတ်စား လျှက် အစေအပါးတစ်ပုံကြီးခြံရံကာ ဘဲလ်မောင့်ရှိ သူမ ထံသို့ အလည်သွားရန်ဆုံးဖြတ်လိုက်သည်။

ထိုသို့ လုပ်ဖို့ ငွေမရှိသဖြင့် အန်တိုနီယိုထံ ဒူးကက် ငွေဒင်္ဂါး သုံးထောင်ချေးဖို့ သွားပြော၏။

ထိုအချိန်က အန်တိုနီယိုမှာလည်း ထိုမျှ ငွေများများ စားစား လက်ထဲ၌မရှိခဲ့ပေ။ သူ့သင်္ဘောတွေအားလုံး ပင်လယ်ပြင်သို့ ရောက်နေကြ၏။ ထိုသင်္ဘောများ ကုန် စည်အပြည့်ဖြင့် ပြန်လာလျှင် သူလည်း ငွေတွေ အကြီး

အကျယ်ရမည်ဖြစ်သော်လည်း၊ ထိုကာလ မတိုင်ခင်အထိ တော့ ငွေ ကြပ်တည်းနေ၏။

ထို့ကြောင့် သူက ငွေတိုးချေးစားသူတစ်ဦးထံ၌ သူ့သင်္ဘောတွေကို အာမခံတင် အပေါင်ထားပြီး ငွေချေး ပေးမည်ဟု ပြောဆိုခဲ့သည်။

အန်တိုနီယိုနှင့် ဘက်စင်နီယို နှစ်ဦးသား ငွေဒင်္ဂါး သုံးထောင်ကိုချေးရန် ငွေချေးစားသော ရှိုင်းလော့ဆီသို့ သွားကြ၏။

အမှန်စင်စစ် ရှိုင်းလော့ကား အန်တိုနီယို၏ရန်သူ ဖြစ်၏။

အန်တိုနီယိုသည် စိတ်ကောင်းနှလုံးကောင်းရှိ၍ ကြင်နာတတ်သူဖြစ်သည်မှာ အမှန်။ သို့သော်လည်း ရှိုင်းလော့ ကိုတော့ အဆိုဝါးဆုံး ဆက်ဆံလေ့ရှိသည်။

အကြောင်းရင်းကတော့ ရှိုင်းလော့က ဂျူးတစ် ယောက် ဖြစ်သောကြောင့်ပင်ဇာည်း။

အန်တိုနီယိုမှာ ခရစ်ယန်တစ်ယောက်ဖြစ်သလို ထို အချိန်ကာလ သမယက ဂျူးနှင့် ခရစ်ယန်များအကြားတွင် မကျေမလည်နှင့် ရန်လိုမှန်းတီးမှုတွေ ပွားနေကြ၏။

ထို့အပြင် ရှိုင်းလော့သည် အမြတ်ကြီးစားရန်အတွက် သာ ငွေချေးသလို၊ ချေးငွေအပေါ်တွင် မတန်တဆ အတိုး များ ပယူလေ့ရှိ၏။

တစ်ဘက်က အန်တိုနီယိုကမူ သနားကြင်နာမှုဖြင့် ငွေချေးပြီး၊ အတိုးလည်း မတောင်းတတ်ချေ။

မြီးစားက အကြွေးမပေးနိုင်သောအခါမျိုး၌ ရှိုင်းလော့က သနားညှာတာခြင်းကင်းမဲ့စွာဖြင့် ထောင်းချပစ်တတ်၏။

အန်တိုနီယိုကတော့ သူနှင့် ဆန့်ကျင်ဘက်ဖြစ်လျက်၊ သူ့မြီးစားများအပေါ်တွင် ညှာတာသနားမှု များစွာပြုကာ ဘယ်တော့မှ ထောင်းချပစ်သည် မရှိခဲ့။

အန်တိုနီယိုသည် ရှိုင်းလော့အား လူတောထဲတွင် ရန်စ ဖော်ကား၏။ ရှိုင်းလော့ကို လူစိတ်မရှိတဲ့ခွေးကြီးဟု ခေါ်၍ ဆဲရေးရှုံ့ချခဲ့သည်။

ရှိုင်းလော့အဖို့ အန်တိုနီယိုကို မုန်းတီးရန် အကြောင်း လုံလုံလောက်လောက် ရှိခဲ့သလို အူထဲအသည်းထဲကပင် မုန်းတီးခဲ့၏။ အန်တိုနီယိုအား ကလဲ့စားချေခွင့်ရရန် စိတ်ရှည်လက်ရှည် စောင့်ဆိုင်းနေမိသည်။

။ ၂ ။ တူးဆန်းသောစာချုပ်

အန်တိုနီယိုက ငွေချေးဖို့ တောင်းဆိုလာခြင်းသည် ရှိုင်းလော့အတွက် ကလဲ့စားချေရေး အခွင့်ကောင်းပေးလိုက်ခြင်းပင် ဖြစ်၏။

ပထမတော့ ရှိုင်းလော့က ငွေချေးရန် အင်တင်တင် လုပ်ပြီး မူနေလိုက်သေးသည်။

“မင်းပြောတာက မင်းသင်္ဘောတွေ အိမ်ပြန်ရောက်မှ ငါ့ငွေကို ပြန်ဆပ်မယ်ပေါ့လေ”

သူက အန်တိုနီယိုကို ပြော၏။

“ဒါပေမယ့် မင်းသင်္ဘောတွေ ဘေးကင်းရန်ကင်းချောချောမောမော ပြန်ရောက်ပါမယ်လို့ ငါ ဘယ်လိုနည်းနှင့် သေချာသိပါ့မလဲ။ သူတို့ဟာ မုန်တိုင်းမိပြီး ပျက်သွားနိုင်တယ်။ ပင်လယ်စားပြဲတွေ အဖမ်းလည်း ခံသွားရနိုင်တာပဲ”

ရှိုင်းလော့ တစ်အောင့်မျှ စဉ်းစားလိုက်ပြီး ကလိန်က ကျစ်အကြံကို ကြံစည်လိုက်၏။ သူက ဆက်ပြောခဲ့သည်မှာ-

“... ဝိတစ်ခါတော့ ငါ ရက်ရောလိုက်
... ငါ ငွေချေးလိုက်မယ်။ ပြီးတော့ အဲဒီ
... တစ်ပြားမှ မယူပါဘူး။”

ထိုနေရာ၌ ရှိမ်းလော့က ထူးဆန်းသောအပြုံးဖြင့်
ပြုံးပြီးမှ ထပ်ပြောခဲ့သည်။

“အဲ၊ အပျော်အပြက်သဘောမျိုးနဲ့ ကတိတစ်ခုတော့
ထားရလိမ့်မယ်။ ဒီငွေတွေကို သုံးလအတွင်း မင်း ပြန်မဆပ်
နိုင်ရင် မင်းရဲ့အသား တစ်ပေါင် ငါ့ကို ပေးရလိမ့်မယ်။
ဒီအပြင် မင်းကိုယ်ပေါ်မှာ ဘယ်နေရာကမဆို ငါကြိုက်ရာ
ရွေးပြီး လုံးယူခွင့်ပြုဖို့လည်း ပါတယ်။ ဒါကို မင်း သဘော
တူမယ်ဆိုရင်ဟော့ ငါ ငွေချေးလိုက်မယ်။ မင်း သဘောတူ
ပါ့မလား။ သဘောတူကြောင်း စာချုပ်တစ်ခုကို လက်မှတ်
ထိုးပေးမလား။”

အန်တိုနီယိုလည်း ရှိမ်းလော့တစ်ယောက် မကြိုစဖူး
စိတ်ကောင်းဝင်နေပါလားဟု တွေးရင်းက အားတက်သရော
သဘောတူလိုက်မိ၏။

ဘက်စင်နီယိုကတော့ သံသယရှိပြီး သူ့မိတ်ဆွေ
အား စာချုပ် လက်မှတ်မထိုးဖို့ တောင်းပန်သည်။

“သူတော်ကောင်း အန်တိုနီယိုရယ်။ လက်မှတ်မထိုး
လိုက်ပါနှင့်ကွာ။ ငါ တောင်းပန်ပါရစေ။ ဒီစာချုပ်က ထူးဆန်း
တယ်ကွာ။ သူ့အထံမှာ ဆိုးဝါးယုတ်မာတဲ့ ရည်ရွယ်ချက်တွေ
ဖြူပဲထားတာပဲကွာ။ မင်းသဘောတွေ အိမ်ပြန်ရောက်မလာ
ရင် ဘာဖြစ်သွားမလဲဆိုတာလဲ စဉ်းစားပါဦး။ ရှိမ်းလော့
က မင်းအသားတစ်ပေါင်ကို လုံးယူမှာ သေချာတယ်လေ။”

အဲဒါ တရားဥပဒေနှင့်အညီလည်း ဖြစ်တယ်။ သူက မင်း
အသည်းနှလုံးကို ခွဲထုတ်မှာကွ၊ ခွဲထုတ်မှာ။ မင်းသေရတာ
ငါ့ကြောင့် ဖြစ်နေပါဦးမယ်ကွာ။ သူငယ်ချင်းသူတော်ကောင်း
ကြီးရာ။ စာချုပ် လက်မှတ်မထိုးဖို့ ငါတောင်းပန်ပါတယ်
ကွာ။”

ဘက်စင်နီယို ဘယ်လောက်ပင် တောင်းပန်လင့်
ကစား အချည်းနီးသာ ဖြစ်ခဲ့၏။ အန်တိုနီယိုကား သူ၏
စိုးရိမ်ကြောက်ရွံ့မှုများကို ရယ်မောပစ်လိုက်၏။ သဘောတူ
စာချုပ် လက်မှတ်ထိုးပြီး ငွေတွေကို လက်ခံရယူခဲ့သည်။

ဘက်စင်နီယိုလည်း ဘဲလ်မောင့်သို့ ခရီးစထွက်နိုင်
ခဲ့ပါပြီ။

သူက အဖိုးထိုက်အဖိုးတန်တွေ ဆင်ယင်ဝတ်စား
လျက်။ နောက်တော်ပါ အခြွေအရံတွေ တစ်သိတစ်တန်းကြီး
ကိုလည်း ပြောင်လက်တောက်ပစွာ လိုက်ပါလာစေသည်။

သူက လှပျိုဖြူ ပေါ့ရှားကို ဇနီးအဖြစ် စုံဖက်နိုင်
ရေးအတွက် မျှော်လင့်ချက်များ မြင့်မြင့်မားမားထားရှိခဲ့၏။

ဘက်စင်နီယို၏ စိတ်အသိတရားတွင် အန်တိုနီယို
ကြိုရမည့် ဘေးအန္တရာယ်ကို မေ့လျက်။ အချစ်စိတ်ကူးများ
ဖြင့်သာ ပြည့်လျှံနေပါတော့သည်။

။ ၃ ။ သေတ္တာကလေး သုံးလုံး

အိုမင်းမစွမ်းနှင့် ဇရာထောင်း၍ ကွယ်လွန်ခဲ့ရသော ပေါ့ရှား၏ ဖခင်ကြီးသည် သမီးဖြစ်သူအား သင့်တော်သော ခင်ပွန်းရွေးချယ်နိုင်ရန် ဆန်းကြယ်သော အစီအမံတစ်ရပ်ကို ကြံဆောင်ခဲ့၏။

သူက သမီးအား သေတ္တာသုံးလုံး ပေးအပ်ခဲ့သည်။ ပထမကြုတ်ကို ရွှေဖြင့်လုပ်ထားပြီး ဒုတိယမှာ ငွေသေတ္တာဖြစ်၍ တတိယကတော့ ခဲကြုတ်ဖြစ်၏။

ပေါ့ရှား၏ ပုံတူပန်းချီကားငယ်သည် သေတ္တာတစ်ခုခုထဲ၌ ရှိနေ၏။

ပုံတူရုပ်ပုံလွှာပါသော သေတ္တာကို ဦးဦးဖျားဖျား မှန်ကန်စွာ ရွေးချယ်နိုင်သူ ဖူးစာရှင်အား ပေါ့ရှား၏ ခင်ပွန်းအဖြစ် ပေးစားမည်။

ခင်ပွန်းလောင်း ဝင်ရွေးသူမှန်သမျှ မှန်းချက် လွှဲချော်သွားခဲ့လျှင် ဘယ်တော့မှ မိန်းမ မယူရတော့ပါဟုလည်းကတိ ပေးရမည်ဖြစ်၏။

ဤသည်မှာ ခက်ခဲကြပ်တည်းသော အခြေသို့ ဆိုက်စေ၍ ဒီအချက်ကို ကြားလိုက်ကတည်းက ဖူးစာရှင်လောင်းအများအပြားမှာ စွန့်စွန့်စားစားမကြီးစားဝံ့တော့ဘဲ ရှောင်ပြေးသွားကြလေ၏။

ပထမဆုံး ကြီးစားမည့်သူမှာ မော်ရိုကိုမှ မင်းသားတစ်ပါး ဖြစ်၏။

သူက သူ့ကိုယ်သူ ပြောလိုက်၏။

“ငွေနှင့်ခဲဆိုတာတွေက အညံ့စားသတ္တုတွေပဲ။ အဲဒါတွေဟာ ကျက်သရေရှိလှတဲ့ ပေါ့ရှားရဲ့ တနဖိုးမဖြတ်နိုင်တဲ့ ရွှေရုပ်လွှာထည့်ဖို့ အင်မတန်မှ သိမ်ဖျင်းလှပေတယ်”

သို့ဖြင့် သူက ရွှေသေတ္တာလေးကို ရွေးချယ်လိုက်သည်။

သူ ဖွင့်ကြည့်လိုက်တော့ အထဲမှာ အရိုးခေါင်းပုံကြီးသား တွေ့လိုက်ရ၏။

ထို့အတူ ဤစာတန်းလည်း ပါရှိ၏။

ဝင်းဝင်းဝါဝါမြင်တိုင်း ရွှေ မထင်ပါလေနှင့်။

မော်ရိုကိုမင်းသားလည်း ဘဲလ်မောင့်မှ ချက်ချင်း လစ်ပြေးလေတော့၏။

သူ့ခမျာ အသိပညာတိုးသွားသော အဆွေးသမားကြီးအဖြစ် အိမ်ပြန်သွားရရှာသည်။

ဒုတိယ ကိုနောက်ပိုးကတော့ စပိန်မှ မင်းသားတစ်ပါး ဖြစ်၏။ သူက ဤစာများ ရေးထားသော ငွေသေတ္တာကလေးကို အကြာကြီး စိုက်ကြည့်နေမိသည်။

ကျွန်ုပ်ကို ရွေးချယ်သောသူသည် သူနှင့် ထိုက်တန်ရာကို ရပေလိမ့်မည်။

မင်းသားက ထိုစကားလုံးများကို ကြိုက်သွား၏။ သူသည် စိတ်မှန်းတော်သူဟု သူ့ကိုယ်သူ ထင်ခဲ့၏။ အကောင်းဆုံးနှင့် သူသာ ထိုက်တန်သည်ဟုလည်း အောက်မေ့ထား၏။

ထို့ကြောင့်လည်း ငွေသေတ္တာကို သူ ရွေးယူလိုက်သည်။

သူ ဖွင့်ကြည့်သည်တွင် အထဲ၌ မျက်စိမှိတ်ပြနေသော အရူးတစ်ယောက်၏ပုံကို တွေ့လိုက်ရသည်။

သူလည်း ဘဲလ်မောင့်မှ ဝေးရာသို့ ခဏမဆိုင်း မြင်းဒုန်းစိုင်း၍ ပြေးတော့၏။ သူလည်း အသည်းနှင့်အောင် စိတ်ထိခိုက်ခဲ့ရာမှ စိတ်ပျက် အားလျော့ခဲ့ရလေ၏။

ထို့နောက်မှ ဘက်စင်နီယို ရောက်လာခြင်းဖြစ်၏။ ပေါ့ရှားသည် ဘက်စင်နီယိုကို အလွန်မတန် ကြိုက်နေသလို သူ သေတ္တာ အရွေးမှားသွားမှာလည်း စိုးကြောက်နေရှာသည်။

သို့ဖြင့် သူ့ကို သူမနှင့် ခေတ္တမျှ သူနှင့်အတူ ဆုံတွေ့ပြီးမှ သေတ္တာကိုရွေးဖို့ ပန်ကြားခဲ့၏။

ဘယ်လိုပဲဖြစ်ဖြစ်၊ ဘက်စင်နီယိုက စိတ်မရှည်ပါ။ သူက မစောင့်နိုင်သလို သေတ္တာများထားရာအခန်းသို့ ဝင်သွားခဲ့သည်။

ဘက်စင်နီယိုသည် ရွှေသေတ္တာကို အချိန်အတော်ကြာအောင် လေ့လာစူးစမ်းနေ၏။

ပေါ့ရှားကလည်း သူ့ကို စိုးရိမ်တကြီး တောင့်ကြည့်နေခဲ့၏။

အပေါ်ယံအသွင်အပြင်တွေဟာ မကြာခဏ လှည့်စားတတ်တယ်။

ဘက်စင်နီယိုက တွေး၏။ လူဆိုးတွေက လူကောင်းအသွင် ခေါ်ောင်တယ်။

အရုပ်ဆိုးသူတွေကလည်း သူတို့ရဲ့အရုပ်ဆိုးမှုကို ဝတ်ကောင်းစားလှတွေနှင့် ပုံးကွယ်ကြတယ်။

သူက အပြောက်အမွန်းမပါ ပြောင်လက်လက် ခဲသေတ္တာကလေးကို ရွေးလိုက်သည်။

ဖွင့်ကြည့်သည်။ အထဲမှာတော့ ပေါ့ရှား၏ ပုံတူပန်းချီကားချပ်ကလေး။

ဘက်စင်နီယိုက ပေါ့ရှားကိုလှည့်ကြည့်ရာမှ သူကလည်း သူ့လိုပင် အပျော်ကြီးပျော်သွားကြောင်း တွေ့လိုက်ရ၏။

သို့နှင့်အမျှ ပေါ့ရှားက သူ့ကို သူမ ချစ်ခင်နှစ်သက်ကြောင်း ထိုတဒင်္ဂမှာပင် ဖွင့်ပြောလိုက်သည်။

“ရှင်ကို ကျွန်မ ကျွန်မကိုယ်တိုင်နှင့် ကျွန်မရဲ့ အိမ် ဂေဟာ၊ ကျွန်မရဲ့ အိမ်စေတေ့အပါအဝင် ကျွန်မမှာ ရှိသမျှ အားလုံး နှင်းအပ်ပါတယ်။ နောက်ပြီး ကတိသက်သေ အဖြစ်နှင့် ဟောဒီလက်စွပ်ကို ယူထားပါ”

ပြောပြောဆိုဆိုနှင့် သူမလက်တွင် ဝတ်ထားသော လက်စွပ်ကို ဘက်စင်နီယိုအား ပေးလိုက်သည်။

“ရှင် ဒီလက်စွပ်ကို ချွတ်ထားလိုက်မယ်ဆိုရင်တော့ ကျွန်မကို မချစ်တော့ဘူးလို့ မှတ်ရတော့မှာပဲ”

ဟုလည်း ပြောခဲ့၏။

“သေခြင်းတစ်ခုတည်းကသာ ကိုယ့်ဆီက ဒီလက်စွပ် ကို ခွဲယူလိုရမှာပါ”

ဘက်စင်နီယိုက သူမအား သစ္စာပြုလိုက်လေ၏။

■ ၄ ■ အန်တိုနီယို အဝပျက်ခြင်း

ယင်းအချိန်မှာပင် ထိုအခန်းအတွင်း၌ နောက် စုံတွဲ တစ်တွဲလည်း ရှိနေသည်။

သူတို့ကတော့ ဘက်စင်နီယို၏ သူငယ်ချင်း ဂရက်ရှိ ယန်နီနှင့် ပေါရှား၏ မိန်းမဖော်လည်း ဖြစ်၊ သူငယ်ချင်းလည်း ဖြစ်သော နာရစ်ဆား တို့ပေတည်း။

ယခု သူတို့ကလည်း ပေါရှားနှင့် ဘက်စင်နီယိုတို့ အတွက် အကြီးအကျယ်ပျော်ရွှင်ဝမ်းသာရကြောင်း ဆန္ဒ ပြုရန် လှလုံး ထွက်ပြကြသည်။

ဘက်စင်နီယိုနှင့် ပေါရှား မင်္ဂလာဆောင်လျှင် သူ တို့ကိုလည်း ဆောင်ခွင့်ပြုဖို့ တောင်းပန်ကြ၏။

သူတို့ပန်ကြားချက်က မဆိုင်းမတွပင် အာမခံချက် ရလိုက်သည်။

အဲဒီနေ့က ဘဲလ်မောင့်မှာ ဘယ်လောက်တောင် ပျော်မြူးနေလိုက်ကြမလဲလို့။

သူတို့ ပျော်ရွှင်မှုက ဝမ်းနည်းစရာသတင်းအချို့ကြောင့် မကြာမီပင် ပျက်စီးသွားရ၏။

သူ့အချစ်ဆုံးသူငယ်ချင်း အန်တိုနီယိုထံမှ ဆက်သားတစ်ယောက်က ဘက်စင်နီယိုအတွက် စာတစ်စောင်နှင့် အတူ ရောက်လာသည်။

ဘက်စင်နီယိုသည် စာကိုဖတ်ရင်းမှ အသက်ကင်းမဲ့စွာဖြင့် ဖြူဖတ်ဖြူရော်ဖြစ်သွား၏။

ငါသင်္ဘောတွေတော့ ပင်လယ်ထဲမှာ ပျောက်ကုန်ပြီ။ ဂျူးကြီးကို ငါ အကြွေး မဆပ်နိုင်တော့ဘူး။ ဒီတော့ ဒဏ်ဆောင်ဖို့ပဲ ရှိတော့တယ်ပေါ့ ချစ်သူငယ်ချင်းရယ်။ တတ်နိုင်ရင်တော့ မင်း ငါ့ကို လာကြည့်လှည့်ပါဦး။ ငါ မသေခင် မင်းကို မြင်သွားချင်စမ်းပါဘိ။

ဆက်သားလုပ်သူက အန်တိုနီယိုမမျှာ ယခုအခါ အခြားသော ကြွေးသမားများလို ထောင်သွင်းအကျဉ်းချထားခံနေရကြောင်းပါ ထပ်လောင်းပြောပြ၏။ အန်တိုနီယို၏ အမှုကို ရက်အနည်းငယ်အတွင်း အပြီးစီရင်တော့မည်တဲ့။

သတင်းစကားများက ပျော်ရွှင်မှုအားလုံးကို စိတ်မချမ်းသာမှုများအဖြစ် ပြောင်းလဲပစ်လိုက်၏။

ဘက်စင်နီယိုသည် စိတ် အထိခိုက်ကြီးထိခိုက်ပြီး ငိုများပင် ငိုမိသည်။

အန်တိုနီယိုခမျှာ သူ့အတွက် အသက်စွန့်ခဲ့ရာ၏။ ခုဆို သူ့အချစ်ဆုံးသူငယ်ချင်း သေရတော့မည်။ ပြီးတော့ ခုလိုဖြစ်ရတာလည်း သူ့အဖြစ် ဖြစ်နေ၏။ သူက ပေါ့ရှားကို အကြောင်းစုံ ပြောပြလိုက်သည်။

သူ့အနေနှင့် ဘဲလ်မောင့်သို့ မျက်နှာပန်းလှလှ စတိုင်ကျကျ လာနိုင်ဖို့ ဘယ်သို့ ငွေလိုခဲ့ကြောင်း၊ အန်တိုနီယိုက သူ့အတွက် ငွေကို ဘယ်လို ချေးပေးခဲ့ကြောင်း၊ ရှိုင်းလော့က ဘယ်သို့ဘယ်ပုံ အဆန်းထွင်၍ငွေချေးခဲ့ကြောင်းနှင့် အန်တိုနီယိုက ဘယ်နည်းဖြင့် စာချုပ်မှာ လက်မှတ်ထိုးခဲ့ကြောင်းတွေ အစုံအလင်ပါခဲ့၏။

အန်တိုနီယို၏အသက်စတေးပြီး အနစ်နာခံမှုကို ပေါ့ရှား ကြားသိလိုက်သောအခါ သူ့ချစ်သူ ဘက်စင်နီယို၏ သူငယ်ချင်းကို ကူညီရန် စိတ်အားထက်သန်ခဲ့သည်။

ဘက်စင်နီယိုအား သူ့မနှင့်အတူ ဘဲလ်မောင့်တွင် နေစေလိုသော်လည်း အန်တိုနီယိုရှိရာ ဗင်းနစ်မြို့သို့ အမြန်ဆုံးသွားရန် ပြောကြားလိုက်၏။

“အန်တိုနီယိုကို ချမ်းသာခွင့်ပေးမယ်ဆိုရင် ကျွန်မ ရဲ့စည်းစိမ်တစ်ဝက် ရှိုင်းလော့ကို ပေးပါမယ်” ဟုလည်း သစ္စာကတိ ပြုလိုက်၏။

ဘက်စင်နီယိုနှင့် ဂရက်ရှိယန်နီတို့သည် ဗင်းနစ်ခရီးစဉ်အတွက် ချက်ချင်းပင် အသင့်ဖြစ်သွားကြသည်။

သူတို့ ခရီးမထွက်ခင် ပေါ့ရှားနှင့် ဘက်စင်နီယိုသည် နာရစ်ဆားနှင့် ဂရက်ရှိယန်နီတို့အတွက်နှင့် ပြိုင်တူ ဖြစ်သလို လက်ထပ်လိုက်ကြ၏။

ခင်ပွန်းသည်နှစ်ဦးသည် သူတို့၏ ဇနီးအသစ်စက်စက်ကလေးများကို မခွဲချင်ခွဲချင်နှုတ်ဆက်ပြီး ခရီးထွက်သွားကြရသည်။

ပေါရှားကတော့ အန်တိုနီယိုကို ဘယ်လိုကူညီရပါ
မလဲဟု စတင် စဉ်းစားခန်းဝင်လေ၏။

နောက်ဆုံး သူ နည်းလမ်းတစ်ခုကို တွေးမိ၏။

သူ့ဝမ်းကွဲအစ်ကိုဖြစ်သူ ဘွဲ့ရှေ့နေ ဒေါက်တာ
ဘယ်လာရီယိုထံ စာတစ်စောင်ရေးလိုက်သည်။

သူမအား အကြံကောင်းဉာဏ်ကောင်းများ ပေးရန်နှင့်
ရှေ့နေဝတ်ရုံကိုပါ ငှားရမ်းဖို့တောင်းခံခဲ့၏။

အချိန်တိုအတွင်းမှာပင် ပေါရှားနှင့် နာရစ်ဆားလည်း
ပင်းနစ်သို့ ခရီးနှင့်ခဲ့ကြသည်။

ရှေ့မှ သခင်က ရှေ့နေအသွင် ဝတ်စားခဲ့သလို
နောက်လိုက်ဖြစ်သူကလည်း ရှေ့နေစာရေးအဖြစ် ရုပ်ဖျက်
လာ၏။

ပေါရှားသည် ရှေ့နေတစ်ယောက်အနေဖြင့် အန်တို
နီယို၏အသက်ကို အစွမ်းကုန်ကယ်တင်ရန် ဆုံးဖြတ်ခဲ့
လေပြီ။

။ ၅ ။ အမှုစစ်ဆေးခန်း

ထိုစဉ်အတွင်း ဘက်စင်နီယိုနှင့် ဂရက်ရှိယန်နီတို့
ပင်းနစ်သို့ ရောက်ခဲ့ကြပါပြီ။

သူတို့နှစ်ဦးသား တရားရုံးခန်းမထဲ ဝင်၍ အမှုစစ်
ဆေးမှာကို စောင့်နေမိကြ၏။

မကြာမီ မြို့ဝန်မင်းက အခြွေအရံများနှင့် ဝင်ရောက်
လာသည်။ တရားခွင်တွင် နေရာယူပြီး အမှုကို စစ်တော့
သည်။

မြို့ဝန်မင်းက ရှိုင်းလော့ကို ကရုဏာစိတ်ထားပြီး
အသားတစ်ပေါင်ကို မယူရန် ပျောင်းဖျသေး၏။

ရှိုင်းလော့က မနာခံပါချေ။

ဘက်စင်နီယိုကလည်း အန်တိုနီယို ချေးယူထားသည့်
ငွေထက် နှစ်ဆပိုပေးမည်ဟု ကမ်းလှမ်းသည်။

ရှိုင်းလော့က လက်မခံခဲ့။

“ကျုပ်က အသားတစ်ပေါင်ကို အရ လှီးယူမယ်။
ဥပဒေက ကျုပ်ဘက်မှာ ရှိနေတာပဲ။ အန်တိုနီယိုဟာ
စာချုပ်ထဲမှာ ရေးထားတဲ့အတိုင်း အပြစ်ဒဏ်ကို ပေးဆပ်
လေ့ရှိမယ်”

မြို့ဝန်ကြီးအဖို့ အန်တိုနီယိုကို သနားသော်လည်း ဘယ်သို့မျှ မကူညီနိုင်ပါ။

တရားဥပဒေအရ ရှိုင်းလော့ဘက်က အသာစီးရနေ သလို၊ ဥပဒေအတိုင်း လိုက်နာဖို့သာရှိတော့၏။

ဗင်းနစ်မြို့ပွင့် ပညာဉာဏ်အထက်မြက်ဆုံး ရှေ့ နေဖြစ်သူ ဒေါက်တာဘယ်လျာရီယိုက အန်တိုနီယိုဘက်က ခုခံပြောဆိုရန် လာရောက်ဖို့ရှိသည်။

ထိုရှေ့နေကျော်ကြီးပင်လျှင် ကံမကောင်းရှာသူ ကုန် သည်ကလေးကို ကယ်နိုင်ပါ့မလားဟု မြို့ဝန်မင်းက ပူပန် မေမိ၏။

သည့်နောက်မှ လူငယ်စာရေးကလေးတစ်ဦး ဝင်လာ ပြီး ဒေါက်တာ ဘယ်လျာရီယို ဖျားနာနေသဖြင့် တရားခွင့်သို့ မလာနိုင်ပါဟူသော အကြောင်းကြားစာကို ပေးအပ်၏။

သို့ဖြင့် သူ့အစား မိတ်ဆွေရှေ့နေကလေးဖြစ်သူ ဒေါက်တာ ဘဲလ်သဲစာအား အန်တိုနီယိုဘက်က လိုက်ပါ ဆောင်ရွက်ခွင့်ပြုပါရန် မြို့ဝန်မင်းထံ ပန်ကြားထား၏။

မြို့ဝန်မင်းက ခွင့်ပြုလိုက်ရာမှ ဒေါက်တာဘဲလ်သဲစာ တရားခွင့်သို့ ဝင်လာသည်။

သူကား အန်တိုနီယို၏အသက်ကို တယ်ဆယ်နိုင် မည့် ပညာအရွည်အချင်းရှိသော ရှေ့နေတစ်ဦးအနေဖြင့် ထူးထူးခြားခြားငယ်လှသေးကြောင်း တွေ့ရ၏။

အမှန်စင်စစ်တော့ သူသည် ယောက်ျားယောင် ဆောင်လာသော ပေါရှား ပင်ဖြစ်၏။ စာလာပို့သောစာရေး ကလေးမှာလည်း ရုပ်ဖျက်ထားသော နာရစ်ဆား ပါပေ။

ပေါရှားက ရှိုင်းလော့အား တစ်ဘက်သားကို သနား ဖို့ မြို့ဝန်မင်းကဲ့သို့ပင် တောင်းပန်၏။

သူမက ဂုဏ်သိက္ခာရှိရှိဖြင့် ပြောဆိုခဲ့သည်။

“သနားခြင်းကရုဏာတရားဟာ ပေးတဲ့လူမှာရော ယူရတဲ့လူမှာပါ မင်္ဂလာ ရှိပါတယ်။ ကျွန်တော်တို့အားလုံး ဟာ ဘုရားသခင်ဆီမှာ သနားကရုဏာကို တောင်းဆုခွေကြ ပါတယ်။ ဒါပေမယ့် ဘုရားသခင်က ကျွန်တော်တို့ဟာ တခြားသူတွေကို သနားကြင်နာမှသာ ကျွန်တော်တို့အပေါ် သနားကရုဏာ သွန်းဖြူးမှာပါ”

ရှိုင်းလော့ကတော့ မြင့်မြတ်သော ဤစကားတွေကို အရေးစိုက်နားထောင်ခြင်း မရှိပါ။

သူက သူမကို ပြော၏။

“ကျုပ် အပြစ်ဒဏ်ချမှတ်ဖို့သာ တောင်းဆိုပါတယ်။ တရားဥပဒေနှင့် ညီညွတ်တဲ့အပြစ်ဒဏ်၊ စာချုပ်ထဲမှာ ရေးထားတဲ့ အပြစ်ဒဏ်”

ပေါရှားက ပြန်မေးသည်။

“အန်တိုနီယိုက အကြွေးတွေ ပြန်မဆပ်နိုင်လို့လား”

“မဆပ်နိုင်လို့ပေါ့။ ကျုပ် တရားဥပဒေအရ အပြစ် ဒဏ်စီရင်ဖို့ တောင်းဆိုရတာ။ ကျုပ် ရသင့်ရထိုက်တဲ့ အသားတစ်ပေါင်ကို လှီးယူမယ်။ ကျုပ်ကို ကျုပ်ပိုင် အသားတစ်ပေါင်ပဲ ပေးပါလို့ ပြောချင်တယ်။ ဒါပဲ”

“ဒါဖြင့်လည်း စာချုပ်ကို ကျွန်တော် ကြည့်ပါရစေ ရှိုင်းလော့”

ပေါရှားက ပြော၏။

ရှိုင်းလော့က စာချုပ်အား သူမလက်ထဲ ထည့်လိုက်၏။

သူမက ဖတ်ပြီး-

“အင်း၊ ခင်ဗျားဘက်က လုံးဝမှန်တာပဲ ရှိုင်းလော့ရဲ့။ ခင်ဗျား အသားတစ်ပေါင် လှီးပိုင်ခွင့် ရှိနေသားပဲ။ ဒါပေမယ့် သနားပါဦးလို့ ကျွန်တော် ပန်ကြားချင်ပါတယ်။ ခင်ဗျားကို ဆတိုးပေးတဲ့ ငွေတွေကို ယူပါ။ ဟောဒီစာချုပ်ကိုတော့ ဖြစ်လိုက်ပါရစေ”

ရှိုင်းလော့ကတော့ ဥပဒေအရ အပြစ်ဒဏ်ပေးဖို့သာ တောင်းဆိုနေဆဲ။

သို့ဖြင့် ပေါရှားလည်း အန်တိုနီယိုဘက်လှည့်ကာ-

“ကဲ၊ ရှိုင်းလော့က အသားတစ်ပေါင် လှီးယူဖို့ အတွက် မင်း အသင့်ပြင်လိုက်ပေတော့။ တရားဥပဒေက သူ့ကို စီရင်ခွင့်ပေးထားတယ်”

ဟု ပြောလိုက်၏။

ထိုစကားများကို ကြားလိုက်ရာမှ ရှိုင်းလော့လည်း အူမြူးသွားပြီ။

“အို၊ ဖြောင့်မတ်မြင့်မြတ်လိုက်တဲ့ တရားသူကြီး။ အို၊ တော်လိုက်တဲ့ လူငယ်ကလေး”

ဟု အားရပါးရအော်လိုက်သည်။

သူက ပေါရှားအား ဒုတိယ ဒင်နီယယ်လို့လည်း ခေါ်ဆိုလိုက်၏။ ဒင်နီယယ်ကား ဂျူးလူမျိုးတို့က အလေး အမြတ်ဂုဏ်ပြုကြသော ပညာရှိကြီး ဖြစ်လေ၏။

ပေါရှားကလည်း ပြန်အော်လိုက်သည်။

“လာ ရှိုင်းလော့။ ခင်ဗျားရဲ့ အသားတစ်ပေါင်ကို လှီးယူပေတော့”

ရှိုင်းလော့ အန်တိုနီယိုရှိရာသို့ တိုးကပ်လာသည်။

သူ့လက်ထဲမှာ ဓားကြီး ကိုင်လျက်-

ဓားကြီးနှင့်ရွယ်ရင်းက အန်တိုနီယိုကို ရင်ဘတ်လှုပ် ထားဖို့ပါ လှမ်းပြောခဲ့၏။

။ ၆ ။ ရှိုင်းလော့ ပျက်စီးရပြီ

ရှိုင်းလော့က ဓားကို အသုံးမပြုနိုင်ခင် ပေါရားက စကားထပ်ပြောလိုက်ပြန်သည်။

“နေဦးရှိုင်းလော့။ ဒီမှာ ပြောစရာတချို့ ကျန်သေးတယ်။ ဒီစာချုပ်က သွေးတစ်စက်ကျဖို့ကလေးတောင်မှ ခင်ဗျားကို ခွင့်မပြုထားဘူးနော်။ စာသားတွေအရ အသားတစ်ပေါင်လို့ပဲ ပြောထားတယ်။ သွေးအကြောင်း ဖော်ပြထားတာမပါဘူး။ ဒီတော့ ခင်ဗျား အသားတစ်ပေါင် လွှဲလိုက်ရင် သွေးတစ်ပေါက်တော့ ထွက်လာမှာပဲ။ ဒါဆိုရင် ခင်ဗျားလည်း အပြစ်ဒဏ် သင့်ရလိမ့်မယ်။ အဲ အပြစ်ဒဏ်ကတော့ ဒီလိုရှိတယ်။ နိုင်ငံတော်က ခင်ဗျားပိုင်ဆိုင်သမျှ ပစ္စည်းတွေ အားလုံးကို သိမ်းယူဖို့ပဲ။ ခင်ဗျား အခု လက်ထဲမှာရှိတဲ့ ပစ္စည်းတွေ တစ်ခုမကျန် ဆုံးရှုံးရမှာ ရှိုင်းလော့ရဲ့”

ရှိုင်းလော့ နှုတ်ဆိတ်ငြိမ်ကျသွား၏။
နောက်ဆုံးတွင် စိတ်ပျက်သံကြီးဖြင့် မေး၏။

“ဒါ ဥပဒေပဲလား”

“အဲဒါ ဥပဒေပဲ”

ပေါရားက ပြန်ဖြေလိုက်သည်။

ရှိုင်းလော့၏မျက်နှာပေါ်၌ အကြီးအကျယ် စိတ်ဓာတ်ကျသွားပုံ ပေါ်နေ၏။

ဤသည်ကို ဂရက်ရှိယန်နီက မြင်ခဲ့သည့်နောက် လှောင်ပြောင်သရော်သံဖြင့် ထအော်တော့သည်။

“အို၊ မြောင့်မတ်မြင့်မြတ်လိုက်တဲ့ တရားသူကြီး။ အို၊ အတော်ဆုံး လူငယ်ကလေး။ အို၊ ဒုတိယ ဒင်နီယယ် ပါကလား”

ရှိုင်းလော့လည်း ဘက်စင်နီယိုဘက်သို့ လှည့်လိုက်သည်။

“မင်း ငါ့ကို ငွေရင်းရဲ့ ဆယ်ဆ ပေးမယ်ဆို။ ငါ့အဲဒီငွေကို ယူပါမယ်။ အန်တိုနီယိုကိုလည်း လွတ်ငြိမ်းခွင့် ပေးလိုက်မယ်လေ”

ဘက်စင်နီယိုက ငွေတွေကို ထုတ်လိုက်ပေးမယ့် ပေါရားက လှမ်းတားလိုက်သည်။

“မပေးနှင့် မပေးရဘူး။ ရှိုင်းလော့ဟာ တရားဥပဒေအရ အပြစ်ဒဏ်ပေးဖို့ကိုသာ တောင်းဆိုခဲ့တယ်။ သူတောင်းတာကို ပေးဖို့ကလွဲလို့ တခြားမရှိဘူး”

ဂရက်ရှိယန်နီလည်း ဂျူးကြီး၏ အရေးမလှပုံကို တွေ့၍ အားရဝမ်းသာမှုကို မမြို့သိပ်နိုင်တော့ဘဲ ခုလိုဘ၍ပြောပြန်၏။

“နားထောင်စမ်းပါ ဂျူးကြီးရှေ့။ အို မြင့်မြတ်လိုက်တဲ့ တရားသူကြီးပါလားနော်”

ပေါရားက ပြောပြန်သည်။

"ကဲ၊ ရှိုင်းလော့။ ခင်ဗျား အသားတစ်ပေါင် ယူတော့လေ။ ဒါပေမယ့် သတိတော့ ထား။ သွေး တစ်စက်မှ မထွက်စေနှင့်"

"ဒါဆိုလည်း ကျွန်တော်ဆီက ချေးထားတဲ့ငွေတွေ အရင်းအတိုင်းပဲ ပေးပါတော့"

ဘက်စင်နီယိုက သူပြောသည့်အတိုင်း ပေးမယ် ဟန်ပြင်၏။ သို့ရာတွင် ပေါရားက တားလိုက်သည်။

"သူက ဒီကမ်းလှမ်းချက်ကို ခင်ဗျားပေးတုန်းက ပယ်ချခဲ့ပြီးပြီလေ။ သူဟာ သူတောင်းဆိုတဲ့ အပြစ်ဒဏ်က လွဲပြီး တခြား ဘာမှ ရဖို့မရှိဘူး"

ရှိုင်းလော့လည်း တရားခွင့်မှ လစ်ပြေးရန် ခြေလှမ်း ပြင်လိုက်သည်။ သူ့ကြည့်ရတာ ခြေကျိုးနေသူနှင့် တူနေ ၏။ ပေါရားက လှမ်းခေါ်လိုက်ချိန်မှာ သူ ခြေ နှစ်လှမ်းပဲ မနည်းလှမ်းထားရသေးသည်။

"ရပ်လိုက်ဦး။ ကျွန်တော် ပြောစရာမကုန်သေး ဘူး။ ဥပဒေအရ ဗင်းနစ်မြို့သားတစ်ဦးကို သတ်ဖို့ကြံစည် တဲ့ ဘယ်နိုင်ငံခြားသားမဆို ခုလို အပြစ်ပေးခံရမယ်တဲ့။ သူ့ပိုင်ဆိုင်မှုရဲ့ တစ်ဝက်ကို အကြံခံရတဲ့ မြို့သားကို ပေး ရမှာဖြစ်ပြီး ကျန်တဲ့တစ်ဝက်ကိုတော့ နိုင်ငံတော်ကို အပ် ရမှာဖြစ်တယ်။ ဒီအပြင် မြို့ဝန်မင်းကလည်း အပြစ်ဒဏ် ထပ်ပေးနိုင်သေးတယ်။ သူ့အနေနှင့် အဲဒီရာဇဝတ်ကောင်ကို သေဒဏ်အထိတောင် စီရင်နိုင်တယ်။ ဒီတော့ ဒီမယ် ရှိုင်းလော့။ ခင်ဗျားကို ကျွန်တော် အကြံပေးချင်တာက မြို့ဝန်မင်းရဲ့ ရှေ့တော်မှောက်မှာ ဒူးထောက်အသနားခံ လိုက်ပါလို့"

မြို့ဝန်မင်းက ကြင်နာမှုအပြည့် ရှိ၏။ သူက ရှိုင်းလော့ အသက်ကို ဆက်ရှင်ခွင့် ပေးလိုက်၏။

"ဒါပေမယ့်"

သူက အမိန့်ချခဲ့သည်။

"ခင်ဗျားရဲ့ စည်းစိမ်ဥစ္စာတစ်ဝက်ကို အန်တိုနီယို ကို ပေးစေ။ ကျန်တဲ့တစ်ဝက်ကိုတော့ နိုင်ငံတော်က သိမ်း ယူစေ"

သည်တွင် အန်တိုနီယိုက နှုတ်ပွင့်လေ၏။

"ကျွန်တော် ကျွန်တော့်တစ်ဝက်ကို ယူမှာ မဟုတ် ပါဘူး။ ရှိုင်းလော့သာ ခရစ်ယာန်တစ်ယောက် ဖြစ်လာမယ် ဆိုရင် သူဟာ ကျွန်တော့်ဝေစုကို ပြန်ရပါလိမ့်မယ်"

ရှိုင်းလော့လည်း အန်တိုနီယိုအလိုကျ လုပ်ဆောင် မိမည်ဟု ကတိပြု၍ သူကွယ်လွန်ပြီးနောက် သမီးဖြစ်သော ဂျက်စီကာနှင့် သူမ၏ခင်ပွန်းသည် လိုရင်နို (အန်တိုနီယို၏ သူငယ်ချင်း)အား ချမ်းသာသမျှကို လွှဲပေးမည်လည်း ဖြစ်ပါ သည်။

ဂျက်စီကာသည် လိုရင်နိုနှင့် လက်ထပ်ရန် အိမ်မှ ချွတ်ပြေးခဲ့သဖြင့် ရှိုင်းလော့ အသည်းကြွေမတတ် ခံစား ခဲ့ရ၏။

ရှိုင်းလော့ခမျာ တစ်ချိန်က သမီးကို ဆုံးရှုံးခဲ့ရသလို အနည်းဆုံး များပြားလှစွာသော စည်းစိမ်ချမ်းသာတွေကို အကုန်လွတ်ရပေဦးတော့မည်။

ကလဲ့စားချေဖို့ သူ့မျှော်လင့်ချက်လည်း ရေစုန်မျော မိသေးပြီ။

သူသည် သေလုနီးပါးမှုက်နှုတ်ပြင်တွင် သွေးဆုတ်
ဖြူရော်လျက် ဝေဒနာခံစားနေရသော နှလုံးသားရှိရာကို
လက်နှင့်ဖိရင်းမှ-

“ဣန္ဒြေတော် သိပ်နေမကောင်းလို့ အိမ်ပြန်ခွင့်
ပြုကြပါ”

ဟု သနားစဖွယ် တောင်းပန်ခဲ့ရှာ၏။

“သဘောတူညီချက်ကို နောက်မှ ပို့ပေးလိုက်ပါ။

ဣန္ဒြေတော် လက်မှတ်ထိုးပေးပါမယ်”

မြို့ဝန်မင်းက ရှိုင်းလော့ကို အိမ်ပြန်ခွင့်ပေးလိုက်
၏။ ပြီးတော့ အန်တိုနီယိုအား ဖမ်းထားရာမှ လွတ်၍
ကရားခွင်ကို ရုတ်သိမ်းလိုက်တော့၏။

။ ၇ ။ လက်ဝတ်ရတနာများ

အမှုစစ်နေချိန် တစ်လျှောက်ပုံး ရှေ့နေကလေး
ဒေါက်တာဘယ်လ်သဲစား၏ ငယ်ရွယ်မှုနှင့် ဉာဏ်ပညာ
ထက်မြက်မှုကို လူတိုင်းက အံ့ဩမဆုံးဖြစ်ခဲ့ကြရသည်။

ပေါရှားသည် ရုပ်ပြောင်းရုပ်လွှဲ လုပ်ခဲ့ရုံမက အသံ
ပြောင်းပုံပါ ကောင်းလှသဖြင့် ဘက်စင်နီယိုကိုယ်တိုင်ပင်
မမှတ်မိခဲ့ပေ။

အားလုံးကပင် သူမကအား မကြုံစဖူး ထူးထူးကဲကဲ
လိမ္မာပါးနပ်လှသော တကယ့်ရှေ့နေတစ်ဦးဟုသာ ထင်မှတ်
ခဲ့ကြ၏။

အမှုပြီးဆုံးသွားသည်နှင့် အန်တိုနီယိုက ပေါရှားထံ
သွားပြီး မူလက ရှိုင်းလော့ သူ့ကိုချေးခဲ့သော ငွေဒင်္ဂါး
သုံးထောင်ကို လက်ခံပါရန် တောင်းတောင်းပန်ပန် ပေးမိ
သည်။

ပေါရှားက တင်းတင်းမာမာငြင်းဆန်သည့်အခါ
ဘက်စင်နီယိုက ဝင်၍ သူတို့ကျေးဇူးဆပ်မှုကို လက်ခံ
သောအားဖြင့် အမှတ်တရပစ္စည်းတစ်ခုခု ယူပါရန် ကမ်း
လှမ်း၏။

“အင်း၊ ခင်ဗျားက သိပ် ကျေးဇူးဆပ်ချင်တယ်ဆိုရင် တော့”

ပေါရှားက ကျီစယ်သည့်အနေဖြင့် ပြောလိုက်သည်။

“ခင်ဗျားရဲ့ လက်အိတ်တွေကို ယူပါမယ်”

ဘက်စင်နီယိုလည်း ချက်ချင်းဆိုသလို လက်အိတ် တွေကိုချွတ်၍ သူမကို ပေးလိုက်သည်။

ပေါရှားက ဆက်ပြောလိုက်ပုံက-

“ဒီအပြင် ခင်ဗျားဝတ်ဆင်ထားတဲ့လက်စွပ်ကိုလည်း ယူလိုပါတယ်”

“ဟာ၊ ဒါတော့ ကျွန်တော် မပေးနိုင်ဘူးဗျ”

ဘက်စင်နီယိုက အထိတ်တလန့်ပျာပျာသလဲ ငြင်း လိုက်၏။

“ဒါ ကျွန်တော့်မိန်းမ ပေးထားတာဖြစ်သလို ကျွန်တော် ဘယ်တော့မှ မချွတ်ပါဘူးလို့ ကတိပြုထားလို့ပါ”

ပေါရှားက ရယ်သွမ်းသွေးလိုက်၏။

“အင်း၊ လူတွေဟာ လက်ဆောင်အဖြစ် မပေးချင် တဲ့အခါမျိုးမှာ ဒီလိုပဲ ဆင်ခြေပေးနေကျမို့ ရိုးနေပါပြီဗျာ။ ခင်ဗျားမိန်းမဟာ ကျွန်တော် သေသေချာချာ ပြောရပါတယ် လေ။ ဒီလက်စွပ် ကျွန်တော့်ကိုပေးလိုက်တဲ့အတွက် ကျေ ကျေနပ်နပ်ကြီး ဝမ်းတောင်သာဦးမှာပါ”

သူမက လှည့်ထွက်ပြီး စာရေးမကလေး နှာရစ်ဆား နှင့် တရားရုံးမှ ထွက်ခွာသွား၏။

“ဘက်စင်နီယို ချစ်သူငယ်ချင်းရယ်။ ရှေ့နေကလေး ကို လက်စွပ်ပေးလိုက်ပါကွာ။ သူက ငါ့အသက် ကယ်ခဲ့

တာကွ။ တို့အပေါ်မှာ သူ့ကျေးဇူးဟာ ဆပ်လို့မကုန်နိုင် အောင် များလှပါတယ်”

သို့ဖြင့် ဘက်စင်နီယိုသည် သဘောတူလိုက်ပြီး ဂရက်ရှိယန်နီအား သူ့လက်စွပ်ကို ပေါရှားထံ လိုက်ပေး ခိုင်း၏။ ပေါရှားကလည်း လက်ခံယူသွားသည်။

ပါးနပ်သလောက် ချစ်စရာကောင်းသော နှာရစ်ဆား ကလည်း ဂရက်ရှိယန်နီအား သူ့လက်စွပ် ချွတ်ပေးဖို့တောင်း ပြန်သည်။

ထိုလက်စွပ်မှာလည်း သူတို့နှစ်ဦး လက်ထပ်ချိန်၌ သူမက ပေးခဲ့ခြင်းဖြစ်၏။

သူကလည်း ဘက်စင်နီယိုလိုပင် ဘယ်တော့မှ လက်မချွတ်ပါဘူးဟု ကတိပေးထား၏။

ပေါရှားနှင့် နှာရစ်ဆားတို့လည်း ဘဲလ်မောင့်သို့ တက်သုတ်ရိုက်ပြန်ခဲ့ကြသည်။

အိမ်ရောက်တော့ ရုပ်ပြောင်းထားသမျှ ပြန်ဖျက်ပြီး နှိပ်ခံ ပြန်ဝတ်ဆင်လျက် သူတို့၏ခင်ပွန်းသည်များ အလာ ကို မျှော်နေလိုက်တော့၏။

ပေါရှားက အန်တိုနီယိုအား ကြိုဆိုနေခိုက်မှာပင် ဂရက်ရှိယန်နီနှင့် နှာရစ်ဆားတို့လင်မယားက အခန်းထောင့် မှာ ရန်ဖြစ်နေကြပါပြီ။

သူတို့၏ ဒေါသတကြီးပြောဆိုသံတွေကို ပေါရှား ကြားလိုက်ရပြီး ရယ်ရယ်မောမောပင် လှမ်းမေးလိုက်မိ၏။

“ဟေ့၊ မင်းတို့ ဘာတွေ ပူညံပူညံနှင့် စကားများနေ ကြသတဲ့။ ဘာဖြစ်လို့လဲ ဟင်”

ဂရက်ရှိယန်နီက ရှင်းပြသည်။

“အကြောင်းကတော့ နာရစ်ဆား ကျွန်တော့်ကိုပေး
တဲ့လက်စွပ်နှင့် ပတ်သက်နေပါတယ်။ အဲဒီလက်စွပ်ပေါ်
မှာ 'ကိုယ့်ကို ချစ်ရင် ပစ်မသွားနှင့်နော်' ဆိုတဲ့ စာတန်းကလေး
ထိုးထားပါတယ်။ သူက”

ဤနေရာတွင် နာရစ်ဆားက ကြားဖြတ်ပြီး စိတ်ဆိုး
မာန်ဆိုးနှင့် ဝင်ပြောသည်။

“သူက ဒီလက်စွပ်ကို ဘယ်တော့မှ လက်နှင့်မကွာ
မြဲမြဲမြဲမြဲ စွပ်ထားပါမယ်လို့ ကျွန်မကို သစ္စာပြုထား
ပါတယ်။ အဲဒါတော့ အဲဒီလက်စွပ်ကို ရှေ့နေရဲ့စာရေးကို
ပေးလိုက်ပြီလို့ သူ ပြောတယ်။ သူ့ကို ကျွန်မ မယုံဘူး။
သူဟာ မိန်းမတစ်ယောက်ယောက်ကို ပေးလိုက်တာပဲ
ဖြစ်ရမယ်။ ကျွန်မ သေသေချာချာသိတယ်”

“မပေးပါဘူးဗျာ။ သူပြောတဲ့အတိုင်း မဟုတ်ပါဘူး”

ဂရက်ရှိယန်နီက ပြောလင့်ကစား နာရစ်ဆားက
သူ့စကားကို လုံးဝ နားမထောင်ခဲ့ချေ။

။ ၈ ။ ဘဲလ်မောင့်အိပ်ပေါ် ရွှင်ပျော်ပျော်

ယခု လင်တော်မောင်ကို လှည့်ဖြားဖို့ ပေါ်ရှား
အလှည့် ဟုပေပြီ။

သူမက ပြော၏။

“နာရစ်ဆား။ ငါ နင့်ဘက်က နေတယ်။ ဂရက်ရှိ
ယန်နီဟာ နင့်လက်စွပ်ကို တခြားပေးပစ်တာကိုက ဖျီး
တယ်။ ဒီလိုလူစားမျိုးကို နင် ဘယ်လိုလုပ် ယုံလိုဖြစ်တော့
မလဲ။ ငါလည်း ငါ့ယောက်ျားကို လက်စွပ်တစ်ကွင်း ပေး
ထားတာရှိတယ်။ အဲဒါကို သူက ဘယ်တော့မှ မချွတ်ပါ
ဘူးလို့ ကတိပြုထားတယ်။ သူ့သာ တစ်ယောက်ယောက်
ကို ပေးပစ်ရင် ငါလည်း အကြီးအကျယ် ဒေါသုပန်ထမိမှာပဲ”

“ဘက်စင်နီယိုလည်း သူ့လက်စွပ်ကို တခြား ပေး
ပစ်လိုက်ပြီဗျ”

ဂရက်ရှိယန်နီက အော်လိုက်သည်။

“သူက ရှေ့နေ ဒေါက်တာဘဲလ်သဲစား တောင်းလို့
ပေးလိုက်တာ။ အဲဒီနောက် ဘဲလ်သဲစားရဲ့ စာရေးက
တောင်းတာနှင့် ကျွန်တော်လည်း ကျွန်တော့်လက်စွပ် ပေး
လိုက်ရတယ်”

ပေါ်ရှားလည်း အလွန်အမင်းစိတ်ဆိုးသွားဟန် ဆောင်လိုက်ပြီး ဘက်စင်နီယိုအား မေးလိုက်သည်။

“ရှင် ဘယ်လက်စွပ် ပေးလိုက်ပါလိမ့်။ ကျွန်မပေးခဲ့တဲ့ လက်စွပ် မဟုတ်တာသေချာရဲ့လား။”

ဘက်စင်နီယိုမူလည်း တည့်တည့်ကြီးပင် ဝန်ခံလိုက်ရသည်။

“ကိုယ် မပေးချင်ပါဘူးကွာ။ ဒါပေမယ့် မပေးမဖြစ်တဲ့ အဆုံးမို့ပါ။”

သူက အသည်းအသန် စိတ်ချောက်ချားရင်းမှ ဖြေရှင်းပီ၏။

“အန်တိုနီယိုရဲ့အသက်ကို ဒေါက်တာဘဲလ်သဲစားက ကယ်လိုက်တဲ့အခါမှာ ကိုယ် ဘယ်လိုလုပ် ငြင်းနိုင်တော့မှာလဲကွာ။”

“ကျွန်မ ရှင့်ကို မယုံဘူး။”

ပေါ်ရှားက အော်လိုက်သည်။

“ရှင်ဟာ လက်စွပ်ကို မိန်းမတစ်ယောက်ယောက်၊ ဒါမှမဟုတ် နောက်မယားကို ပေးလိုက်တာ နေမှာပါ။ ဒါကို ကျွန်မ တပ်အပ်ပြောနိုင်တယ်။”

ဘက်စင်နီယိုက အပြင်းအထန် ငြင်းသည့်အခါမှာလည်း ပေါ်ရှားကတော့ မကြားသယောင် ဇွတ်တင်းခံနေ၏။

အန်တိုနီယိုလည်း ဝမ်းနည်းပက်လက်ဖြင့် ဝင်ပြောသည်။

“ခုလို အချင်းများရတာတွေ အားလုံးရဲ့တရားခံဟာ ကျွန်တော်ပါဗျာ။ ဘက်စင်နီယိုက ဒေါက်တာဘဲလ်သဲစား

ကို လက်စွပ်ပေးလိုက်တာကလည်း ကျွန်တော် တိုက်တွန်းခဲ့လို့ပါ။ ဒီတစ်ကြိမ်တော့ သူ့ကို ခွင့်လွှတ်ပါလို့ ကျွန်တော် တောင်းပန်ပါတယ်ဗျာ။ နောက်တစ်ခါတော့ ပေးထားတဲ့ ကတိ ပျက်မှာမဟုတ်ဘူးဆိုတာ ကျွန်တော် သေသေချာချာ ပြောရဲပါတယ်ဗျာ။”

ပေါ်ရှားက-

“ကောင်းပါပြီ။ ဒီတစ်ကြိမ်တော့ သူ့ကို ကျွန်မ ခွင့်လွှတ်လိုက်မယ်။ ဒီအပြင် ကျွန်မရဲ့ခွင့်လွှတ်ခြင်း အထိမ်းအမှတ်အနေနှင့် ဟော့ဒီလက်စွပ်ကလေး သူ့ကို ပေးမှာပါ။”

ပြောပြောဆိုဆိုပင် သူ့ပိုက်ဆံအိတ်ထဲက ရန်ဖြစ်ရခြင်း၏ စစ်မြစ်တရားခံဖြစ်သော လက်စွပ်ကလေးကို ထုတ်လိုက်သည်။ ဘက်စင်နီယိုကို လက်စွပ်ပေးရင်းက ခုလို ပြောသည်။

“ဒီတစ်ကွင်းကိုတော့ အရင်ဟာထက် ပိုပြီး ဂရုစိုက်သိမ်းဆည်းထားလိမ့်မယ်လို့ ကျွန်မ မျှော်လင့်ပါတယ်။”

ဘက်စင်နီယိုက လက်စွပ်ကို ယူပြီးကြည့်မိသည်။

သူ့မျက်စိမှ သူ မယုံနိုင်အောင် ဖြစ်သွား၏။

လက်စွပ်တော့ သူ ရှေ့နေကလေးကို ပေးလိုက်တဲ့ လက်စွပ်ပါပဲလား။

သည့်နောက်မှ ပေါ်ရှားက ဒေါက်တာဘဲလ်သဲစား အယောင်ဆောင်၍ နာရစ်စားကို သူ့စာရေးအသွင် ဆင်ယင်ကာ တရားရုံးသို့ သွားခဲ့သည့်အကြောင်းကို ဖွင့်ပြောလိုက်လေ၏။

သူ့အစ်ကိုဝမ်းကွဲ ဒေါက်တာဘယ်လာရီယိုထံမှ ပြန်စာကိုလည်း သက်သေ တင်ပြ၏။

ဘက်စင်နီယိုကား အရမ်းပျော်သွားသလို ဂုဏ်ယူလို့ မဆုံးတော့။

ပျော်ရသည်မှာ ပေါ်ရှားက ရယ်စရာမောစရာဖြစ် ဆောင် နောက်ပြောင်ကျီစယ်၍ စိတ်ဆိုးပြုခဲ့မှန်း သိလိုက် ရသောကြောင့် ဖြစ်၏။

ဂုဏ်ယူဝင့်ကြွားမိတာကတော့ သူ့သူငယ်ချင်း၏ အသက်ကို ဝတ္တိရှိရှိ၊ ပညာဉာဏ်အပြည့်ဖြင့် ကယ်ဆယ် ခဲ့သည့်အတွက် ဖြစ်၏။

ဂရက်ရှီယန်နီလည်း နာရစ်ဆားက လက်ခွပ်ပြန်ပေး ခဲ့သဖြင့် သူ့လိုပင် အပျော်ကြီးပျော်ခဲ့ရပြန်သည်။

ထိုညနေအဖို့ ဘဲလ်မောင့်စံအိမ်တော်မှာ စရာမ ပျော်ပွဲကြီး ဆင်နွဲလိုက်ရသည်ဆိုပါတော့။

သူတို့ပျော်ရွှင်မှုက အန်တိုနီယိုအတွက် စာများကို စာဖို့သမားတစ်ယောက် လာဖို့ခုံရာမှ အထွတ်အထိပ်သို့ ရောက်သွားရတော့သည်။

စာတွေက သတင်းကောင်းတွေကို ယူဆောင်လာ သည်။

ပျောက်သွားပြီထင်ရသော ဘဲလ်မောင့် တစ်စင်း မကျန် ဆိပ်ကမ်းကို ချောချောမောမောပြန်ဆိုက်လာကြ သည်တဲ့။

အဖိုးစာန်ကုန်တွေလည်း မပျောက်မရှ အပြည့် ပြန်ပါလာသည်တဲ့။

အန်တိုနီယိုတစ်ယောက် သူ့ငွေ ပြန်ဖြစ်ခဲ့ရချေပြီ။

ရယ်ရင်းမောရင်း နောက်ပြောင်ကျီစယ်ရင်း အလွန်

အထူးပျော်ရွှင်ခြင်းများဖြင့် ဘဲလ်မောင့်တွင် ဇာတ်လမ်း အဆုံးသတ်ခဲ့ပါလေသတည်း။

ဟင်းမလက်

(ဇာတ်လမ်းတွင် ပါဝင်သော ဇာတ်ထောင်များ)

- ဟင်းမလက် - ဒိန်းမတ်မင်းသား
- ဟင်းမလက်ဘုရင်ကြီး - ဟင်းမလက် မင်းသား၏ ဖခင်၊ ဒိန်းမတ်ပြည်ရှင်
- ကလော်ဒီးယပ်စ် - ဟင်းမလက် ဘုရင်ကြီး၏ ညီတော်
- ဟင်းမလက်၏မယ်တော် - မိဖုရား
- ဟော်ရေးရှီး - ဟင်းမလက်၏ သစ္စာ အရှိ ဆုံး မိတ်ဆွေ
- ပေါ်လိုနီးယပ်စ် - ပညာရှိအမတ်အိုကြီး
- အော်ပီလီးယား - ပေါ်လိုနီးယပ်စ်၏ သမီး
- လို့ရာတက်စ် - အော်ပီလီးယား၏ အစ်ကို
- ဂွန်စားရိုး - ပြဇာတ်ထဲတွင် ညီဖြစ်သူ ၏ အဆိပ်ခတ်သတ်ခြင်း ခံရသော မြို့စား။

■ ၁ ■ ဟင်းမလက်နှင့် သူ့ ခမည်းတော်ပိညာဉ်

ဟင်းမလက် ဒိန်းမတ်မင်းသားကလေးသည် သူရ သတ္တိရှိပြီး ဂုဏ်သိက္ခာအားဖြင့်လည်း မြင့်မြတ်သော လူလင်ပျိုတစ်ဦး ဖြစ်၏။ သူသည် ယောက်ျားပီသသော ကစားပွဲများ ကို နှစ်သက်၍ အတိတ်ကို ခုံမင်မက်မော၏။ ထိုမှနောက် ဝမ်းနည်းကြေကွဲစရာ အဖြစ်ဆိုးကြီး တစ်ရပ် ကျရောက်ကြုံတွေ့ခဲ့ရာမှ သူလည်း လုံးလုံး လျှားလျှားပြောင်းလဲသွားရတော့သည်။

သူ့ ခမည်းတော် ဘုရင်အိုကြီး ဟင်းမလက်ခမျာ ဖြန်းခနဲနှင့် အဆန်းတကြယ်သေဆုံးသွားခဲ့ရပါပြီ။ ဖခင်ကိုချစ်သော ဟင်းမလက်လည်း အသည်းကွဲ ရလေပြီ။

သူ၏ ကြေကွဲဝမ်းနည်းမှုမှာ ခမည်းတော်ကြီး နတ် ဇာတ်၍မှ မကြာသေးမီ မယ်တော်သည် ခင်ပွန်းသည်၏ညီ (မတ်တော်မောင်) ကလော်ဒီးယပ်စ်ကို လက်ထပ်လိုက်ခြင်း က ပိုမို အရှိန်မြင့် ကြီးမားသွားရသည်။

သည့်နောက်တော့ ကောက်ကျစ်စဉ်းလဲသလောက်
မကောင်းဆိုးဝါးဆန်လှသော ကလော်ဒီးယပ်စ်သည် ဒိန်းမတ်
၏ ဘုရင်အရာရစ် ဖြစ်လာသည်။

ထို ဖြေမဆည်နိုင်စရာ အဖြစ်ဆိုးများက ဟင်းမလက်
အား နေ့ရောညပါ နာကြည်းကြေကွဲစေ၏။

ထိတ်လန့်ကြောက်မက်ဖွယ်ရာ သံသယတစ်ခုက
သူ့စိတ်အစဉ်ကို ပို၍ပို၍ ဖိစီးလွှမ်းမိုးလာခဲ့၏။

သူ့အား ဖခမည်းတော်ကြီးသည် ဥယျာဉ်တော်တွင်း
အိပ်စက်နေစဉ် မြွေကိုက်ခံရ၍ အနိစ္စရောက်ခဲ့ရသည်ဟု
ပြောကြားခဲ့ကြသည်။

အဲဒါ မှန်ရဲ့လား။

သူ့ဦးလေးတော်က သတ်ပစ်လိုက်တာများလား။

ဦးလေးတော်ရဲ့ မိစ္ဆာအကြံကို မယ်တော်ကကော
သိခဲ့လေသလား။

သူ့အကြံအစည်ထဲမှာ မယ်တော်က တစ်စိတ်
တစ်ပိုင်း ပါဝင်ကူညီခဲ့သလား။

ဤအတွေးများက မင်းသားပျိုကလေး၏ သန့်စင်
မွန်မြတ်သောနှလုံးသားကို ခြောက်လှန့်လျက်ရှိပြီး အရူး
တစ်ပိုင်းဘဝသို့ တွန်းပို့နေသည်။

ထိုအချိန်မှာပင် ဟင်းမလက်၏ အားအကိုးရဆုံး
သစ္စာရှိသူငယ်ချင်း ဟိုရေးရိုးရောက်လာပြီး ထူးဆန်း
သောအဖြစ်တစ်ရပ်ကို ပြောပြသည်။

ရဲတိုက်ကြီး၏ အုတ်ရိုးတံတိုင်းပေါ်တွင် စောင့်ကြပ်
ကြရသော အစောင့်ရဲမက်များက ဘုရင်အိုကြီးဟင်းမလက်
၏ ရုပ်ပုံလွှာကို တွေ့မြင်နေကြကြောင်းပင် ဖြစ်၏။

ညဉ့်သန်းခေါင်ကျော်လျှင် သံချပ်ဝတ်ရုံ ဝတ်ထား
သော ဘုရင်အိုကြီး၏ တစ္ဆေ ပေါ်လာတတ်သည် ဆို၏။

ရဲမက်များက ဘုရင်ကြီး၏မျက်နှာကိုပင် မြင်ကြ
ရပြီး လှိုက်လှဲဝမ်းနည်းနေမှု အထင်းသားတွေ့ကြရ၏။

ထို့နောက် လင်းကြက်တွန်တော့မှ ရုပ်ပုံလွှာလည်း
ပျောက်ကွယ်သွားရတော့သည်တဲ့။

ဟင်းမလက်လည်း ထိုရုပ်ပုံလွှာကို တွေ့ဆုံပြီး
ကောား မပြောရမချင်း အေးအေးသက်သာ မနေနိုင်အောင်
ဖြစ်လာ သည်။

တစ္ဆေကြီးမှာ သူ့ကို အသိပေးစရာ တချို့ရှိနေ
သည်ဟု သူ သေချာသိနေသည် ထင်မိ၏။ တစ္ဆေက သူ့
ဖခမည်းတော်ကြီး၏ သေဆုံးမှုကို အမှန်အတိုင်း ပြော
ကောင်းပြောပါလိမ့်မည်။ သူ့ကို ကလဲ့စားချေဖို့ပင် လမ်း
ညွှန်ကောင်း လမ်းညွှန်လိမ့်ဦးမည်။

နောက်တစ်နေ့ညမှာတော့ ဟင်းမလက်နှင့် ဟိုရေးရိုး
တို့လည်း ရဲမက်တစ်ဦးနှင့်အတူ ရဲတိုက်တံတိုင်း ပစ္စယံ
အပေါ်၌ သွားစောင့်နေမိကြ၏။

ရဲတိုက်အတွင်းမှ စားရင်းသောက်ရင်းထွက်လာ
သော ဇွန်သံပန်းကန်သံများနှင့် ဟေးလားဝါးလားရယ်
မာသံများက သူတို့ဆီ ရောက်လာသည်။

သူတို့က ရေခဲတမျှအေးစက်လှသော လေနှင့်
အမှောင်ထုထဲတွင် ချမ်းခိုက်ခိုက်တုန်လျက် ရုပ်စောင့်နေကြ
ရသည်။

ထိုမှ ရုတ်တရက် ဟိုရေးရှီးက ဟင်းမလက်၏ လက်မောင်းကို ကိုင်ဆုပ်လိုက်ပြီး-

“ကြည့်လိုက်ပါ ကိုယ်တော်ကလေး။ ဟောဟိုမှာ သူ လာနေပြီ”

ဖခမည်းတော်ကြီး၏ ဝိညာဉ်က သားဖြစ်သူ ဟင်းမလက်ရှေ့တွင် ရပ်နေပါပြီကော။

• • •

၂။ ဟင်းမလက် ရူးချင်ယောင်ဆောင်ခြင်း
“သင်ဟာ ကျွန်ုပ်ရဲ့ ဖခမည်းတော်လား”
ဟင်းမလက်က ၊ ဘ်လှုပ်ရှားခြင်းကြီးစွာဖြင့် မေးခဲ့
၏။

“အသင် ဘာကြောင့် လာနေရတာလဲ။ ကျွန်ုပ်ကို ဘာများ လုပ်စေချင်သလဲ”

ရုပ်ပုံလွှာက စကားမပြော။ ရုပ်ပုံလွှာသဏ္ဍာန်က ဟင်းမလက်ကို ခြေဟန်လက်ဟန်ဖြင့် အစောင့်ရဲမက် နှစ်ယောက်အား ချန်ထားခဲ့ပြီး ရဲတိုက်တံတိုင်းအစွန်သို့ ဆိုက်ခဲ့ရန် စေခိုင်း၏။

သူငယ်ချင်းဖြစ်သူ၏ လုံခြုံရေးကို စိတ်မချသော ဟိုရေးရှီးက ဟင်းမလက်ကို ပြန်ဆွဲထားဖို့ ကြိုးစားသေး သည်။

ဒါပေမယ့် ဟင်းမလက်က သူ့ကို ခပ်ကြမ်းကြမ်း အလေးပင် တွန်းထုတ်ပစ်လိုက်ပြီး ရုပ်ပုံလွှာကြီးနောက်သို့ ဆိုက်သွားလေ၏။

ရုပ်ပုံလွှာက စတင်လျက်-

“သူတို့က မင်းကို ပြောခဲ့တယ်မဟုတ်လား။ ငါဟာ ဥယျာဉ်တော်ထဲမှာ အိပ်နေတုန်း မြွေဆိုးပေါက်သေတယ်လို့။ အို၊ ဟင်းမလက်။ ငါ့ကိုသတ်တဲ့ မြွေဆိုးဟာ မင်းဦးလေး ပဲကွ။ အဖေကို ရက်စက်ကောက်ကျစ်စွာ သတ်ခဲ့တဲ့ လူ သတ်ကောင်ကို ငါ့သား ကလဲ့စားချေပါ။ ဒါပေမယ့် မင်း မယ်တော်ကိုတော့ မသတ်ပါနှင့်။ သူ့ကိုတော့ သူ့နောင်တ က သူ့ကို ဒဏ်ခတ်ရအောင်သာ လွှတ်ထားလိုက်ပါ။ အဖေပြောတာ မှတ်ထား၊ မှတ်ထား။”

ရုပ်ပုံလွှာက မိန့်ကြားသွားသည်။

နောက် တစ်ခဏမှာပင် ပျောက်ကွယ်သွားတော့၏။

ဟင်းမလက်လည်း သူ့အဖော်နှစ်ယောက်ရှိရာ ပြန် လာ၏။ သူက သူတို့အား တွေ့ခဲ့သမျှကို ဘယ်တော့မှ ပြန်မပြောပါဟု ကတိပြုစေခဲ့သည်။

ဟိုရေရှိုးအားလည်း ဘဏ္ဍဝိညာဉ်က ပြောသွားသော စကားတွေကို ဖောက်သည်ချလိုက်၏။

ထိုမျှမက သူက ရုတ်တရက်ချမှတ်လိုက်သော ထူးထူးဆန်းဆန်းအကြံကိုလည်း ပြောပြလိုက်၏။

ဒါကတော့ သူက တကယ့်အရူးတစ်ယောက်လိုပင် ဟန်ဆောင်နေထိုင်သွားဖို့ ဖြစ်၏။

ဤသို့ လုပ်ခြင်းအားဖြင့် သူ့ခံစားချက်အစစ်အမှန် ကို ဦးရီးတော်မသိအောင် ဖုံးကွယ်ထားနိုင်ပေလိမ့်မည်။ တစ်ချိန်တည်းမှာပင် ဦးရီးတော်ကို သူက ပိုမိုလွယ်ကူစွာ ဖုံးမေးထောက်လှမ်းနိုင်မည် ဖြစ်၏။

ဟင်းမလက်၏ စကားအပြောအဆိုနှင့် အပြုအမူ များ ၊ ယခင်ထက် ထူးဆန်းလာသည်။

ဘုရင်နှင့် မိဖုရားတို့မှာ သူတို့၏ပြစ်မှုကို ဟင်းမလက် သိသွားသည်ဟု မထင်ပါ။ သို့သော်လည်း ဟင်းမလက်ကို အကြောင်းတစ်စုံတစ်ရာက ရူးအောင် ဖန်တီးလိုက်သည် ဟုတော့ သိမြင်မိကြ၏။

ထိုအကြောင်းက ဘာအကြောင်း ဖြစ်နိမ့်ပါသလဲ။

ပညာရှိ နန်းရင်းဝန်အိုကြီး ပိုလိုနီးယပ်စ်ကတော့ ဟင်းမလက် ရူးရခြင်းအကြောင်းရင်းကို သူ သိသည်ဟု ဆိုခဲ့၏။

အချစ်ကိစ္စကြောင့်ပါ။ ဟင်းမလက်က သူ့ချစ်စရာ သမီးကလေး အော်ဖီလီးယားကို ချစ်နေတဲ့အတွက်ပါတဲ့။

ပိုလိုနီးယပ်စ်က သူ့သမီးနှင့် ဟင်းမလက်တို့ ချစ် ကြိုက်နေသည်ကိုပင် တွေ့မြင်ခဲ့၏။

စိတ်ထဲက နှစ်သက်အားရသော်လည်း ချင်ချိန်တိုင်း တွာလျက် သမီးဖြစ်သူအား မင်းသားကလေးကို အေးစက်စက် ပင်ဆက်ဆံဖို့ အကြံပေးမှာကြားထား၏။

အော်ဖီလီးယားလည်း မိဘစကားကို မြေဝယ်မကျ နားထောင်သော သမီးအလိမ္မာကလေးပီပီ ဖခင်မှာသည့် အတိုင်း လိုက်နာခဲ့သည်။

သူမက အေးတီအေးစက်လုပ်နေခြင်းပင်လျှင် ဟင်းမလက် ရူးရခြင်းအကြောင်းရင်းဖြစ်သည်ဟု ပိုလို နီးယပ်စ်က ဘုရင်နှင့် မိဖုရားအား လျှောက်ထား၏။

သူတို့က သူတို့၏ သစ္စာရှိ၊ ပညာရှင်၊ အကြံပေး ဗုဒ္ဓိလုံကြီးကို ယုံစားခဲ့ကြသည်။

ထိုအတောအတွင်း ဟင်းမလက်မှာတော့ သံသယနှင့် စိတ်ပျက်ခြင်းတို့၏ နှိပ်စက်မှုကို ခံစားနေရ၏။

သူ့ဖခမည်းတော်အတွက် ဘာတစ်ခုမှ လက်တုန့်မပြန်နိုင်သေးပါကလားဆိုပြီး သူ့ကိုယ်သူ အပြစ်တင်နေမိသည်။

သူက မယ်တော်ကို ချစ်သည်နှင့်အမျှ မယ်တော်၏ ယောက်ျားကိုသတ်ဖို့လည်း အခက်ကြုံနေရ၏။

ထို့အပြင် ဝိညာဉ်ပြောသောပုံပြင်က အစစ်အမှန် ဟုတ်မဟုတ်လည်း မသေချာ။

မကောင်းဆိုးဝါး မိစ္ဆာတစ်ကောင်ကောင်က သူ့ခမည်းတော်ကြီး၏ တစ္ဆေယောင်ဆောင်ခဲ့တာကော မဖြစ်နိုင်ဘူးလား။

မိစ္ဆာက သူ မကောင်းမှုကျူးလွန်အောင် လာဖန်တီးတာဆိုရင်ကော ဘယ်နှယ့်လှုပ်မလဲ။

ထိုထိုသောအတွေးများက ချောက်လှန်နှိပ်စက်ခဲ့ရာမှ ဟင်းမလက်ခမျာ သူ့ကိုယ်သူ သတ်သေဖို့တောင် စိတ်ကူးမိသေးတော့၏။

• • •

• ၃ • ပြဇာတ်

မကြာခင် ဘုရင်ကလေးဒီးယစ်မှာ အပြစ်ရှိမရှိ ရူးစမ်းသိရှိနိုင်ရန် အခွင့်ကောင်းတစ်ခု ရလိုက်ပါပြီ။

ဒါကတော့ ဇာတ်အဖွဲ့တစ်ဖွဲ့ ဘုရင်နှင့် မိဖုရားအား ဖျော်ဖြေရန် နန်းတော်သို့ ရောက်လာခြင်းဖြစ်၏။

ဟင်းမလက်လည်း ဇာတ်သမားများကို နွေးထွေးစွာ ခေါ်ခေါ်ကြိုဆိုခဲ့သည်။ သူက သူတို့နှင့် ရင်းနှီးကျွမ်းဝင်ပြီးသား

ပြီးတော့ သူတို့ ဟိုးတုန်းက ကပြခဲ့သော ပြဇာတ်အင်ပုဒ်ကိုလည်း သူ သတိရလိုက်၏။

ထိုပြဇာတ်မှာမည်က 'ဂွန်ဇာဂို သတ်မှု'ဟု ခေါ်၍ ဂွန်ဇာဂိုအမည်ရှိ မြို့စားကြီးသည် သူ့ညီဝမ်းကွဲ၏ လက်ချက်ကြောင့် ပန်းဥယျာဉ်ထဲတွင် အဆိပ်မိသေခဲ့ရပုံကို ကပြခြင်းဖြစ်သည်။

ထို ညီဝမ်းကွဲကလည်း နောက်ပိုင်းတွင် မြို့စားအောက်အား လက်ဆက်လိုက်သည်။

ဟင်းမလက်က ဇာတ်သမားများအား ထိုဇာတ်လမ်းကို ကနိုင်မလား မေး၏။

ငင်းတို့က ကပြနိုင်ပါသည်ဆိုတော့မှ၊ သူက-

“မနက်ဖြန်ညမှာ ဘုရင်နှင့်မိဖုရားရှေ့တော်မှောက်မှာ အဒိဇာတ်ကို ကကြပါ။ ဒါပေမယ့် ဇာတ်စကားတွေထဲမှာ ငါ့ကိုယ်ပိုင်စကား နည်းနည်း ထပ်ထည့်ပေးချင်တယ်”

ဟင်းမလက်က ဇာတ်လမ်းတစ်နေရာ နှစ်နေရာမှာ လည်း ပြင်ဆင်ပြောင်းလဲမှုကလေးတွေ လုပ်လိုက်ခြင်းအားဖြင့် ဖခင်ဟင်းမလက်သတ်မှုနှင့် ပို၍ တူသည်ထက် တူသွားစေ၏။

ဟင်းမလက်က တွေးသည်။

“အင်း၊ ခုဆိုရင် ဘုရင်နှင့်မိဖုရားဟာ ပွဲကြည့်နေရာက သူတို့ အပြစ်ရှိတယ် ဖရှိဘူးဆိုတာ မျက်နှာတွေပေါ်မှာ ဖော်ပြရတော့မယ်။ သူတို့ကို ငါ အနီးကပ်ပြီး စောင့်ကြည့်ရမှာပဲ”

ဟင်းမလက်က ဟိုရေးရှိုးကိုလည်း သူ့အကြံအစည်ကို ဖွင့်ပြောပြီး သူနှင့်အတူ အကဲခတ်စောင့်ကြည့်ပေးဖို့ တောင်းဆိုခဲ့သည်။

ပြဇာတ်က သူတို့ကို ပြင်းပြင်းထန်ထန် မထိခိုက်စေဘူးဆိုရင်တော့ ဟိုရုပ်ပုံလွှာဟာ ငါ့ခမည်းတော်ရဲ့ဝိညာဉ် မဖြစ်နိုင်သလို ကလော်ဒီးယပ်စ်လည်း အပြစ်မရှိဘူး ဆိုရမှာပေါ့”

ထိုညမှာတော့ ဘုရင်၊ မိဖုရားတို့နှင့်အတူ တစ်နန်းတော်လုံး ကြည့်ကြသည်။

ဟင်းမလက်နှင့် ဟိုရေးရှိုးလည်း ဘုရင်ကို အမှတ်တမဲ့ တိတ်တဆိတ် နီးကပ်စွာစောင့်ကြည့်နိုင်မည့်နေရာတွင် ထိုင်ခဲ့ကြ၏။

ကန့်လန့်ကာဖွင့်လိုက်ရာမှ မြို့စားဝန်ဇာဂိုနှင့် ဇနီး ဖြစ်သူတို့ ဘေးချင်းယှဉ် ကပ်ထိုင်နေသည့်မြင်ကွင်း ပေါ်လာသည်။

မြို့စားကတော်က ပြော၏။

“မောင်တော်သာ သေခဲ့ရင်တော့ နှမတော် ဝမ်းသက်လုံး အိမ်ထောင် ထပ်မပြုတော့ပါဘူး။ ကိုယ့်လင်ကြီးကို သတ်တဲ့မိန်းမစားမျိုးသာ နောက်တစ်ယောက် ထပ်ယူကြတာပဲ”

ထိုစကားလုံးများ အပြောတွင် သူ့မယ်တော်၏ မျက်နှာမှာ သိသိသာသာ သွေးဆုတ်ဖြူရောင်သွားသည်ကို ဟင်းမလက် မြင်တွေ့လိုက်ရ၏။

နောက်တစ်ခန်းကျတော့ ဝန်ဇာဂိုက ပန်းခြံထဲတွင် အိပ်နေသည်ကို ပြ၏။ လူတစ်ယောက်က မြို့စားကြီးထံသို့ ကုပ်ချောင်းချောင်းနှင့် ကပ်လာ၏။ နောက် နံဘေး၌ ဒူးထောက်ထိုင်ချင် ကံပြီး နားထံသို့ အဆိပ်ရည်တွေ လောင်းဆည့်လိုက်သည်။

ဤတွင်ပင် အပြစ်ရှိသောဘုရင်လည်း ကြောက်အားလန့်အား ထ၊အော်တော့သည်။

ဟင်းမလက်ကလည်း ဟိုရေးရှိုးက ပြောသလိုလို ခြင် ဘုရင်နှင့် မိဖုရား ကြားလောက်အောင်-

“ခုလို သူ့ညီက မြို့စားကို အဆိပ်ခတ်လိုက်မှ သူ့နယ်မြေတွေကို ရမှာကိုး။ နောက်တစ်ခန်းကျရင် မြို့စားကတော်ကို သူ ဘယ်လို အပိုင်သိမ်းလိုက်သလဲဆိုတာ မင်းဆွေ့ ရလိမ့်မယ်”

ကလော်ဒီးယပ်စ်က ရှေ့ဆက် သည်းမခံနိုင်တော့ပါ။

“မီးဖွင့်။ မီးဖွင့်တော့ဟေ့”

ဟု ကြုံးအော်တော့၏။

သူနှင့် မိဖုရားလည်း ပြပွဲခန်းမထဲမှ အထိတ်တလန့် နှင့် သုတ်ခြေတင် ပြေးခဲ့ကြပါပြီ။

နန်းတော်သားများမှာလည်း သူတို့၏ဘုရင်နှင့် မိဖုရား၏ ထူးဆန်းသောအပြုအမူကို အံ့သြမဆုံး ဖြစ်နေ ခဲ့ကြရသည်။

ခုဆို ကလော်ဒီးယပ်စ်က သူ့ခမည်းတော်ကို လုပ်ကြံ သတ်ဖြတ်ခဲ့တယ်ဆိုတာ ဟင်းမလက်အဖို့ သေချာသွားလေ ပြီ။

သူ့ကလဲ့စားချေမှုကိုလည်း နှောင့်နှေးကြန့်ကြာခြင်း မရှိ မဆိုင်မတွ ကြံစည်လုပ်ဆောင်ရတော့မည်ဟု နားလည် လိုက်သည်။

* * *

■ ၄ ■ ဟင်းမလက် ပိုစိုနီးယပ်စ်ကို သတ်မိပြီ

ဆက်သားတစ်ဦး ဟင်းမလက်ထံ မရောက်လာသည်။

မိဖုရားကြီးက သူ့ကို ယခုချက်ချင်း နှစ်ကိုယ်ကြား လျှိုဝှက်စွာ စကားပြောချင်ကြောင်း လာလျှောက်၏။

ကလော်ဒီးယပ်စ်က မိဖုရားကြီးအား ဟင်းမလက်ကို အခေါ်လွှတ်ရန် သွေးဆောင်ခဲ့ခြင်းကြောင့် ဖြစ်၏။

သူက သူ့မယားပါသားအနေဖြင့် သူတို့အကြောင်း ဘယ်အထိ ဘယ်လောက် သိထားသလဲ စုံစမ်းချင်နေ၏။

ကလော်ဒီးယပ်စ်ကား ပရိဒေဝမီး တောက်နေရပါပြီ။

သောကမီးတောက်ရင်းမှ ဒူးထောက်လျက် သူ့ကို ခွင့်လွှတ်ပါရန်လည်း ဆုတောင်းပန်ကြားနေမိတော့၏။

ဟင်းမလက်က သူ့မယ်တော် နန်းဆောင်သို့ အသွား တွင် ကလော်ဒီးယပ်စ် ဒူးထောက်နေသည်ကို တွေ့လိုက် သည်။

သူ့ကို အလွယ်တကူ သတ်နိုင်လိုက်ပါလျက် သူ မသတ်ခဲ့ပါ။ တိတ်တဆိတ်ပင် သူ ဖြတ်ကျော်သွား၏။

မိဖုရားက သူ့သားတော်ကို စောင့်မျှော်နေ၏။
သူမတစ်ယောက်တည်း မဟုတ်ပါ။ နန်းရင်းဝန်ကြီး
ပိုလိုနီးယပ်စ်ကို ခန်းဆီးနောက်မှာ ဝင်ပုန်းထားခိုင်းပါသေး
သည်။

အဘိုးကြီးက သူမအတွက် သက်သေထားခြင်း
ဖြစ်ပါ၏။

ဟင်းမလက် ဝင်လာသည်နှင့် မိဖုရားကြီးက စကား
စလိုက်သည်။

“ဟင်းမလက်။ မင်းဟာ မင်းအဖေကို လွန်လွန်ကဲကဲ
ပြစ်မှ... ခဲ့တာပဲ”

ဤစကားကို ဟင်းမလက်က ချေပ၏။

“မယ်တော်။ မယ်တော်ကလည်း သား ခမည်းတော်
အပေါ်မှာ လွန်ကျူးဖောက်ပြန် ပြစ်မှားခဲ့တာပါပဲ”

ဟင်းမလက်ခမျာ စိတ်မထိန်းနိုင်တော့ဘဲ မယ်တော်
ကို သတ်မိတော့မလိုပင် ဖြစ်သွား၏။ သို့လင့်ကစား
ခမည်းတော်၏ မိန့်မှာချက်ကို သတိရပြီး လက်ဖျားကလေး
နှင့်တောင် မထိလိုက်ပါ။

ထို့အတူ မယ်တော်အနေနှင့် သူ့အပြစ်သူ ဝန်ခံစေရန်
လည်း သူ လိုလား၏။

သူမသည် ဘယ်လောက်အထိ ရူးစက်ယုတ်မာခဲ့
သလဲဆိုတာကို ထုတ်ဖော်ပြီး နောင်တ နှံ့အိုင်ထဲမှာ ပစ်ထား
ခဲ့မည်ဖြစ်၏။

ဟင်းမလက်လည်း မယ်တော်၏ လက်ကောက်ဝတ်
ကို ဖမ်းဆွဲ၍ ထိုင်ခိုင်းဖို့ ကြံလိုက်သည်။

ဒါကိုပင် မိဖုရားက ကြောက်လန့်သွားပြီး အော်
လားဟစ်လားလုပ်ပါတော့၏။

“ဘာ။ မင်းက ငါ့ကို သတ်တော့မလိုလား။ ကယ်
တော်မူကြပါ။ ကယ်တော်မူကြပါ”

ခန်းဆီးကြားတွင် ပုန်းလှိုင်းနေသော ပိုလိုနီးယပ်စ်
လည်း ဟင်းမလက်က သူ့မယ်တော်ကို ဘာကယ်ပဲသတ်
တော့မည်အထင်ဖြင့် ထအော်လိုက်ပြန်၏။

“ကယ်ကြပါဦး၊ ကယ်ကြပါဦးဗျို့”

ဟင်းမလက်လည်း အော်သူကို ဘုရင်ပဲထင်မှတ်ပြီး
ခားဆွဲထုတ်လိုက်သည်။

ခန်းဆီးနောက်ကို တိုးလျှိုပေါက် စွပ်ထိုးလိုက်ရာမှ
ပိုလိုနီးယပ်စ်၏ ခန္ဓာကိုယ်ကို ထိုးမိလျက်သား ဖြစ်သွား၏။

ပိုလိုနီးယပ်စ်လည်း ပွဲချင်းပြီး သေဆုံးသွား၏။

“အို၊ ဘယ်လောက်များ ရမ်းကားပြီး သွေးချောင်း
စီးအောင် ရက်စက်ကြမ်းကြုတ်တဲ့ လုပ်ရပ်လဲလို့”

မိဖုရားကြီးက အော်ဝို၏။

“ဟုတ်တယ်။ ဒါ ရမ်းကားပြီး သွေးပွက်ပွက်ကျ
အောင် ရက်စက်တယ်။ ပြီးတော့ ဘုရင်ကိုသတ်ပြီး သူ့
ညီနှင့် လက်ထပ်သလောက်လည်း ဆိုးဝါးလွန်းပါတယ်”

ဆက်လက်၍ ဟင်းမလက်က သူ့မယ်တော်က
သွားလေသူ သူ့ခမည်းတော်ကို မြန်မြန်ဆန်ဆန်မေ့ပစ်
လိုက်ရာမှ မတ်ပြစ်သူ ယူသည့်အဖြစ်ကိုလည်း ခါးခါးသီးသီး
ပြန်ဖော် အပြစ်တင်ခဲ့ပြန်သည်။

သူက ခမည်းတော်နှင့် ကလော်ဒီးယပ်စ်တို့၏
ရုပ်ပုံလွှာများကို လက်ညှိုးထိုးပြပြီး အော်ပြောလိုက်ပြန်၏။

“ကျွန်တော်ဖခမည်းတော်ရဲ့ပုံကို ကြည့်စမ်းပါ။ ကြည့်ညှိစရာဂုဏ်သိက္ခာတွေနှင့် ယောက်ျားပီသတာကို မယ်တော် တွေ့ရပါလိမ့်မယ်။ အဲဒါ ဟိုဘက်ကပုံကို ကြည့် လိုက်ပါဦး။ ကလိန်ကကျစ်နှင့် မိုက်မဲဆိုးဝါးတဲ့ လူသတ် သမားလေ။ ဒီခြားနားမှုကို မမြင်ရအောင် မယ်တော်ဟာ ဘယ်လောက်တောင် ကနန်းခွဲရပါလိမ့်။ မယ်တော် မရှက် ဘူးလား ဟင်”

မိဖုရားကြီးလည်း အရှက်တွေမိုးမွန်သွားရာမှ ဆက် လက် ကြားနိုင်စွမ်းမရှိတော့သလို-

“တော်ပါတော့” ဟု အသနားခံ၏။

မူးမေ့မတတ် ဖြစ်သွားလျက်က ကုလားထိုင်တစ်လုံး ပေါ်သို့ ပုံလျက်သားကျသွားသည်။

ထိုအချိန်မှာပင် ဟင်းမလက်ရှေ့တွင် နန်းကျဘုရင် ကြီး ဟင်းမလက်၏ ရုပ်ပုံလွှာက ပေါ်လာသည်။

ပြီးတော့ ပြောလာသည်။

“မင်း မယ်တော်ကို သနားပါ သားတော်။ သူ့ကို ဒီအတိုင်း ထားခဲ့ပါ။ ဒါပေမယ့် ကလော်ဒီးယပ်စ်ကိုတော့ မသနားနှင့်။ သူ့ကို ပညာပေးဖြစ်အောင် ပေးပါ။ မှတ်ထား”

ထို့နောက် ဝိညာဉ် ပျောက်ကွယ်သွားတော့၏။

၅။ အော်ဖီးလီးယား၏ ဈာပန

ယခုဘုရင် ကလော်ဒီးယပ်စ်ကလည်း ဟင်းမလက်

၏ ချေမှုန်းဖို့ အပိုင်ကြံခဲ့ပါလေပြီ။

ဒါပေမယ့် ပြည်သူလူထုက မင်းသားကလေးကို

ချစ်ခင်မှုရှိကြသဖြင့် သတိထားဖို့ လို၏။

သူက ဟင်းမလက်ကို နန်းတွင်းသားနှစ်ယောက်နှင့်

အင်္ဂလန်သို့ စေလွှတ်လိုက်သည်။

လူတွေကိုတော့ ဟင်းမလက် ပြည်ထဲရေးကိစ္စတစ်ခု

နှင့် ပင်လယ်ခရီး ထွက်သွားသည်ဟု သတင်းလွှင့်ခဲ့၏။

သို့ရာတွင် နန်းတွင်းသားနှစ်ယောက်ထံ၌ အင်္ဂလန်

နိုင်ငံအား ပေးခိုင်းသော စာတစ်စောင် ပါလာ၏။

ထိုစာထဲ၌ ဟင်းမလက်ကို ရောက်ရောက်ချင်း

သတ်ပစ်လိုက်ပါဟု ကလော်ဒီးယပ်စ်က ရေးထားသည်။

သဘောပေါ်တွင် ဟင်းမလက်က ထိုစာကို ရှာတွေ့

ပြီး နန်းတွင်းသားတွေမသိအောင် ဖွင့်ဖတ်ကြည့်သည်။

စာထဲမှ သူ့နာမည်ကို ဖျက်ပြီး နန်းတွင်းသားနှစ်

ယောက်၏ နာမည်ကို အစားထိုးလိုက်၏။

စာကို သူ့ခမည်းတော်၏တံဆိပ်တုံး ခပ်နိပ်ပြီး သူ့နေရာသူ ပြန်ထားခဲ့၏။

နောက်တစ်နေ့ သင်္ဘောက ပင်လယ်စားပြတွေ၏ တိုက်ခိုက်ခြင်းခံရကာ ဟင်းမလက်ကိုလည်း ဖမ်းခေါ်သွားကြသည်။

နန်းတွင်းသားနှစ်ယောက်ကတော့ အင်္ဂလန်သို့ ခရီးဆက်သွားသော သင်္ဘောပေါ် ပါသွားရာမှ သေမင်းနိုင်ငံသို့ ရောက်သွားကြ၏။

ဟင်းမလက်ကိုမှ နန်းတော်နှင့် များစွာမဝေးလှသော ဒိန်းမတ်ကမ်းခြေတစ်နေရာတွင် ပင်လယ်စားပြတွေက ချထားခဲ့ကြသည်။

ထိုနေရာမှ ဟင်းမလက်က ဟိုရေးရှီးဆီသို့ စာရေး၍ သူ့ဆီသို့ အမြန်ဆုံးလာခဲ့ရန် ပန်ကြားခဲ့၏။

ဟိုရေးရှီး ရောက်လာပြီး ဟင်းမလက်၏စွန့်စားခန်းတွေနှင့် ဘုရင်၏ကောက်ကျစ်ယုတ်မာမှုကို သိလိုက်ရသည်။

ဟင်းမလက်နှင့် ဟိုရေးရှီးတို့သည် နန်းတော်သို့ အပြန်လမ်းရှိ ဘုရားကျောင်းဝင်းတစ်ခုသို့ ရောက်လာကြသည်။

သူတို့က ဂုလုပ်ရန်မြေတူးနေကြသော လူနှစ်ယောက်ကို တွေ့၍ စကားစမြည်ပြောဖို့ တစ်ထောက်နားမိ၏။

သူတို့က တွင်းတူးသမားများနှင့် စကားပြောနေဆဲမှာပင် အသုဘချလာသော လူတစ်စုက ဘုရားကျောင်းဝင်းထဲ ဝင်လာကြ၏။

လူအုပ်ထိပ်တွင် ဘုရင်နှင့် မိဖုရား ဦးဆောင်ပြီး ပရိသတ်ထဲ၌ အော်ဖီလီးယား၏အစ်ကို လိုရာတက်စ်လည်း ငိုယိုလျက် ပါလာသည်။

ဟင်းမလက်တို့နှစ်ဦးသားလည်း သင်္ချိုင်းအုတ်ဂူများကြား၌ ပုန်းအောင်းရင်း အသုဘအခမ်းအနားကို နားစွင့်နေမိ၏။ ဘယ်သူ သေတာပါလိမ့် လို့လည်း စိတ်ဝင်တစား တွေးနေခဲ့ရ၏။

ဘုန်းတော်ကြီးက ပုံမှန် အသုဘကျမ်းစာများအတိုင်း သူ မဖတ်နိုင်ကြောင်း၊ အဘယ့်ကြောင့်ဆိုသော် သေဆုံးသူ အမျိုးသမီးမှာ သူ့ကိုယ်သူ သတ်သေခဲ့၍ဖြစ်ကြောင်း ပြောသည်များကို သူတို့ ကြားလိုက်ရသည်။

လိုရာတက်စ်က ဘုန်းတော်ကြီးကို အော်ငေါက်ကြိမ်းမောင်းတာလည်း ကြားရပြန်၏။

“ဒီမယ် ကျုပ် ပြောမယ်။ ခင်ဗျားက ငရဲမှာ အော်ညည်းနေတဲ့အချိန်မှာ သူမက ကောင်းကင်ဘုံမှာ သီချင်းဆိုနေမှာဗျ”

ထို့နောက် မိဖုရားကြီးက အသုဘခေါင်းပေါ်သို့ ပန်းတွေကြဲချရင်းနှင့် ပြောနေခဲ့သည်။

“မယ်တော်ဖုရားအနေနှင့် သမီးကလေးရဲ့ လက်ထပ်ပွဲမှာ ပန်းကြဲရမယ်လို့ မျှော်လင့်ခဲ့တာပါ။ ခုလို သမီးတော်ဂူမှာ ကြိရမယ်လို့တော့ နည်းနည်းမှ မထင်ခဲ့ပါဘူး။ မယ်တော် အချစ်တော်ကလေး အော်ဖီလီးယားရယ်”

အော်ဖီလီးယား။
သေတဲ့သူက အော်ဖီလီးယား ဆိုပါလား။

အော်ဖီးလီးယား သူ့ကိုယ်သူ သတ်သေသွားပါပေါ့။

ဟင်းမလက် အတွေးတွေ ဝင်လာသည်။

ပြီးတော့ သူ့ကိုယ်သူ သတ်သေရတာ ငါ့ကြောင့်။

ငါ ထူးထူးဆန်းဆန်း ရူးရူးနှမ်းနှမ်းတွေ လျှောက်လုပ်လို့။

ငါ သူ့အဖေကို သတ်ပစ်လိုက်လို့ပဲ။ ငြိမ်မှဖြစ်ရလေ ခြင်း။

ဟင်းမလက်လည်း ယူကျုံးမရ အပူလုံးကြွလျက် သောကပင်လယ် ဝေခဲရပေပြီ။

ထိုစဉ် လိုရာတက်စံကလည်း ဝမ်းနည်းမဆုံးနှင့် စိတ်ရူးပေါက်ပြီး သူ့ညီမ၏ အုတ်ဂူထဲသို့ ခုန်ချ၏။ ဟင်းမလက်ကလည်း သူ့နောက်က လိုက်ပြီး ခုန်ဆင်းခဲ့၏။

ဟင်းမလက်ကို နှစ်သက် သတ်ရကောင်းလားလို့ ရန်ငြိုးဖွဲ့ထားသော လိုရာတက်စံက လည်ပင်းကို ဖမ်းညှစ်၏။

မြေတွင်းထဲမှာ နှစ်ယောက်သား သဲကြီးမဲကြီး တိုက်ခိုက် သတ်ပုတ်နေကြသည်မှာ ဘေးလူများ အတင်း ဝင်ဆွဲပြီး လူချင်းခွဲခဲ့သည့်အချိန်ထိပင် ဖြစ်၏။

“အော်ဖီးလီးယားကို အစ်ကိုတွေမောင်တွေ လေးသောင်းမက ဝိုင်းပြီး ချစ်တာတောင် ငါ့အချစ်ကို မိမှာ မဟုတ်ဘူးကွ”

ဟင်းမလက်ကလည်း အရိုင်းဆန်ဆန် ဟစ်ကြွေးနေမိ၏။

ဟိုရေးရိုးက ဆွဲခေါ်ရာ ပါလာရင်းမှ မျက်ရည်တွေ ဖြိုင်ဖြိုင်ကျအောင် ရှိုက်ကြီးတင် ငိုကြွေးနေခဲ့ပါတော့သည်။

■ ၆ ■ ကြမ္မာဆိုး ကာရံထားသောပြိုင်ပွဲ

ဟင်းမလက်ကို အပိုင်သတ်ဖို့ ကလောဒီးယပ်စ်၏ ပထမအကြံမှာ မအောင်မြင်ခဲ့။

ယခုတစ်ဖန် လိုရာတက်စံကို လက်ကိုင်တုတ်လုပ်၍ ဒုတိယအကြံကို ဆင်ခဲ့ပြန်သည်။

လိုရာတက်စံသည် သူ့ဖခင်နှင့် ညီမအတွက် သွေးကြေးဆပ်ရန် အာသီသပြင်းနေခဲ့သလို ဘုရင်၏ဆန္ဒကို အကောင်အထည်ဖော်ရန် အသင့်ဖြစ်နေသည်။

သူက ဟင်းမလက်နှင့် ကြီးဝိုင်းအတွင်း ဦးချွန်ဓားကို အသုံးပြုတိုက်ခိုက်ရန် သဘောတူခဲ့၏။ ဤသည်မှာ ဓားစွမ်းပြိုင်ပွဲများတွင် တားမြစ်ချက်တစ်ရပ်ပင် ဖြစ်၏။

ထို့ထက် ပိုဆိုးသည်က ဓားဦးတွင် အဆိပ်လူးထားမည်ဖြစ်၍ ခြစ်မိရုံကလေးနှင့်ပင် သေလောက်၏။

ဟင်းမလက်ကလည်း ဤဓားပြိုင်ပွဲမှာ ချစ်ကြည်ရေးပွဲ ဖြစ်မည်အထင်ဖြင့် လိုင်ရာတစ်နှင့် ယှဉ်ပြိုင်ရန် အလွယ်တကူပင် သဘောတူလိုက်၏။

သူက ဓားရေးပြပွဲမှာ လိုရာတက်စံဘက်က ပြေအေး
ချစ်ကြည်သော အထိမ်းအမှတ်ဟု ယူဆခဲ့သည်။

ဘုရင်၏ ယုတ်မာပတ်စက်သောအကြံက ဒီလောက်
နှင့် မဆုံးသေး။

သူက ဟင်းမလက် သေရေးကို ပိုသေချာအောင်
အဆိပ်ခတ်ထားသော ဝိုင်အရက်တစ်ခွက်ကိုလည်း စီစဉ်ထား
သေး၏။

ဓားပြိုင်ပွဲတွင် သူက မယားပါသားဖြစ်သူ အောင်
နိုင်စေကြောင်း ဆုတောင်း၍ အရက်တစ်ခွက် သောက်မည်။
ပြီး ဟင်းမလက်အတွက် အဆိပ်အရက်ကို ကမ်းပေးလိုက်
မည်။ ရေငတ်နေမည့် ဟင်းမလက် သောက်လိုက်သည်နှင့်
သေရုံရှိတော့သည်။

ဓားပွဲ စခဲ့ပါပြီ။

ပထမတွင် ဟင်းမလက်က အရေးသာသူအဖြစ်
ဓားစွမ်းပြနိုင်ခဲ့သည်။

သည့်နောက် တိုက်ပွဲဝင်ဓားသမားနှစ်ယောက်ကို
ခေတ္တအနားပေးလိုက်၏။

ဘုရင်ကြီးက ဟင်းမလက်၏ အောင်နိုင်မှုအတွက်
အရက်သောက်ပြီး ဟင်းမလက်အား အဆိပ်ခတ်ထားသော
ခွက်ကို လှမ်းပေးလိုက်၏။

“နောက်မှ”

ဟင်းမလက်က ပြော၏။

“ကျွန်တော် နောက်မှ သောက်တော့မယ်”

ဓားပြိုင်ပွဲ ဆက်ကျင်းပခဲ့ပါပြီ။

ခုတော့ လိုရာတက်စံက ပြင်းပြင်းထန်ထန် တိုက်
နိုင်၏။

ကလော်ဒီးယပ်စ်လည်း မျက်တောင်မခတ်ကြည့်ရင်း
ဟင်းမလက် ကြမ္မာငင်မည့်ဓားချက်ကို စောင့်နေမိသည်။

သို့ဖြင့် မိဖုရားက အဆိပ်ခတ်ထားသောခွက်ကို
လှမ်းယူလိုက်ပြီး သောက်ချလိုက်သည်ကို မမြင်လိုက်မိပါ။

လိုရာတက်စံက သူ့ဓားဦးဖြင့် ဟင်းမလက်အား
ထိရုံ ဒဏ်ရာရသွားစေခဲ့လေပြီ။

ဟင်းမလက်လည်း လိုရာတက်စံ၏ ရှက်ဖွယ်ကောင်း
သော အကောက်ကြံမှုကို ရိပ်မိလိုက်ရာမှ ရန်သူတော်အပေါ်
အသေအလံ့ ခန့် ခုပ်လိုက်တော့၏။

သူက လိုရာတက်စံ၏ဓားရှည်ကို လှယူပြီး သူ့ဓား
နှင့်ပင် သူ့ကို ထိုးချလိုက်၏။

“သူတို့ကို လူချင်းခွဲလိုက်။ တိုက်ပွဲကို ရပ်လိုက်”
ဘုရင်က အော်ဟစ် အမိန့်ပေးလိုက်သည်။

ထိုအချိန်မှာပင် မိဖုရားကြီးဆီမှ ရုတ်တရက် အော်
သံတစ်ချက် ထွက်ပေါ်လာသည်။ သူမက အဆိပ်ခတ်ခံလိုက်
ရပြီဟု ထုတ်ပြောရင်း လဲကျသေဆုံးသွားလေ၏။

၇ အနားယူခြင်းဆိုတာ ငြိမ်သက်ခြင်း

ဟင်းမလက်အဖို့ သူ့ပတ်ပတ်လည်မှာ မကောင်းဆိုးဝါးတွေ ဝိုင်းရံနေသည်ဟု ခံစားလိုက်ရ၏။

သူက သူ့နောက်လိုက်တပည့်များအား ဣယ့်သူမှ ထွက်မပြေးနိုင်အောင် တံခါးပေါက်တွေကို ပိတ်ထားလိုက်ရန် အော်ပြောလိုက်သည်။

“ကလိန်ဉာဏ်နှင့် အကောက်ကြံမှု”

သူက ဆက်အော်၏။

“တွေ့အောင်ရှာ၊ ဖော်ထုတ်ကြ”

လိုရာတက်စ် မြေကြီးပေါ် ပုံကျသွားသည်။ သူ့စားနှင့်သူ အဆိပ်မိသွားပေပြီ။

“အကောက်ကြံ သစ္စာဖောက်မှုက ငါ့ကိုယ်ထဲမှာပဲ ဟင်းမလက်ရဲ့”

လိုရာတက်စ်က အော်နေ၏။

“မင်းလည်း သေရတော့မယ်။ ဘယ်ဖြေဆေးမှ မင်းကို မကယ်နိုင်ဘူး။ ဘုရင်၊ ဘုရင်ကို အပြစ်တင်ပါ။ ဒါ သူ့လက်ချက်ပဲ။ ငါ့ကို ခွင့်လွှတ်ပါ ဟင်းမလက်”

သူက နောက်ဆုံး ထွက်သက်နှင့်အတူ တောင်းပန်သွား၏။

ဘုရင်၏ ဆိုးယုတ်သောအကြံက ဟင်းမလက်အတွက် ဘွင်းဘွင်းကြီးပေါ်ခဲ့ရပါပြီ။

သူ အသက်ရှင်ဖို့ အချိန်ပိုင်းကလေးမျှသာ ကျန်တော့လင့်ကစား မကောင်းဆိုးဝါးကို ပညာပေးဖို့တော့ လုံလောက်ပါသေးသည်။

သူ ဘုရင်ဆီသို့ ကမူးရှူးထိုးပြေးဝင်သွားရာမှ အဆိပ်လူးစားနှင့် အခူးရပါးရ ထိုးစိုက်ချလိုက်ခြင်းဖြင့် နေရာတွင်ပင် မိုက်စာတ်သိမ်းပေးလိုက်၏။

သည့်နောက် ဟင်းမလက် မရပ်နိုင်တော့ဘဲ မြေကြီးပေါ်သို့ ယိုင်လဲကျသွားတော့၏။

သူ သေရတော့မည်ကို သိခဲ့၏။

နောက်ဆုံးကျန်ရှိသောအင်အားဖြင့် ဟိုရေးရှီးကို လှမ်းခေါ်ပြီး သူ့ဖခမည်းတော်၏သေဆုံးမှုနှင့် သူ ကလဲစားချေမှုကို တစ်ကမ္ဘာလုံး အဖြစ်မှန်အတိုင်းသိအောင် ပြောလိုက်ဖို့ ကကြားခဲ့ရှာသည်။

ဟိုရေးရှီးလည်း ပူဆွေးသောကတွေ ပိုလွန်ပြီး အဆိပ်ခွက်ကို လက်လှမ်းလိုက်၏။

သူငယ်ချင်းမရှိတော့သည့်နောက် သူလည်း လူ့လောကမှာ ဆက်မနေချင်တော့ဘူးလေ။

သို့ပေမယ့် ဟင်းမလက်က သူ့ကို တားဆီးပြီး အသက်ရှင်နေခဲ့ဖို့နှင့် သူတို့၏ ကြော့ကွဲဝမ်းနည်းစရာ ဇာတ်လမ်းကို ပြောပြပေးရန် ကတိတောင်းခဲ့သည်။

သူ မသေခင်ကလေးတွင် ရေရွတ်မြည်တမ်းသွား
သော နောက်ဆုံးစကားလုံးကတော့-

“အနားယူခြင်းဆိုတာ ငြိမ်သက်ခြင်းပါပဲ”

ငြိမ်သက်ခြင်းဖြင့် အနားယူသွားပြီဖြစ်သော ချစ်
သူငယ်ချင်းအား နှမြောတသစ္စာငေးကြည့်နေမိလျက်မှ
ဟိုရိုးရှိုး၏ မျက်လုံးအစုံ၌ မျက်ရည်တွေ ပြည့်လျှမ်းနေ၏။

“ကောင်းသောညပါ ချစ်သူငယ်ချင်း ရွှေမင်းသား
ရယ်”

သူက နှုတ်ဆက်ဆုငြွေ၏။

“တောင်ပံခတ် ပျံသန်းနေတဲ့ နတ်မိမယ်ကလေး
တွေကလည်း အနားယူသူတွေအတွက် တေးဆိုချောနေပါ
လိမ့်မယ်ကွာ”

စွာကျယ်မ ချွတ်ခန်း

(ဇာတ်လမ်းတွင် ပါဝင်သော ဇာတ်ဆောင်များ)

- ဘက်တစ်စတား - မက်ဂျူအာမြို့မှ ချမ်းသာသော လူကြီးလူကောင်းတစ်ဦး
- ကက်သရင်း - ဘက်တစ်စတား၏သမီး အကြီးဆုံး၊ 'စွာကျယ်မ ကက်သရင်း'ဟု နာမည်တွင် လူသိများသော မိန်းမရိုင်း မိန်းမကြမ်းကလေး
- ဟက်ထရူစီယီ - ကက်သရင်းကို လက်ထပ်ရန် ရောက်လာသူ လူကြီးလူကောင်း
- ဘီယန်ကာ - ကက်တစ်စတား၏ သမီး အငယ်၊ ကြင်နာ၍ ချစ်စရာကောင်းသော မိန်းကလေး
- လူစန်ရှိုး - ဘီယန်ကာ၏ ယောက်ျား
- ဝင်စန်ရိုး - လူစင်ရှိုး၏ အဖေ
- ဟော်တင်စီယိုး - လက်ထပ်ပြီးစသူ

။ ၁ ။ ပက်ထရူချီယိုက မိစ္ဆာကလေးကို ပညာပေးရန် ရောက်လာခြင်း

ပက်ဂျူအာမြို့မှ ဘက်တစ်စတာအမည်ရှိ လူကြီး လူကောင်းသူဌေးကြီးတစ်ဦးတွင် သမီးနှစ်ယောက် ရှိလေ သတတ်။

သမီးငယ် ဘီယန်ကာမှာ လိမ္မာယဉ်ကျေး၍ ချစ် စရာကောင်းသော မိန်းကလေးဖြစ်သည်နှင့်အညီ လက်ထပ် ရန် ကြောင်းလမ်းတောင်းဆိုလာသူတွေ တစ်ပုံကြီး ရှိခဲ့၏။

သို့တိုင်အောင် သူမ၏ဖခင်သူဌေးကြီးက အစစ်မ ဖြစ်သူ ယောက်ျားမရမချင်း ညီမငယ်အား လက်ထပ်ခွင့်မပေး နိုင်ဟု ငြင်းပယ်ထားခဲ့၏။

ဤသည်မှာ အစစ်မဖြစ်သူ ကက်သရင်းနှင့်မတူသည့် ခြားနားချက်ဖြစ်ခဲ့သည်။

ကက်သရင်းကား ရိုင်းစိုင်း စရိုက်ကြမ်း အာကျယ် ပါးစပ်ပေါက်ဆိုးပြီး နှုတ်သီးကောင်းလျှာပါးနှင့် ရန်တွေ့ ကောင်းသူလည်း ဖြစ်၏။

ထို့ကြောင့်လည်း သူမက မြို့တစ်ခွင်တစ်ပြင်လုံး၌ 'စွာကျယ်မကက်သရင်း'ဟု နာမည်ကျော်ခဲ့ရ၏။

ဇာတ်လမ်းက ပက်ထရူချီယိုဆိုသူ အမျိုးကောင်းသား တစ်ယောက် ကြင်ရာရှာရန် ပက်ဂျူအာသို့ ရောက်လာရာမှ စခဲ့သည်။

ပက်ထရူချီယိုသည် မကြာမီပင် စွာကျယ်ကမလေး ကက်သရင်း သတင်းကို ကြားလိုက်၏။

သူမသည် လှသလောက် ချမ်းသာသည်ကိုလည်း ကြာသိခဲ့ရာမှ သူမအား လက်ထပ်ယူရန် စိတ်ဆုံးဖြတ်ခဲ့ သည်။

သူ စွာကျယ်မကလေးကို ယဉ်ကျေးအောင် လေ့ကျင့် ပေးမည်။ တာဝန်ကျေ၍ လင်ကို လေးစားရှိသေသော မယားကောင်းတစ်ယောက်ဖြစ်အောင် ပြုပြင်ပေးမည်။

ပက်ထရူချီယိုသည် ပင်ကိုအားဖြင့် စိတ်ရင်းကောင်း ရှိပြီး အေးဆေးသောလှလင်ပျိုတစ်ဦး ဖြစ်၏။

ထို့အပြင် သူသည် တက်တက်ကြွကြွနှင့် ပျော်ပျော် ပါးပါး မြူးမြူးရွှင်ရွှင်နေတတ်သလို ဟန်ဆောင်အမူအရာ လှုပ်ရာတွင်လည်း အလွန်ကျွမ်းကျင်လိမ္မာသည်။

ကက်သရင်းကို ယဉ်အောင်ကျုံးသွင်းနိုင်ရန်မှာ သူ့ ရေိုက်ကို သူမထက် ပိုပြီးကြမ်းပြဖို့ ဟန်ပြင်ထား၏။

ပက်ထရူချီယိုသည် ကက်သရင်း၏ဖခင်ကြီးထံ အရင် သွားလည်၏။

“ဦးမင်းရဲ့သမီး ကက်သရင်းဟာ အင်မတန် သဘော ကောင်းပြီး ယဉ်ကျေးသိမ်မွေ့တယ်လို့ ကျွန်တော် ကြား ပေါ့တယ်။ ဒါကြောင့် သူ့ကို လက်ထပ်ဖို့ ခွင့်ပန်ပါရစေ။”

ဤစကား ကြားလိုက်၍ ဘက်တစ်စတာ သိပ်ဝမ်း
သာသွားသည်။ သို့သော် သူက လူရိုးကြီးပိပိ ပက်ထရူ
ချီယိုအား ပြန်ပြော၏။

“ကက်သရင်းဟာ အမြဲတော့ သဘောကောင်းပြီး
မယဉ်ကျေးဘူး ထင်တယ်ကွ။ တစ်ခါတစ်ရံတော့”

ဘတ်တစ်စတာမှာ အခန်းထဲသို့ ဒရောသောပါး
ပြေးဝင်လာသော ကက်သရင်း၏ ဂီတဆရာကြောင့် စကား
ပြတ်သွားရသည်။

“ဂိုဆရာက ကက်သရင်းသည် စောင်းပြားနှင့် သူ့
ဆောင်းကို ရိုက်ထည့်လိုက်ကြောင်း၊ သူမ စောင်းတီးတာများ၍
ပြောမိခြင်းကြောင့်ဖြစ်ကြောင်း လာတိုင်၏။

ပက်ထရူချီယိုက တိုင်ချက်ကို ကြားရာမှ ဟက်ဟက်
ပက်ပက်ရယ်ပြီး ဟ် ကြွေးလိုက်သည်။

“ဘယ်လောက် ခင်မင်နှစ်သက်စရာကောင်းလိုက်တဲ့
မိန်းမပျိုကလေးလဲဗျာ။ ကျွန်တော်တော့ သူ့ကို ချစ်သည်
ထက် ချစ်သွားပြီ”

သူက ကက်သရင်းအဖေအား သူ့သမီးနှင့် ချက်ချင်း
လက်ထပ်ပေးရန် တောင်းပန်ခဲ့၏။

ပြီးတော့ အလျင်စလိုလည်း ရှင်းပြခဲ့၏။

“ကျွန်တော့်အဖေကို ဦး သိပါတယ်လေ။ သူဟာ
တော်တော်ကလေး အိုမှ ကွယ်လွန်ခဲ့သလို သူပိုင်ပစ္စည်းတွေ
နှင့် မြေတွေအားလုံးကို ကျွန်တော် အမွေဆက်ခံခဲ့ရပါတယ်။
အဲ- ကက်သရင်းဟာ မင်္ဂလာလက်ဖွဲ့ အနေနှင့် ဘယ်လောက်
များရမယ်ဆိုတာ ပြောပါဦး”

ဘက်တစ်စတာအဖို့ လူငယ်၏ ရေးကြီးသုတ်ပျာ
နိုင်မှုကို ဘဝင်မကျပါ။ သို့သော်လည်း ကက်သရင်းကို
ယောက်ျားပေးစားရေးကိုလည်း ရတက်မအေးဘဲ ဖြစ်နေရ
သည်။

ထို့အတွက် သူက လောလောဆယ် ငွေဒင်္ဂါး နှစ်
သောင်း လက်ဖွဲ့မည်ဖြစ်၍၊ ကွယ်လွန်လျှင် သူ၏စည်းစိမ်
ဥစ္စာ တစ်ဝက်ကို အမွေရမည်ဟု ပြောလိုက်၏။

ဒါကို ပက်ထရူချီယိုက ကျေနပ်သဖြင့် ဘက်ပတစ်
စတာလည်း သမီးဖြစ်သူကို သွားခေါ်ရန် ထွက်သွားလေ
တော့သည်။

၂။ ပက်ထရူချီယိုက ကိတ်ကို လက်ထပ်ရန် ကြံစည်ပုံ
 ကက်သရင်းအလားကို စောင့်နေစဉ် ပက်ထရူချီယို
 သည် သူမကို ဘာတွေပြောရမလဲဆိုတာတွေ စဉ်းစားနေ၏။
 မကြာမီပင် သူ့စိတ်သူ့ ဆုံးဖြတ်လိုက်သည်။

“သူက စိတ်ဆိုးမာန်ဆိုးပြောရင် ငါက သူဟာ
 ငှက်ကလေးလို အသံချိုချိုနှင့် တေးဆိုတယ်လို့ ပြောမယ်။
 သူမက ငါ့ကို မျက်နှာရှစ်ခေါက်ချိုးနှင့် ကြည့်မယ်ဆိုရင်
 လည်း မိုးရေမျှန်းပက်ထားတဲ့ နှင်းဆီပွင့်ကလေးလို ပြုံးချို
 နေတာပဲ။ တကယ်လို့ သူက ဘာစကားမှ မပြောဘူးဆိုတော့
 လည်း သူ့စကားလုံးကလေးတွေ လှလိုက်တာလို့ မြှောက်ပင့်
 လိုက်ရုံပဲ။ ငါ့ကို နှင်ထုတ်မယ်ဆိုရင်ကော ခက်တာမှတ်လို့။
 ငါ့ကို အတူနေဖို့ လိုက်လိုက်လဲ့လဲ့ ခင်မင်ယုယုစွာဖိတ်
 ခေါ်တာကို ကျေးဇူးတင်ကြောင်း ပြောရမှာပေါ့။”

ကက်သရင်း ဝင်လာပါပြီ။

“မင်္ဂလာမနက်ပါ ကိတ်။ ဒါ ငါကြားဖူးတဲ့ မင်း
 နာမည်လှလှကလေးတစ်ခုပဲ မဟုတ်လား။”

ပက်ထရူချီယိုက နှုတ်ဆက်စကားဆိုလိုက်သည်။
 ကက်သရင်း၏ သူ့နှုတ်ဆက်မှုကို မကြိုက်လိုက်
 သလို မာနသံဖြင့်တုန်ပြန်ခဲ့၏။

“ငါ့ကို လူတွေခေါ်နေကျ ပြောနေကျကတော့
 ကက်သရင်းပဲ”

ပက်ထရူချီယိုက ပြုံးပြုံးကလေးပင်။

“မင်းအတွက်တော့ ကိတ်။ သိပ်လှပတဲ့ကိတ်။
 တစ်ခါတလေတော့ မိစ္ဆာတေး ကိတ် ဆိုပါတော့။ ငါ့အတွက်
 တော့ ကမ္ဘာပေါ်မှာ အလှဆုံးကိတ်ပါ။ မင်းရဲ့ လိမ္မာယဉ်
 ကျေးတဲ့ အပြုအမူတွေဟာ နေရာတကာမှာ သတင်းမွှေးနေ
 တာကြောင့်လည်း ဇနီးအဖြစ်တင်မြှောက်ဖို့ လာတောင်း
 ရတာပါ။”

ကက်သရင်းက အော်ကြီးဟစ်ကျယ် ဒေါသတကြီး
 နှင့် သူ့နာမည်အမှန်မှာ စွာကျယ်မ ကက်သရင်း သာဖြစ်
 ကြောင်း ပြန်ဖြေ၏။

ဘာပဲပြောပြော ပက်ထရူချီယိုကတော့ သူမကို
 ချီးသောသောစကားလုံးများနှင့် အပျော့ပျောင်းဆုံး နည်းလမ်း
 များဖြင့် ဆက်လက် မြှောက်ပြောနေခဲ့သည်။

ဘက်တစ်စတာ ဝင်လာသောအခါ ကက်သရင်းက
 သူ့ကို တယုတတကြိုဆိုကြောင်းနှင့် လာမည့်တနင်္ဂနွေ
 နေ့တွင် မင်္ဂလာဆောင်မည်ဟု ကတိပေးကြောင်းများ
 ပြောလိုက်သည်။

“လိမ်တာ”

ကက်သရင်းက စူးစူးရှရှ အော်လိုက်သည်။

“ဒီလူကို လက်ထပ်မယ့်အစား သူ ကြီးဆွဲချသေ
တာ မြင်ရတာက ပိုကောင်းဦးမယ်။ ဒီလူဟာ ရူးနေပြီ”

ပြီး သူ့အဖေဘက် လှည့်ကာ ရူးကြောင်ကြောင်
လူတစ်ယောက်နှင့် သူမကို ပေးစားဖို့ သဘောတူရကောင်း
လားဟု အော်ဟစ် ရန်တွေ့တော့သည်။

ပက်ထရူချီက သူမ၏ ဒေါသအလျောက်ပြောသော
စကားများကို အရေးမထားဖို့ ဘက်ပတစ်စတာကိုပင်
ပျောင်းပျနေလိုက်သေး၏။

“ကျွန်တော်တို့ချင်း တွေ့နေတုန်းကတော့ သူမဟာ
ကျွန်တော့်အတွက် သိပ် ချစ်ခင်နှစ်လိုဖွယ်ကောင်းခဲ့တာ
အမှန်ပါပဲခင်ဗျာ”

သူက ကက်သရင်းဘက် လှည့်ကာ ဩဇာသံပါပါ
ဖြင့် ပြောလိုက်ပြန်သည်။

“ကိုယ့်ကို လက်ထပ်ဖို့ သဘောတူပါ ကိတ်ရယ်။
ကိုယ် မင်္ဂလာဆောင်မှာ မင်းဝတ်ဖို့ ဝတ်ကောင်းစားလှတွေ
ကိုယ်ရအောင် ဗင်းနစ်ကို သွားလိုက်ဦးမယ်။ အဖေ၊
ခင်ဗျားက ဧည့်ခံပွဲကြီး တည်ခင်းဖို့စီစဉ်ပြီး ဧည့်သည်တွေ
ကိုသာ ဖိတ်ထားလိုက်ပါ။ ကျွန်တော်က လက်စွပ်တွေနှင့်
အဖိုးတန်အဝတ်အစားတွေ ယူလာပါ့မယ်။ ဒါတွေ ဝတ်
လိုက်ရင် ကက်သရင်းဟာ တအား လှသွားမှာပဲ။ ကိုယ့်ကို
မွေးမွေးပေးပါ ကိတ်ရယ်။ ကိုယ့်တို့ဟာ တနင်္ဂနွေနေ့ကျရင်
ပဲ မင်္ဂလာဆောင်ကြရတော့မှာ မဟုတ်လားလို့”

■ ၃ ■ ထူးဆန်းသော မင်္ဂလာဆောင်

တနင်္ဂနွေနေ့ ရောက်ခဲ့ပါပြီ။

ထမင်းစားပွဲကြီးက အဆင်သင့်ဖြစ်နေ၍ ဧည့်
ပရံသတ်တွေကလည်း စုံစုံညီညီ စောင့်နေကြလေပြီ။

ဒါပေမယ့် ပီထရူချီယို ဘယ်လောက်နေမှန်း မသိ။
ကက်သရင်းခမျာ ဒေါသဖြစ်ဖြစ်နှင့် ငိုပါလေတော့

၏။

သူ သူမကို အရူးလုပ်သွားတာပဲဟု တွက်လိုက်သည်။
သူတို့ စောင့်ပြီးရင်း စောင့်၊ တစောင့်စောင့်နှင့်

စောင့်နေမိကြ၏။

နောက်ဆုံးတော့ ပက်ထရူချီယို ရောက်လာသည်။
သူသည် ယူလာမည်ဟု ကတိပေးထားသော ကောင်း

ပေညွန့်ပေဆိုသောပစ္စည်းတွေ ဘာတစ်ခုမျှ ပါမလာပါ။
သူကိုယ်တိုင်လည်း စုတ်စုတ်ပြတ်ပြတ်နှင့် ထူးထူး

ဆန်းဆန်းဝတ်ဆင်လာ၏။

သူ့ပုံစံက သတို့သားဆိုတာထက် အရူးတစ်ယောက်
နှင့်သာ ပိုတူနေ၏။

သူ့လက်ပါးစေကလည်း သူတောင်းစားပုံ ပေါက်နေပြီး သူတို့စီးလာသော မြင်းတွေမှာ ပိန်ညောင်လျက် အစာတော်နေဟန် ထင်ရှား၏။

သူတို့က ပက်ထရူချီယိုအား အဝတ်အစားတွေလဲရန် ဝိုင်းပျောင့်ဖျူကြသော်လည်း သူက လက်မခံခဲ့။

“ကိတ်ဟာ ကျုပ်ကို လက်ထပ်တာပဲ။ ကျုပ်အဝတ်အစားတွေကို လက်ထပ်တာမှ မဟုတ်ဘဲ”

ထူးထူးခြားခြားရယ်ရင်းက ပြောခဲ့သည်။

သူတို့က မင်္ဂလာအခမ်းအနားတွက် ဘုရားကျောင်းသို့ သွားခဲ့ကြသည်။

ထိုနေရာမှာလည်း ပက်ထရူချီယိုက အရူးတစ်ယောက်လိုပင် ပြုမူနေခဲ့သည်။

ဘုန်းတော်ကြီးက ကက်သရင်းအား ပက်ထရူချီယို၏ ဇနီးမယားဖြစ်ဖို့ လိုလားပါသလား မေးတော့၊ ပက်ထရူချီယိုက သူမကိုယ်စား ကြားဝင်၍ နှစ်နှစ်ကာကာဝမ်းပန်းတသာ လိုလားပါကြောင်း ဖြေကြားခဲ့၏။

သူက အကျယ်ကြီးအော်ပြောသဖြင့် ဘုန်းတော်ကြီးပင် လန့်ဖျပ်ပြီး လက်ထဲကကျမ်းစာအုပ် လွတ်ကျသွားခဲ့ရသည်။

ဘုန်းတော်ကြီးက ငဲ့ကောက်သောအခါမှာလည်း ပက်ထရူချီယိုက ပုံလဲသွားအောင် တွန်းပစ်လိုက်၏။

လက်ထပ်မင်္ဂလာပွဲတစ်လျှောက်လုံး ပက်ထရူချီယိုသည် ခြေဆောင့်လိုက်၊ အော်လိုက်ဟစ်လိုက်နှင့် သောင်းကျန်းနေခဲ့သည်။

ကက်သရင်းလည်း သူမဘဝတွင် ဦးဦးဖျားဖျားပထမဆုံးအဖြစ် ကြောက်လန့်မှုကြောင့် တုန်လှုပ်ချောက်ချားသွားရလေ၏။

မင်္ဂလာအခမ်းအနား ပြီးသွားသောအခါ ပက်ထရူချီယိုက ဝိုင်အရက်တွေ ယူလာခိုင်းကာ ဘုရားကျောင်းထဲမှာပင် ပရိသတ်တိုင်းအတွက် ကျန်းမာချမ်းသာရေးကို ဆုတောင်းပြီး အရက်သောက်ခဲ့သည်။

သူ့အရက်ခွက်ထဲမှ လက်ကျန်အရက်အချို့နှင့် သူ့ဘေးနားရပ်နေသော ဧည့်သည်ကို ပက်လိုက်သည်။

ထို့အပြင်-

“ခင်ဗျားရဲ့ မုတ်ဆိတ်မွှေးတွေက ပါးပါးလေးနှင့် သိပ်ဆာနေပုံ ရတယ်။ အဲဒါတွေ ရှင်သန်လာဖို့ ဝိုင်အရက်တွေ လောင်းပေးဖို့ လိုတယ်လေ”

ဟုလည်း ပြောလိုက်သေး၏။

မင်္ဂလာဆောင်လှည့်လည်ပွဲမှာ ထူးဆန်းသော သတို့သားနှင့် ချောက်ချားနေသော သတို့သမီးတို့ကို ရှေ့ကထားလျက် ဘုရားကျောင်းက ထွက်လာခဲ့ပါပြီ။

သူတို့က မြို့တော်လမ်းတွေကို ဖြတ်သန်းလာ၏။

ပက်ထရူချီယိုက တစ်ချိန်လုံး ဟက်ဟက်ပက်ပက် ရယ်လိုက်၊ အော်ဟစ်လိုက် လုပ်လာ၏။

ကက်သရင်းခမျာတော့ သူ့ခင်ပွန်း၏ ရူးနမ်းနမ်း အပြုအမူတွေကြောင့် အရှက်ကြီးရှက်ပြီး ခေါင်းပင် မဖော်ရဲတော့။

နောက်ဆုံးတော့ ဘက်တစ်စတာအိမ်ကြီးကို ပြန်
ရောက်ခဲ့ကြသည်။

ဘက်တစ်စတာက သူတို့နှင့် ဧည့်သည်အားလုံး
အတွက် အဖိုးအတန်ဆုံး စားပွဲသောက်ပွဲကြီးကို အလှူပယ်
တည်ခင်းထား၏။

သို့ဖြစ်လင့်ကစား ပက်ထရူချီယိုက မစား။ ကက်
သရင်းကိုလည်း စားခွင့်မပြု။

သူမက သူ့ကို အောက်ကလီအသံကြီးဖြင့် အော်
လားငေါက်လား ဆဲဆိုကြိမ်းမောင်းသည်။

တုန့်ပြန်အပြောအနေနှင့် သူက သူမကို အညင်သာဆုံး
နှင့် အယုယ အချစ်ခင်ဆုံး အမူအရာတွေပြုလျက် ဒရော
သောပါး ဆွဲထုတ်ခဲ့၏။

ပက်ထရူချီယိုသည် သူ့ဇနီးအား အရိုးစုနှင့်တူသော
မြင်းတစ်စီးပေါ်သို့ တင်လိုက်၏။

သူ့ကိုယ်တိုင်နှင့် လက်ပါးစေ၏ မြင်းတို့မှာလည်း
ထူးမခြားနား။

သူတို့က ကြမ်းတမ်းပြီး ရွံ့ဗွက်ထနေသော လမ်း
တွေက တမင်လာခဲ့ကြ၏။

ပက်ထရူချီယိုက သနားစရာကောင်းအောင် မော
ဟိုက်နေသောမြင်းများကို အော်ငေါက်ကျိန်ဆဲလာ၏။

မြင်းတွေခမျာမှာ အချိန်မရွေး ဝုန်းဝုန်းလဲ သေတော့
မလား မှတ်ရသည်။

၂၄။ ပက်ထရူချီယို၏အိမ်ဂေဟာမှာ

နောက်ဆုံးတော့ သူတို့သည် ပက်ထရူချီယို၏
အိမ်ဂေဟာသို့ ရောက်ခဲ့ကြ၏။

ကက်သရင်းလည်း ပင်ပန်းနေပြီး အလွန်တရာ
ဆာလောင်လျက်ရှိသည်။

သို့တိုင် ပက်ထရူချီယိုက ထိုညအဖို့ နားခွင့်မပေး။
မကျွေးမမွေးဘဲထားမည်ဟု ဆုံးဖြတ်ထား၏။

သူတို့လင်မယား ညလယ်စာတွေ ဖွယ်ဖွယ်ရှာရာ
တည်ခင်းထားသည့်နေရာမှာ ထိုင်မိကြသည်။

ပက်ထရူချီယိုက စားပွဲပေါ်တွင် မြင်သမျှတွေ့သမျှ
ကို အပြစ်ရှာမာန်မဲနေ၏။

သူက အသားဟင်းလျာတွေကို ကြမ်းပေါ်သို့ သွန်
ပစ်ပြီး ထခြား စားစရာပန်းကန်တွေကိုလည်း ပြန်ယူသွားဖို့
အစေခံတွေအား ခေါ်နှင့်မောနှင့် ခိုင်းစေသည်။

ပြီးတော့ ကက်သရင်းကို ရှင်းပြ၏။

“ငါ ဒီလိုလုပ်တာဟာ မင်းကိုချစ်ကြောင်း ဖော်ပြတာပါ။ မင်းကို ခပ်ညှဲညှဲချက်ထားတာတွေကို မစားစေချင်သလို၊ စားပွဲထိုးတွေ အသုံးမကျတာကိုလည်း သဘောမကျလို့ပါပဲ”

ကက်သရင်းအဖို့ ထိုအချိန်မှာ ဘာပဲ စားရစားရ အားရဝမ်းသာ စားမည်သာဖြစ်သော်လည်း မာနကလေး တင်းခံလျက် အသာငြိမ်နေမိ၏။

တစ်ခွန်းပဲ ပြောသည်။

“ကျွန်မ ပင်ပန်းလှပြီ။ ခုပဲ အိပ်ရာထဲ သွားအိပ်ချင်တယ်”

ကက်သရင်းက ညစာလည်း မစားရဘဲ လင်သည် မောင်၏ အဆုအဟောက်ဒဏ်ကြောင့် စိတ်ပင်ပန်းနွမ်းရိလျက် အနားယူဖို့ထွက်ခဲ့သည်။

သို့သော် သူမမမျှာ အေးအေးဆေးဆေးမနားရပါ။

ပက်ထရူချီယိုက အိပ်ရာ၊ ခေါင်းအုံး၊ အိပ်ရာခင်းမှအစ တစ်ခုမကျန် အပြစ်ရှာနေခဲ့၏။

အိပ်ရာပေါ်က ရှိသမျှအသုံးအဆောင်တွေကို ကြမ်းပြင်ပေါ်သို့ ပစ်ချသည်။

ကက်သရင်းမမျှာ ကုလားထိုင်တစ်လုံး၌ သွားထိုင်နေရသည်။

သို့လင့်ကစား ထိုနေရာမှာလည်း နားနေခွင့် ကောင်းကောင်း မရ။

အချိန်ရှိသမျှ ထပ်ဖန်တလဲလဲ ထွက်ပေါ်နေသော ပက်ထရူချီယို၏ အစေခံများကို ဆူပူကြိမ်းမောင်းသံများက သူမကို လန့်လန့်နိုးစေ၏။

နောက်တစ်နေ့ကျတော့လည်း ဒီပုံစံအတိုင်းပင် ကြံရ၏။

ကက်သရင်းကို ချစ်ကြောင်းပြသောအားဖြင့် ပက်ထရူချီယိုသည် ညက ညစာကို လွှင့်ပစ်ခဲ့သလိုပင် မနက်စာကိုလည်း ကြမ်းပေါ်သွန်ပစ်ခဲ့၏။

သည်တစ်ကြိမ်တော့ သနားစရာကောင်းသော ကက်သရင်းမမျှာ အလွန်အမင်း ငတ်မွတ်ဆာလောင်နေပြီဖြစ်၍ မာနကိုမြို့ချပြီး အိမ်စေများထံ သူမကို စားစရာတစ်ခုခု ပေးဖို့ ငှိုးတိုးတိတ်တိတ်တောင်းပန်မိတော့ ၏။

အိမ်စေများကလည်း ပက်ထရူချီယိုက မပေးနှင့်ဟု ကြိုမှာထားရာ ဘာမှ မပေးဝံ့ကြချေ။

ကက်သရင်း၏အတွေးများသည် ဝမ်းနည်းပက်လက် ဒေါ်မာန်ထွက်လျက် ရှိ၏။ သူမကိုယ် သူမ ပြန်မေးကြည့်သည်။

“သူဟာ ငါ့ကို အငတ်ထားရအောင် လက်တပ်ငှာခဲ့တာများလား။ ငါ့ဘဝဟာ အဖေအိမ်တံခါးဝမှာ လာတောင်းတဲ့ သူတောင်းစားတွေထက်တောင် ဆိုးနေပါပကော။ သူတို့ကမှ စားစရာတချို့ ရသေးတယ်။ ဒီနေရာမှာတော့ ငါ့ဟာ အစာ ငတ်ရေငတ်ထားခံရပြီး အိပ်ကောင်းမြင်လည်း မအိပ်ရပါလား။ သူဟာ ငါ့ကို အော်သံငေါက်သံတွေနှင့် တထိတ်ထိတ် တလန့်လန့်နှင့် ငုတ်တုတ်မိုးလင်းစေပြီး ရိုင်းစိုင်းမှုတွေပဲ ကျွေးမွေးစည့်ခံနေတာ။ ပြီးတော့ ပြောလိုက်သေးရဲ့ အဲဒါအားလုံး ငါ့ကို သူ အချစ်ကြီးချစ်လို့ လုပ်ရတာပါတဲ့။ လာ လာချည်သေး”

ကက်သရင်းအဖို့ သေးသေးငြိမ်းငြိမ်းနေခွင့် ကြာရည် မရလိုက်ပါ။ ပက်ထရူချီယို ဝင်လာသည်။

သူက အသား သေးသေးကလေးတစ်တုံးပါသော ပန်းကန်တစ်ချပ်ကိုပါ ယူလာ၏။

“ဘယ့်နှယ်၊ နေကောင်းရဲ့လား အသည်းကျော်မကလေး ကိတ်”

ဟုလည်း မေးမြန်း၏။

ပြောပြောဆိုဆိုနှင့် အသားပန်းကန်ကို ထုတ်ပေးသည်။

“အချစ်ရယ်၊ မင်းအတွက် ကိုယ် ဘယ်လောက် အထိ ဦးစားပေးနေရသလဲဆိုတာ နားလည်စေချင်တယ်။ ဒီအသားကို အချစ်စားဖို့ ကိုယ်ကိုယ်တိုင် ချက်ခဲ့တာပါ။ မင်း စားကြည့်လိုက်ရင် ကြိုက်သွားမှာ သေချာတယ်”

ကက်သရင်းမှာ စကားပြန်မပြောနိုင်အောင် ဒေါသတွေ အလွန်အမင်းထွက်နေ၏။

“ဘာတစ်ခွန်းမှ မပြောတော့ဘူးလား။ ဧကန္တတော့ မင်းက ဘာမှ မဆာဘဲကီး။ အလကားသက်သက် ငါ ဒုက္ခခံပြီး အချိန်ဖြုန်းမိတာပဲ”

သူက အိမ်စေတစ်ယောက်ကို ခေါ်လိုက်သည်။

“ကဲ၊ ဟောဒီပန်းကန်ကို ယူသွားစမ်း”

ဟု အမိန့်ပေးလိုက်၏။

ခုဆို ကက်သရင်းသည် မာနထောင်လွှားရန်ထက် ပို၍ ဆာလောင်နေသည်။ သူမဒေါသက ပြင်းထန်ကြီးမားလှသော်ငြားလည်း ဆာလောင်မှုက ထိုထက် ပိုပြီးပြင်းထန်နေသည်။

သူမက ဖွင့်ဟတောင်းပန်၏။

“ဒီပန်းကန် ပြန်ထားလိုက်ပါရှင်”

“အေး။ ထားပေးမယ်။ ဒါပေမယ့် မင်းက အရင်

ငါ့ကို ကျေးဇူးတင်စကားပြောရမယ်”

“ကျေးဇူးတင်ပါတယ် အရှင်ရယ်”

ကက်သရင်းက စိတ်ထဲကမပါဘဲ ငြောလိုက်သည်။

သည့်နောက် ပက်ထရူချီယိုက အစေခံအား ဟင်း

ပန်းကန်ငယ်ကို ကက်သရင်းအား ပေးခိုင်းလိုက်၏။

ဟင်းတုံးမှာ တကယ့်ကို သေးသေးကလေးဖြစ်လင့်

ကစား ကက်သရင်းကတော့ ပြန်ရလိုက်သည့်အတွက်

အလွန်ဝမ်းသာအားရ ဖြစ်သွားသည်။

စားဖို့ ပြင်နေဆဲမှာပင် ပက်ထရူချီယိုက ပန်းကန်

ကို ဆွဲယူလိုက်သဖြင့် သူမမှာ အခက်တွေ့သွားရ၏။

ပက်ထရူချီယိုက အစေခံအား ဟင်းပန်းကန်ကို

ကမ်းပေးလိုက်သည်။

“ဒါ ပြန်ယူသွားပေတော့”

ဟုလည်း အမိန့်ပေးလိုက်သည်။

ကက်သရင်းကိုတော့ -

“ကိုယ် သိပ်ချစ်ရတဲ့ အချစ်ရာ။ မင်း ခံတွင်း

တွေဘူး အောက်မေ့လိုပါ။ စိတ်မရှိနှင့်နော်။ အခု

မင်းကို အကောင်းစားပစ္စည်းတစ်ခု ပြမလို့။ ကမ္ဘာပေါ်မှာ

အလှဆုံးဦးထုပ်နှင့် ချစ်စရာအကောင်းဆုံးဝတ်စုံက မင်း

စိတ်ဖို့ အသင့်စောင့်နေတယ် အသည်းကျော်ကလေး

ထိတ်ရေ”

။ ၅ ။ ကက်သရင်း ယဉ်ကျေးလှနိုးပြီ

ပက်ထရူချီယိုက သူ့အခေါ်ကို အပြင်မှ စောင့်နေသော ဦးထုပ်ချုပ်သမားကို လှမ်းခေါ်လိုက်၏။ ဦးထုပ်ချုပ်သမားက ဦးထုပ်တစ်လုံးကို ပြုရင်းက ပြော၏။

“အရှင်သူဌေးကလေး အော်ဒါမှာထားတဲ့ ဦးထုပ်ပါခင်ဗျား”

ပက်ထရူချီယိုက ဦးထုပ်ကို တစ်ချက်လှမ်းကြည့်ပြီး ဒေါသတကြီးနှင့် အော်ငေါက်လေတော့၏။

“ဟင်၊ ဦးထုပ်က ငါမှာလိုက်တဲ့ ပုံစံအတိုင်းမှ မဟုတ်ဘဲ။ ဘာဖြစ်လို့ မင်းဦးထုပ်က မြေပဲခွံထက် ပိုမကြီးတာလဲ။ သွား၊ ပြန်ယူသွား။ ခပ်ကြီးကြီးကလေးချုပ်ခွဲ”

ကက်သရင်းက ဝင်ပြော၏။

“ကျွန်မ အဲဒါကို ယူပါမယ်။ ယဉ်ကျေးသိမ်မွေ့တဲ့ မိန်းကလေးတွေအားလုံး အဲဒီလို ဦးထုပ်မျိုးပဲ ဆောင်းကြတာပါ”

ပက်ထရူချီယိုက ပြန်ပြော၏။

“အေး။ မင်းကတည်းက ယဉ်ကျေးသိမ်မွေ့တဲ့ မိန်းမဖြစ်သွားရင်တော့ ဒါမျိုးတစ်လုံး ရှာမှာပေါ့။ ဒါပေမယ့် အဲဒီအချိန်မတိုင်မီတော့ မင်း ဆောင်းရဦးမှာမဟုတ်ဘူး”

ကက်သရင်းသည် မဆိုစလောက် နည်းနည်းကလေးသာ စားရလင့်ကစား မသိမသာအားပြည့်လာ၏။

သို့ဖြင့် သူမက စိတ်ဆိုးဆိုးနှင့် ခံပက်၏။

“ကျွန်မစိတ်ထဲရှိတာ ပြောခွင့်ရှိတယ်။ ပြောကိုပြောရမှာပဲ။ ရှင် နားမထောင်ချင်ရင် နားတွေပိတ်ထား”

ပက်ထရူချီယိုက သူမ၏ဒေါသစကားတွေ မကြားခဲ့ဘဲ ခင်ဟန် မထုံတက်သေး လုပ်နေ၏။

ပြီးတော့မှ သူမကို ပြောသည်။

“မင်း လုံးဝမှန်တယ် အချစ်ရယ်။ အဲဒီဦးထုပ်ဟာ လက်ရာလည်း ညံ့တယ်။ အဖိုးလည်း မတန်ပါဘူး။ မင်း အဲဒီဦးထုပ်ကို မကြိုက်ဘူးဆိုလို့လည်း ပိုပိုချစ်သွားပြီ”

“အို၊ ရှင် ချစ်ချစ် မချစ်ချစ် ကျွန်မ အဲဒီဦးထုပ်ကို ခြံကံတာပဲ သိတယ်။ အဲဒါကိုမှ မရရင် ဘာမှ မယူတော့ဘူး”

သူမ ဘယ်လောက်ပဲ ပြောပြော ပက်ထရူချီယိုကတော့ နားကုန်းနေသည့်အလား။

“ဩ၊ မင်းအတွက် ကိုယ်မှာထားတဲ့ဝတ်စုံကို ကြည့်ချင်တယ်။ ဟုတ်လား။ အေး၊ ကြည့်ရမှာပေါ့ အချစ်ရာ”

ပြောသည့်အတိုင်းပင် သူက အိမ်စေတစ်ဦးအား ခပ်ချုပ်သည်ကို ခေါ်သွင်းခိုင်းလိုက်၏။

အပ်ချုပ်သည်ကြီးက အလွန်လှပကောင်းမွန်သော ဝတ်စုံတစ်စုံကို ယူလာသည်။

ပက်ထရူချီယိုက ထိုဝတ်စုံကို မြင်မြင်ချင်းပင် အပြစ်ရှာပြန်၏။

ပိတ်စမှာညံ့၍ ဝတ်စုံညှပ်ထားပုံကလည်း အမြင်ဆိုးကြောင်း ပြောခဲ့၏။

“ဒါ ဆရာမှာခဲ့တဲ့အတိုင်း ကျွန်တော် ချုပ်တာပဲ။ ပြီး တော့ ဒါဟာ နောက်ဆုံးပေါ် ဖက်ရှင်ဒီဇိုင်းပါဆရာ” အပ်ချုပ်သည်က ပြော၏။

“ကျွန်မတစ်သက် ဒီလောက်လှတဲ့ ဝတ်စုံမျိုး တစ်ခါမှ မတွေ့ဖူးသေးဘူး”

ကက်သရင်းက ဝင်ပြောသည်။

ပက်ထရူချီယိုက ဂုန်းဒိုင်းကြံတော့သည်။

သူက ဦးထုပ်လုပ်သူနှင့် အပ်ချုပ်သည်ကို လျှို့ဝှက်စွာ ကြိုတင် စည်းဝါးရိုက်ထားသလို သူ အရူးထသမျှ သည်းခံဖို့ အတွက်လည်း အပိုကြေး ပေးခဲ့သေး၏။

သို့ဖြင့် ခုလည်း ဆူပူကြိမ်းမောင်းပြီး တွန်းတွန်း ထိုးထိုးနှင့် သူတို့နှစ်ယောက်စလုံးကို နှင်ထုတ်လိုက်၏။

နောက်၊ ကက်သရင်းဘက် ၇ ညှို့လိုက်ပြီး-

“ကဲ၊ အချစ်ရေ။ တို့ ခါးဝတ်ခါးစားအတိုင်းပဲ မင်း အဖေအိမ်ကို သွားကြစို့ရဲ့”

ဆိုကာ အိမ်စေ့ကိုခေါ်၍ ဘက်တစ်စတာအိမ်ကလေးသို့ သွားရန် မြင်းတွေ ပြင်စိုင်းလိုက်သည်။

“တို့ဟာ မင်းအဖေအိမ်ကို ညစာစားချိန် အရောက် သွားမှာပဲ။ ဒါဆို နည်းနည်း စောသေးတယ်။ ခုမှ ခုနစ်နာရီပဲ ရှိဦးမယ်”

ပက်ထရူချီယိုက ပြော၏။

ဤသည်မှာ မနက် ခုနစ်နာရီ မဟုတ်ပါ။ ညနေ စောစောပိုင်းမျှသာ ရှိသေး၏။ ကက်သရင်းကပြောသည်။

“အို ဒါပေမယ့် အရှင်ရယ်။ ခုမှ နှစ်နာရီပဲ ရှိသေးတာပါ။ ကျွန်မတို့ပဲ ၊ အဖေအိမ်ကို ညဉ့်နက်စာ စားချိန် တောင် ရောက်ဦးမှာမဟုတ်သေးဘူး”

သို့ကလို့ ပြောနေခြင်းကပင် ကက်သရင်းမှာ မယဉ်ကျေးသေးကြောင်းထင်ရှားသည်ဟု ပက်ထရူချီယိုက ယူဆ၏။

ဒီလောက်နှင့် သူက စိတ်တိုင်းမကျနိုင်သေးပါ။

သူမအနေဖြင့် သူပြောသမျှအားလုံးကို သဘောတူ နာခံရလိမ့်မည်ဟု ပိုင်းဖြတ်ထား၏။

“မင်းက ခုအချိန်ထိ ငါပြောသမျှနှင့် လုပ်သမျှတွေကို ဆန့်ကျင်နေတုန်းကိုး။ ကောင်းပြီ။ ဒါဆိုလည်း မင်းအဖေ အိမ်ကို ဒီနေ့ မသွားတော့ဘူး။ ငါတို့ သွားရမယ့်အချိန်ကို ငါကြိုက်သလို သတ်မှတ်မယ်။ ငါပြောတဲ့အချိန် မင်းသွားရမယ်။ ဒါပဲ”

ကက်သရင်းက စကားတစ်လုံးမျှ မပြောခဲ့ပါ။

■ ၆ ■ ယဉ်ကျေးလိမ္မာသွားသော ကက်သရင်း

ကက်သရင်းအဖို့ ပြောစကားနားထောင်တတ်အောင် တစ်ရက်သာ ပိုနေလိုက်ရ၏။

ပက်ထရူချီယိုက သူမအပေါ် ကျေနပ်လောက်ပြီ ဆိုသည်နှင့် ဘက်တစ်စတာဂေဟာသို့ သွားဖို့ ပြင်ခဲ့ကြ၏။

သွားမည်မှ မကြံရသေး။ ပက်ထရူချီယိုက ဓရီးဦး ပြန်လှည့်တော့မည့်ဟန် ပြပြန်သည်။

နေ့လယ်ကြောင်တောင်ကြီး ဖြစ်ပါလျက်နှင့် သူက လကြီးထိန်ထိန်သာနေသည်ဟု ပြောလိုက်၏။

ကက်သရင်းက နေလုံးကြီးသာဖြစ်ကြောင်း အရဲစွန့်၍ ပြောမိသေး၏။

“အခုချိန်မှာ အမေသားအဖြစ်နှင့်ရော ငါ့ကိုယ်ငါ အနေနှင့်ပါ ပြောရရင် မိုးပေါ်မှာ လပဲထွက်ထွက် နေပဲပူပူ ကြယ်တွေ ရှိရှိ မရှိရှိ မင်းအဖေအိမ်ကို သွားချင်တယ် ဆိုရင် ငါပြောသမျှအတိုင်း ဖြစ်ရမယ်”

ပက်ထရူချီယိုက အော်ပြောလိုက်ပြီး သူ့မြင်းကို သူ့အိမ်ဘက် ပြန်လှည့်လိုက်သည်။

ကက်သရင်းခမျာ ကက်ကက်လန်ဆတ်ဆတ်ကြိ ကလေး ကက်သရင်းအဖြစ် တာရှည်တင်းမခံနိုင်တော့ဘဲ ယောက်ျားက သေဆို့သေရင်ဆိုရင် စကား နာခံသော ခန်းအလိမ္မာတစ်ယောက်အနေဖြင့် ပြန်ခေါ်လိုက်၏။

“အို ရှင်၊ ကျေးဇူးပြုပြီး ရှေ့ဆက် သွားကြပါစို့ရဲ့။ ခုဆို ကျွန်မတို့လည်း အိမ်နှင့် အတော်ကြီးဝေးခဲ့ပြီ မဟုတ် လား။ နေဆို နေ၊ လဆို လ၊ ကြယ်ဆိုကြယ် ပယောင်းတိုင်ပဲ ဆိုမို့ ရင့်သဘောကျ ဖြစ်စေရပါမယ်။ ကျွန်မ ကန့်ကွက် မှီ မရှိတော့ပါဘူး”

“ဒါဆို ငါက ဟိုဟာ လလို့ ပြောမယ်ကွာ”

“ရှင် မုန်ပါတယ်။ အဲဒါ လပါပဲ”

ကက်သရင်းက သဘောတူ၏။

“မင်း လိမ်တယ်။ အဲဒါ နေကွ”

“ဟုတ်ကဲ့။ ဒါဆိုလည်း ‘နေ’ပေါ့”

သို့ဖြင့် ပက်ထရူချီယိုလည်း ဘက်တစ်တာဂေဟာ သို့ ဆက်စီးရန် လိုက်လျောခဲ့၏။

နောက်မကြာခင် ပက်ထရူချီယိုက သူ့မိန်းမ လိမ္မာ ရေးခြားရှိမရှိကို ထပ်မံ စမ်းသပ်ခဲ့ပြန်သည်။

လမ်းခရီး၌ ဂုဏ်သရေရှိ အဘိုးအိုတစ်ဦးနှင့် ဆုံ တာမှ ဖြစ်ခဲ့ခြင်းပင်။

ပက်ထရူချီယို ထူးထူးဆန်းဆန်းပင် ခုလို နှုတ်ဆက် လိုက်၏။

“ကောင်းသော နေ့လယ်ပါ။ ကောင်းမြတ်တဲ့ ယမင်း ပျိုကလေးခင်ဗျား”

သူက ကက်သရင်းဘက်သို့ လှည့်ပြီးတော့လည်း “ချစ်စရာ မိန်းမပျိုကလေးတစ်ယောက်ကို တွေ့ရဲ့လား”ဟု မေးလိုက်၏။

“ကြည့်စမ်းပါဦး”

သူက ပြောသည်။

“သူမရဲ့ပါးကလေးတွေဟာ နှင်းဆီပန်းကလေးတွေ နှင့် တူလှပြီး မျက်လုံးတွေကတော့ ကြယ်ပွင့်တွေ အလား ပမာပဲ”

တစ်ဖန် ဂုဏ်သရေရှိ အဘိုးအိုအား ပြောလိုက် ပြန်၏။

“ချီးမြှင့်ခံသော ယမင်းချောရယ်။ မင်္ဂလာနေ့လယ် လို့ နောက်တစ်ကြိမ် ထပ် နှုတ်ဆက်ပါတယ်”

ထို့နောက် ကိတ်ကို လှည့်ပြောခဲ့ပြန်သည်။

“အချစ်ရေ။ ဒီယမင်းပျိုကလေးကို မွေးမွေးပေးလိုက် စမ်းပါ။ သူ့ကိုကြည့်ရတာ ချစ်စရာ။ မျက်နှာကလေးကို ချီးလို့”

သည်အချိန်မှာတော့ ကက်သရင်းသည် လုံးဝကို ယဉ်ကျေးနေခဲ့ပါပြီ။

လင်တော်မောင်ပြောသမျှ မြေဝယ်မကျလိုက်နာ လျက် အဘိုးအိုကြီးဘက် လှည့်ပြောလိုက်၏။

“အို၊ မျက်နှာကလေးချိုသလောက် ချစ်စရာကောင်း လှချည့်လား ညီမလေးရယ်။ ဘယ်သွားမလို့လဲဟင်။ ဘယ် က လာတာလဲ။ မင်းမိဘတွေဟာ မင်းလို ယဉ်စေနှင့် ကလေးမမျိုးကိုရခဲ့တာ သိပ် ကံကောင်းတာပဲနော်”

“ကိတ်၊ မင်း ရူးနေသလားကွ။ သူဟာ မင်းပြော သလို မိန်းမပျိုကလေးမှ မဟုတ်တာ။ အဘိုးကြီးဆိုတာ မမြင်ဘူးလား”

ပက်ထရူချီယိုက အော်လိုက်သည်။

ထိုအခါကျတော့လည်း ကက်သရင်းက အဘိုးအို အား-

“ခွင့်လွှတ်ပါ အဘရယ်။ နေက တစ်အားထိုးထား တော့ ကျွန်မမျက်စိတွေ ကျိန်းသွားပါတယ်။ မြင်မြင်သမျှ သည်း အလောင်းယောင်အမှားမှားတွေ ဖြစ်ကုန်လို့ပါ။ အဲဒါ ခုမှ အဘဟာ အလွန်မှ ကြည်ညိုလေးစားစရာ လူကြီးလူကောင်းတစ်ယောက်မှန်း တွေ့ရပါတော့တယ်။ ကျွန်မရဲ့ မိုက်မဲတဲ့အမှားကို ခွင့်လွှတ်မယ်လို့ မျှော်လင့်ပါ တယ် နော်”

“ခုလို ခွင့်လွှတ်တာ မှန်မြတ်ပါတယ်အဘ။ ဒါနှင့် အဘ ဘယ်ကို သွားမယ်ဆိုတာ ပြောပါဦး။ ကျွန်တော်တို့နှင့် အစ်လမ်းကည်းဆိုရင် အဖော်အဖြစ်နှင့် စောင့်ရှောက်သွား ခါရစေ”

လူကြီးလူကောင်းအဘိုးအိုကြီးမှာ ပက်ထရူချီယိုနှင့် ကက်သရင်းတို့၏ ဆန်းပြားသော ပြုမူပြောဆိုချက်များကို အထူးအံ့သြနေမိ၏။

သို့သော်လည်း သူတို့ကို မြို့ကြီးသားပိသဇ္ဇာ စကားတုန့်ပြန်၏။

“ကျုပ်နှာမည်က ဗင်စန်ရှိုး ဖြစ်ပါတယ်။ ကျုပ်ဟာ ပက်ကျူအာမှာ ကျင်းပမယ့် ကျုပ်သားရဲ့ မင်္ဂလာဆောင်ကို သွားမလို့ပါ။ ကျုပ်သား လူစန်ရှိုးဟာ ဘက်တစ်စတာရဲ့ သမီးအငယ် ဘီယန်ကာနှင့် လက်ထပ်တော့မယ်လေ”

သည်တွင် ပက်ထရူချီယိုကလည်း သူ့မိန်းမမှာ ဘီယန်ကာ၏အစ်မဖြစ်ကြောင်း ရှင်းပြ၏။

ဘက်တစ်စတာ ဂေဟာရောက်သည်အထိ သူတို့ စိတ်အေးချမ်းသာ အတူခရီးဆက်ခဲ့ကြသည်။

ဘက်တစ်စတာအိမ်ဂေဟာတွင် ဘီယန်ကာနှင့် လူစန်ရှိုးတို့၏ မင်္ဂလာပွဲ စည့်ခံပွဲသို့ လာကြသူများကို တစ်အုပ်တစ်မကြီး တွေ့ဆုံကြရ၏။

ယောက္ခမကြီး ဘက်တစ်စတာက ပက်ထရူချီယို တို့လင်မယားကို လှိုက်လှဲစွာကြိုဆိုပြီး အသစ်စက်စက် လက်ထပ်ခဲ့သော ဟော်တင်စီယိုစုံတွဲ၏ဘေးတွင် နေရာ ချပေးခဲ့၏။

၇။ လောင်းကြေးစားကြေး

ဧည့်ခံပွဲတစ်လျှောက်လုံး ဟော်တင်စီယိုနှင့် လူစန် ရှိုးတို့က စွာကျယ်မ ကက်သရင်းကိုမှ ရခဲ့ရှာသော ပက်ထရူ ချီယို၏ အိမ်ထောင်ရေးကံခေပုံကို လှောင်ပြောင်သရော်နေ ခဲ့ကြ၏။

ပက်ထရူချီယိုက သူတို့ပြက်လုံးတွေကို ဧည့်ခံပွဲ ပြီးချိန်အထိ စိတ်ရှည်လက်ရှည်သည်းခံနေခဲ့၏။

သူတို့အသီးသီး၏ ဇနီးမယားတွေ ခန်းမထဲက ထွက်သွားပြီဆိုတော့မှ သူတို့က ပက်ထရူချီယို၏ ကံဆိုးပုံကို ဝိ၍ လှောင်ပြောင်ရယ်မောကြသည်။

ဘက်တစ်စတာကိုယ်တိုင်လည်း ရယ်ပွဲတွင် ပါဝင် ခဲ့ကမှ ခုလိုဖွင့်ပြော၏။

“အဲဒါ အမှန်ပဲ ငါ့သား ပက်ထရူချီယိုရဲ့။ မင်းဟာ အစွာဆုံး အော့ကြောလန်စရာအကောင်းဆုံး အဆိုးဆုံးမိန်းမ တို့မှ ရခဲ့တယ် ဆိုရမယ်ထင်ပါရဲ့”

ပက်ထရူချီယိုက အားကျမခံ ပြန်၍-

“ဒါဆိုရင် အဖေ မှားသွားပြီထင်တယ်။ အဖေ မှားကြောင်း ကျွန်တော် သက်သေပြမယ်လေ”

ချေပရင်းမှ ဟော်တင်စီယိုနှင့် လူစန်ရှိုးတို့ဘက် လှည့်ကာ-

“ကျွန်တော်တို့သုံးယောက် တစ်လှည့်စီ ကိုယ့်မိန်းမ ကိုယ် ခေါ်ခိုင်းလိုက်ရင် ကက်သရင်းဟာ ချက်ချင်း ရောက်လာရစေမယ်လို့ လောင်းရဲ့ပါတယ်။ မင်းတို့မိန်းမတွေ တော့ ရောက်လာမယ် မထင်ဘူး”

ဤတွင် ကျန် သတို့သားနှစ်ယောက်က လောင်း ကြေးစားကြေးထပ်ရန် အလွယ်တကူပင် သဘောတူလိုက် ကြ၏။ ဒါကလည်း သူတို့၏ ယဉ်ကျေးလိမ္မာသော မယား တွေက သူတို့စကားကို နာခံမည်မှာ သေချာသောကြောင့် ဖြစ်၏။

သူတို့က ငွေဒင်္ဂါး နှစ်ဆယ်ကြေး လောင်းလိုက်ကြ သည်။

ပက်ထရူချီယိုက ဒီလောက်ငွေကလေးက ခွေးတစ် ကောင်ဖိုးသာ ရှိကြောင်း ပြော၏။

သို့ဖြင့် သူတို့က လောင်းကြေးကို ငွေဒင်္ဂါး တစ်ရာအထိ မြှင့်တင်လိုက်ကြ၏။

ပထမဆုံးအနေဖြင့် လူစန်ရှိုးအလှည့်ကျ၍ သူက သူ့လက်ပါးစေအား ဘီယန်ကာကို သူ့ဆီလာရန် အခေါ် လွှတ်လိုက်သည်။

တစ်အောင်အကြာတွင် လက်ပါးစေ ပြန်ရောက် လာ၏။

“သခင်ကလေးခင်ဗျာ။ သခင်မကလေးက အလုပ် များနေလို့ မလာနိုင်သေးဘူးတဲ့။ ပြောလိုက်ပါတယ်”

“ဘာကွ”

ပက်ထရူချီယိုက ထအော်လိုက်၏။

“သိပ် အလုပ်များနေလို့ မလာအားဘူး။ ဟုတ်လား။

ဒါ မယားကောင်းတစ်ယောက်က ပြန်ပေးရမယ့် အဖြေလား ကွ။ ဟင်”

“အေးလေ။ ကက်သရင်းဆီက ဒီထက်ဆိုးတဲ့အဖြေ မရရင်ဘဲ မင်း ကံကောင်းလှပြီ ဆိုရမှာပေါ့ကွာ”

လူစန်ရှိုးက တုန်ပြန်လိုက်၏။

ယခုတစ်ဖန် ဟော်တင်စီယို သူ့မိန်းမကို ခေါ်ခိုင်း ခဲ့အလှည့် ရောက်ပါပြီ။

သူက သူ့တပည့်ကို ခိုင်းလိုက်၏။

“ငါ့မိန်းမကို ငါ့ဆီလာဖို့ တောင်းတောင်းပန်ပန်နှင့် သွားခေါ်ခဲ့ကွာ”

“အိုး ဟိုးဟိုး၊ တောင်းတောင်းပန်ပန်နှင့်ဆိုပါလား။ လုပ်မနေနှင့် သူ့မိန်းမ ဒီကို လာခွဲလို့ အမိန့်သံနှင့် ခေါ်ပါကွ”

ပက်ထရူချီယိုက အသံကျယ်ကျယ်နှင့် ချွန်တွန်း လိုက်၏။

“အင်း၊ ခင်ဗျားမိန်းမဆိုရင် တောင်းပန်တာတောင်မှ လာပါမလားလို့ ကျွန်တော် တွေးကြောက်မိတယ် အစ်ကို ကြီးရာ”

ဟော်တင်စီယိုက ချေပ၏။

မကြာပါ။ သူ့တပည့်လည်း ပြန်လာ၏။ တစ်
ယောက်တည်း ပြန်လာခြင်းပါ။

“ဟေ၊ မင်း သခင်မကော။ မပါဘူးလား”

“သခင်ရာ၊ သခင်မက သူ ကစားနည်းတစ်မျိုး
ကစားနေတယ်တဲ့။ သခင်က တွေ့ချင်ရင် သူ့ဆီကို လာ
တွေ့ပါတဲ့”

ဟော်တင်စီယိုတပည့်၏ အဖြေအဆုံး၌ ပက်ထရူ
ချီယိုက ထလှောင်တော့၏။

“အမယ်လေး ဆိုးသည်ထက်ဆိုးလှချည်ရဲ့ အရပ်
ကတို့”

သူက သူ့စေ့ကျွန်ကို လွတ်လိုက်ရင်း ဤသို့
မှာလိုက်သည်။

“သွား။ မင်းသခင်မကို သွားပြောချေ။ ငါက
လာခဲ့ဖို့ အမိန့်ပေးလိုက်တယ်၊ ခုချက်ချင်း အရောက်လာလို့”

ဤအမိန့်ကို ကက်သရင်း လိုက်နာလိမ့်မည်ဟု
ဘယ်သူမှ မထင်ပါ။

သို့သော် ရုတ်တရက်ပင် အဘိုးကြီးဘက်တစ်စတာ
အလန့်တကြား အံ့အားတကြီး ထအော်လိုက်ရပါလေ၏။

“ဘုရားရေ။ ဟောဟိုမှာ သူ ရောက်လာပါလား
ဟရဲ့”

။ ၈ ။ ပက်ဂျူအား အလိမ္မာဆုံးမိန်းမမြတ်
ကက်သရင်းသည် အခန်းထဲ ဝင်လာရုံမက သူ့
ခင်ပွန်းသည်အား တရိတသေ ဦးညွတ်နှိမ့်ချလျက်-

“ကျွန်မ ရောက်လာပါပြီ အရှင်။ အရှင် ဘာမျှ
လုပ်စေချင်ပါသလဲ”

“မင်းညီမနှင့် ဟော်တင်စီယိုမိန်းမတို့ ဘယ်မှာရှိ
သလဲ”

“သူတို့ဟာ မီးဖိုဘေးမှာ ထိုင်ပြီး စကားလက်ဆုံကျ
နေကြပါတယ်”

“သူတို့ကို သွားခေါ်လိုက်ခမ်း”
ကက်သရင်းလည်း သူ့အမိန့်အတိုင်း တစ်သဝေ

မတိမ်းလုပ်ဆောင်ရန် လှစ်ခနဲထွက်သွားသည်။
ဘေးလူတွေမှာ အံ့အားသင့်ပြီး ပါးစပ်အဟောင်း

သားကြီးတွေ ဖြစ်နေရသည်။
နောက်ဆုံးမှ လူစန်ရှိုးခမျာ မင်သက်ငေးမောနေရာ

မှ သတိဝင်လာပြီး အလန့်တကြားထအော်လိုက်မိ၏။

“ဘုရား ဘုရား။ အဖြစ်ကတော့ အံ့ဘွယ်သရဲ ထူးကဲလှချည်ရဲ့”

“အစစ်ပဲဗျို့”

ဟော်တင်စီယိုကလည်း ရင်ဖွင့်၏။

“ဘာတွေ ဘယ်လိုဖြစ်ကုန်မှန်းတောင် မသိတော့ဘူး”

ပက်ထရူချီယိုက ဝင်ပြော၏။

“ဘာဖြစ်ရမှာလဲ။ ငြိမ်းချမ်းသွားပြီဆိုတဲ့ အဓိပ္ပာယ်ပေါ့ကွ။ ချစ်ခြင်းမေတ္တာနှင့် သာယာချမ်းမြေ့တဲ့ဘဝ။ ပြီးတော့ ငါဟာ အိမ်ထောင်ဦးစီးပီသတဲ့ သုခင်ကောင်းလင်ကောင်းဆိုတဲ့ အဓိပ္ပာယ်လည်း ယူလို့ရတယ်။ ချုပ်လိုက်ရင်တော့ ပျော်ရွှင်ခြင်းရဲ့အဓိပ္ပာယ်ပဲပေါ့”

ထိုအခါမှ ကက်သရင်း၏ဖခင်ကြီးက အားရပါးရ ချီးကျူးစကား ဆိုတော့၏။

“တော်ပါပေရဲ့ ငါ့သားရယ်။ ဒါမှ ပက်ထရူချီယိုကွ။ မင်း လောင်းကြေးစားကြေး နိုင်သွားပြီ။ ဒီတော့ မင်းကို ငါ ကတိပေးခဲ့တဲ့အတိုင်း ငွေဒဂါး နှစ်သောင်းကို ထပ် ဆုချရတော့မှာပဲပေါ့။ သူဟာ သူ့ညီမကလေးလိုပဲ သိသိသာသာ အကြီးအကျယ်ပြောင်းလဲသွားတဲ့အတွက် နှစ်သောင်းပေးရတာ တန်ပါတယ်ကွာ။ မင်းကို အမှန်တိုင်း ပြောရရင် ငါ့သမီးကို ငါ နားမလည်နိုင်အောင်ပဲ ဖြစ်သွားပြီ။ မယုံနိုင်လောက်အောင်ကို သူက အများကြီး ကွာခြားသွားတာကလား”

“ခဏ စောင့်ကြည့်ပါဦးခင်ဗျ”

ပက်ထရူချီယိုက ပြောလိုက်ပြန်သည်။

“အဖေသမီး အရင်နှင့် ဘယ်လောက်တောင် ကွာခြားသွားသလဲဆိုတာ မြင်ရပါစေမယ်”

ကက်သရင်းက သတို့သမီးနှစ်ယောက်နှင့်အတူ ပြန်ရောက်လာသည်။

ပက်ထရူချီယိုက လူစန့်ရှိုးနှင့် ဟော်တင်စီယိုတို့ဘက် လှည့်လိုက်ကာ ဤသို့ပြော၏။

“မင်းတို့ တွေ့တယ်မဟုတ်လား။ ငါ့မိန်းမက မင်းတို့ရဲ့ အာဏာဖီဆန်တဲ့ မယားနှစ်ယောက်ကို သိမ်းသွင်းပြီး ခေါ်လာနိုင်ခဲ့တာ”

တစ်ဆက်တည်း၌ ကက်သရင်းအား-

“မင်းခေါင်းပေါ်က အုပ်ပေါင်း (ဦးထုပ်)ကို ချွတ်လိုက်စမ်း။ အဲဒီအုပ်ပေါင်းကြီးက မင်းနှင့် နည်းနည်းမှ မလိုက်ဘူး။ ခုချက်ချင်း ချွတ်ပြီး မြေကြီးပေါ် လွှင့်ပစ်လိုက်မိမ်း”

ကက်သရင်းက မဆိုင်းမတွပင် အုပ်ပေါင်းကို ချွတ်၍ မြေကြီးပေါ် လွှင့်ပစ်လိုက်သည်။

“ကြားသား မိုးကြိုးတော်။ ဘယ်လင်မှ အဲဒီလောက် မိုက်မဲပြီး အသုံးမကျတဲ့အလုပ်မျိုး ငါ့ကို ခိုင်းလို့ရမှာ မဟုတ်ဘူး”

ဟော်တင်စီယို၏မိန်းမ မြည်ကြွေးသည်။

ဘီယန်ကာကလည်း မှတ်ချက်ချ၏။

“ဒါကို အမိန့်နာခံတယ်။ လိမ္မာယဉ်ကျေးတယ်လို့ ရွတ်က ခေါ်တယ်ပေါ့လေ။ ကျွန်မကတော့ ဒါ မိုက်မဲမှု အသုံးမကျမှုလို့ ခေါ်ချင်တယ်”

ဤတွင် သုမ၏ခင်ပွန်း လူစန်ရှိုးက-

“အချစ်ဆုံး ဘိယန်ကာရယ်။ မင်းရဲ့ အဲဒီမိုက်မဲ အသုံးမကျမှုကြီးက ငါ့ကို ငွေဒဂါးတစ်ရာတောင် ရွံ့စေခဲ့တာ ပဲကွ”

“ဒါကတော့ ရှင်တို့အပြစ်နှင့် ရှင်တို့ ခံ။ ရှင်တို့က လောင်းကစားကြတာကိုး”

“ကက်သရင်းရေ၊ မင်းအဖော်မိန်းကလေးတွေကို သူတို့ရဲ့ အရှင်သခင်၊ ခင်ပွန်းလင်တွေအပေါ်မှာ ဘယ်လို တာဝန်ဝတ္တရားတွေ လိုက်နာထမ်းဆောင်ရမယ်ဆိုတာ ကလေး ပညာပေး ဟောပြလိုက်ပါဦးကွယ်”

သို့ဖြင့် သူတို့အားလုံး အံ့ဩငေးမောသွားရလောက် အောင် ကက်သရင်းက မိန်းမကောင်းမိန်းမမြတ်တို့၏ နာခံတတ်သော တာဝန်ဝတ္တရားအကြောင်းများကို ဂုဏ်ယူ ဝင့်ကြွားစွာ သင်ကြားပို့ချပေးလေတော့၏။

လင်ဖြစ်သူက နေဆို နေ၊ လဆို လ၊ ထိုင်ဆို ထိုင်၊ ထဆို ထ၊ သေဆို သေ၊ ရှင်ဆို ရှင် တစ်သေဝေမတိမ်း လိုက်နာရမည့် အကြောင်းတွေပါလေ။

နောက်ပိုင်းတော့ သူမသည် ပက်ဂျူအာမြို့တွင် စွာကျယ်မ၊ ဂျစ်တူးမ ကက်သရင်းအနေဖြင့် မဟုတ်မူဘဲ လင့်ဝတ္တရား အကျေပွန်ဆုံး၊ လင့်စကားကို နားအထောင်းဆုံး မယားအလိမ္မာကလေး ကက်သရင်းအဖြစ် ထင်ရှား ကျော်ကြားခဲ့ရပါလေတော့သတည်း။

လီယာဘုရင်ကြီး

(ဇာတ်လမ်းတွင် ပါဝင်သော ဇာတ်ဆောင်များ)

- လီယာဘုရင်ကြီး - အင်္ဂလန်ပြည်ရှင်
- ဥန်နာရီလ် - လီယာဘုရင်ကြီး၏ သမီးအကြီးဆုံး
- နိုဂင် - လီယာဘုရင်ကြီး၏ သမီးအလတ်
- ကော်ဒီလီယာ - လီယာဘုရင်ကြီး၏ အထွေးဆုံးသမီး
- အယ်လ်ဘန်နိုမြို့စား - ဥန်နာရီလ်၏ ခင်ပွန်း
- ဗျန်ဝဲမြို့စား - တီဂင်၏ ခင်ပွန်း
- ဆင့်အမတ်မင်း - လီယာဘုရင်ကြီး၏ ရိုးသား၍ သစ္စာရှိသော ကျွန်ယုံတော်
- ဘာန်ဒီမြို့စား - ငယ်ရွယ်သောလုလင်ပျိုတစ်ဦး
- မြင်သစ်ဘုရင် - ကော်ဒီလီယာ၏ ခင်ပွန်း
- ဆိုင်ယပ်စ် - လီယာဘုရင်ကြီးအား အစေခံအဖြစ် ရုပ်ဖျက်၍ ကူညီစောင့်ရှောက်ရာတွင် သုံးသော ကင့်အမတ်ကြီး၏ နာမည်ဂုဏ်
- ဗျက်တော် - လီယာဘုရင်၏ အပါးတော်မြို့ပျော်တော်ဆက်
- လောက်ဆက်စတာ - ဆိုးဝါးရက်စက် ယုတ်မာ ကောက်အဖတ်မင်း
- ကျစ်သူ

။ ၁ ။ လိယာဘုရင်ကြီး၏ သမီးတော်သုံးယောက်
 ဟိုးရှေးလွန်လေပြီးသော နှစ်ပေါင်းများစွာ ဗြိတိသျှ
 နိုင်ငံတွင် လိယာဘုရင်ကြီး အုပ်စိုးစဉ်က ဤဇာတ်လမ်း
 ဖြစ်ပေါ်ခဲ့ပါသည်။
 လိယာဘုရင်ကြီးတွင် ဝှန်နာရီလ်၊ ရီဂင်၊ ဧကင်ဒီ
 လိယာ အမည်ဖြင့် သမီးတော် သုံးပါး ရှိခဲ့သည်။
 ယခုအခါ လိယာဘုရင်ကြီးသည် အသက်တော်
 ရှစ်ဆယ်ကျော်အရွယ်ဖို့ အလွန် အိုမင်းနေသူ ဖြစ်ခဲ့လေပြီ။
 သူ့အဖို့ ထီးနန်းအုပ်ချုပ် မင်းလုပ်ရခြင်းကို ငြီးငွေ့
 ပင်ပန်းပြီဖြစ်သလို အေးအေးသက်သာ ငြိမ်ချမ်းစွာ အနား
 ယူနေချင်လှပါပြီ။
 ထို့ကြောင့် သူ့ထီးနန်းကို စွန့်လွှတ်ဖို့နှင့် သမီးသုံး
 ယောက်အား တိုင်းပြည်ကို သုံးပိုင်း ပိုင်း၍ဝေပေးရန် ဆုံး
 ဖြတ်ခဲ့လေ၏။

သို့သော် သူ့ကို သမီးတော်တွေက အဘယ်မျှ ချစ်
 သည်ကို အရင် သိလိုပေသေးသည်။
 ပထမ အယ်ဘန်နီမြို့စားကတော် သမီးအကြီးဆုံး
 ဝှန်နာရီလ်အား မေးမိ၏။
 ဝှန်နာရီလ်က တစ်နန်းတော်လုံးရှေ့မှောက်တွင် လူ
 သိရှင်ကြား ကြေညာခဲ့၏။
 “ခမည်းတော်ဘုရား။ သမီးတော်ဟာ ခမည်းတော်ကို
 နှုတ်က ဖွင့်ပြောပြနိုင်တာထက် ပိုပြီး ချစ်ပါတယ်။ ခမည်း
 တော်ဟာ သမီးတော်ရဲ့အသက်မက အရေးပါသူပါ။ ခမည်း
 တော်ကို သမီးတော် အသည်းနှလုံးနှင့်ပုံပြီး ချစ်သလို
 အညံ့ထာဝရလည်း မငေး ဣတား ချစ်သွားမှာပါ”
 လိယာဘုရင်ကြီး သဘောတွေ့ မနော့ခွေသွား၏။
 သူ၏ပိုင်နက်မြေပုံကြီး ယူနိုင်လိုက်၏။
 မြေပုံ၏ သုံးပုံတစ်ပုံအား လက်ညှိုးနှင့် ရေးဆွဲပိုင်း
 ဖြစ်လိုက်သည်။
 “ဟောဒီအပိုင်းဟာ ငါ့သမီး အတွက်ပဲ”
 သူက ဝှန်နာရီလ်ကို မိန့်ကြားခဲ့၏။
 “ဒီနယ်မြေတွေကို သမီးတော်နှင့် သားစဉ်မြေးဆက်
 အမွေခံသူတွေအတွက် အပိုင်စား ပေးလိုက်တယ်”
 နောက်တစ်ဖန် လိယာဘုရင်ကြီးက ဒုတိယသမီး
 ဧကင်ဒီသို့ ရီဂင် (ကွန်ဝဲလ်မြို့စားကတော်)အား ရှေး
 မြေပုံတူ မေးပြန်၏။
 ရီဂင်ကလည်း လူလယ်ခေါင်မှာ ဖော်ထုတ်ပြောဆိုခဲ့

“ဖခမည်းတော်ရယ်။ သမီးလတ်ကလည်း အစ်မ
 တော်လိုပဲ ချစ်တာပေါ့။ တကယ်ဆိုရင် သမီးတော်ကတောင်
 အချစ် ပိုပါဦးမယ်။ ခမည်းတော်ကို ချစ်နေရတာပဲ သမီး
 တော်အတွက် တစ်ခုတည်းသော ပျော်ရွှင်မှုဖြစ်ပါတယ်။
 ခမည်းတော်အတွက် သမီးတော်ရဲ့အချစ်ဟာ ဘယ်တော့မှ
 ပြောင်းလဲမှာ၊ ကုန်ခမ်းသွားမှာ မဟုတ်တော့ပါဘူး။”

ရိုဂင်၏အဖြေကလည်း ဘုရင်အိုကြီးကို အားရပီတိ
 ဖြာသွားစေရာမှ တိုင်းပြည်၏ သုံးပုံတစ်ပုံကို ခွဲဝေပေး
 လိုက်ပြန်သည်။

သည်လိုနှင့် ကော်ဒီလီယာ ဖြေကြားရမည့်အလှည့်
 သို့ ကျခဲ့ပါလေပြီ။

သူမသည် လီယာဘုရင်ကြီး၏ အထွေးဆုံးသမီးတော်
 လည်း ဖြစ်ရုံမက၊ ဘုရင်ကြီး၏ အချစ်ဆုံး အသည်းတုံး
 ကလေးလည်း ဖြစ်၏။

ဘုရင်ကြီးက သူမကို အစ်မတွေထက် သာအောင်
 ချစ်စဖွယ်ကန့်ကလျဖြင့် ပိုပိုမိုမိုကလေး ဖြေမည်ဟု မျှော်လင့်
 ခဲ့၏။

သို့ပါလျက် ကော်ဒီလီယာက ဘာတစ်ခွန်းမျှ မပြော
 ဘဲ ရပ်မြဲအတိုင်း ရပ်နေသည်။

“ကဲ၊ ပြောလေ။ သမီးတော်က ဘယ်လိုများ ပြော
 ဦးမှာမို့လဲ” ကော်ဒီလီယာ”

ဘုရင်ကြီးက တိုက်တွန်းသည်။

“ဘာမှ ပြောစရာမရှိပါဘူး ခမည်းတော်”
 ကော်ဒီလီယာက ပြန်ဖြေသည်။

သူမအဖြေက ဘုရင်ကြီးကို အံ့အားသင့်သွားစေ
 သည်။

“ဘာမှ ပြောစရာမရှိတော့လည်း ဘာမှ မရတော့
 ဘူးပေါ့ကွာ”

ဘုရင်ကြီးက သမီးချစ်ကလေးအား ခက်ထန်
 အကြောလှစွာ မိန့်ကြားလိုက်တော့၏။

။ ၂ ။ လိယာဘုရင်ကြီးက ကော်ဒီလိယာကို သမီးအဖြစ်မှ ဖွန့်လွှတ်ခြင်း

စင်စစ်တော့ ကော်ဒီလိယာသည် သူ့အစ်မတော်များ ဧကားတော့ကို အော့နှလုံးနှာခဲ့၏ ။

သူတို့တစ်တွေက ကောက်ကျစ်စဉ်းလဲသလို သူတို့၏ နှုတ်ထွက်စကားတွေကလည်း လှည့်ဖြားလိမ့်ညာသော မုသားတွေသာဖြစ်ကြောင်း သူမ သိ၏ ။

သူတို့သည် နယ်မြေရလိုမှုအတွက် သူတို့ဖအေအို ကြီးကို အသားလွတ် မြှောက်ပင့်ခဲ့ခြင်းသာ ဖြစ်၏ ။

ကော်ဒီလိယာအနေဖြင့် မြှောက်ပင့်ညာဝါး မလှည့် စားနိုင်၏ ။

သူမ၏ ပင်ကိုစီဇကာပင်လျှင် ပရိယာယ် မာယာ တွေ များလေ့မရှိ ။

ထို့ကြောင့်လည်း ဘုရင်ကြီးအား ရိုးရိုးကလေး အဖြေပေးမိခဲ့ခြင်းဖြစ်၏ ။

"ခမည်းတော်ဟာ သမီးတော်ရဲ့ ခမည်းတော်ပါ။ ခမည်းတော်ပဲ ကြီးပြင်းအောင် မွေးကျွေးပြီး စောင့်ရှောက် ခဲ့ဘာ မဟုတ်လား။ အဲဒီအတွက် သမီးတော် ကျေးဇူးတင် တယ်။ အပြန်အလှန်အနေနှင့် ခမည်းတော် ဆိုဆုံးမတာ တွေ နားထောင်ခဲ့တယ်။ ချစ်မြတ်နိုးခဲ့တယ်။ သမီးတစ် ခယောက် ပြုကျင့်ရမယ့် ဝတ္တရားတွေ ကျေပွန်အောင်လည်း လုပ်ပြီး ခမည်းတော်ကို ဂုဏ်ပြုခဲ့ပါတယ်။ ဒါပေမယ့် အစ်မတော်တွေလိုတော့ ခမည်းတော်အပေါ် သမီးတော်ရဲ့ အချစ်ဟာ ဘယ်တော့မှ မပြောင်းလဲပါဘူးလို့ မပြောနိုင် ပါဘူး။ ဒီလိုပဲ သမီးတော်ရဲ့ အချစ်အားလုံးကို ခမည်းတော် နှင့် ပေးနိုင်ပါဘူး။ သမီးတော် လက်ထပ်လိုက်တဲ့အခါ တွဲရင် သမီးတော်ရဲ့ အချစ်တော်တော်များကို ကြင်ရာ တော်ကို ပေးရမှာလည်း ဖြစ်ပါတယ်"

လိယာဘုရင်ကြီးက ဒီစကားတွေကို ကြားလိုက်သည် မှန်း ရှူးရှူးရှားရှားဒေါ့ပွသွား၍-

အိုမင်းသော သူ့အသက်အရွယ်နှင့်ဆိုလျှင် မြှောက် ပင့် ညာလှိုင်းသောစကားများဖြင့် အလွယ်တကူ လှည့်ဖြား ကျွေးသွင်းလို့ရ၏ ။

သူ့သမီးကြီးများကို သူ ယုံစားခဲ့သည်နှင့်အမျှ ကော်ဒီလိယာအပေါ်တွင်တော့ မျက်မာန်တော် ရှုခဲ့ပါချေ လို့

"ကျေးဇူးမသိတတ်တဲ့ ကလေးမ။ အသည်းနှလုံး မရှိတဲ့ သမီးမိုက်"

သူက သူမကို ကင်ပွန်းတပ်လိုက်သည်။

ပြီးတော့-

“မင်းဟာ ငါ့သမီးတော် မဟုတ်တော့ဘူး။ ခုအချိန်ကစပြီး မင်းကို ငါ အမွေပြတ် စွန့်လွှတ်လိုက်ပြီ။ မင်းအတွက် ဝေစုနယ်မြေကိုလည်း မင်းအစ်မတွေကို ခွဲပေးလိုက်မယ်”

ထို့နောက်တော့ လိယာဘုရင်ကြီးက ဝွန်နီရိုလ်နှင့် ရိုဂင်တို့၏ ကြင်ရာတော်များဖြစ်ကြသော အယ်လ်ဘန်နီမြို့စားနှင့် ကွန်ဝဲမြို့စားတို့ကို ဆင့်ခေါ်လိုက်သည်။

သူတို့ကို ထီးနန်း၏ တစ်ဝက်စီ ခွဲပေးလိုက်သည်။

သူကတော့ နာမည်ခံ ဘုရင်အဖြစ်နှင့်သာ နေပြီး ကိုယ်ရဲတော် သူရဲကောင်းတစ်ရာမျှနှင့်သာ ခစားစောင့်ရှောက်ထားစေမည် ဖြစ်၏။

သူ့နေအိမ်ဆိုသည်ကလည်း သူ့ကိုချစ်သော သမီးကြီးများ၏ ရဲတိုက်များသာဖြစ်၍ သူတို့ဆီတွင် တစ်လှည့်စီ နေမည့် အဓိပ္ပာယ်ပင်။

၂။ လိယာဘုရင်ကြီး ကင့်အမတ်ကို နှင်ထုတ်လိုက်သည်။

မူးကြီးမတ်ရာတွေမှာ သူ့အပေါ် ပြုစင်ရိုးသားစွာ ခွဲခင်သူသမီးကို အမွေပြတ်စွန့်လွှတ်လိုက်ပြီး ကလိန် ခြွဲအစ်မများကို ထီးနန်းလွှဲအပ်ခဲ့သည့် ဘုရင်အိုကြီး၏ လုပ်ရပ်ကို တအံ့တဩဖြစ်သွားကြရ၏။

မည်သို့ပင်ဖြစ်စေ၊ ဘုရင်ကြီး၏ စိတ်မြန်သလောက် ရာဇမာန်ပြင်းသောလေ့ကို ကြောက်ရွံ့နေမိသလို သူတို့ဆီတွင် ဘုရင်ကြီးကို ဉာဏ်နည်းသောလုပ်ရပ်ဖြစ်ကြောင်း လျှောက်ထားရုံသော သတ္တိရှိသူမှာ တစ်ဦးတည်းသာ ရှိ၏။

သူကတော့ အမတ်ကြီး ကင့် သာဖြစ်၍ ရိုးသားသလောက် သစ္စာရှိလှသော ဂုဏ်ထူးဝိသေသနှင့် ပြည့်စုံ၏။

“အရှင်မင်းမြတ်ဟာ တရားလွန် မြောက်ပင့်တဲ့သူတွေကိုတော့ ဆုချပြီး မင်းမြတ်ရဲ့ အချစ်ဆုံးနဲ့ သစ္စာအရှိဆုံး သမီးကလေးကိုတော့ အပြစ်ဒဏ် ခတ်ခဲ့တယ်”

သူက ဘုရင်ကြီးအား ဝေဖန်ထောက်ပြ၏။

“ပညာရှိပြီး ဘုရင်ပီသသူမှန်ရင်တော့ အဲဒါနှင့် ဆန့်ကျင်ဘက် လုပ်မှာပဲ”

သည်စကားများက လိယာဘုရင်ကြီးကို အလွန် စိတ်ဆိုးသွားစေ၏။ သူက ယမ်းပုံမီးကျဒေါသများနှင့် အော်ပစ်လိုက်၏။

“ကင့်၊ မင်းကို ငါတိုင်းပြည်က နှင်ထုတ်လိုက်ပြီ။ ငါးရက်အတွင်း ထွက်သွားဖို့ ပြင်ပါ။ ခြောက်ရက်မြောက် လို့ဖိုဒီနယ်မှာ ရှိနေဦးမယ်ဆိုရင် သေမယ်သာ မှတ်ပေတော့။ သွား။ မင်းမျက်နှာ ငါ မကြည့်ချင်တော့ဘူး။”

ကင့်အမတ်ကြီးလည်း ကြေကွဲဝမ်းနည်းစွာ လှည့် ထွက်ခဲ့ရ၏။ သူက ကော်ဒီလီယာအား ဝမ်းနည်းပက်လက် နှုတ်ဆက်ရင်းက ကောင်းကင်ယံမှ နှုတ်ကောင်းနတ်မြတ်များ စောင့်ရှောက်ကာကွယ်ပေးဖို့လည်း ဆုတောင်းပေးခဲ့သည်။

သူမ၏ အစစ်မတော်များကိုတော့ သတိပေးစကား ပြောခဲ့၏။

“မင်းတို့အဖေကို မင်းတို့ ဘယ်လောက်ချစ်တယ် ဆိုတာ လက်တွေ့ပြနိုင်အောင် ကြိုးစားကြပေတော့”

၆။ ကော်ဒီလီယာ၏ ခန်းဝင်လက်ဖွဲ့ မပါသော မင်္ဂလာပွဲ
ကော်ဒီလီယာအား လက်ထပ်ထိမ်းမြားလိုသည်ဟု ကြောင်းလမ်းထားခဲ့သူ မဟာဆီမဟာသွေး လူလင်ပျို မင်းယောက် ရှိ၏။ သူတို့ကတော့ ဘာဂန်ဒီမြို့စားနှင့် ပြင်သစ်ဘုရင်တို့ပင် ဖြစ်၏။

ဘာဂန်ဒီမြို့စားကတော့ ကော်ဒီလီယာဘက်က ခန်းဝင်ပစ္စည်းတွေ မပါလာတော့သဖြင့် လက်ထပ်တော့မည် မဟုတ်ပါ။

ကော်ဒီလီယာကလည်း-

“ကျွန်မအနေနှင့်လည်း သူ့ကို မယူချင်ပါဘူး။ သူက ကျွန်မကို ချစ်တာမှ မဟုတ်ဘဲ။ ကျွန်မရဲ့ ခန်းဝင် ပစ္စည်းတွေပဲ ချစ်တာကိုး။”

တစ်ဘက်က ပြင်သစ်ပြည်ရှင် ဘုရင်ကလေးကတော့ ကော်ဒီလီယာ၏ ဖြူစင်ရိုးသားမှုနှင့် ရဲရင့်သတ္တိရှိမှုကို အထူး သဘောကျခဲ့၏။

“ဘယ်သူတွေ ဘယ်လိုပဲ ပစ်ပစ်၊ ကျုပ်ကတော့ ဝမ်းမြောက်ဝမ်းသာကြီးကို ယူမှာပဲ”

ဟု ဖွင့်ပြောခဲ့သည်။

“ဒါဖြင့်လည်း ယူစေကွာ။ သူဟာ ငါ့သမီးမှ မဟုတ်တော့တာကြီးပဲ။ မင်း လိုချင်ရင် အခုချက်ချင်း ခေါ်သွားစမ်းကွာ။ ငါ သူ့မျက်နှာကို ထပ်မကြည့်ချင်တော့ဘူး။ သွားကြ”

ကော်ဒီလီယာခမျာတော့ အစ်မတော်တွေကို နှုတ်ဆက်ရင်းက ငိုကြွေးမိသည်။

“ခမည်းတော်ကို ကြင်ကြင်နာနာ ပြုစုပါနော်”
သူတို့ကို တောင်းပန်မှာကြား၏။

“တို့တာဝန် တို့သိပါတယ် အေ။ ညည်းက ဆရာလုပ်ပြီး ဘာလုပ်ညာလုပ် လာပြောမနေပါနှင့်”

ပြန်ရန်တွေ့လိုက်၏။

ပြီးတော့ နှုတ်သီးကောင်းလျှာပါးနှင့် ထပ်ပြောခဲ့သေးသည်။

“ညည်းသာ ညည်းလင်ကို ဂရုစိုက်ကြင်နာပါ။ အဲဒါ ညည်း တကယ့်ကိုလုပ်ရမယ့် အလုပ်ပဲ။ သူက ညည်းကို ပိုက်ဆံတစ်ပြားမှမပါဘဲ ယူခဲ့တာ”

ကော်ဒီလီယာလည်း ရင်လေးလေးနှင့်ပင် ခမည်းတော် ဘုရင်ကြီး၏ နန်းတော်မှ ထွက်ခွာခဲ့ရရှာတော့သည်။

သူမ၏ စဉ်းလဲကောက်ကျစ်သော အစ်မတော်တွေက ခမည်းတော်ကို ဆိုးဝါးရက်စက်စွာ ပြုကျင့်ဆက်ဆံကြမှာပဲဆိုတာ တပ်အပ် သိနေပါသည်။

• • •

• ၅ • မြင်းကိုဆွဲသော လှည်း

ကော်ဒီလီယာ တွေးထင်ခဲ့သည့်အတိုင်း မှန်ခဲ့ပါ၏။ ဘုရင်အိုကြီးသည် စေချင်း သမီးအကြီးဆုံး အယ်လ်ဘန်နီမြို့စားကတော် ဝှန်နာရီလ်အိမ်သို့ သွားနေသည်။

သူမက သူ့ကို ကြင်နာမှုအကင်းမဲ့ဆုံး ဆက်ဆံ၏။

သူ့ကို စိမ်းစိမ်းကားကား လျစ်လျူရှု၍ ဘုရင်ကြီးက စောဒကတက်သမျှကိုလည်း လုံးဝ အရေးမစိုက်။

သူမအိမ်တွင် အမိန့်တွေပေးပြီး ဝိုလ်လာမကျနှင့်ဟုလည်း ပြော၏။

သူ့က အိမ်ကြီးရှင် သခင်မဖြစ်ပြီး နန်းကျဘုရင်ကြီးမှာ ဧည့်သည်သာဖြစ်သည်ဟု ဆို၏။

သို့သော် သူမက ဖခင်ဘုရင်ကြီးကို ဧည့်သည်တစ်ယောက်အနေဖြင့် ဧည့်ဝတ်မကျေရုံမက ဆိုးဆိုးဝါးဝါး ပြုမူခဲ့၏။

သူမ၏ အစေအပါးများကလည်း သူတို့သခင်မကို နမူနာယူ၍ တစ်ထပ်တည်း လိုက်လုပ်ကြသည်။

သူတို့က လိယာဘုရင်ကြီး၏ အမိန့်ကို မနာခံသလို ဘုရင်အိုကြီးနှင့် သူ့နောက်တော်ပါ ကိုယ်ရဲတော်များကို ရိုင်းရိုင်းပျံ့ပျံ့ပင် ဆက်ဆံကြ၏။

ဥန်နာရီလ်၏ရဲတိုက်တွင် မှီခိုနေသည့်အခိုက် လူစိမ်း တစ်ယောက် သူ့ဆီသို့ ရောက်လာ၏။

ထိုလူစိမ်းက ဘုရင်ကြီးအား ထံတော်ပါးတွင် အမှု ထမ်းခွင့်ပေးသနားဖို့ လျှောက်တင်ခဲ့၏။

ဘုရင်ကြီးက ကြည့်လိုက်ရုံနှင့် ထိုသူမှာ ရိုးသားပြီး သစ္စာရှိသူတစ်ယောက်မှန်း သိလိုက်၏။

ထိုလူကလည်း သူ၏ရိုးသားမှုနှင့် သစ္စာရှိမှုကို ထိုညနေမှာပင် အခိုင်အမာ ပြသခဲ့၏။

ဥန်နာရီလ်၏ဘဏ္ဍာစိုးက ဘုရင်ကြီးအား မထိ လေးစားခံပြောသဖြင့် ထိုသူက ၎င်းကို အမှောက်အလဲ ရိုက်ပစ်လိုက်၏။

ဤသည်ကို လိယာဘုရင်ကြီး သဘောကျသွားရာမှ ချက်ချင်းပင် ထိုလူစိမ်းအား သူ့အမှုတော်ထမ်းအဖြစ် ခန့်လိုက်သည်။

စင်စစ်တော့ ထိုလူစိမ်းမှာ ရုပ်ပျက်လာသော ကင့် မြို့စားပင် မြစ်ပါသည်။

သူသည် လိယာဘုရင်ကြီးကို အလွန် ချစ်ကြည်ညို သူဖြစ်၍ ဘုရင်ကြီးကို ကူညီစောင့်ရှောက်ရန် အသက်စွန့် ရောက်လာခြင်းပါပေ။

ထို့ကြောင့်လည်း ပြည်နှင့်ဒဏ်ကို မျက်ကွယ်ပြု၍ ခြိတ်နှိမ်နိုင်ငံမှမခွာဘဲ စေတနာတစ်ယောက်အသွင် ရုပ် ပြောင်းရုပ်လွှဲဆင်၍ ဥန်နာရီလ်၏နန်းတော်သို့ ဝင်ခဲ့မိ ခြင်းလည်း ဖြစ်၏။

ဒါမှလည်း သူ့အနေနှင့် ဥန်နာရီလ်၏ဂုဏ်စက် ယုတ်ကမ်းမှုများမှ ဘုရင်ကြီးကို ကယ်ဆယ်နိုင်မည်ဟု မျှော်လင့်ယုံစားခဲ့၏။

ထို့အတူပင် ဘုရင်ကြီးအား ဆင်ကန်းတောတိုး ကိုယ်ကျိုးနည်းစရာအမှားမျိုး ဘပ်မမှားရအောင်လည်း ထိန်းသိမ်းဟန့်တားနိုင်ဖို့ ရည်ရွယ်၏။

ဘုရင်ကြီးက သူ့အား နာမည်မေးသောအခါမှ သူက 'ကိုင်းယက်စ်'ဟု ဖြေကြားခဲ့သည်။

လိယာဘုရင်ကြီး၌ ကိုင်းယက်စ်အပြင် ပျော်တော် ဆက် (ဝါ) လူပြက်တော်တစ်ဦးကလည်း သစ္စာရှိ ကျွန် ယုတော်အဖြစ် အနီးကပ်ရှိနေပါသေးသည်။

ထိုအချိန်ကာလများက ဘုရင်တစ်ပါးပါးသည် အရူး တော်ခေင် ပျော်တော်ဆက်တစ်ဦးအား နန်းတော်တွင်းမှာ မပြတ် စားစေ၏။ ၎င်း၏တာဝန်က အရှင်သခင်အား ရယ်မောပျော်ရွှင်အောင် လုပ်ပေးရ၏။

ဘုရင်လိယာ၏အရူးတော်ကား ပညာရှိအရူး ဖြစ်၏။ သူ၏ ရယ်စရာ ပေါက်ကရဲစကားတွေထဲတွင် မှတ် လောက်သားလောက်စရာ အသိပညာတွေ တစ်ပုံကြီး ပါ လေ့ရှိ၏။

ဥန်နာရီလ်က ဖခင်ဘုရင်ကြီးအား ပြုကျင့်ပုံများကို တွေ့ရာမှ သူက ဘုရင်ကြီးလိယာကို ယခုလို ပြော၏။

“ဟိုး အရင့်အရင့်အချိန်တွေတုန်းက ဖခင်တွေဟာ လိမ္မာပြီး ပြောဆိုစကားနားထောင်တဲ့ သမီးတွေ အလိုရှိခဲ့ တယ်။ ခုမျက်မှောက်ကာလကျတော့ သမီးတွေစကားကို ဖအေတွေက လိမ်လိမ်မာမာနှင့် နားထောင်ရမယ့်အခြေ အနေ ရောက်နေပါပေါ့လား။”

ပြီးတော့ သူက ဖြည့်စွက်ပြောလိုက်ပါသေးသည်။

“အလိုလေး၊ လည်းကနေ မြင်းကို ပြန်ဆွဲနေပါရော လား ဟရဲ့။”

လိယာဘုရင်ကြီးသည် သူ့အရူးတော် ပျော်တော် ဆက်ကို တစ်အားခင်မင်သလို ၎င်းကလည်း သူ့အရှင် သူ့သခင်ကို အလွန်ချစ်မြတ်နိုး၏။

သမီးမိုက် ဝွန်နာရီးလ်၏ညှဉ်းပန်းနှိပ်စက်မှုများ ကြောင့် စိတ်နှမ်းကိုယ်ပန်း မရွှင်မလန်းဖြစ်နေရှာသော ဘုရင်ကြီးအား ပြုံးရွှင်ရယ်မောအောင် အရူးတော်က ရယ် စရာ ဟာသတွေ ပြော၊ သီချင်းဆိုနှင့် ပျော်တော်ဆက်နေခဲ့ သည် မဟုတ်ပါလား။

ယခုအခါ ဘုရင်အိုကြီးသည် သူ့သမီးကြီး ဘယ် လောက် ကောက်ကျစ်စဉ်းလဲသလဲဆိုတာကို သိသာထင်ရှား စွာ တွေ့ကြုံခံစားလိုက်ရပါလေပြီ။

သူက သူမ၏မိုက်မှားရက်စက်မှုကို အပြစ်တင် ကျိန်ဆဲမိ၏။

“မင်းမှာ ကလေး တစ်ယောက်မှ မရပါစေနဲ့။”

သူက ဒေါသမုန်တိုင်း ဆင်ခဲ့သလို-

“တကယ်လို့ ကလေးရမယ်ဆိုလည်း မင်းသမီး မင်းသားက မင်း ငါ့ကိုနှိပ်စက်သလို မင်းကို ပြန်နှိပ်စက်ပြီး ဝင်လည်ပါစေ”

ဟုလည်း ပြောခဲ့၏။

သူလည်း ဝွန်နာရီးလ်၏ နန်းတော်တွင် ဆက်လက် မနေလိုတော့ပါ။

သို့ဖြင့်-

“ငါ့မှာ ငါ့လို လက်ခံပြုစုမယ့် သမီးတစ်ယောက် ကျွန်ုပ်သေးရဲ့။”

ဟုပင် စကားနာ ထိုးလိုက်၏။

ချက်ချင်းလက်ငင်းဆိုသလို သူက ကိုယ်ရဲတော် ငါးဆယ်နှင့် အရူးတော်အပြင် ကိုင်းယက်စ်ကိုပါခေါ်၍ ကွန်ဝေါလ်မြို့စား၏ရဲတိုက်သို့ သွားနေရန် ထွက်ခဲ့လေ တော့၏။

ဘုရင်ကြီးက ကွန်ဝေါလ်မြို့စားကတော် သမီးလတ် ရိုဂင်ကတော့ ဝွန်နာရီးလ်လောက် ယုတ်ကန်းဆိုးညစ်လိမ့်မည် ဟု မယုံကြည်ခဲ့ချေ။

ဘုရင်လိယာသည် သစ္စာရှိကိုင်းယက်စ်အား ရိုဂင်ထံ သူလာနေပြီဖြစ်ကြောင်း သွားပြောရန် ရှေ့တော်ပြေး လွှတ် လိုက်၏။

တစ်ချိန်တည်းမှာပင် ဝွန်နာရီးလ်ကလည်း သူမ၏ ဘဏ္ဍာစိုးကို ဘုရင်ကြီးအား တင်းတင်းကြပ်ကြပ်ထားဖို့ အကြံပေးထားသော စာတစ်စောင်ဖြင့် ညီမတော်ရိုဂင်ထံ စေလွှတ်ခဲ့ပြန်သည်။

ကံအားလျော်စွာ ကိုင်းယက်စံသည် ထိုဘဏ္ဍာစိုးနှင့် ရိုဂင်၏ရဲတိုက်အဝတွင် ဆုံစည်းမိ၏။

သူက ဘဏ္ဍာစိုးသည် ဆိုးယုတ်သောရည်ရွယ်ချက်ဖြင့် ရောက်လာခြင်းဖြစ်မည်ဟု အမှန်အကန်တွေးဆခဲ့သည်။

သူက ထိုလူအား 'သစ္စာဖောက်' ဟု ခေါ်လိုက်၏။ ဘဏ္ဍာစိုးက သူနှင့် တိုက်ခိုက်ငြင်းခုံသဖြင့် ကိုင်းယက်စံလည်း သူရဲဘောကြောင်ရကောင်းလားဆိုကာ ထိုးကြိတ်ကန်ကြောက်ခဲ့သည်။

ထိုလုပ်ရပ်အတွက် သမီးလတ် ရိုဂင်၏အမိန့်ဖြင့် ကိုင်းယက်စံ ထိပ်တုံးမတ် ခံလိုက်ရသည်။

ထိပ်ထုံးတွေက ရဲတိုက်ရှေ့မှာပင် ရှိနေ၏။

ထိုသို့ဖြင့် လီယာဘုရင်ကြီး ရောက်လာသည်နှင့် ဈေးဦးပေါက် သူ တွေ့လိုက်ရသည်ကတော့ သစ္စာရှိလူယုံတော် ကိုင်းယက်စံတစ်ယောက် ထိပ်တုံးခတ်လျက်သားကြီးပင် ဖြစ်ပါတော့သတည်း။

■ ၇ ■ ကောက်ကျစ်စဉ်းလိသော သမီးများ၏ ကမ်းလှမ်းချက် ဘုရင်ကြီးလီယာလည်း ဖြေရှင်းချက်တောင်းရန် ရဲတိုက်အတွင်းသို့ ဒေါမောတကြီး ဝင်လာခဲ့၏။

သူ့အား မြို့စားနှင့် မြို့စားကတော်တို့က တွေ့ခွင့်မပေးနိုင်တော့ဟု ပြောကြားခိုင်းထားသည်။

သူတို့က ပင်ပန်းနေသဖြင့် အိပ်ရာ ဝင်သွားလို့ပါတဲ့။ ဘုရင်ကြီးအနေနှင့် စိတ်ရှည်ရှည်ထားပြီး စောင့်နေပါတဲ့။

ဤတွင် သမီးလတ်မှာလည်း သမီးကြီးထက် ပိုမကောင်းကြောင်း တွေ့လိုက်ရသောဘုရင်ကြီးအဖို့ ဒေါသမီးကက် စိတ်မချမ်းမြေ့မှုသောကမ်းက ပို ကြီးသွားခဲ့ရပါတော့သည်။

မကြာခင်မှာပင် ရိုဂင်က သူမသည် ဝှန်နာရီလ်ကဲ့သို့ပင် ရက်စက်သူဖြစ်ကြောင်း ပြသခဲ့ပြန်၏။

လီယာဘုရင်ကြီးက သူ့အပေါ် ဝှန်နာရီလ်၏ တရိုရိုနိပ်စက်ခဲ့မှုများကို ပြောပြရာတွင် သူမက-

“ကျွန်မတော့ အစ်မတော်ဟာ အဖေအပေါ် တာဝန်ပျက်ကွက်လိမ့်မယ်လို့ မထင်ပါဘူး။ သူဟာ တစ်ဘက်သတ် အပြစ်တင်မခံသင့်တာကို အသေအချာသိပါတယ်။ အမှန်တော့ သဘိုးအိုကြီးတစ်ယောက်အနေနှင့် အသုံးမကျလို့ ပြဿနာပေါ်ခဲ့တာ ဖြစ်ရမယ်။ အဖေဟာ ကိုယ့်ထက် ပညာဉာဏ် ရှိတဲ့လူတွေရဲ့ စကားကို နားထောင်သင့်တယ်။ ကျွန်မ အကြံပေးချင်တာကတော့ အစ်မတော်ဝွန်နီရီလ်ဆီ ပြန်သွားဖို့ပါပဲ။ ပြီးတော့ သူ့ကို ဒုက္ခရောက် အမောင်အယုက်ပေးမိတာတွေအားလုံးအတွက် ဝမ်းနည်းကြောင်း ပြောပါ။ အဖေကို ပြန်လက်ခံပါလို့ တောင်းပန်ပါ”

သည်စကားတွေက ဝိလိယဘုရင်ကြီး၏ သည်းခံနိုင်မှုထက် ကျော်လွန်သွား၏။

“ဘာပြောတယ်ကွ။ မင်းတို့ညီအစ်မတွေရှေ့မှာ ငါက ဒူးထောက်အသနားခံမယ်လို့ မျှော်လင့်နေသလား။ အို သမီးတော်တို့ရယ်။ သမီးတို့ သိတဲ့အတိုင်း အဖေဟာ ဧရာထောင်းနေပါပြီ။ လူအိုကြီးစင်စစ်ဖြစ်တာနှင့်အမျှ ကိုယ့်ဘဝ ကိုယ် ရပ်တည်မနေနိုင်တော့ပါဘူး။ ဒါကြောင့် အဖေ ဒူးထောက် တောင်းပန်ပါတယ်။ အဖေကို ဝတ်စရာ အိပ်စရာနှင့်စားစရာကလေးတွေ သနားပါလို့ပြောရမယ်ဆိုပါတော့”

ဘုရင်ကြီးက အသက်ရှူဖို့ ခေတ္တနားလိုက်သည်။ ထို့နောက် သူ၏လူယုံတော် ထိပ်တုံးခတ်ခံထားရသော ကိစ္စကို သတိရလိုက်၏။

“ကဲ၊ ပြောစမ်းပါဦး။ ငါ့ရဲ့လူယုံတော်ကို ဘယ်သူကများ ဘာဖြစ်လို့ ထိပ်တုံးခတ်ထားရသလဲလို့”

ရိုဂင်က သူ့အဖေကို လုံးဝဂရုမစိုက်။ သူ့မေးခွန်းကို ဖြေစရာမလိုအောင် အချိန်ကိုက်ကလေးပင် ဝွန်နာရီလ် ရောက်လာသည်။

သူမက ဖခင်ကြီးကို တင်းကြပ်စွာထားဖို့ သူ့မှာ ကြားချက်ကို ရိုဂင်က လိုက်နာမနာ၊ ကိုယ်တိုင် လာစုံစမ်းခြင်း ဖြစ်၏။

“ဝွန်နာရီလ်ဆီ ပြန်သွားပါ”
ရိုဂင်က ခမည်းတော်ကို ပြော၏။

“အဖေ ဒီမှာနေမယ်ဆိုရင်တော့ ကိုယ်ရုံတော် နှစ်ဆယ့်ငါးယောက်ထက် ပိုပြီး ထားခွင့်မပြုနိုင်ဘူး။ ကျွန်မအနေနှင့် ဒီထက်ပိုပြီးတော့ မျက်နှာသာ နေရာမပေးနိုင်တော့ဘူး”

“ဩ၊ ဩ၊ အေးလေ။ ဒီအတိုင်းဆိုရင် နှစ်ဆယ့်ငါးယောက်ထက် ငါးဆယ်ဆိုတာက တော်သေးတာပေါ့”

ဘုရင်အိုကြီးက ဒီတံ့ပျက်လက်ပျက်ညည်းတွားလိုက်ရှာသည်။

“အို၊ အဖေက အစောင့်အရှောက်တွေ ဘာဖြစ်လို့ ဆက်ထားနေရသေးတာလဲ။ တကယ်ဆို တစ်ယောက်မှ လိုမှာ မဟုတ်ပါဘူး။ ကျွန်မအိမ်မှာနေရင် ကျွန်မလူတွေက စောင့်ရှောက်မှာပေါ့”

ဝွန်နာရီလ်က ပိတ်ပြောလိုက်ပြန်လေ၏။

။ ၈ ။ လီယာဘုရင်ကြီး သောကဒဏ်ဖြင့် ရူးသွားခြင်း
လီယာဘုရင်ကြီးကား ချုံးပွဲချင့်ကြွေးခဲ့ရပါပြီ။
သမီးတွေ၏ကျေးဇူးကန်းမှုကို ယူကြားမရ နာကြည်း
ရသည်။

သူတို့၏ မောက်မာစော်ကားမှုကြောင့် ခံပြင်းဒေါသ
ဖြစ်ရသည်။

သူတို့ကို ပြင်းပြင်းထန်ထန်ရှုတ်ချ၍ ကျိန်ဆဲမိ၏။
သူက ပြော၏။

“မင်းတို့ရဲ့အပြစ်အတွက် ဒဏ်ခတ်ခံရလိမ့်မယ်။
တစ်နေ့ ငါ အခုခံစားနေရတဲ့ စိတ်ဒုက္ခမျိုးတွေဟာ မင်း
တို့ကို ခြောက်လှန့်လာမှာပဲ”

လီရာဘုရင်ကြီး၏ အရိုင်းဆန်သောဒေါသလောင်မီး
က ကောင်းကင်ကို တက်ဟပ်လိုက်ဘိသည့်အလား ကြောက်
စရာမုန်တိုင်းကြီး ကျလာသည်။

မိုးကြိုးတွေက ကြောက်မက်ဖွယ်သတိပေးချက်
သဗ္ဗယ် ထစ်ချုန်းမြည်ဟည်းလာ၏။

လျှပ်စီးတွေ တလက်လက်နှင့် သူနှင့်ထိတွေ့သမျှ
ဆူခြင်းတရားနှင့် ပျက်စီးခြင်းများကို ယူဆောင်ခဲ့၏။

လေပြင်းမုန်တိုင်းကလည်း ကမ္ဘာမြေပြင်ကို သမုဒ္ဒရာ
ဆဲသို့ လွင့်ပါသွားမလားထင်ရသည်အထိ တဝေါဝေါ
တိုက်ခတ်နေ၏။

ဒီလိုညမျိုးမှာ ဘယ်သူက အိမ်အပြင် ထွက်ဝံ့ပါမည်
နည်း။

သို့ပေမယ့် လီယာဘုရင်ကြီးကတော့ ရိုက်၏ရဲတိုက်
ဆဲတွင် နေနိုင်မည် မဟုတ်တော့ပါ။

သူ့ခမျာ စိတ်ဓာတ်ကျခြင်းနှင့် ပူဆွေးသောက
ခံစားရခြင်း တို့နှင့်အတူ မထိန်းနိုင်အောင် သတိလက်လွတ်
ဖြစ်သွားရှာသည်။

သူသည် ကြောက်စရာမုန်တိုင်းကြီးထဲသို့ သွေးရူး
သွေးတန်းပြေးထွက်ခဲ့တော့၏။

သူ၏ သစ္စာရှိလူပြက်တော်လည်း သူ့နောက်က
ထပ်ကြပ်မကွာလိုက်လာ၏။

သူတို့နှစ်ဦးသားသည် ခိုနားစရာမရှိအောင် ပျက်စီး
ခြင်းမက ပျက်စီးနေသော မုန်တိုင်းမြေပြင်တွင် ခြေဦးတည့်
စာ သွားနေမိကြသည်။

ဘယ်လောက်ပင် ရာသီဥတု ဆိုးဝါးနေပါစေ။ လီယာ
ဘုရင်ကြီးအဖို့တော့ သမီးတွေ၏ ကောက်ကျစ်ရက်စက်မှု
လောက် ဒုက္ခရောက်စေမည် မဟုတ်ပါ။

သူ့ရင်ထဲအသည်းထဲက မုန်တိုင်းကြီးမှာ မြေမြင်က မုန်တိုင်းထက် အဆပေါင်းများစွာ ကြောက်မက်ဖွယ်ရာ ဆိုးဝါးပြင်းထန်လှပါတ်။

မကြာခင်မှာပင် ဘုရင်ကြီးနှင့်အရူးတော်တို့မှာ တစ်ကိုယ်လုံး ရွံ့စွဲစိုပြီး သေမတတ်အေးစက်နေကြပေပြီ။

ဤနှယ် အလွန် ထိတ်လန့်ဖွယ်အခြေအနေမှာပင် ထိပ်တုံးခတ်ခံထားရာမှ လွတ်မြောက်လာသော ရုပ်ဖျက်ထားသော ကင့်မြို့စားကြီးကိုင်းယက်စံက ရှာတွေ့သွား၏။

“အို၊ ကြီးမြတ်သော အရှင်သခင်ဘုရား။ ဒီနေရာဖို့ကိုမှ ရောက်နေရလေခြင်း။ ညကို ချစ်တဲ့ သတ္တဝါတွေတောင် ခုလိုညမျိုးမှာ အပြင်မထွက်ကြပါဘူး။ ကြောက်စရာအတိနှင့် မုန်တိုင်းဆိုးကြီးဟာ သားရဲကောင်ကြီးတွေကိုတောင် သူတို့ပုန်းအောင်းရာဂုထဲကို မောင်းသွင်းထားပါတယ်။ လူတစ်ယောက်ရဲ့ ပကတိအနေအထားက ဒီဒဏ်ကို ဘယ်နည်းနှင့်မှ ခံနိုင်စရာမရှိပါဘူး။”

ကိုင်းယက်စံက ဘုရင်ကြီးနှင့် လူပြက်တော်အား သူတို့ကိုလိုက်ရှာတုန်းက တွေ့ခဲ့သော တံ၊၊ကံကလေး တစ်လုံးဆီသို့ ခေါ်လာခဲ့သည်။

လူပြက်တော်က အရင်ဝင်သွားပြီး ချက်ချင်းလိုပင် ပြေးထွက်လာ၏။ သူ့တစ်ကိုယ်လုံး အကြောက်လွန်ပြီး ဆတ်ဆတ်တုန်နေသည်။

“အဲဒီထဲမှာ သရဲရှိတယ်။ သရဲ။ ဝင်မသွားနှင့်” အမှန်တော့ သရဲ မဟုတ်ပါ။ သူ့ကိုယ်သူ ‘ငမဲ့တွမ်’ ဟု နာမည်ပေးထားသော အရူးတစ်ယောက်သာ ဖြစ်စံနပါ ချေ၏။

“ငမဲ့တွမ်။ အေးတယ်၊ ချမ်းတယ်”

သူက တတွတ်တွတ်ပြောနေလျက်က စုတ်စုတ်ပြတ်ပြတ်နှင့် သနားစရာကောင်းနေသည်။

“မင်းဟာ မင်းပိုင်ပစ္စည်းတွေ တစ်ခုမကျန် ငါ့လို မင်းရဲ့သမီးတွေကို ပေးပစ်ခဲ့သလား ဟင်”

ဘုရင်ကြီးက တွမ်အား မေး၏။

“မင်းရဲ့သမီးတွေက မင်းကို ဒီဘဝဆိုးရောက်အောင် ပေးခဲ့တာလား။”

ထို့နောက် လိယာဘုရင်ကြီးက ကိုင်းယက်စံဘက် သို့လှည့်ပြီး ရင်ထုမနာ ပြောခဲ့ရာ၏။

“အဲလေ၊ သနားမဖက် ရက်စက်ရိုင်းစိုင်းလှတဲ့သမီးတွေကလွဲပြီး အဆမတန် အောက်တန်းကျတဲ့ဘဝမျိုးကို ဘခြား ဘယ်သူမှ တွန်းပို့ခဲ့မှာ မဟုတ်ပါဘူးကွယ်ရီ။”

ကိုင်းယက်စံ၏ နှလုံးသားတွေမှာ ကြေမွမတတ် ဖြစ်ခဲ့ရပါပြီ။

အကြောင်းဟူမှ သနားစရာ ဘုရင်ကြီးလိယာစမ္မာ-စုမှ သွင်သွင်ကြီး ရူးသွားပြီဖြစ်ကြောင်း တွေ့လိုက် ရသောကြောင့်ပါတည်း။

■ ၉ ■ ကော်ဒီလီယာနှင့် သူမ၏ အရူးအပေကြီး

သူတို့သည် ထိုညအဖို့ တဲကလေးထဲမှာပင် အချိန် ကုန်ခဲ့ရသည်။

သမီးဆိုးတွေကြောင့် အရူးဘဝ ရောက်ရရှာသော ဘုရင်ကြီး၊ အမြဲတမ်း ပေါကြောင်ကြောင်ဖြစ်နေခဲ့သော ပျော်တော်ဆက် လူပြက်တော်။

ကယောင်ကတမ်းတွေ အဆက်မပြတ်ပြောနေမိ သော စိတ်ဝေဒနာရှင် အရူးကြီး။

စိတ်မချမ်းမြေ့စရာ သောကတွေကြောင့် ရူးလုနီးပါး ဖြစ်နေရသော ကိုင်းယက်စ်တို့ပင် ဖြစ်၏။

နောက်ဆုံးတော့ မှန်တိုင်းတွေ လျော့ပါးလာသည် နှင့်အမျှ ကိုင်းယက်စ်က ဘုရင်ကြီးအား သူ့ရဲတိုက်သို့ ခေါ်လာ၏။

ကိုင်းယက်စ်၏ရဲတိုက်မှာ အင်္ဂလန်နိုင်ငံ တောင် ဘက်ကမ်းရိုးတန်းပေါ်တွင် တည်ရှိလျက် ပြင်သစ်ပြည်နှင့် သိပ်မဝေးလှချေ။

မိတ်ဆွေတွေ ဝိုင်းဝိုင်းလည်နေသော ထိုနေရာမှာ ဘော့ သနားစရာဘုရင်ရူးကြီးအတွက် စားဝတ်နေရေး မပူပင်ရဘဲ လုံခြုံစိတ်ချခဲ့ရပါပြီ။

ကင်မြို့စားကြီး အဆောင်အယောင်များ ဝတ်ဆင် အားသော ကိုင်းယက်စ်သည် ကော်ဒီလီယာအား ကြေကွဲ စရာအဖြစ်ဆိုးများအကြောင်းကို အသိပေးပြောကြားဖို့ ပြင်သစ်ပြည်သို့ ရွက်လွှင့်သွားခဲ့၏။

ကော်ဒီလီယာလည်း သူမ၏ ကြင်ယာတော်အား ခေတ်တပ်အင်အား စုစည်းပြီး လိယာဘုရင်ကြီးအတွက် ကူညီ ရန် ပန်ကြားခဲ့၏။

များမကြာမီပင် သူမသည် ပြင်သစ်စစ်တပ်ကြီးနှင့် ခြံတိုက်နိုင်ငံသို့ ချီတက်လာခဲ့ပေပြီ။

သူတို့က ဒိုဗာအရပ်တွင် ဆိုက်ကပ်ခဲ့ရာမှ ကော်ဒီလီယာသည် ကင်မြို့စားကြီး၏ရဲတိုက်သို့ ဖခင်ကြီးအား တွေ့ရန် ချက်ချင်းလိုပင် ရောက်လာ၏။

သမားတော်ကြီးများက ဘုရင်ကြီး နည်းနည်း သက်သာကျန်းမာသည်အထိ စောင့်ရှောက် ဝိုင်းအကြံပေးခဲ့ သည်။

“ခုလောလောဆယ်တော့ ဘုရင်ကြီးက အရှင့်သမီး ကို သိဦးမှာ မဟုတ်ပါဘူး”

ဟုလည်း ပြော၏။

အရူးဘုရင်ကြီး သနားစရာ။

သူသည် တောပန်းတွေ၊ သစ်ခက်သစ်ရွက်တွေကို သရဖူလုပ်၍ ခေါင်းမှာပန်ထားလျက်က ကွင်းပြင်တွေလည်း လျှောက်သွားချင် သွားနေ၏။

လှသူကင်းမဲ့သော လေဟာပြင်ထဲတွင် သီချင်းတွေ
ဆိုလို ဆို၊ စကားတွေ ပြောလိုပြောနေလည်း ဖြစ်နေတတ်၏။

သို့သော် သမားတော်များက သူ ပြန်သတိလည်
လာမည်ဟု မျှော်လင့်ချက် အပြည့်အဝထားရှိကြ၏။

“အချိန်နှင့် ကျုပ်တို့ဆေးတွေရဲ့ ကုသချက်ကြောင့်
ဘုရင်ကြီးဟာ ပြန်ကောင်းလာမှာပါ”

သူတို့က ကော်ဒီလီယာကို ပြောကြားကြသည်။

နောက်ဆုံး ကော်ဒီလီယာသည် ဖခင်ဘုရင်ကြီးအား
တွေ့ခဲ့ရာမှ ရုပ်ပျက်ဆင်းပျက်ပြောင်းလဲနေသော ခမည်း
တော်အားကြည့်ရင်းမှ ငိုလို့မဆုံးတော့။

ဖခမည်းတော်ကို တယုတယနမ်းမိ၏။

ပထမတော့ ဘုရင်ကြီးက သူမကို ဘယ်သူမှန်း
မသိ။

နောက် တဖြည်းဖြည်းနှင့်မှ မှတ်မိလာသည်။

“ငါဟာ အသက်ရှစ်ဆယ် ကျော်ခဲ့ပြီဖြစ်သလို
အိုမင်းသလောက် မိုက်မဲတဲ့လူပဲ။ ငါ့ကိုယ် ငါ သိတယ်”

သူက သနားစဖွယ် ပြောဆိုခဲ့၏။

“တစ်ခါတစ်ခါတော့လည်း ငါဟာ ဘယ်ရောက်
လို့ ဘာတွေဝတ်ထားမှန်း မသိခဲ့ဘူး။ လွန်ခဲ့တဲ့ညက
တယ်မှာအိပ်ခဲ့မှန်းတောင် မသိပါဘူးကွယ်။ ဒါပေမယ့်
မင်းကလေးကိုတော့ ငါ သိသလိုလိုပဲ”

သူက သနားကမ်းမျက်နှာကလေးသို့ကပ်ကြည့်ပြီး-

“ငါ့ကိုတော့ မလှောင်ပါနှင့်နော်”

သူက ဆက်ပြော၏။

“ဒါ ဒီမိန်းမပျိုကလေးဟာ ငါ့သမီးထွေးကလေး
ဘာဒီလီယာ။ ကော်ဒီလီယာ မဟုတ်လားဟင်”

ကော်ဒီလီယာမှာ ခမည်းတော်ဘုရင်ကြီးက သူမကို
မှတ်မိလိုက်သဖြင့် အပျော်ကြီးပျော်သွား၏။

သို့သော် ထို့နောက်တွင် လီယာဘုရင်ကြီးသည်
သူမအပေါ် ဆိုးဝါးရက်စက်ခဲ့သည်များကိုပါ သတိရခဲ့ရာမှ
သူ့အပေါ် မေတ္တာပျက်သွားပြီလားဟု စိုးရိမ်ခဲ့မိပြန်၏။

ကော်ဒီလီယာက သူ့ကို ကြင်နာယုယသောစကား
များ၊ အနမ်းများနှင့် နှစ်သိမ့်ပြီး စိတ်သက်သာရာ ရစေပါ၏။

လီယာဘုရင်ကြီးလည်း စိတ်ချမ်းသာရာ ရလာ၏။
“ခွင့်လွှတ်ပြီး မေ့မိလိုက်ပါ”

သူဟာ သမီးတော်ကို တောင်းပန်၏။
“ခမည်းတော်ဟာ လူအိုကြီးပီပီ မိုက်မဲခဲ့ပါတယ်။

ခွင့်လွှတ်ပြီး မေ့လိုက်ပါနော်”

■ ၁၀ ■ လီယာဘုရင်ကြီးနှင့် သမီးတော်များ၏ အလွမ်းစာတ်သိမ်း

ဝွန်နာရီလ်နှင့် ရိုဂင်တို့သည် ကော်ဒီလီယာ ပြင်သစ် စစ်တပ်ကြီးနှင့် စစ်ချီလာနေကြောင်းကို အနီးကပ်ပြီးမှ ကြားလိုက်ရသည်။

သူတို့၏ ကြင်ရာတော်များဖြစ်ကြသော အယ်လ် ဘန်နီမြို့စားနှင့် ကွန်ဂေါလ်မြို့စားတို့လည်း ပြင်သစ်များကို ခုခံတိုက်ခိုက်ရန် ဧရာမစစ်တပ်ကြီးကို ဖွဲ့စည်းလိုက်၏။

သည့်နောက်တော့ ကြောက်ခမန်းလီလီ စစ်ပွဲကြီး တစ်ခုကို တိုက်ခိုက်လိုက်ကြရပြီး ပြင်သစ်တပ်များ စစ်ပွဲ သွားကြရသည်။

လီယာဘုရင်ကြီးနှင့် ကော်ဒီလီယာတို့လည်း အကျဉ်း သမားများဘဝသို့ ရောက်ခဲ့ကြရ၏။

ကော်ဒီလီယာအား အကျဉ်းထောင်ထဲတွင် အဆုံး စီရင်ပစ်လိုက်၏။ လီယာဘုရင်ကြီးလည်း သမီးတော် အလောင်းကို တွေ့ခဲ့ရာမှ ရင်ကွဲနာ ကျရပါလေပြီ။

“ခွေးတစ်ကောင်၊ ကြောင်တစ်ကောင်၊ ကြွက်တစ်ကောင်ကတောင် အသက်ရှင်ခွင့် ရနေပြီး ငါ့သမီးတော်ကလေးက ဘာကြောင့် အသက်သေခဲ့ရတာလဲ”

သနားစရာ မေးမြန်း၏။

ပြီးတော့ အချစ်ဆုံးသမီးတော်ကလေးဘေး၌ ပုံလျက် သားကျ၍ ကံတော်ကုန်သွားရှာလေတော့သည်။

* * *

သည့်နောက်ပိုင်း ဝွန်နာရီဂင်နှင့် ရိုဂင်တို့ကော ဘာတွေဖြစ်ကုန်ကြပါသနည်း။

သူတို့သည် ဖခင်အိုကြီးပေါ် ကျေးဇူးကန်း သစ္စာ ဆောက်ခဲ့သလို သူတို့၏ ကြင်ရာတော်များကိုလည်း သစ္စာမဲ့ခဲ့ကြ၏။

ညီအစ်မနှစ်ယောက်စလုံးက သူတို့လိုပင် ကောက်ကျစ်စဉ်းလဲ၍ အကြံကြီးလှသော ဂလောက်ဆက်စတာမြို့စားကို ပြိုင်တူပိုင်းကြိုက်ခဲ့ကြသည်။

ဂလောက်ဆက်စတာ၏အကြံကလည်း သူတို့ညီအစ်မတစ်ယောက်ယောက်ကို လက်ဆက်လိုက်ခြင်းအားဖြင့် နန်းစည်းစိမ်နှင့် တိုင်းပြည်တစ်ဝက်ကို အပိုင်ရဖို့ မှန်းခဲ့ခြင်းဖြစ်၏။

ရိုဂင်၏ခင်ပွန်းသည် ကွန်ဂေါလ်မြို့စား ကွယ်လွန်သွားရာမှ သူမက ဂလောက်ဆက်စတာမြို့စားကို ယူမည်ဟု ဆက်အလင်း ကြေညာလိုက်တော့သည်။

သို့အစမ ဝန်နာရီလဲလည်း သဝန်တိုစိတ် အပြင်း အထန်ဖြစ်ပြီး ထိုသဝန်တိုစိတ်နှင့်ပင် ညီမဖြစ်သူအား အဆိပ်ခတ်သတ်ခဲ့လေ၏။

အယ်လ်ဘန်နီမြို့စား၊ ဝန်နာရီလဲ၏ ယောက်ျား လည်း သူ့မိန်းမ၏ လော်လီဖောက်ပြားမှုနှင့် ရာဇဝတ်မှု ကျူးလွန်သောအဖြစ်ကို သိရှိသွား၏။

သို့ဖြင့် သူ့စနီးအား ထောင်သွင်း အကျဉ်းချထား လိုက်တော့၏။

ဝန်နာရီလဲခမျာလည်း ထောင်ထဲ၌ စိတ်ဆင်းရဲ ကိုယ်ဆင်းရဲဖြစ်ခဲ့ပြီး သူ့ကိုယ်သူ သေကြောင်းကြံခဲ့ရာလေ တော့သည်။

ဤသည်ပင် ကောက်ကျစ်ယုတ်ကန်းသော ညီအစ်မ နှစ်ယောက်၏ ထိတ်လန့်ဖွယ်ရာဇာတ်သိမ်းခန်း ဖြစ်ပါ တော့၏။

ဤသည်ပင် သနားစရာ ဖခင်အိုကြီးအပေါ် ယုတ်မာ ရက်စက်ခဲ့မှုများအတွက် ထိုက်တန်သော အပြစ်ဒဏ် ဖြစ်ခဲ့ ရပါလေသည်။

သည့်နောက်မှ ဗြိတိန်နိုင်ငံသည် အယ်လ်ဘန်နီ မြို့စားကြီး၏ သိမ်းပိုက်အုပ်ချုပ်မှုအောက်သို့ ရောက်ခဲ့ ရပြီး ဘုရင်သစ်က ပညာရှိသူတော်ကောင်းအမတ်ကြီး ကင့်အား အတိုင်ပင်ခံအကြံပေးအဖြစ် ခန့်အပ်ခဲ့၏။

သူတို့၏ တရားမျှတသော အုပ်ချုပ်မှုကြောင့် အတိ ခုကွရောက်ခဲ့သော တိုင်းပြည်ကြီးမှာ ငြိမ်းချမ်းသာယာပြီး စည်ပင်ဝပြော ခဲ့ရပါလေတော့သတည်း။

တစ်စေယ့်နှစ်ရက်မြောက်ည

(ဇာတ်လမ်းတွင် ပါဝင်သော ဇာတ်ဆောင်များ)

- ဘောက်ရှန်း - ရုပ်ရည်ချောမောသော လူလင်ပျို
- ဦးအိုလာ - စဘက်ရှန်း၏ အမွှာညီမ
- သဘောကပ္ပတိန် - ဦးအိုလာအား မုန်တိုင်းထဲမှ ကယ်ဆယ်သူ မာလိန်မှု
- အော်စင်နီမြို့စား - အီလီရီးယားမြို့နယ်ကို အုပ်စိုး ရသူ
- အိုလီဗီးယား - အီလီရီးယားရှိ ချစ်စရာအပျို ချော
- ဆီတရီယို - မြို့စား အာစင်နီ၏ လူယုံတော် အဖြစ် ယောက်ျားလေးယောင် ဆောင်၍ အမှုထမ်းနေစဉ် ဦးအိုလာ အသုံးပြုသော နာမည်
- အန်တိုနီယို - မုန်တိုင်းထဲမှ စဘက်ရှန်းအား အသက်ကယ်ခဲ့သော အခြား သဘောတစ်စင်းမှ ကပ္ပတိန်
- ဆာတိုဘီဘဲလ်ချို - အိုလီဗီးယား၏ ဦးလေး
- ဆာအင်ဒရူး - ဆာတိုဘီဘဲလ်ချို၏ မိတ်ဆွေ

။ ၁ ။ အမွှာများ

ရုပ်ရည်ချောမောသော လုလင်ပျိုတစ်ဦးဖြစ်သူ စဘက်ရှန်းနှင့် လှပ၍ချစ်စရာကောင်းသော ဗွိုင်အိုလာ တို့မှာ အမွှာမောင်နှမများ ဖြစ်ကြ၏။

သူတို့နှစ်ယောက် ဆင်တူဝတ်လိုက်လျှင် ဘယ်သူက စဘက်ရှန်း၊ ဘယ်သူဖြင့် ဗွိုင်အိုလာ ဟူ၍ ခွဲခြားရ ခက်၏။

မိဘနှစ်ပါး ကွယ်လွန်သွားပြီမို့ သူတို့မောင်နှမ တစ်ယောက်ကိုတစ်ယောက် သိပ်ချစ်ကြသည်။

ဤစာတ်လမ်း ဖြစ်ပွားချိန်ဝယ် သူတို့သည် အီလီ ရိုးယားကမ်းရိုးတန်းတစ်လျှောက် သဘောဖြင့် ရွက်လွင့် စုန်ဆင်းနေခဲ့ကြ၏။

ရုတ်တရက် မုန်တိုင်းကျလာရာမှ သူတို့သဘော ပျက်သွားသည်။

သဘောသားအတော်များများ ရေနစ်သေဆုံးခဲ့ကြ ရသည်။

ဗွိုင်အိုလာကတော့ ကပ္ပတိန်ဦးဆောင်သော သဘော သားအချို့နှင့်အတူ အသက်ကယ်လှေငယ်ကလေးတစ်စီးဖြင့် တမ်းမြေသို့ ဘေးကင်းစွာရောက်သွား၏။

သူတို့ ကမ်းပေါ် ခြေချမိသည်နှင့် ဗွိုင်အိုလာ၏ ထမဆုံးအတွေးမှာ သူ့အစ်ကိုအကြောင်းပင် ဖြစ်၏။

သူ့ အသက်မှ ချမ်းသာရာ ရရဲ့လား။ ကပ္ပတိန်က သူမကို ယခုလို နှစ်သိမ့်အားပေးခဲ့၏။

“သဘော နှစ်ပိုင်းကွဲသွားတုန်းက မင်းအစ်ကိုကို ဇွက်တိုင်တစ်လုံးကို ဖက်စွယ်ပြီးမျောသွားတာ ငါတွေ့ လိုက်တယ်။ လှိုင်းတွေက သူ့ကို ကမ်းခြေရောက်အောင် ပို့ပေးလိုက်မှာပါကွာ။ ဒီလိုပဲ ဖြစ်မှာ သေချာပါတယ်”

ဗွိုင်အိုလာသည် သူ တစ်ခေါက်မှ မရောက်ဖူး၍ မိမိနေသော အီလီရိုးယားမြေတစ်ခွင်ကို လှည့်ပတ်ကြည့်ရှု မိ၏။

ထိုဒေသမှာ သူ ရှေ့ဆက် ဘယ်အဖြစ်မျိုးနှင့် ကြုံရ မယ်ဆိုတာ တွေးမောနေရ၏။

“ဦးက ဒီတိုင်းပြည်ရဲ့ နေရာတချို့အကြောင်း သိ လားဟင်”

ကပ္ပတိန်ကို မေးကြည့်မိသည်။

“အိုး၊ သိပုံသိတာပေါ့ကွ။ ငါက ဟောဒီနေရာက သုံးနာရီလောက် လျှောက်ရင်ရောက်တဲ့နေရာမှာ မွေးပြီး ကြီးပြင်းခဲ့တာပဲဥစ္စာ”

ကပ္ပတိန်က သူမအား ပြန်ဖြေလိုက်သည်။

■ ၂ ■ ဗြိုင်အိုလာမှ ဆီစာရီယို ဖြစ်သွားခြင်း

“ဒီနယ်ပယ်ကို ဘယ်သူ အုပ်စိုးတာလဲ”

ဗြိုင်အိုလာက မေး၏။ -

“ဂျူခ်အော်စီနိုလေ။ လေးစားလောက်တဲ့ မြို့စားကြီးပေါ့။ နာမည်နှင့်လိုက်အောင် သူ့ပင်ကိုသဘာဝကိုထ သိက္ခာသမာဓိ ရှိတာပ”

ကပ္ပတိန်က ပြောပြသည်။

“သူဟာ လက်မထပ်ရသေးဘူးကွယဲ့။ ပြီးတော့လည်း ဒီမြို့နားမှာပဲနေတဲ့ အော်လီဗီးယားဆိုတဲ့ လှပျိုဖြူကလေးကို အသည်းအသန်ကြိုက်နေလေရဲ့။ မချောကလည်းသူ့ကို မကြိုက်ဘဲငြင်းနေလေတော့ မြို့စားကြီးအဖို့ ဒီတစ်သက် ဘယ်သူ့ကိုမှ ယူတော့မှာမဟုတ်ပါဘူး”

ဗြိုင်အိုလာက စပ်စု၏။

“အော်လီဗီးယားဆိုတာက ဘယ်သူပါလိမ့်”

ကပ္ပတိန်က ရှင်းပြ၏။

“အော်လီဗီးယားဆိုတာကလည်း အမတ်ကြီးတစ်ယောက်ရဲ့ သမီးပဲကိုး။ သူ့ဖအေကြီးဆုံးတာတော့ တစ်နှစ်လောက်ရှိပါပြီ။ သူ့မကို အစ်ကိုဖြစ်တဲ့လူက စောင့်ရှောက်ခဲ့တယ်။ အဲဒီအစ်ကိုကလည်း ဖခင်ကြီးဆုံးပြီး သိပ်မကြာဘူး။ ထပ် သေပြန်ရော။ အစ်ကိုဆုံးလိုက်တာဟာ အော်လီဗီးယားကို အကြီးအကျယ် စိတ်သောကရောက်သွားစေခဲ့တယ်။ သူ့အစ်ကို သေတဲ့နေ့ကတည်းက အိမ်က ခွာတယ်လို့ မရှိတော့ဘူး။ ဘယ်ဧည့်သည်ကိုမှလည်း လက်ခံတွေ့ဆုံ မရှိတော့ဘူး”

ဗြိုင်အိုလာခမျာလည်း အုလိုက်အသည်းလိုက်ချစ်ရသော အစ်ကိုတစ်ယောက် သူ့လိုပင် ဆုံးရှုံးသွားရသော အော်လီဗီးယားအပေါ်တွင် တစ်ခဏချင်းပင် သနားထရုဏာစိတ်တွေ ယိုဖိတ်သွားမိတော့၏။

သူမက ကပ္ပတိန်အား အိုလီဗီးယား၏အလုပ်အကျွေးအဖြစ် ဝင်လုပ်ခွင့်ရလျှင် လုပ်ဖို့ဆန္ဒရှိကြောင်း ပြော၏။ ကပ္ပတိန်က ထိုသို့လုပ်ခွင့်ရရန် မျှော်လင့်ချက်သိပ်မရှိလှကြောင်း တုန့်ပြန်၏။

“အေးလေ၊ ဘာတတ်နိုင်မလဲ။ သခင်မကလေးဆီမှာ အမှုတော်ထမ်းခွင့် မရဘူးဆိုရင်လည်း မြို့စားကြီးထံမှာ ဝင်လုပ်ရုံပဲပေါ့။ ကပ္ပတိန်ကြီးက မိတ်ဆွေရင်းတစ်ယောက်အနေနှင့် ကျွန်မကို ကူညီရလိမ့်မယ်။ ကပ္ပတိန်ကြီးကို ကျွန်မ ပိုက်ဆံကောင်းကောင်း ပေးပါ့မယ်။ ကျွန်မကို အဝတ်အစားကလေးတွေ ရှာပေးပါ။ ဒါမှ ယောက်ျားကလေး ယောင်ဆောင်လို့ ရမှာပေါ့။ နောက် ကျွန်မကို မြို့စားကြီးဆီ ခေါ်သွားပါ။ ကျွန်မဟာ သူ့ရဲ့ကျွန်ယဲ့

သူ ဦးတော်သားအဖြစ်နှင့် အကျိုးဆောင်ချင်ပါတယ်လို့ ပြောပေးပါ။ ကျွန်မ သူ့ကို သိချင်းဆိုပြပါမယ်။ သစ္စာရှိရှိနှင့် တာဝန်ကျေအောင် အမှုတော်ထမ်းပါမယ်။ တစ်ခု ထပ်ပြီး ကျွန်မကို ကတိပြုစေချင်တာကတော့ ကျွန်မ ဘယ်သူလဲ ဆိုတဲ့ စာတိရုပ်အစစ်အမှန်ကို တခြား ဘယ်တစ်ယောက်ကိုမှ မပြောဖို့ ပဲ။

စိတ်ကောင်းရှိသောကပ္ပတိန်ကလည်း သဘောတူလိုက်သည်။ သူက သူမအတွက် ယောက်ျားကလေးဝတ်စုံ တစ်စုံကို ရှာပေးခဲ့သည်။ ဗွိုင်အိုလာက ဝတ်လိုက်သည်။ ထိုအခါ သူမသည် အစ်ကိုဖြစ်သူစဘက်ရှန်းနှင့် တစ်ထေရာတည်း တုသွားသဖြင့် ကပ္ပတိန်ကိုယ်တိုင်ကပင် တအံ့တအား ဩချလိုက်ရလေ၏။

သူက ဗွိုင်အိုလာအား မြို့စားကြီးရှေ့မှောက်သို့ ခေါ်သွား၏။

မြို့စား အော်စင်နီကလည်း ဗွိုင်အိုလာအား လုလင်ပျိုကလေးပဲ မှတ်ထင်ခဲ့ရာမှ တွေ့တွေ့ချင်းပင် သဘောကျသွားသည်။

ဗွိုင်အိုလာက သူ့ကိုယ်သူ ဆီစာရီယိုဟု နာမည်ပေးလိုက်သလို၊ ထိုနာမည်နှင့်ပင် မြို့စားကြီး၏ လူပျိုတော်သား ဖြစ်လာခဲ့တော့၏။

ကပ္ပတိန်မှလွဲ၍ တခြား ဘယ်သူကမှ သူ့ကို ရုပ်ဖျက်ပြီး အသွင်ပြောင်းထားသောမိန်းကလေးအဖြစ် မသိကြခဲ့ချေ။

၁၃။ နုပျိုသော စာပို့လုလင်

ဆီစာရီယိုဟာဝနှင့် ဗွိုင်အိုလာသည် မြို့စားကြီး၏ ကျေးဇူးအောင် အကောင်းဆုံးလုပ်ဆောင်ခဲ့၏။

သူမသည် မြို့စားကြီးကို အခစားမပြတ် စောင့်ကြည့်ပေးသည်။

မြို့စားကြီးအတွက် သိချင်းဆို ဖျော်ဖြေသည်။

မြို့စားကြီး ဝမ်းနည်းကြေကွဲနေချိန်မျိုးမှာလည်း ဦးပျော်ရွှင်လန်းလာအောင် ဖန်တီးနိုင်သည်။

ယမင်းပျိုအော်လီဗီးယားအပေါ်ထားရှိသော မြို့စားမင်း၏ အချစ်အကြောင်းများကို စိတ်ရှည်လက်ရှည် စောထောင်ရင်းကလည်း အသနားပိုခဲ့ရသည်။

တစ်ချိန်တည်းမှာပင် သူမကိုယ်တိုင်လည်း မြို့စားအပေါ် ချစ်ခင်စုံမက်စ ပြုသွား၏။ ဒါပေမယ့် သူ့အချစ် သူ ကွယ်ဝှက်မြို့သိပ်ထားခဲ့သည်။

လှပျိုဖြူအော်လီဗီးယားထံသို့ ခြိုင်အိုလာအား မေတ္တာစာ တစ်စောင်နှင့်အတူ ဖြို့စားကြီး မလွတ်ခင်ကလေး တွင် ဖြစ်၏။

သူက သူမကို ခုလိုပြောသည်။

“သခင်မကလေးဆီကို သွားပြီးတော့ ငါ သူ့ကို ဘယ်လောက်ချစ်ရတယ်ဆိုတာတွေ သဘောပေါက်အောင် ပြောပြပေးစမ်းပါကွာ။ သူဟာ ငါ့ကို ဘယ်လိုပဲ မကြင်နာ တမင်စိမ်းပေမယ့် ငါကတော့ သူ့ကို မေတ္တာစစ်နှင့် သစ္စာ မပျက် ချစ်နေပါတယ်လို့ အိုကွာ။ ငါသေတဲ့ထိအောင် သူ့ကိုပဲ အသည်းစွဲချစ်နေမယ်ဆိုတာလည်း ပြောပေးပါ နော်။ မင်းပြောရင် သူ နားဝင်မှာပါ။ မင်းရဲ့ ငယ်ရွယ် နုပျိုမှုဟာ အချစ်သဝဏ်လွှာကိုဆောင်ကြဉ်းမယ့် အချစ် စေတမန်အဖြစ် အစစ်အမှန်ထိုက်တန်ပါလေရဲ့ကွာ”

ခြိုင်အိုလာလည်း စိတ်လေးလေးနှင့်ပင် အော်လီ ဗီးယား၏ နန်းတော်ရှိရာသို့ ထွက်လာခဲ့ရတော့၏။

သူမ၏ တာဝန်မှာ သူမကိုယ်တိုင်က အမြတ်တနိုး လက်ထပ်လိုသော ယောက်ျားတစ်ဦးကို လက်ထပ်ယူပါရန် အခြားမိန်းမလှတစ်ယောက်ကို သွေးဆောင် အောင်သွယ်စေ မည်ဖြစ်၏။

သူမလည်း အော်လီဗီးယား၏ စံအိမ်တော်အဝင်ရ အိမ်စောင့်တစ်ဦး၏ ရုပ်တန်ခိုင်းခြင်းကို ခံလိုက်ရသည်။

သူ့သခင်မ၏ အမိန့်ကို နာခံသောအားဖြင့် ထို အိမ်တော်ကျွန်က သူမအား ဝင်ခွင့်ပေးလိမ့်မည် မဟုတ်ဖူး။

“ငါ့သခင်မ အိပ်နေတယ်”

သူက ခြိုင်အိုလာကို ပြော၏။

“ဒါဆိုရင် သူနိုးတဲ့အထိ ကျွန်တော် ဒီနေရာမှာ အောင်နေမယ်ဗျာ”

“ငါ့သခင်မက ဖျားနေတာကွ”

“သူ နေကောင်းလာတဲ့အထိ ကျွန်တော် စောင့်နိုင်ပါ မယ်လေ”

ခြိုင်အိုလာ လွယ်လွယ်နှင့် အဝေးထွက်သွားမည့်ပုံ မသိသည့်အဆုံး အိမ်တော်ကျွန်လည်း သူ့သခင်မကို သွားတိုင်ရတော့၏။

သူက အကြောင်းစုံ အစီရင်ခံရင်းမှ ခြိုင်အိုလာသည် လွန်တစ်ရာလှပချောမောသော လှလင်ပျိုကလေးဖြစ် ကြောင်းကိုပါ ထည့်ပြောမိ၏။

အိုလီဗီးယားလည်း လှပချောမောသော လှလင်ပျို ကလေးကို တွေ့ချင်မြင်ချင်စောကြွလာရာမှ သူ့ရှေ့မှောက်သို့ လာရန် အိမ်တော်ကျွန်ကို အမိန့်ပေးလိုက်တော့သည်။

။ ၄ ။ အိုလီဗီးယား

ဦးအိုလာက သွားသောအခါ အိုလီဗီးယားသည် ရံရွေတော်များအကြား၌ မျက်နှာကို တင်းတိမ်မျက်နှာ အထပ်ထပ် အုပ်ထားလျက် သားထိုင်နေတာ တွေ့ရသည်။

“ခင်ဗျားတို့ထံက ဘယ်သူဟာ သခင်မကလေး အိုလီဗီးယားပါလဲခင်ဗျ”

ဦးအိုလာက မေးလိုက်၏။

“ကျွန်တော့်မှာ သူ့ကိုပြောပြဖို့ စကားကောင်းစကား မွန်တစ်ရပ် အလွတ်ကျက်လာရပါတယ်။ အဲဒီစကားကို မဆိုသုတွေ့ကို ပြောမိပြီး အချိန်မဖြုန်းနိုင်ပါဘူး”

“အိုလီဗီးယားက မပြုံးဘဲ မနေနိုင်တော့သလို ပြော သွားရာမှ-

“လေဒီ အိုလီဗီးယား သခင်မကလေးဟာ ကိုယ်မ ကွယ်”

ဟု ပွင့်ပြောလိုက်ရသည်။

ဦးအိုလာက စားမှ ရံရွေတော်များအား အဝေးသို့ ဖယ်ရှားပစ်လိုက်ရန် ထပ်၍တောင်းပန်ခဲ့သည်။

“ကျွန်တော့်သတင်းစကားဟာ သခင်မကလေးတစ် ယောက်တည်းသာ နားဆင်သဖို့ ဖြစ်ပါတယ်”

ဟု ပြောလိုက်၏။

အိုလီဗီးယားလည်း သူ့အခြွေအရံများအား ချက်ချင်း ထင် နှင်ထုတ်လိုက်၏။

သူမသည် စွဲမက်ချစ်စဖွယ် လူပျိုတော်ကလေးအား အမှတ်မထင် ထိုတခါမှာပင် နှစ်သက်သဘောကျသွားသလို ခံစားလိုက်ရသည်။

“သခင်မခင်ဗျာ။ သခင်မရဲ့မျက်နှာကလေးကို ကြည့် ခွင့်လေး ပေးပါဦးလားလို့”

ဦးအိုလာက ခွင့်တောင်းလိုက်၏။

“ရပါတယ်။ သခင်မ တင်းတိမ်ကိုလှုပ်ပြပြီး ကြည့် ခွင့်ပြုရတာပေါ့”

အိုလီဗီးယားက ပြောပြောဆိုဆိုနှင့် မျက်နှာရှေ့မှာ တင်းတိမ်လွှာ ဖယ်ရှားပစ်လိုက်သည်။

“ကဲ၊ ဒါကလေးလုပ်ထားတာ မကောင်းပေဘူး လား” ဟုလည်း မေးလိုက်သည်။

“သဘာဝအတိုင်းကတော့ အကောင်းဆုံးလို့ ဆိုရ မှာပါပဲ သခင်မကလေးခင်ဗျာ”

သည်မှနောက် ဦးအိုလာက အိုလီဗီးယားအား မြို့စားမင်း၏ အနန္တအချစ်ကို ငိုကာဖွဲ့၍ စပြောတော့သည်။

“သခင်မကို ချစ်တဲ့စိတ်ကြောင့် သူ့ခမျာ နေ့ရှိသရွေ့ သခင်မကလေးကိုပဲ တမ်းတ ငိုညည်းနေရရှာပါတယ်။ ကျွန်တော်သာ ကျွန်တော်သခင်ကြီးလို သခင်မကလေးကို မေတ္တာပိုမယ်ဆိုရင် သခင်မရဲ့ စံအိမ်တော်ဝင်းခြံဝမှာ တံတစ်လုံးကို ဆောက်မှာဗျ။ အဲဒီ တံကလေးမှာပဲ ကျွန်တော် နေမယ်။ နေ့တိုင်း နေ့တိုင်းကို သခင်မကလေးရဲ့ နာမည်ကို သာ တကြော်ကြော်ခေါ်ရင်းနှင့် အချစ်သီချင်းတွေ ရေးစပ် ရင်းနှင့် သခင်မအတွက် ဆိုပြရင်းနှင့်ပဲ အချိန်ဖြုန်းပစ်လိုက် မယ်။ သခင်မက ကျွန်တော့်ကို မသနားမချင်း ကျွန်တော် အချစ်ကို လက်မခံမချင်း ကျွန်တော်က ရပ်နားမှာ မဟုတ် တော့ပါဘူး။”

• • •

၂၅။ ရွပ်ကုန်ပြီ

“မင်းကို ကိုယ်သနားပြီး မင်းစကားကို နားထောင် ပါ့မယ်”

ထိုအချိန်မှာ လူပျိုတော်ကလေးအား မေတ္တာသက်ဝင် ချစ်ခင်သွားပြီဖြစ်သော အိုလီးဗီးယားက ဖွင့်ဟလိုက်၏။

“ဒါပေမယ့် မင်းအရှင်သခင်ကြီးကိုတော့ ဘယ်တော့ မှ မသနားနိုင်သလို သူ့စကားလည်း ဘယ်တော့မှ နား မထောင်လိုပါဘူး။ ဒီအတိုင်းသာ သူ့ကို ပြန်ပြောလိုက်ပါ။ မနက်ဖြန်ကျရင် သခင်မစကားကို သူ ဘယ်လို တုန်ပြန်သလဲ ဆိုတာ လာပြောပါဦး။”

သူမက မျှိုင်အိုလာအား လက်ဆောင်ဘဏ္ဍာအဖြစ် ငွေစအချို့ ပေးသည်။

မျှိုင်အိုလာက ငြင်းပယ်၏။

“ကျွန်တော်လိုချင်တာက သခင်မရဲ့ ငွေကြေးမဟုတ် ပါဘူး။ ကျွန်တော့်သခင်ကြီးအတွက် ကြင်နာမှုသာ ဖြစ်ပါ တယ်။”

သုက အိုလီဗီယာ၏နန်းဆောင်မှ ထွက်ခွာရင်းက ပြောခဲ့သေးသည်။

ဆီစာရုံယို ထွက်သွားပြီဆိုမှ အိုလီဗီယာများ သူ့ကို ထပ်တွေ့လိုသောအာသီသများ ပြည့်လွှမ်းလာမိ၏။

ထို့ကြောင့်ပင် သူ့စေကျွန်အား ခေါ်ပြီး အမိန့်ပေးလိုက်၏။

“ခုန မြို့စားမင်းရဲ့လူပျိုတော် ဆက်သားကလေး နောက် မြန်မြန်ပြေးလိုက်စမ်း။ ပြီးတော့ သူ့ ငါ့ဆီယူလာတဲ့ ဒီလက်စွပ်ကို ပြန်ပေးလိုက်။ သူ့သခင်ဆီက ဒီလက်စွပ်တင်မကဘူး ဘာလက်ဆောင်မှ မလိုချင်ဘူးလို့ ပြော။ သူ့သခင်ကိုလည်း ကယ်တော့မှ လက်ထပ်မှာမဟုတ်ဘူးဆိုတဲ့ အကြောင်း မလွဲမသွေပြန်ပြောလိုက်ပါလို့။ တကယ်လို့ သုက ငါ့ကို မနက်ဖြန် လာတွေ့မယ်ဆိုရင် အဲဒီတွက် အကြောင်းပြချက်ကို ငါ အသိပေးမယ်လို့။ အဲ သူသာ ဆက်ဆက်လာဖို့ သေသေချာချာ ပြောနော်”

စေကျွန်လည်း ဗွိုင်အိုလာအား အော်ဆီနိုမြို့စားကြီး၏နန်းတော်သို့ အပြန်လမ်းမှာပင် မိသွားသည်။

သုက လက်စွပ်နှင့် အမှာစကားကို ပေးအပ်ပြောကြားလိုက်၏။

အိုလီဗီယာအား မည်သည့်လက်စွပ်မှ မပေးခဲ့သော ဗွိုင်အိုလာလည်း လှပျိုဖြူသည် သူ့ကို ချစ်ကြိုက်နေပြီ ဆိုခြင်းကို ဒက်ခနဲ အတပ်သိလိုက်၏။

“သနားစရာ မရွေ့ချောရယ်”

သူမ တစ်ကိုယ်တည်း ညည်းတွားမိ၏။

“လက်စသတ်တော့ သူ့ ငါ့ကို ချစ်တယ်ဆိုတာ စိတ်ကူးယဉ်အိပ်မက်တစ်ခုကို ချစ်တာနှင့် မခြားတော့ပါလား။ ဪ၊ တို့အဖြစ်က ခုမှ သပ္ပတ်အူလိုက်ပြီး ရှုပ်ကုန်ပြီ။ ငါက မြို့စားကလေးကိုကြိုက်၊ မြို့စားလေးက အိုလီဗီယာကို ကြိုက်၊ အိုလီဗီယာက ငါ့ကို ကြိုက်။ ဘုရား ဘုရား၊ ကောင်းရော။ ဒီအရုပ်တော်ပုံကြီးကို ရှင်းဖို့ အချိန်ယူစောင့်ရမှာပဲ။ လောလောဆယ်တော့ ငါ ဟာဆိုတာမှ မတတ်နိုင်သေးပါလား။”

။ ၆ ။ အိုလီဗီးယားအတွက် မြို့စား၏လက်စွပ်
 ဦးအိုလာက မြို့စားမင်းအား အိုလီဗီးယား၏
 သတင်းစကားကို အသိပေးလိုက်၏။
 သို့သော်လည်း မြို့စားက သူမ၏ မချစ်နိုင်ပါဘူး
 ဆိုသောအဖြေကို လက်မခံပါ။
 ဦးအိုလာက သူ့ကို အတူခံစားရကြောင်း အကြောင်း
 ပြဖို့ ကြိုးစား၏။
 “စဉ်းစားကြည့်လိုက်စမ်းပါအရှင်။ မိန်းမပျိုကလေး
 တစ်ယောက်က အရှင် အိုလီဗီးယားကို ချစ်သလောက်
 အရှင်ကို ချစ်နေတယ်ဆိုပါစို့။ အဲဒါကို အရှင်က သူ့ကို
 ဘယ်တော့မှ မချစ်နိုင်ပါဘူးလို့ ပြောလိုက်မယ်ဆိုရင် သူ့
 ခမ္မာလည်း အရှင်အဖြေကို လက်ခံမှာလားလို့”
 မြို့စားက ပြန်ချေ၏။
 “ထို့ အိုလီဗီးယားကို ငါချစ်သလောက် ဘယ်မိန်းမမှ
 ငါ့ကို ချစ်မှာ မဟုတ်ပါဘူးကွာ။ မိန်းမဆိုတာ ယောက်ျား
 တွေလောက်ကို ချစ်တတ်မယ်မထင်ဘူး”

ဦးအိုလာကလည်း ပြန်ပြော၏။
 “အို၊ သူတို့ ချစ်တတ်ပါတယ်ဗျာ။ တကယ်ပါ။
 ကျွန်တော့်အဖေမှာ သမီးကလေးတစ်ယောက် ရှိခဲ့တယ်။
 သူက ယောက်ျားတစ်ယောက်ကို ချစ်တယ်။ သူ့အချစ်ကို
 တော့ ဘယ်တော့မှ ဖွင့်မပြောခဲ့ဘူး။ သူဟာ သူ့အချစ်ကို
 ကြိတ်မှိတ် မြို့သိပ်ရင်းကပဲ တဖြည်းဖြည်း တစ်စထက်တစ်စ
 လွမ်းဖျားလွမ်းနာ ကျခဲ့ရတယ်ပေါ့”
 “အဲဒါနှင့်ပဲ သူ့ခမ္မာ သေသွားရောတဲ့လား ချာတိတ်
 ရဲ့”
 မြို့စားက ကရုဏာသက်ဝင်လျက် မေးမိ၏။
 ဦးအိုလာက ကလိကစားသောအားဖြင့် ဝေလည်
 ကြောင်ပတ်လုပ်လိုက်သည်။
 “အဖေအိမ်မှာ သားဆိုလည်း ကျွန်တော်ပဲ။ သမီး
 ဆိုလည်း ကျွန်တော်ပဲ။ ဒီတော့ သူ သေလားရှင်လား
 မသိတာ အမှန်ပါ”
 မြို့စားက ဦးအိုလာအား အိုလီဗီးယားထံ နောက်
 တစ်ကြိမ် သွားခိုင်းပြန်၏။
 သူက သူ့ကို သခင်မကလေးအား ပေးရန် လက်စွပ်
 တစ်ကွင်း အရှင်လိုက်သည်။
 ဦးအိုလာလည်း နောက်တစ်ခေါက် သွားခဲ့ရပြန်
 သည်။
 ဒီတစ်ခါတော့ ဦးအိုလာ ခြံဝင်းဝမှာ တားဆီးခြင်း
 မခံရတော့ပါ။

စေကျွန်တစ်ယောက်က လေဒီအိုလီဗီးယားဆီသို့ တန်းခေါ်သွား၏။

အိုလီဗီးယားက မြို့စားထံမှ ဘာအမှာစကားမှ နားမထောင်လိုဟု ငြင်းဆန်ခဲ့သည်။

“သူ့နာမည်ကိုတောင် တစ်သက်လုံး မကြားချင် တော့ပါဘူး။ ရှင့်တစ်ယောက်ကိုသာ ကျွန်မ ချစ်တာပါ”

သူမက ပြောခဲ့၏။

ဦးအိုလာလည်း ဘာပြန်ပြော၍ ဘာဆက်လုပ်ရမှန်း မသိတော့။ သူမအနေဖြင့် မိန်းမလှကလေးကို သနားစိတ်တွေ ပိုသွားရာမှ -

“သခင်မကို ကျွန်တော် သနားတယ်။ ဒါပေမယ့် မချစ်နိုင်ပါဘူး။ ဘယ်မိန်းမကိုမှလည်း ကျွန်တော် လက် ထပ်ယူမှာ မဟုတ်တော့ဘူး”

ဟု ပြောခဲ့ပြီး စိတ်ချက်ခြင်းကြီးစွာဖြင့် သခင်မ နန်းဆောင်ကို ကျောခိုင်းခဲ့ပါတော့၏။

* * *

၇။ စဘက်ရှန်းနှင့် အန်တိုနီယို

ဦးအိုလာအဖို့ သူ့အစ်ကိုလည်း မသေဘဲ သူနှင့် သိပ်မဝေးလှသော အရပ်တွင်ရှိနေကြောင်းသာ သိလိုက်လျှင် အပျော်ကြီးပျော်သွားမည် ဖြစ်၏။

ထို တစ်မနက်မှာပင် သူက မြို့တော်သို့ ရောက်လာခဲ့၏။

သူနှင့်အတူ အန်တိုနီယိုအမည်ရှိ ချမ်းသာသော ကပ္ပတိန်တစ်ဦးလည်း ပါလာသည်။

သဘောကောင်းသော အန်တိုနီယိုသည် စဘက်ရှန်းအား ရေထဲ နစ်မျောနေရာက ကယ်ဆယ်ခဲ့၏။

သူက သူ့သဘောပေါ်တင်ခဲ့ရာမှ မိတ်ဆွေဖြစ်ခဲ့ကြခြင်းပင်။

သုံးလတိုင်တိုင် စဘက်ရှန်းသည် အန်တိုနီယိုနှင့် တွဲဖက်၍ အီလီရီးယား ကမ်းရိုးတန်းတစ်လျှောက်ရှိ ဆိပ်ကမ်းများကို ကူးလူးသွားလာနေခဲ့ရ၏။

ခုတော့ ကံအားလျော်စွာ မြို့စားကြီးအော်တီနို၏ နန်းတော်နှင့် မနီးမဝေး၌ သဘော ကပ်မိကြသည်။

စဘက်ရှန်းက နန်းတော်နှင့် မြို့ထဲသို့ ထွက်လည် ချင်သော်လည်း ကပ္ပတီနိုက သူနှင့် အဖော်မလိုက်နိုင်ဘဲ ဖြစ်နေ၏။

အန်တိုနီယိုသည် ယခင်တစ်ချိန်က မြို့စား၏တူ တော်သူအား ပင်လယ်တိုက်ပွဲတစ်ခုတွင် ဒဏ်ရာ ရစေခဲ့ ပူး၏။

အကယ်၍ သူသာ မြို့ထဲသွားခဲ့လျှင် တွေ့တွေ့ချင်း အဖမ်းခံရပေလိမ့်မည်။

ထို့ကြောင့် အန်တိုနီယိုက စဘက်ရှန်းအား သူ မပါဘဲသွားရန် ပြောခဲ့၏။

“သတိထား သွားနော်။ မင်းကို ငါ ဟောဒီ ‘ဆင်’ ထမင်းဆိုင်က စောင့်နေမယ်။ ဒါလည်း ယူထား။”

သတိပေးရင်းက ငွေအပြည့်ပါသော ပိုက်ဆံအိတ် ကိုပါ အပ်လိုက်၏။ စဘက်ရှန်းကို သူက အလွန်တရာ ချစ်ခင်ခဲ့သည်ကိုး။

စဘက်ရှန်းလည်း နာရီအနည်းငယ်အတွင်း အရောက် ပြန်လာပါမည်ဟု ကတိပြုခဲ့ကာ မြို့စားကြီးအော်တီနို၏ နန်းတော်သို့ ဦးတည်နေသောလမ်းကြီးအတိုင်း ထွက်ခွာ သွားပါလေတော့၏။

။ ၈ ။ တစ်ယောက်ချင်း စိပ်ခေါ်ပွဲ

ထိုအချိန်အတွင်း ဦးအိုလာခမ္မာလည်း အကြီး အကျယ် ဒုက္ခရောက်နေရပါ၏။

အကြောင်းရင်းတရားခံကတော့ အိုလီဗီးယား၏ ခံ့အိမ်တော်တွင် နေထိုင်လျက်ရှိသော အိုလီဗီးယား၏ဦးလေး ငတော် ဆာတိုဘီဘဲလ်ချ်ပင် ဖြစ်သည်။

ဆာတိုဘီသည် စားဖို့သောက်ဖို့နှင့် ပျော်မြူးဖို့သာ သိသော ဧရာမလူကြီး ဖြစ်၏။

သူနှင့် အမြဲတွဲနေသော အပေါင်းအသင်းကတော့ မိုက်မဲသလောက်အကြွားသန်ပြီး သတ္တိကြောင်လွန်းလှသော ဆာအင်ဒရူး ပေတည်း။

အပျော်သဘောအားဖြင့် ဆာတိုဘီက သူတို့မ အော်လီဗီးယားကို ဇနီးအဖြစ်သိမ်းပိုက်ရန် မျှော်လင့် ပိုးပန်းနေသူ ဆာအင်ဒရူးအား အစဉ်မပြတ် မြှောက်ပေး နေခဲ့၏။

ယခုလည်း နောက်ပြောင်ကျီစယ်သည့်အနေနှင့် ဆာအင်ဒရူးအား ဆီစာရီယိုနှင့် တစ်ယောက်ချင်းတိုက်ခိုက်သင့်ကြောင်း။ အကြောင်းမှ အိုလီဗီးယားက ထိုလူပျိုတော်သားကလေးအား ပြောင်ပြောင်တင်းတင်း မျက်နှာသာပေးနေသောကြောင့် ဖြစ်ကြောင်းနှင့် ပြောဆိုခဲ့လေသည်။

“ဆော်ထည့်လိုက်စမ်းကွာ။ ဒါမှ အိုလီဗီးယားက မင်း ဘယ်လောက် သတ္တိကောင်းတယ်ဆိုတာ သိသွားမှာ”

သူက ဆာအင်ဒရူးအား တိုက်တွန်းရင်း တစ်ဘက်က ကြိတ်၍ ရယ်နေမိ၏။ ဒါကလည်း သူ့သူငယ်ချင်းမှာ ပြိုင်စံရှားအောင် သတ္တိကြောင့်သူမှန်း သိနေသောကြောင့်ပင်ဖြစ်၏။

ဆာအင်ဒရူးကား စာရွက်ပေါ်တွင် အင်မတန် ရဲရင့်သတ္တိပြောင်သူပီပီ ကြောက်ခမန်းလီလီ စိမ်ခေါ်စာတစ်စောင် ခွိုင်အိုလာထံ ပို့လိုက်သည်။

ခွိုင်အိုလာလည်း စာဖတ်ပြီး ထိတ်လန့် တုန်လှုပ်ချောက်ချားသွားရ၏။

သူမ၏ကြောက်လန့်မှုမှာ ဆာတိုဘီက ဆာအင်ဒရူးသည် သူမြင်ဖူးခဲ့သမျှတွေထဲတွင် ရဲစွမ်းသတ္တိအရှိဆုံးနှင့် အင်အား ခန်မာ အထက်မြက်ဆုံး တိုက်ပွဲဝင်သူရဲကောင်းဖြစ်ကြောင်း ပြောခဲ့ခြင်းကြောင့် ပို၍ ဆိုးခဲ့ရပြန်သည်။

ဆာအင်ဒရူးကိုမှ ဆီစာရီယို (ခွိုင်အိုလာ) ဆိုသည်မှာ ကမ္ဘာပေါ်တွင် အန္တရာယ်အကြီးဆုံး ဓားသမားတစ်ယောက်ဖြစ်ကြောင်း ဆာတိုဘီက ပြောထားပြန်၏။

အကျိုးဆက်ကတော့ နဂိုကမှ သူရဲဘောကြောင့်သာ ဆာအင်ဒရူးအဖို့ ခွိုင်အိုလာကို မိန့်ဖိန့်တုန်အောင် ကြောက်နေမိသလို ခွိုင်အိုလာခမျာလည်း ဆာအင်ဒရူးကို အကြောက်ကြီး ကြောက်နေမိရတော့သည်။

ဆာတိုဘီကား သူ၏ သင်္ကေချက်ထွင်လုံး အောင်မြင်ခဲ့သည့်အတွက် အော်ကြီးဟစ်ကျယ်နှင့် ရယ်လို့မဆုံးနိုင်အောင် ဖြစ်နေရ၏။

သူက သူရဲဘောကြောင့်လှစွာသာ ဆာအင်ဒရူးနှင့် အရှက်အကြောက်ကြီးသော ဆီစာရီယို (ခွိုင်အိုလာ)ကို တစ်ယောက်ချင်း တိုက်ခိုက်မည့်ဟိုက်ပွဲကို မှန်းဆ မြင်ယောင်နေမိပါတော့၏။

။ ၉။ အန်တိုနီယိုက ဗွိုင်အိုလာကို ကယ်ဆယ်လိုက်သည် ဆာအင်ဒရူးနှင့် ဗွိုင်အိုလာ ကျားနှင့်ဆင် လယ်ပြင်မှာ တွေ့ကြလေပြီ။

သူတို့နှစ်ယောက်စလုံးမှာ ကြောက်ဒူးတွေ အဆမတန်တုန်နေရာမှ သူတို့လက်ထဲက ဓားတွေပင် ဆတ်ဆတ်ခါ တုန်နေရရှာ၏။

ဗွိုင်အိုလာခမျာလည်း ကြာကြာနေလျှင် မူးမေ့သွားရတော့မှာပဲ ထင်နေ၏။

ဗွိုင်အိုလာသည် သူမမှာ မိန်းမသားတစ်ယောက်သာဖြစ်ကြောင်း ဖွင့်ဟအော်ငိုမည့်ဆဲတွင်ပင် လူစိမ်တစ်ဦးက ဝင်ကယ်လိုက်လေတော့သည်။

သည်လူစိမ်းက ဆွဲထုတ်ပြီးသားဓားနှင့် သူမနှင့် ဆာအင်ဒရူးတို့ နှစ်ယောက်အကြားသို့ အလှအယက်ပြေးဝင်လာရာမှ-

“ရပ်လိုက်စမ်း။ ဒီကောင်ကလေးနှင့် မတိုက်ဘဲ ငါနှင့်တိုက်စမ်း။ သူ့ရန်စကို ငါ ရှင်းပေးမယ်ကွ”

ဟု အော်ဟစ်လိုက်၏။

ထိုသူကား ဂုဏ်သရေရှိ သဘောကပွတိန် အန်တိုနီယိုပင် ဖြစ်၏။ သူက စဘက်ရှန်း ထွက်သွားတာ အချိန်ကြာမြင့်လှပြီဖြစ်သဖြင့် အစိုးရိမ်လွန်ခဲ့ရသည်။

သို့ဖြင့် အသက်ကို ပဓာနမထား စွန့်စွန့်စားစားဖြင့် မြို့ထဲဝင်ရှာမိခြင်းပါပေ။

သူက ဗွိုင်အိုလာကို တွေ့ခဲ့သည်တွင် စဘက်ရှန်းဟုပင် အထင်မှားခဲ့၏။

ဗွိုင်အိုလာလည်း အံ့အားသင့်သွားလင့်ကစား သူမကို အချိန်မီ ဝင်ရောက်ကူညီခဲ့သော မျက်နှာစိမ်းအား အလွန်အထူး ကျေးဇူးတင်သွားသည်။

သူ ဘယ်သူပါလိမ့်။

သူမခမျာ မြို့စားကြီး၏အရာထမ်းများ ရောက်လာချိန်အထိ ဒီလူ ဘယ်သူပါလိမ့်ဟု ငေးမောတွေးတောနေမိဆဲ ဖြစ်ခဲ့၏။

“အန်တိုနီယို။ မြို့စားကြီးအော်စီနိုရဲ့ နာမည်နှင့် မင်းကို တို့ ဖမ်းလိုက်တယ်”

၎င်းတို့က ပြောကာ အန်တိုနီယိုကို ဖမ်းလိုက်သည်။

“လာ မင်း တို့နဲ့ လိုက်ခဲ့”

ဟုလည်း အမိန့်ပေးခဲ့သည်။

အန်တိုနီယိုက ဗွိုင်အိုလာအား ပြော၏။

“ငါ သူတို့အမိန့်ကို နာခံပြီး လိုက်သွားရတော့မယ်။ ငါ အစကပြောခဲ့တဲ့အတိုင်းပဲ သူတို့ ငါ့ကို တွေ့လိုက်တာနှင့် ဖမ်းတာပဲလေ။ ဟာ၊ ဟုတ်ပြီ စိတ်ကောင်း

ရှိတ် ဇာတ်ရှုန်းရေ။ ညိုရှိတ်ဆဲးအိတ်ကလေး ပြန်ပေးပါဦး။ ခုအချိန်မှာ အဲဒါကလေး လိုကောင်းလိုမှာကွ”

‘စဘက်ရှုန်း’ ကဲ့။

ကပ္ပလိန်က သူ့ကို သူမအစ်ကိုရဲ့ နာမည် ခေါ်လိုက် ပါကလေး။

သည်တွင်ပင် သူမအချစ်ဆုံးအစ်ကို အသက်ရှင် နေလေးကြောင်း သဘောပေါက်နားလည်လိုက်ရသည်။

‘ဦးစီးအိတ်ကလေးအိမ်အတွင်းမှာ အကြီးအကျယ် ဝိတ်တွေ ခြိတ်ခွာသလို။’

သည်လိုပင် ဖြစ်စေကာမူ သူမအနေဖြင့် လူစိမ်း၏ ပိုက်ဆံအိတ်ကို ယူမယူသလို ကိုအကြောင်းနှင့်ပတ်သက် ရွဲ ဘာတစ်ခုမှ မသိခဲ့ပါချေ။

သူမက ထိုအဖြစ်ကို ရှင်းပြခဲ့၏။

သူမပိုင် ပိုက်ဆံအိတ်ကို ထိုသူအား ထုတ်ပေးခဲ့၏။

“အဲဒါမှာ ကျွန်တော်ပိုက်ဆံအိတ်ကို ယူပါ။ အထဲမှာ ပိုက်ဆံ နည်းနည်းပါးပါး ရှိပါတယ်။ ဒါပေမယ့် ကျွန်တော် ရှိသမျှ အကုန်ပါပဲ”

အန်တိုနီယိုမှာ သူ့မိတ်ဆွေက သစ္စာဖောက်ပြီး ထင်ပြီး အလွန်စိတ်ထိခိုက်သွားရှာ၏။

သူက မြို့စား၏ အရာရှိမင်းများအား သူ့အဖြစ်ကို ပြောပြသည်။

“ကျုပ်ဟာ ဒီကောင်ကလေးရဲ့ အသက်ကို ကယ်ခဲ့ တာပါဗျ။ သူ့အတွက် မိတ်ဆွေကောင်းလည်း ပီသခဲ့ပါ တယ်။ ဒီနေရာအထိ ကျုပ်အသက်ကို ကျုပ် စွန့်ပြီး

သူ့နောက်ကို လိုက်လာခဲ့တာပါ။ ဟော ခုတော့ သူက ကျုပ်အပ်ထားတဲ့ ပိုက်ဆံအိတ်ကို ပြန်ပေးဖို့ ငြင်းဆန် နေပါရောလား။ သူက ကျုပ်ကို သိတောင် မသိပူးသယောင် ဟန်ဆောင်လိုက်ကလေးဗျို့”

မင်းမှုထမ်းတွေက သူပြောပြသော ဇာတ်လမ်းကို စိတ်မဝင်စားဘဲ သူ့ကိုသာ ဆွဲထုတ်သွားကြ၏။

ဗွိုင်အိုလာလည်း ထိုနေရာမှ လစ်ပြေးခဲ့သည်။

ဆာအင်ဒရူး ပြန်လာပြီး တိုက်ပွဲပြန်စေရာကို စိုးရိမ် မိသောကြောင့်ပေတည်း။

■ ၁၀ ■ စဘက်ရှန်းက အိုလီဗီးယားနှင့် လက်ထပ်ခြင်း
 ဗွိုင်းအိုလာ ထွက်သွားပြီး မရှေးမနှောင်းဆိုသလို
 စဘက်ရှန်းလည်း ထိုနေရာသို့ပင် ရောက်လာ၏။
 ဆာအင်ဒရူးက သူ့ကိုမြင်သွားတော့ ဆီစာရီယိုလို
 မှတ်ထင်လိုက်မိ၏။
 ခုဆို ဆီစာရီယိုကို သတ္တိနည်းသူအဖြစ် သူ့ကိုယ်သူ
 ထင်ရှားအောင်ပြရာ ရောက်ခဲ့ပြီပဲလေ။
 ထို့ကြောင့်လည်း ဆာအင်ဒရူးက မာန်သွင်းပြီး
 ဆီစာရီယို၏ခေါင်းကို ခပ်ပြင်းပြင်းကလေး ရိုက်ထည့်လိုက်
 ပည်။
 သို့တမူ စဘက်ရှန်းမှာ လူကြောက်တစ်ယောက်
 ဟုတ်လေတော့ ချက်ချင်းလက်ငင်းပင် သူ့ကို ပြန်ထိုးချ
 လိုက်သည်။
 ထိုမျှမက သူက စားဆွဲထုတ်လိုက်ကာ ဆာအင်ဒရူး
 ဘား ယှဉ်ခုတ်ဖို့ စီမံခေါ်လိုက်တော့၏။

ဆာအင်ဒရူးခမျာ မရဲသော်လည်း ပြေးခဲစေဆိုသကဲ့
 သို့ လုံးဝ စိတ်မပါဘဲနှင့် ဓားကို ဆွဲထုတ်ခဲ့ရတော့သည်။
 ဓားပွဲ အပြင်းအထန်ဖြစ်မည်ကြံခါဓမ္မာပင် အိုလီ
 ဝီးယားသည် သူ့စံအိမ်တော်မှ ပြေးထွက်လာ၏။
 သူမက ရန်ပွဲအကြောင်း ကြားသိလိုက်သည့်နောက်
 ဆီစာရီယို အန္တရာယ်တွေ့နေပြီဟု တွေးပူခဲ့မိသည်။
 သူမက လှမ်းအော်လိုက်၏။
 “ရပ်၊ ဓားတွေ ပြန်သိမ်းလိုက်ကြ”
 ပြီးတော့ ဆာအင်ဒရူးအား သူ့ရှေ့မှောက်က ထွက်
 သွားရန် အမိန့်ပေးလိုက်သည်။
 နောက် စဘက်ရှန်းဘက်သို့ လှည့်၍ အင်မတန်မှ
 ချစ်ခင်လိုလားသော အမူအရာများဖြင့် သူနှင့်အတူ စံအိမ်
 ထဲသို့ လိုက်ပါလာရန် တောင်းတောင်းပန်ပန်ဖိတ်ခေါ်လိုက်
 လေ၏။
 စင်စစ်တော့ သူ့ခမျာလည်း စဘက်ရှန်းကို ဆီစာ
 ရီယို အမှတ်ဖြင့် လူမှားခဲ့ခြင်းပါပေ။
 စဘက်ရှန်းလည်း အမည်မသိ လှူဧကရီ လေဒီပျို
 ဖြူကလေး၏ ယုယကြင်နာမှုကို အလွန်အံ့ဩသွားရသည်။
 သူလည်း မိန်းမလှက လေးခေါ်ရာ အိမ်တွင်းသို့
 ကောက်ကောက်ပါ လိုက်လာမိသည်။
 သူမကတော့ ချစ်ရိပ်ချစ်ယောင်တွေပြလျက် စကား
 ကို အလျဉ်မပြတ် ပြောနေခဲ့၏။
 “ငါ အိပ်များ ပျော်နေသလား။ ဝါမှမဟုတ် နိုးနေ
 လျက်ကြီးလား”

စဘက်ရှန်း သူ့ကိုယ်သူ ပြန်မေးမိသည်။

“လှပတဲ့ အိပ်မက်ကလေးတစ်ခုများ ဖြစ်နေလေမလား။ အိပ်မက်ဖြစ်ခဲ့ရင်လည်း အပြီးတိုင် မက်ရပါစေလို့ ငါ မျှော်လင့်ပါတယ်လေ”

သူ့အပေါ် သူမ၏အပြုအမူတွေက ထူးဆန်းလွန်းသောကြောင့်လည်း ဒီမိန်းမပျိုကလေး ရှေးများရှေးနေပြီလားလို့ပင် အတွေးဝင်လိုက်ရသေး၏။

သို့လင့်ကစား၊ သူမသည် အိမ်သူအိမ်သားများအပေါ်တွင် ဩဇာညောင်း၍ ပိုင်ပိုင်နိုင်နိုင်စိမ့်ကွပ်ကဲနိုင်သည်ကိုလည်း သတိပြုမိပြန်၏။

သူမ ရှေးနေတာတော့ မဟုတ်နိုင်ပါပြီ။

ထို့အတူ ယခင်ရှေးက တစ်ခါမှ မမြင်ဖူးသူတစ်ယောက်ကို အရေးတယူ ချစ်ကြည်ဖြူဖြူဆိုင်တာလည်း မဖြစ်နိုင်ပါ။ နားမလည်နိုင်စရာသာ။

အိုလီဗီးယားကတော့ သူတို့နှစ်ဦးသားကို ထိမ်းမြားပေးဖို့ ဘုန်းကြီးတစ်ပါးပင် အပင့်ခိုင်းလိုက်ပါလေပြီ။

စဘက်ရှန်းလည်း တအံ့တဩကြီးနှင့်ပင် စိတ်ပါလက်ပါ သဘောတူလိုက်မိ၏။

အိုလီဗီးယားက သူ့ဆန္ဒရှိသမျှ ကြာချင်သလောက် ကြာအောင် ထိမ်းမြားလက်ထပ်မှုကို လျှို့ဝှက်ထားမည်ဟုလည်း သစ္စာပြုခဲ့သည်။

စဘက်ရှန်းအဖို့တော့ ဘာတွေဖြစ်မှန်း မသိ။ နားလည်ရခက်နေရင်းမှပင် နတ်မိမယ်တမျှ လှပ၍ချစ်စရာကောင်းသော မေတ္တာရှင်မကလေးကို အသည်းခိုက်အောင် စွဲကြိုက်ခဲ့ရပါပြီ။

ထို့နောက်မှ သူ့ကို အန်တိုနီယို မျှော်စောင့်နေမှာ သတိရပြီး ပြန်ရှာရန် ထွက်လာခဲ့သည်။

သူ့အနေနှင့် အင်မတန် ထူးခြားဆန်းကြယ်လိုသော သူ့စွန့်စားခန်း အတွေ့အကြုံများကို မိတ်ဆွေကြီးအား ပြန်ပြောပြလျက် လိုအပ်သောအကြံဉာဏ်တွေ တောင်းလိုက်ချင်စမ်းပါတိ။

။ ၁၁ ။ အန်တိုနီယိုက သစ္စာဖောက်မှုကို ထုတ်ဖော်ဖြင့်
နန်းတော်သို့ ပြန်ခဲ့သော ဦးအိုလာသည် မြို့စားကြီး
အား အိုလီဗီးယားအရေးတွင် မအောင်မြင်ခဲ့ကြောင်း ပြော
ကြားခဲ့၏။

မြို့စားကြီးအော်စီနီလည်း မာနခဲမကလေးထံ ချစ်
စေတမန် ဆက်မလွတ်တော့ဟု ဆုံးဖြတ်ချက်ချလိုက်လေ၏။

သူကိုယ်တိုင် သွား၍ သူမနှင့် မျက်နှာချင်းဆိုင်
ပြောမည် ကြံလိုက်၏။

သို့ဖြင့် ဦးအိုလာနှင့်အတူ နောက်တော်ပါ အခြေ
အရံတွေ တစ်အုပ်ကြီးနှင့် အော်လီဗီးယား၏နန်းတော်သို့
ထွက်လာခဲ့တော့သည်။

သူတို့က ဂိတ်ဝတွင် အော်လီဗီးယား ထွက်လာသည်
အထိ အတန်ကြာမျှ စောင့်နေခဲ့ရသေးသည်။

သို့နယ် သူတို့စောင့်နေခိုက်မှာပင် မြို့စားမင်း၏
အရာထမ်းများက အကျဉ်းသမားအန်တိုနီယိုကို ရှေ့တော်
မှောက် သွင်းလာကြ၏။

“အို အရှင်၊ ဒီလူဟာဖြင့် အရှင်တူတော်ကို ဒဏ်ရာ
စေခဲ့သူ ဖြစ်ပါတယ်။ အရှင်ရဲ့အမိန့်တော်အရ သူ့ကို
သက်ရမ်းခဲ့ကြတာပါ။”

ဟု သူတို့က မြို့စားကြီးအား လျှောက်တင်ကြသည်။
ဦးအိုလာလည်း အန်တိုနီယိုအတွက် စိုးရိမ်ပြီး
ကူညီနိုင်ရန် သူ့သခင်မြို့စားမင်းအား အန်တိုနီယိုက
သူမကို ကယ်တင်ခဲ့သည့်အကြောင်း ဖော်ထုတ်တင်ပြခဲ့တော့
၏။

“၇၂ ပေမယ့် အဲဒီနောက်တော့ သူက ကျွန်တော်မျိုး
မားမလည်နိုင်လောက်အောင် ထူးထူးဆန်းဆန်း အကြောင်း
တွေ ပြောခဲ့ပါတယ်”

သူမက ပြည့်စွက်လိုက်ပါသေးသည်။

အန်တိုနီယိုလည်း ဦးအိုလာအား စဘက်ရှန်း
အမှတ်ဖြင့် မြို့စားကြီးကို စဘက်ရှန်း၏သစ္စာဖောက်မှု
ပြောပြပြန်လေ၏။

လွန်ခဲ့သော သုံးလလုံးလုံး သူသည် စဘက်ရှန်း၏
မိတ်ဆွေကောင်းတစ်ဦး အမှန်ဖြစ်ခဲ့ပါကြောင်း၊ ယခုမနက်
မှာပင် သူတို့ အိုလီဗီးယားသို့ သင်္ဘောဆိုက်ကပ်မိကြောင်း၊
ထိုမှ မြို့ထဲ အလည်ထွက်သွားသော စဘက်ရှန်းနောက်သို့
သူ့ကိုတွေ့လျှင် အဖေခံရမည်မှန်း သိပါလျက်က လိုက်
ရှာခဲ့ပါကြောင်း၊ စဘက်ရှန်းက သူ့ပိုက်ဆံအိတ်ကို ပြန်
မပေးခဲ့ရုံမက သူ့ကိုပင် မသိချင်ယောင်ဆောင်ခဲ့ကြောင်း
များ ပါဝင်၏။

မြို့စားအော်စီနီဟာ သူ့ကို ပြန်ပြောလိုက်သည်။

“ငါ့လူ ဧကန္တတော့ မင်း ရူးနေပြီထင်တယ်။ လွန်ခဲ့တဲ့ သုံးလလုံးလုံး ဒီသူငယ်က ငါ့ဆီမှာ လူပျိုတော်သား အဖြစ်နဲ့ အမှုထမ်းနေတာကလားကွ”

ထိုအချိန်မှာပင် အိုလီဗီးယား သခင်မကလေး ထွက်ပေါ်လာသည်။

သူမကို တွေ့လိုက်သည်နှင့် မြို့စားမင်းက သူ့အရာရှိများအား အန်တိုနီယိုကို ခေါ်သွားရန် အမိန့်ပေးလိုက်၏။

ခုအချိန်မှာတော့ သူ့မျက်စိနှင့် နားအစုံမှာ သူ့စွဲစွဲနစ်နစ် ချစ်ရပါလေသော လှယမင်းကလေးပေါ်မှာသာ အာရုံစိုက်ခဲ့မိပါတော့သည်ကလား။

။ ၁၂ ။ လင်ယောကျ်ား

အော်လီဗီးယား သခင်မကလေးကတော့ မြို့စားမင်းကို ဂရုစိုက်ပုံ မပေါ်ပါ။

သူမ၏ ချစ်ရည်ရွှန်းသော အကြည့်များနှင့် ချိုသာသောစကားအားလုံးက လူပျိုတော်သားကလေးအတွက်သာ ဖြစ်နေပါချေသည်။

အော်စီနီကလည်း သူ့မဟောသီမကလေးက သူ့လူပျိုတော်သားကလေးကိုသာ ချစ်နေကြောင်း အကဲခတ်မိလိုက်၏။

မြို့စားမင်းက လှည့်ပြန်ဖို့ တာစုလိုက်သည်။ သီစာရီယိုကလည်း သူ့နောက်သို့လိုက်ခဲ့ရန် ခပ်ပြတ်ပြတ်ပင် အမိန့်ထုတ်ခဲ့၏။

ဗျိုင်အိုလာလည်း ဝမ်းသာအားရပင် နှာခံခဲ့၏။ သူကလည်း အိုလီဗီးယားနှင့် ကြာရှည်နေဖို့ ဆန္ဒမရှိခဲ့တာနှင့် အတော်ပေါ့။

“နေပါဦး”

အိုလီဗီးယားက ဝိုင်အိုလာကို အော်ခေါ်လိုက်သည်။

“ကျွန်တော် ကျွန်တော့်အရှင်သခင်နှင့် လိုက်သွားရပါလိမ့်မယ်။ သူ့ကို ကျွန်တော့်အသက်မက ချစ်မြတ်နိုးရပါတယ်။ ဝိလိယားတစ်ယောက်ထက်လည်း ပိုပြီး ခုံမက်တွယ်တာရပါတယ်”

ဝိုင်အိုလာက ဟုန်ပြန်ချက် ပေးခဲ့၏။

“ဆီစာရီယို ကျွန်မယောက်ျားရယ်။ နေပါဦး”

အိုလီဗီးယားခမျာလည်း သူတို့လက်ထပ်ထိမ်းမြားမှုကို လျှို့ဝှက်ထားပါမယ်ဆိုသည့် ကတိသစ္စာကို မေ့လျော့လျက် အော်ပြောလိုက်မိလေတော့၏။

“ယောက်ျား။ ဟုတ်လား”

မြို့စားမင်းလည်း အကြီးအကျယ်အံ့အားသင့်သွားရာက အလန့်တကြား ရေရွတ်လိုက်မိသည်။

“ဟုတ်တယ်။ သူဟာ ကျွန်မယောက်ျားပါ။ ဒါကို သူ ဘယ်လိုမှ မငြင်းနိုင်ပါဘူး”

အိုလီဗီးယားက ရှင်းချက်ထုတ်၏။

ပြီး သခင်မကလေးက သူမနှင့် စဘက်ရှန်းအား ထိမ်းမြားပေးသော ဘုန်းတော်ကြီးအား အခေါ်လွှတ်လိုက်သည်။

“ဘုန်းတော်ကြီးသော အဖေကြီးဘုရား။ တပည့်တော်မနှင့် ဆီစာရီယိုကို အရှင်ဘုရား လက်ထပ်ပေးခဲ့သလား”

မပေးဘူးလားဆိုတာ တပည့်တော်မတို့ကို အဖြေစကားပြောကြားပါတော့”

ဘုန်းတော်ကြီးကလည်း ပြန်ဖြေ၏။

“အေးလေ။ ငါ့ကိုယ်တိုင် လက်ထပ်ပေးခဲ့တာ နှစ်ကောရီတောင် မရှိသေးပါဘူး”

ဤတွင် အိုလီဗီးယားက အမှန်အတိုင်း ပြောဆိုခဲ့တာ မြို့စားကြီးအဖို့ သေချာသွားပါသည်။

ဆီစာရီယို။ သူ့အပေါ် သစ္စာတော်ခံခဲ့ပါတယ်ဆိုတဲ့ ဆီစာရီယိုက သူ့ကို လိမ်ညာခဲ့ပါပြီကော။

ပြီးတော့ သူ့ကို လက်တစ်လုံးခြားနှင့် ဘယ်လောက်များ လှည့်စားခဲ့လိုက်ပါသလဲလို့။

မြို့စားကြီးဟာ သူ့ကိုလည်း သစ္စာဖောက်ခဲ့သော ကောင်ကလေးကို သတ်ပစ်ချင်လောက်အောင် ဒေါသအမျက် ချောင်းချောင်းထွက်ခဲ့ရပါပြီ။

“မင်း ငါ့အနားကို ဘယ်တော့မှ မကပ်နှင့်တော့”

ဝိုင်အိုလာကို အော်ထုတ်ပစ်လိုက်၏။ ဝိုင်အိုလာခမျာလည်း ရင်ကွဲနာကျခဲ့ရရှာတော့သည်။ အော်လီဗီးယားခမျာလည်း အလားတူပင် အသည်းကြွေမတတ် သောကစားရရှာ၏။

။ ၁၃ ။ ပျော်စရာဇာတ်သိမ်း

ထိုအခိုက်မှာပင် စဘက်ရှန်း သူတို့ရှိရာသို့ ဘွားခနဲ ရောက်လာ၏။ သူက အော်လိမီးယားအား သူ့အသည်း ကျော် စနီးသည်ကလေးအဖြစ် နှုတ်ခွန်းဆက်လိုက်သည်။ ထို့နောက် အန်တိုနီယိုဘက်သို့ လှည့်၍ ပြောလိုက် ပြန်၏။

“မိတ်ဆွေကောင်းကြီးရယ်။ ခုလို နောက်ဆုံး ခင်ဗျား ကို ပြန်ရှာတွေ့ရတာကို ကျွန်တော် ဘယ်လောက်များ ဝမ်းသာလိုက်သလဲလို့။ ခင်ဗျားအတွက် ကျွန်တော် အရမ်း စိတ်ပူနေခဲ့ရတာဗျ”

တစ်ယောက်မျှ စကားမဟုတ်ကြ။

ထူးဆန်းအံ့သြမှုဖြင့် သူတို့အားလုံး ငေးတေးတေး ကြောင်တောင်တောင်တွေ ဖြစ်နေကြရသည်။

စဘက်ရှန်းနှင့် ဗွိုင်အိုလာကို အိုင်သားကြည့်ရင်း က ပါးစပ်အဟောင်းသားနှင့် အံ့အားသင့်လို့ မဆုံး။

မောင်နှမနှစ်ယောက်မှာ ဘယ်သူက စဘက်ရှန်း။ ဘယ်သူက ဆီစာရီယိုဟူ၍ မခွဲခြားနိုင်အောင် တစ်ထေရာ တည်း တူနေကြသည်ကိုး။

ထို့နောက် စဘက်ရှန်းက စပြော၏။

“မင်းသာ မိန်းကလေးဖြစ်မယ်ဆိုရင် ကိုယ့်ညီမ ကလေး ဗွိုင်အိုလာအဖြစ် ဝမ်းသာတဲ့မျက်ရည်တွေနှင့်အတူ ကြိုဆိုရမှာပါကွယ်။ ကိုယ်က အဲဒီညီမကလေး ရေနစ်သေပြီ လို့ ရင်ထိတ်နေခဲ့ရပါတယ်။ မင်းဟာ ညီမကလေး မဟုတ်လားဟင်”

“ခဏလောက် စောင့်မယ်ဆိုရင် ကျွန်တော်ဟာ အစ်ကိုညီမဖြစ်တာကို မြင်ရပါလိမ့်မယ်။ ခုတော့ အစ်ကို ကို မြို့ထဲမှာရှိနေတဲ့ သင်္ဘောမာလိန်မှုူးတစ်ယောက်ဆီ ခေါ်သွားချင်ပါတယ်။ သူက ကျွန်တော့်ကို သင်္ဘောပျက် ရာက ကယ်ဆယ်ပြီး ဒီ ယောက်ျားကလေးအဝတ်အစားတွေ လဲပေးခဲ့တာပါ။ မြို့စားကြီးထံ ပို့ပေးခဲ့တာလည်း သူပါ ပဲ။ ကျွန်တော့်အဝတ်အစားတွေကတော့ သူ့အိမ်မှာ ထား ခဲ့ပါတယ်။ အဲဒါတွေ ဝတ်လိုက်တော့မှ ကျွန်တော်ဟာ အစ်ကိုရဲ့ညီမ ဗွိုင်အိုလာအစစ်ဖြစ်တာကို မြင်ရမှာပါ”

သည့်နောက်တော့ အားလုံး အမြင်ရှင်းကုန်သည်။ လူတွေလည်း တစ်ယောက်တစ်ပေါက်နှင့် စကား စပြောကြတော့၏။

စဘက်ရှန်းက အံ့ လိမီးယားကို ချစ်စနိုးဖြင့် စလိုက်သည်။

“မင်းက မိန်းမချင်းကြိုက်ပြီး ယောက်ျားပျိုတစ် ယောက်ကို လူများပြီး ယူခဲ့တာပဲကွ”

အို လီဗီးယားကတော့ သူ အများကျူးလွန်ခဲ့မိ တာကိုပင် နှစ်ခြိုက်ဝမ်းသာနေပုံရ၏။

မြို့စားကြီး အော်စီနိုခေမာတော့ အော်လီဗီးယားကို လက်ထပ်ရန် မျှော်လင့်ချက်ဟူသမျှကို ရာသက်ပန် စွန့် လွှတ်လိုက်ပါလေပြီ။

သူက တစ်ချိန်က ဦးအိုလာပြောခဲ့သည့်စကား ကလေးတွေကို သတိရလိုက်မိ၏။

“ကျွန်တော်ဟာ သခင်ကိုချစ်သလောက် ဘယ် မိန်းမကိုမှ ချစ်တော့မှာ မဟုတ်ပါဘူး။”

သူမ ဆိုလိုသည်အဓိပ္ပာယ်ကို သူ ခုမှ ရေရေလည် လည် နားလည်ရပါတော့သည်။

သူက ဦးအိုလာအား လက်ထပ်နိုင်မလား မေးခဲ့ ရာမှ သူမကလည်း ဝမ်းမြောက်ဝမ်းသာလက်ခံခဲ့ပါချေ၏။

သည်သို့ဖြင့်-

ဤဇာတ်လမ်းမှာ အလွန်အလွန်ပျော်ရွှင်စရာ ဇာတ် သိမ်းခန်း ဆိုက်ခဲ့ရပါလေပြီ။

စဘက်ရှန်းနှင့် ဦးအိုလာတို့မောင်နှမ သေကံ မရောက်သက်မပျောက်ဘဲ ပြန်ဆုံကြရသည်။

မြို့စားမင်းလည်း ချစ်စရာ သစ္စာရှင် ဇနီးချောကလေး နှင့် စုံဖက်ခဲ့ရ၏။

“အို လီဗီးယား သခင်မကလေးလည်း သူ့စိတ်ကြိုက် ပွားစာရှင် ယောက်ျားချောချောကလေးကို ပေါင်းဖက်ခဲ့ရလေ ပြီတကား။”

ရိုမီယိုနှင့် ဂျူးလိယက်

(ဇာတ်လမ်းတွင် ပါဝင်သော ဇာတ်ဆောင်များ)

- လော့ဒ်မွန်တေဂူ - ဝီရိုနာမြို့မှ ဂုဏ်သရေရှိ မိသားစုတစ်ခု၏ အကြီးအကဲ အိမ်ထောင်ဦးစီး
- လော့ဒ်ကက်ပူးလက် - ဝီရိုနာမြို့မှ အခြား ဂုဏ်သရေရှိ မိသားစု၏ အကြီးအကဲ အိမ်ထောင်ဦးစီး။
- ရိုဇလင်း - ရိုမီယိုကြိုက်နေသော မိန်းမချောကလေး
- ရိုမီယို - လော့ဒ်မွန်တေဂူ၏ သား၊ ချောမောလှပသော လူလင်ပျို
- ဘင်ဗိုးလီယို - ရိုမီယို၏ သူငယ်ချင်း
- မာကတ်ရှို - ရိုမီယို၏ သူငယ်ချင်း
- ဘိုင်းဘော့ကတ် - လော့ကက်ပူးလက်၏ တူ
- ဂျူးလိယက် - လော့ကက်ပူးကက်၏ သမီး၊ ရွှေမင်းသမီးကလေး
- လော့ဒ်ကက်ပူးလက် - လော့ကက်ပူးလက်ကတော်
- လော့ဒ်မွန်တေဂူ - လော့မွန်တေဂူကတော်
- ဘိုင်ရာလောရင့်စ် - ရိုမီယို၏ မိတ်ဆွေ၊ အကြံပေးဆရာကြီး
- ဒိုနာမင်းသား - ဂုဏ်သရေရှိ လူငယ်တစ်ဦး
- ကော့ပဲရစ်စ်

။ ၁ ။ ကက်ပူးလက်၏ ဧည့်ခံပွဲ

ဗိရိနာမြို့တော်ရှိ ဂုဏ်အမြင့်ဆုံးမိသားစုနှစ်ခု ဖြစ်သော မွန်တောဂူနှင့် ကက်ပူးလက်စိမိသားစုများ အကြား တွင် ဧရာမရန်ငြိုးကြီး ပွဲထားကြသည်။

နှစ်ဘက်မိသားစုတွေမှ ခြွေရံသင်းပင်း တပည့်လက် သားများသည်လည်း တွေ့လိုက်တိုင်း ရန်ထောင်ဒေါသ စကားတွေ ပြောရင်းမှ တိုက်ခိုက်ကြစမြဲဖြစ်၏။

သူတို့၏ ဆုဆုညည်ရန်ပွဲသံများကြောင့် အေးအေး ချမ်းချမ်းနေထိုင်ကြသော မြို့သူမြို့သားများမှာ စိတ်ချမ်းသာ လက်ချမ်းသာမအိပ်ရဘဲ မကြာခဏ အနှောင့်အယှက် ဖြစ်ရသည်။

ဇာတ်လမ်းက သခင်ကြီး ကက်ပူးလက် ကြီးကျယ် ခမ်းနားလှသော ဧည့်ခံပွဲကြီးတစ်ခုပေးရာမှ စသည်။

ထိုဧည့်ခံပွဲကြီးသို့ အထင်ရှားဆုံး လှကုံထံများနှင့် မြို့တော်တွင် အလှဆုံး လှပျိုဖြူကလေးများကို ဖိတ်ကြားခဲ့ သည်။ မွန်တောဂူအမည်နှင့်တော့ တစ်ယောက်မျှ အဖိတ် မခံရတာလည်း အမှန်ဖြစ်၏။

အထူးဧည့်သည်တော်တွေထဲ၌ ချစ်စရာ ယမင်းပျို ကလေး ရိုစလင်းလည်း ပါဝင်ခဲ့သည်။ လောလောဆယ်အား ဖြင့် သခင်အိုကြီး မွန်တောဂူ၏ သားချောကလေး ရိုမီယို မှာ ရိုစလင်းအား အရူးအမူး ချစ်ကြိုက်စွဲလမ်းလျက်ရှိ၏။

သူ့မမှာ ရိုစလင်းအကြောင်းသာ စဉ်းစားနေရသဖြင့် သဆိုလျှင် အိပ်မပျော်နိုင်ရှာ။

သူ့ဆန္ဒတစ်ခုက မိန်းမလှကလေးနှင့် နီးစပ်ရေးသာ ဖြစ်၏။

မည်သို့ပင်ဖြစ်စေ၊ ရိုစလင်းကတော့ ရိုမီယိုကို တစ် စက်ကလေးမျှမချစ်ဘဲ နှစ်ယောက်ဆုံမိတိုင်းလည်း အတိ အလင်း ပြသတတ်၏။

ရိုမီယိုသည် ရိုစလင်းနား ကပ်ခွင့်ရရန် ဧည့်ခံပွဲကြီး သို့ တက်ရောက်ဖို့ စိတ်အားထက်သန်နေမိသည်။

သို့သော် သူသည် မွန်တောဂူ မျိုးနွယ်တစ်ယောက် ဖြစ်သဖြင့် ထိုဧည့်ခံပွဲသို့ သွားရောက်ခြင်းမှာ အသက်စွန့် ဆံဖျား ကိုယ့်သေတွင်း ကိုယ့်တူးသည်နှင့် မခြားပါ။

ထို့ကြောင့်လည်း သူ့ကို ဘယ်သူမှ မမှတ်မီအောင် မျက်နှာဖုံးစွပ်၍သွားရန် ဆုံးဖြတ်ခဲ့၏။

သူ့သူငယ်ချင်း ဘင်ဗိုးလီယိုက ထိုသို့လုပ်ဖို့ တိုက် ဘွန်း အကြံပေးခဲ့ခြင်းဖြစ်ပါသည်။

ဧည့်ခံပွဲကြီးတွင် ရိုမီယိုအနေနှင့် ရိုစလင်းထက် အဆပေါင်းများစွာသာသော လှခေါင်ညွန့်ဖူးကလေးတွေကို တွေ့ကောင်းတွေ့ပါလိမ့်မည်။

ထိုသို့ဆိုလျှင် သူငယ်ချင်းရိုမီယိုတစ်ယောက် မာနခဲ ရိုစလင်းကြောင့် အချစ်ရူး ရူးနေသောရောဂါမှာ သက်သာ ခွင့်ရနိုင်သည်ဟု ဘင်ဗိုလီယိုက မျှော်လင့်ထားခဲ့၏။

။ ၂ ။ ရိုမီယို၊ ဂျူးလီယက်ကိုတွေ့ပြီ

ရိုမီယိုသည် ကက်ပူးလက်စ်တို့၏ ဧည့်ခံပွဲသို့ သူ သူငယ်ချင်းနှစ်ယောက်နှင့်အတူ သွားခဲ့ကြသည်။

သူတို့သုံးယောက်စလုံး မျက်နှာဖုံးတွေ တပ်သွား ကြ၏။

ရိုစလင်းကလည်း ထိုနေရာတွင် သူ့အလှနှင့်သူ့ အစွမ်းကုန် ခြယ်သလှနေလင့်ကစား ရိုမီယို၏မျက်စိနှင့် နှလုံးသားမှာ ရိုစလင်း၏ အပြတ်အသတ်ချစ်စရာ ကောင်းနေသော ယမင်းပျိုကလေး၏ ညှို့ယူဖမ်းစားခြင်းကို ရုတ်တရက်ခံလိုက်ရသည်။

သူမ၏အလှက အလှကြွယ်သော ကျောက်မျက်ရွဲ တစ်လုံးကဲ့သို့ ရွန်းလက်ဖောက်ပနေ၏။

သူမ၏ ဖိတ်ဖိတ်တောက်အလှတွင် မီးအိမ်တွေ၏ အရောင်များ မှိန်ကုန်ကြရပါပြီ။

ဤသည်မှာ ရိုမီယို၏ ထင်မြင်ချက်ဖြစ်သည်နှင့် အမျှ သူငယ်ချင်းတွေကိုလည်း ဒီအတိုင်း ပြောပြလိုက်မိ၏။

တိုင်းဘော့ကတ်အမည်ရှိ သခင်အိုကြီးကကပ်ပူးလက်၏ တူသည် ရိုမီယိုစကားပြောသည်ကို ကြားသွားသလို သူ့အသံကိုလည်း ကျက်မိလိုက်၏။

မွန်တော့မျိုးနွယ်တစ်ယောက် ကကပ်ပူးလက်စံတို့၏ အိမ်ဂေဟာထဲသို့ ကြိဖန်ဝင်ရောက်ခဲ့ပါလားဆိုပြီး ဒေါသအမျက် ချောင်းချောင်းယွှက်သွားသည်။

ဒေါသအလျောက် သူက ရိုမီယိုကို တွေ့ရာသင်္ချိုင်းစားမဆိုင်ဘဲ သတ်ပစ်လိုက်မည် ကြံရွယ်လိုက်၏။ သူ့ဦးရုံးတော်က ပြန်ဆွဲထား၏။

သို့ပေမယ့် တိုင်ဘော့ကတ်က သည်မကောင်းဆိုးဝါးမွန်တော့ကောင်ကို မရအရ ကလဲ့စားချေမည်ဟု ကျိန်ဆိုခဲ့သည်။

ကပ္ပဲပြီးသွားသည့်နောက် ရိုမီယိုသည် အမည်မသိရွှေမင်းသမီးကလေး ရပ်နေရာသို့ တက်သွားမိ၏။

သူမ၏ လက်ကလေးကို ယုယညင်သာစွာ ဆွဲယူခဲ့ပြီး သူ့လက်နှင့်ပင် မထိရက်မထိထိုက်သော 'မြင့်မြတ်သောနေရာ'ဟု အမည် မှည့်ခေါ်လိုက်သည်။

သူက "သူသည် မာန်ချကြည်နူးသော ပူးတွေ့သူတစ်ဦးအနေဖြင့် မြင့်မြတ်သောလက်ကလေးကို နမ်းကြူဖို့ရာ ခွင့်တောင်း၏။"

"သူတော်ကောင်း ပူးမြင်သူရယ်"

မိန်းမပျိုက ဆို၏။

"သူတော်စင်တွေမှာ ကြည်ညိုသူ ပူးမြင်သူတွေ အမြတ်တနိုး တို့ထိကိုင်တွယ်စရာ လက်တွေရှိသော်ငြားလည်း နမ်းကြူဖို့ မဟုတ်ပါ"

ရိုမီယိုက ပြန်မေး၏။

"သူတော်စင်တွေမှာ နှုတ်ခမ်းတွေ ရှိတယ်မဟုတ်လား။ ဘုရားဖူးတွေရောပဲ မရှိဘူးလား"

"ရှိပါတယ်။ အဲဒီနှုတ်ခမ်းတွေက ဆုတောင်းဖို့သာ သုံးရမှာပါ"

လှပျိုချောက ဖြေကြားသည်။

"အို ဒါဖြင့်လည်း ကျွန်တော်မျိုးရဲ့ သူတော်စင်မကလေးရယ်။ ကျွန်တော်မျိုးရဲ့ ဆုတောင်းသံတွေကို ကြားပါလော့။ ပြီးတော့ ဆုပန်ခွင့်ပြုပါ။ မဟုတ်ရင်တော့ ဒီကလူ စိတ်ဆင်းရဲရပါတော့မယ်"

နှစ်ဦးသားသည် တစ်ယောက်ကိုတစ်ယောက် ချစ်ခင်ကြည်နူးစရာ စကားများကို သိဖွဲ့ပြောဆိုနေဆဲ တန်းလန်းကပင် ယမင်းပျိုစရာ သူ့မိခင်ရှိရာသို့ ခေါ်ဆောင်သွားခြင်း ခံလိုက်ရ၏။

ရိုမီယိုက သူမရဲ့မိခင် ဘယ်သူများလဲ မေးမိသည်။

သူမ၏မိခင်မှာ သခင် ဦးကကပ်ပူးလက်၏ဇနီးလေဒီကကပ်ပူးလက်ရယ်လို့ သိခဲ့ရသည်။

ချစ်စဖွယ် လှနတ်မယ်ကလေးမှာ ဂျူးလိယက်ဟု ခေါ်၍ သူတို့ မွန်တော့ဂူမိသားစုများ၏ အဓိပတိရန်သူကြီး

လော့ကက်ပူးလက်၏သမီးပျို အမွေစားအမွေခံမကလေး
ဖြစ်နေပါပေါ့။

ကက်ပူးလက်မိန်းကလေးတစ်ယောက်က သူ့
အသည်းကို ပိုင်စိုးသွားခဲ့ပါပြီ။

• • •

ဂျူးလီးယက်ကလည်း သူ့အထိန်းတော်ထံမှ သူမ၏
ချစ်သူ ရွေးမင်းသားကလေးမှာ လော့မုန်တောဂု၏ အမွေခံသား
ရိုမီယိုဟု ကြားသိလိုက်ရသည်။

ဪ၊ မွန်တောဂုလုလင်တစ်ယောက်က သူမ
အသည်းကို အရယူသွားပါရောလား။

• • •

။ ။ အချစ်ကြေညာသော ဂျူးလီးယက်

ညဉ့်သန်းခေါင်ယံကျမှ ရိုမီယိုနှင့် သူ့သူငယ်ချင်း
နှစ်ဦး ကက်ပူးလက်စံအိမ်တော်ကြီးကို စွန့်ခွာခဲ့ကြ၏။

ဘင်ဗိုလီယိုနှင့် မာကတ်ရှီးတို့က သူတို့အိမ် သူတို့
ပြန်သွားသည်။ ရိုမီယိုကတော့ သူ့အသည်းကျော်မကလေး
ရှိရာသို့ ပြန်လာခဲ့၏။

သူသည် ကက်ပူးလက်ဥယျာဉ်တံတိုင်းကို ကျော်
တက်ခဲ့ပြီးနောက် သစ်သီးခြံထဲရောက်နေကြောင်း သူ့ကိုယ်
သူ သိလိုက်ရသည်။

သူသည် သစ်ပင်ရိပ်တစ်ခုတွင် ဝင်ရပ်မိလျက်က
အချစ်၏အကျဉ်းသားဘဝကို ပီပီပြင်ပြင်ကြီး ရောက်သွား
ရပါပြီ။

ဖြန်းခနဲ သူ့ခေါင်းပေါ်ရှိ ပြတင်းပေါက် ပွင့်လာ၏။
သူ မော်ကြည့်လိုက်သည်။ ဂျူးလီးယက်က ပြတင်း
ပေါက်ပေါင်ပေါ်မှာ မှီထိုင်လျက်သားကလေး ပေါ်လာ၏။

အသစ်ထွက်လာသော နေမင်းအသစ်၏ ထွန်း
တောက်သောအရောင်ကြောင့် လမင်းခမျာ မျက်နှာငယ်
ညှိုးနွမ်းသွားပြီ ထင်ရသည်။

ရိုမီယိုက ဂျူးလီးယက်ဝတ်ထားသော လက်အိတ်
ကလေးသာ ဖြစ်လိုက်ပါတော့ဟု ဆန္ဒပြုမိ၏။ ဒါမှ
သူမရဲ့ ချစ်သူမျက်နှာကလေးကို ပွတ်လို့ထိလို့ရမှာပေါ့။

ဂျူးလီးယက်ကတော့ သူတစ်ယောက်တည်း လွတ်
လွတ်လပ်လပ်ရှိနေသည်ဆိုပြီး သက်ပြင်းရှည်ကလေးတစ်
ချက် ချလိုက်၏။

အိုလေးလေး။

“ပြောလိုက် ပြောလိုက်ပါဦး အလင်းဖြာနေတဲ့
သူဇာနတ်မယ်လေးရယ်”

ရိုမီယိုအသံက တိုးတိုးညှင်းညှင်းလေးမို့ သူမက
မကြားလိုက်ပါ။

“ဪ၊ ရိုမီယို ရိုမီယို”

ဂျူးလီးယက်က ရေရွတ်မြည်တမ်းလိုက်သည်။

“ရိုမီယိုရယ်၊ ဘာကြောင့်များ မွန်တောဂူတစ်ယောက်
ဖြစ်နေတာလဲကွယ်။ ရှင့်အဖေကိုထားခဲ့ပါ။ ရှင့်နာမည်
ကို စွန့်လွှတ်လိုက်ပါ။ ဒါပေမယ့်လည်း ကျွန်မပြောသလို
ရှင် မလှုပ်ဘူးဆိုရင်တော့ ကျွန်မပဲ ... ဘဲပုလက်ဆိုတဲ့
မျိုးရိုးအမည်ကို ရှင်ကိုချစ်တဲ့အချစ်တွက် စွန့်လွှတ်လိုက်ပါ
မယ်။ ကျွန်မရဲ့ ရိုမီယိုရယ်။”

ရိုမီယိုခမျာလည်း ကြာရှည်ကြာမော နှုတ်ပိတ်ငြိမ်
မနေနိုင်တော့ပါ။

“ကိုယ့်ကို မင်း ကြိုက်ရာနာမည်နှင့် ကြိုက်သလိုခေါ်
နိုင်ပါတယ်။ ရိုမီယိုဆိုတဲ့နာမည်ဟာ မင်းကို နှစ်သိမ့်မှု
မပေးနိုင်ဘူးဆိုတဲ့နောက် ဒီနာမည်ကို မက်မောမနေချင်တော့
ပါဘူးလေ”

ဟု လှမ်းပြောလိုက်မိ၏။

ပထမတော့ ဂျူးလီးယက်တစ်ယောက် ယောက်ျား
သံကို ကြားလိုက်ရခြင်းကြောင့် ကြောက်လန့် တုန်လှုပ်သွား
ရသည်။ ယိုသော် သူ့အသည်းနှလုံးက ဒါ ရိုမီယိုအသံဟု
အသိပေးလိုက်၏။

ရိုမီယို သူ့ပြတင်းပေါက်အောက် တည့်တည့်မှာ
ရောက်နေပါပြီကော။

။ ၄ ။ ဂျူးလီယက်က ရိုမီယိုကို လက်ထပ်ရန် ကတိပေးလိုက်ခြင်း

ဂျူးလီယက် အလန့်တကြားနှင့် လွှတ်ခနဲ-

“အို၊ ရှင် ဘာဖြစ်လို့ ဒီနေရာ ရောက်နေရတာလဲ။ ကျွန်မအိမ်သားတွေ မြင်သွားတာနှင့် ရှင့်ကို ပွဲချင်းပြီး သတ်ပစ်ကြမှာ”

“ဪ အပျိုချောကလေးရယ်။ မင်းရဲ့ချစ်စရာ မျက်လုံးကလေးတွေက သူတို့ရဲ့ ဓား အလက်နှစ်ဆယ်မက အန္တရာယ် ပိုနေပါတယ်။ သူတို့ ကိုယ့်ကို သတ်ချင်တိုင်း သတ်ကြပါစေ။ မင်းကို မချစ်ရဘဲနှင့်တော့ အသက်ရှင်မနေချင်ပါဘူး”

ရိုမီယိုက ပြန်ဖြေခဲ့ရာမှ ဂျူးလီယက်က ထပ်မေးသည်။

“ရှင် ဒီကို ဘယ်လိုလာတာလဲ ဟင်။ ဘယ်သူက ရှင့်ကို လမ်းပြလို့လဲ”

“အချစ်၊ အချစ်က မင်းဆီကို အရောက် လမ်းပြခဲ့တာပေါ့”

ဂျူးလီယက်ခမျာလည်း စောစောက သူတစ်ယောက်တည်းမှတ်ပြီး ရိုမီယိုကို ချစ်နေမိကြောင်း ထုတ်ဖော်ပြောမိသည့်အဖြစ်ကို သတိရလိုက်ရာမှ ရှက်စိတ်မွန်ကာ ရှက်သွေးဖြာသွားရှာ၏။

သူမ လွန်သွားသောစကားတွေကို ပြန်မရုပ်သိမ်းနိုင်ပါပြီ။

သူမ၏အချစ်ကိုလည်း သူမ ငြင်းကွယ် ပယ်ဖျက်လို့ မရတော့ပါပြီ။

သူမအဖို့ သူမ၏ ရင်ဖွင့် လှစ်ဟချက်အား ပေါ့ပေါ့တန်တန်လျှော့မတွက်ရေးကို ပန်ကြားရန်သာ ရှိပါတော့သည်။

“ကျွန်မက ကျွန်မတစ်ကိုယ်တည်း ရှိနေတာပဲ ထင်လို့ ပြောမိတာပါ။ ရှင် ရောက်နေမယ်ဆိုတာ ဘယ်နှယ့်လုပ် သိပါ့မလဲလို့”

ဂျူးလီယက်က အရှက်ပြေကလေး ပြောမိ၏။

“ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် ကိုယ်ကတော့ မင်းကို ဖွင့်ပြောမပြတတ်လောက်အောင် ပြောတတ်သမျှထက် ပိုပိုပြီး ချစ်နေပါပြီလို့”

ရိုမီယိုကလည်း ခံစားချက်အတိုင်း ဖွင့်ဟလိုက်သည်။

ထိုအချိန်မှာပင် ဂျူးလီယက်၏အထိန်းတော်ကြီး အသံကို ကြားလိုက်ရ၏။ မိုးလင်းခါနီးပြီဖြစ်၍ လာအိပ်

ဖို့ ခေါ်ခြင်းပါ။ ဂျူးလီယက်လည်း အိမ်ထဲ ပြန်ဝင် သွား၏။ တစ်မိနစ် နှစ်မိနစ်အတွင်းမှာပင် ပြန်ထွက်လာ ပြန်သည်။

သံချိုမြဲမြဲ စကားလှလှကလေးတွေ ပြောသည်။

“ရှင် ကျွန်မကို တကယ်ချစ်တာမှန်လို့ လက်ထပ် ယူမယ်ဆိုရင် မနက်ပြန် ရှင့်ဆီကို ဆက်သားတစ်ယောက် ကျွန်မ လွှတ်လိုက်ပါ့မယ်။ သူက ကျွန်မတို့ရဲ့ မင်္ဂလာ ရက်ကို ညှိပေးပါလိမ့်မယ်။ ဒါဟာ ကျွန်မ ရှင့်ကို လိုက် လျောနိုင်တာ အစွမ်းကုန်ပါပဲ။ ပြီးတော့ ကျွန်မတို့ကို ဘယ်သူပဲခွဲခွဲ ခွဲနိုင်မှာ မဟုတ်တော့ပါဘူး။”

အထိန်းတော်ကြီးက ဂျူးလီယက်ကို အိပ်ရာဝင်ရန် ထပ်လဲလဲခေါ်ရ၏။ ဂျူးလီယက်ကလည်း ခေါ်တိုင်း ခေါ်တိုင်းပင်နာခံလျက် အိမ်ထဲ ဝင်ဝင်သွားရာမှ ပြန်ပြန် ထွက်လာ၏။

သူမခမျာ သံလိုက်စက်ကွင်းထဲ မိပြီး ရိုမီယိုဆီသို့ သာ မပြတ်ဆွဲငင်ခြင်း ခံနေရသလိုဖြစ်နေရာ၏။

ထိုအတူ ရိုမီယိုခမျာလည်း ဂျူးလီယက်ထံမှ တစ် ဖပါးမှမခွာနိုင်အောင် အညှို့ခံထားရသည် ထင်ရပါ၏။

။ ၅ ။ ချစ်သူတို့၏လက်ထပ်ပွဲ

ရိုမီယိုသည် ဂျူးလီယက်နှင့်ခွဲခွာ၍ ကက်ပူးလက် ခံအိမ်ကြီးမှ ပြန်ထွက်ခဲ့ချိန်မှာ မိုးလင်းလှပါပြီ။

သူသည် အချစ်စိတ်တွေဖြင့် ပြည့်လျမ်းမွန်ထူနေသော ကြောင့် အိပ်ရန်ပင် အိမ်မပြန်နိုင်တော့ပါ။

သို့ဖြင့် အနီးရှိ ဘုန်းကြီးကျောင်းတစ်ကျောင်းက ဖရိုင်ရာလောရင့်စ်နှင့် သွားစကားပြောရန် ထွက်လာခဲ့၏။

သူတော်စင် ဖရိုင်ရာမှာ ရိုမီယို၏ မိတ်ဆွေရင်းချာကြီး ဖြစ်သလို အမြဲတမ်း အကြံပေးပုဂ္ဂိုလ်ကြီးဆိုလည်း မမှားပေ။

ဖရိုင်ရာလောရင့်စ်သည် သူ့ပန်းဥယျာဉ်ထဲ၌ အလုပ် ရုပ်နေတတ်သည်။

သူက ပန်းတွေကို စုဆောင်းပြီး ဆေးဖော်လေ့ ရှိသည်။

သူတော်စင်ကြီးဖရိုင်ရာသည် ရုက္ခဗေဒ ကျွမ်းကျင် ရာတွင် ထင်ရှားကျော်ကြားသလို ဆေးဖက်ဝင်အပင်များ၏ အသုံးကျပုံကိုလည်း ကောင်းကောင်းသိ၏။

ရိုမိယိုကို မနက်စောစောစီးစီးတွေ့လိုက်ခြင်း အတွက် ဘုန်းတော်ကြီး အံ့အားသင့်သွားရသည်။

သူက ရိုစလင်းကိုချစ်စိတ်ကြောင့် မအိပ်နိုင် မစားနိုင်ဖြစ်ပြီး သူ့ဆီသို့ လင်းအားကြီး ရောက်လာသည်ဟု တွက်လိုက်မိ၏။

ရိုမိယိုက ဂျူးလီယက်ကို တန်းတန်းစွဲချစ်ခဲ့ပြီ ဆိုသည့်အကြောင်း ဖရိုင်ရာအား ပြောပြလိုက်သည်။

သူတို့နှစ်ယောက်အား ခုမနက် လောလောဆယ်မှာပဲ လက်ထပ်ပေးနိုင်မလားဟု ဖရိုင်ရာကို သူက မေးခဲ့၏။

ဤတွင်ပင် သူတော်စင်ကြီး ဖရိုင်ရာလည်း အံ့ဩတကြီး လက်မြှောက်လျက် မျက်လုံးပြူး မျက်ဆံပြူးဖြင့်-

“ငါသိသလောက်တော့ လုလင်ပျိုတွေရဲ့အချစ်ဟာ မျက်လုံးထဲမှာပဲ ရှိတယ်။ အသည်းနှလုံးထဲမှာ မရှိဘူးဆိုတာပဲ”

“အို၊ ကျွန်တော်ကတော့ ဂျူးလီယက်ကိုချစ်တာ အသည်းနှင့်ထပ်တူပါ”

ရိုမိယိုက-

“နောက်ပြီး သူကလည်း ကျွန်တော့်ကို အသည်းနှလုံးတွေ ပဲ့ပြီးချစ်တာပါ”

ဓာဒဂ်အားဖြင့် ဖရိုင်ရာ ဘာတစ်ခွန်းမျှမပြော။ စိတ်ထဲကသာ

အင်း။ ဟုတ်ချင်လည်း ဟုတ်မှာပဲလေ။ ဒီအတိုင်း မှန်ရင်တော့ သူတို့ရဲ့လက်ထပ်မှုဟာ ကက်ပူးလက်နှင့် မွန်တော့ရ မိသားစုတွေကြားက ပဋိပက္ခကြီးကို အဆုံးတိုင်

ပြေငြိမ်းသွားစေမှာ မလွဲသလို တစ်မြို့လုံးလည်း စိတ်အေးချမ်းသာရာ ရသွားကြမှာပဲ။

အတွေးစိတ်ကူးနှင့်အညီ သူက ရိုမိယိုနှင့် ဂျူးလီယက်ကို လက်ထပ်ပေးဖို့ ကတိပြုလိုက်လေ၏။

သို့နှင့် မကြာမီပင် ဂျူးလီယက်ထံမှ ဆက်သားက ရိုမိယိုထံ ရောက်လာသည်။ ရိုမိယိုက ဤစာကို ရေးဖို့ လိုက်၏။

ကိုယ် မင်းကို ဘုန်းတော်ကြီး ဖရိုင်ရာ လောရင့်စ်ရဲ့ ကျောင်းက စောင့်နေပါတယ်။ ကိုယ့်အချစ်ကလေး လာခဲ့နော်။

* * *

ချိန်းဆိုသည့်အတိုင်း ဂျူးလီယက် ရောက်လာရာမှ ဖရိုင်ရာလောရင့်စ်က ချစ်သူတွေကို လက်ထပ်ပေးလိုက်သည်။ လက်ထပ်ပွဲက ဝီရိနာမြို့တော်ကြီးအား ငြိမ်းချမ်းမှုများ ပေးနိုင်ပါစေဟုလည်း ဆုတောင်းခဲ့သေး၏။

အခမ်းအနားပြီးသည်နှင့် ဂျူးလီယက် အိမ်ပြန်သွား၏။ အိမ်မှနေ၍ ထိုည ရိုမိယို တိတ်တဆိတ် လာမှာကို စောင့်မျှော်နေခဲ့မိရှာ၏။

အချိန်တွေကား ကုန်လွန်ဖို့ရာ အလွန်အလွန်မှ နှေးကွေးလှပါဘိ။

သူမအဖို့ စိတ်ရှည်လက်ရှည် သည်းခံစောင့်ဖို့ ခက်နေရပါတော့သည်။

* * *

■ ၆ ■ ရိုမီယိုက တိုင်းဘောက်တံကို သတ်မိသည်။
 ထိုတစ်မနက်ထဲမှာပင် ဝမ်းနည်းဖွယ်ရာအဖြစ်တစ်
 ရပ် ပေါ်ပေါက်ခဲ့ရ၏။
 ရိုမီယို၏ သူငယ်ချင်း ဘင်ဗိုလီယိုနှင့် မာကတ်ရှီး
 တို့သည် ကက်ပူးလက်မိသားစုမှ တိုင်းဘောက်တံတို့အဖွဲ့နှင့်
 လမ်းတစ်နေရာတွင် ဆုံမိကြသည်။
 တိုင်းဘောက်တံကား ကြမ်းကြုတ်ရိုင်းပျသူဖြစ်ပြီး
 မာကတ်ရှီးအား မွန်တောဂူတစ်ယောက်ဖြစ်သော ရိုမီယိုနှင့်
 တွဲနေခြင်းအတွက် မျက်မှန်းကျိုးနေ၏။
 မာကတ်ရှီးကလည်း ကြမ်းတမ်းရိုင်းပျသည့်နေရာ
 တွင် သူ့အောက်မလျော့သူဖြစ်လေတော့ မချေမငံမြန်
 ပြောရာမှ အချင်းများကြတော့သည်။
 တိုင်းဘောက်တံက ဓားကိုဆွဲထုတ်ပြီး တိုက်ခိုက်
 တော့မည့်ဆဲဆဲတွင်ပင် ရိုမီယို ဖြတ်သွားသည်ကို တွေ့
 လိုက်၏။

ချက်ချင်းဆိုသလို သူ့အာရုံက ရိုမီယိုဆီ ရောက်
 သွား၏။
 “အကောင်ဆိုး အကောင်ယုတ်”
 သူက လှမ်းအော်လိုက်သည်။
 ရိုမီယိုက ဂျူးလီယက်၏ မောင်နှမဝမ်းကွဲတော်
 သော တိုင်းဘောက်တံနှင့် ရန်မဖြစ်လိုပါ။
 ထို့အပြင် ရိုမီယို၏ သဘာဝစရိုက်ကိုက ရန်လို
 တတ်သူမဟုတ်။
 ထို့ကြောင့်လည်း သူက တိုင်းဘောက်တံနှင့် ရန်ငြိမ်း
 လိုသည်သဘောဖြင့် ‘ကက်ပူးလက် သူကောင်းမျိုး’ဟုပင်
 ခေါ်ဝေါ်လိုက်မိသေး၏။
 တိုင်းဘော့ကား မွန်တောဂူမှန်သမျှကို ခါးခါးသီးသီး
 အသည်းအသန်မှန်းနေသူပီပီ ရိုမီယိုစကားကို နားမထောင်။
 သူက တိုက်ခိုက်ဖို့သာ စိမ်ခေါ်၏။
 ရိုမီယိုက ရှောင်ဖယ်ဖယ်လုပ်၍ နောက်တွန့်နေ
 သဖြင့် မာကတ်ရှီး၏အမြင်၌ သူရဲဘောနည်းလိုက်တာဟု
 အထင်ရောက်သွားသည်။
 မာကတ်ရှီးက သူ့ဓားရှည်ကိုဆွဲလျက် တိုင်
 ဘောက်တံကို ဝင်ခုတ်တော့၏။
 ဓားပွဲက တအောင့်ကလေးနှင့် ပြီးသွားသည်။
 ရန်ပွဲ၏အဆုံးမှာ မာကတ်ရှီးတစ်ယောက် သွေးအိုင်
 ထဲ အသက်ပျောက်နေရလေတော့၏။
 “အယုတ်တမာ အကောင်ဆိုး”

ရိုမိယို အော်ရင်းဟစ်ရင်းက သူ့သုဿ်ချင်းအတွက်
ကလဲ့စားချေရန် ဓားကို ဆွဲထုတ်လိုက်သည်။

သူ တိုင်းဘောက်တံကို သတ်မိသွားပါပြီ။

မကြာမီ လူတွေ အုံလာသည်။

လော့ကက်ပူးလက်နှင့် လော့မွန်တေဂူတို့လည်း
သူတို့၏ဇနီးများနှင့်အတူ အပြေးအလွှား ရောက်လာကြ
သည်။

ထို့နောက် ဗီရိနာမင်းသားလည်း ရောက်လာသည်။

ဒီလို ရန်ပွဲတွေက သူ့မြို့တော်ကို အနှောင့်အယှက်
ပေး၍ ဂုဏ်ငယ်စေသည်မှာ နှစ်ပေါင်းများစွာ ကြာလှပြီပဲ။

သူက ရန်သမားတွေက ပြင်းပြင်းထန်ထန် အပြစ်
ပေးဖို့ စိတ်ပိုင်းဖြတ်ခဲ့သည်။

မင်းသားက ရန်ဖြစ်စဉ်က မျက်မြင်သက်သေအဖြစ်
ရိုနေသူ ဘင်ဗိုလီယိုအား အမှန်အတိုင်းထွက်ဆိုရန် အမိန့်
ပေးလိုက်၏။

ဘင်ဗိုလီယိုကလည်း မခြွင်းမချန် ပြောပြလိုက်၏။

ကက်ပူးလက်ကတော်မှာ သူ့တူတော်မောင် သေ
ဆုံးရခြင်းကြောင့် အလွန်အမင်း ပူဆွေးသောကရောက်နေ
လျက်က လူသတ်သမားအား သက်ညှာခွင့်မပေးဖို့ တောင်း
ဆိုခဲ့၏။

တစ်ဘက်မှ မွန်တေဂူကတော်ကလည်း သားဖြစ်သူ
အား အသက်ချမ်းသာပေးပါရန် အသနားခံ၏။

မင်းသားလည်း အလေးတယူကြားနာပြီးနောက်
စီရင်ချက်ကို ချခဲ့တော့သည်။

ရိုမိယိုအား ဗီရိနာမြို့တော်မှ ထွက်သွားစေ။ နယ်
နှင့်ဒဏ် ပေးလိုက်သည်။ သူ့ကို ဤမြို့တွင် တွေ့ရှိပါက
သေဒဏ်ပေးခံရမည် ဖြစ်၏။

ဂျူးလီယက်အဖို့ကတော့ ကြေကွဲစရာသတင်းဆိုးကြီး
ရယ်ပါ။ သူ့ခမျာ ရိုမိယိုရဲ့ ဇနီးကြင်ရာ ဖြစ်ခဲ့ရတာမှ
တစ်နာရီ နှစ်နာရီမျှသာ ရှိသေး။

ခုတော့ သူ့ခင်ပွန်း'မောင်'နှင့် တစ်သက်စာ ခွဲခွာ
ရတော့မည်တဲ့။

သူမအနေဖြင့် အစ်ကိုဝမ်းကွဲ တိုင်းဘောက်တံ
သေရတာကို ပူပန်ဝမ်းနည်းရသည်ကား မှန်၏။

သို့သော် မြို့တော်မှ ရိုမိယို နှင်ထုတ်ခံရခြင်း
အတွက် ပို၍အသည်းခိုက်အောင် ပူဆွေးကြေကွဲရပါ၏။

တိုင်းဘောက်တံတွေ အများကြီး သေဆုံးသွားခြင်းက
ခံသာပေဦးမည်။ ရိုမိယို နယ်နှင့်ဒဏ်ခံရပြီး သူနှင့် ဝေး
ရပြီဆိုသည်ကတော့ မခံမရပ်နိုင်အောင် ခံရချက် ဆိုးခဲ့ရ
ပါလေပြီ။

။ ၇ ။ နယ်နှင့်ဒဏ်ခံရသော ရိုမီယို

လူသတ်ပွဲ ဖြစ်သွားပြီးသည့်နောက် ရိုမီယိုလည်း ဘုန်းတော်ကြီးဖရိုင့်ရာ လောရင့်၏ အစိန်းသို့ ထွက်ပြေးခဲ့၏။ ထိုမှာပင် မင်းသား၏စီရင်ချက်ကို သူ ကြားသိ လိုက်ရသည်။

ကြားခါစမှာတော့ တိုသတင်းက သူ့အတွက် သေ ဒဏ်ထက်ပင် ကြောက်စရာကောင်းသေးသည်ဟု ထင်မှတ် လိုက်မိ၏။

ဂျူးလိယက်နှင့်ခွဲပြီး သူ ဘယ်လို နေနိုင်ပါ့မည် နည်း။

ဖရိုင့်ရာလောရင့်၏က သူ့ကို ချောမော့ဖြေသိမ်းဖို့ ကြိုးစားလင့်ကစား သူ့ခမျာ ဖြေဆည်နိုင်ဖွယ် မမြင်ပါ။

အရူးကြီးတစ်ယောက်လို့ပင် သူ့ဆံပင်တွေကို ချေမှု ဆွဲဆုပ်ရင်း မြေကြီးပေါ် သူ့ကိုယ်သူပစ်ချပြီး လူးလို့မိ/ နေလျက်က-

“ကျွန်တော့်အတွက် ဝူဆောက်ဖို့ ပေသာ တိုင်းလိုက် ပါတော့ ဘာဘုန်းဘုန်းရယ်”

လို့ ပြောနေတော့သည်။

ဂျူးလိယက်ဆီက စာကလေးတစ်စောင်က သူ့ကို စိတ်လျှော့အားငယ်နေသည့်ဘဝမှ ကယ်ဆယ်လိုက်၏။

သူ သူ့ကိုသာရာရ တည်ငြိမ်စပြုလာ၏။

ဘုန်းတော်ကြီးဖရိုင့်ရာကလည်း သူ့ကို ခပ်ထန် ထန် ခပ်မာမာကလေး ဓာန်သွင်းပေး၏။

“ဘာကိုး ပီသလိုက်စမ်းပါကွာ။ ဖြစ်ပြီးသမျှ ထွက်ကြည့်လိုက်ရင် မင်းကို အပြစ်ဒဏ် စီရင်တာဟာလည်း လျော့လျှော့ပေါ့ပေါ့နှင့် ညာညာဘာတာကလေးပါ။ ခု မင်း အသက်ရှင်လျက်ပဲ ဂျူးလိယက်လည်း အသက်ရှင် နေဆဲ။ ပြီးတော့ သူဟာ မင်းမိန်းမအဖြစ် ရှိနေမိပဲ။ မင်းဟာ မိုးကံကောင်းတစ်ယောက်ပါကွာ။ ပျော်လှိုက်စမ်းပါ။ မြူးလိုက်စမ်းပါ”

သည်စကားတွေက ရိုမီယိုကို သတ္တိတွေ မွေးပေး လိုက်၏။

ဖရိုင့်ရာ၏အကြံဉာဏ်ကို နားထောင်လက်ခံစ ပြု လာ၏။

“ဒီနေ့ မိုးချုပ်တာနှင့် မှောင်မှောင်ချင်း ဂျူးလိယက် ဆီကိုသွားပြီး နှုတ်ဆက်စကားတွေ ပြောပေလော့။ ဒီနောက် တော့ ‘မင်တုယာ’ကို သွား။ အဲဒီမှာ ငါ့ဆီက အခြေအနေ အားလုံး ကောင်းသွားပြီဆိုတဲ့စကားကို ရတဲ့အထိ စောင့်။ မကြာခင်အတွင်း အားလုံး ကောင်းသွားမယ်လို့ ငါ မျှော်လင့်

သလို အချိန်တန်ပြီဆိုတာနှင့် ငါက မင်းမိဘတွေနှင့် ကက်ပူး
လက်တို့ကိုပါ မင်းတို့ လက်ထပ်ထားတဲ့အကြောင်း ပြော
ပြမယ်။ ဘုရားရှင်ရဲ့ စောင့်မကူညီမှုကြောင့် နှစ်ဘက်စလုံး
ကို ငါ နားချလို့ ရမှာပါ။ ဒီနောက် မင်းသားကလည်း
မင်းကို လွတ်ငြိမ်းချမ်းသာခွင့် ပေးပါလိမ့်မယ်။ ငါက
မင်းကို အဆက်မပြတ် စာရေးပြီး ဒီက အကြောင်းကိစ္စတွေ
ဘယ်လိုနေတယ်ဆိုတာ သိခွင့်ပေးမှာပေါ့။”

. . .

ရိုမီယိုလည်း ဖရိုင်ရာ၏ အကြံကို လိုက်နာခဲ့၏။
အမှောင်ရိပ်ခို၍ ကက်ပူးလက်တို့ သီးစားခြံကြီးထဲ
မှ ဖြတ်သန်းကာ ဂျူးလီယက်၏ အခန်းရှိရာသို့ အရောက်
သွားမိ၏။

ချစ်သူနှစ်ဦးသား ပြန်လည်ဆုံစည်းခဲ့ရာမှ ပျော်ရွှင်
ကြည်နူးမှုမှာ အထွတ်အထိပ်သို့ ရောက်သွားရပါလေပြီ။
သူတို့နှစ်ယောက် အမြဲထားဝရ မခွဲတမ်း အတူ
လည်ချင်းယှက်လို့ ဘယ်လောက်များ နေလိုက်ချင်ကြမလဲ။
သူတို့အဖို့ များမကြာမီပင် နေအရက် သမ်းလာတော့
သည်။

ရိုမီယိုခမျာ လူချင်း ခွဲရပေတော့မည်။
မိရိုနာမြို့တွင်းမှာ သူ့ကို တွေ့လိုက်သည်နှင့် အသေ
သတ်ခံရမည် မဟုတ်ပါလား။

. . .

။ ဝ ။ ဘုန်းတော်ကြီးဖရိုင်ရာလောရင်စ်၏ အကြံအစည်
ရိုမီယိုသည် နယ်နှင့်ခံခဲ့ရသော်လည်း မင်တုယာ
တွင် လုံခြုံအေးချမ်းစွာ နေနေရပါပြီ။

ဤသည်ကို စဉ်းစားမိလိုက်ရာမှ ဂျူးလီယက်ခမျာ
လည်း ကြီးမားစွာသောကြမ္မာဆိုးတွေ ကြုံခဲ့ရသည့်တိုင်း
အောင် ဖြေသာရာ ရလိုက်ရပါသည်။

သူမ၏ဖခင်ကြီးက သူမကို လက်ထပ်ပေးဖို့ စီစဉ်
ခဲ့၏။

သတို့သားလောင်းအဖြစ် ဥစ္စာပေါ၊ ရုပ်ချော၊ မျိုးရိုး
လည်း မြင့်မြတ်သူ ပဲရစ်စ်မြို့စားကလေးဟုအမည်တွင်သော
ဂျက်သရေရှိ လူငယ်ကလေးတစ်ဦးကို ၎င်းက ရွေးချယ်ခဲ့ပါ
သည်။

ပဲရစ်စ်မြို့ဟားကလေး၌ သူလိုအပ်သော အရည်
အချင်းတွေအားလုံးနှင့် ပြည့်စုံ၏။

ဂျူးလီယက်အဖို့ ရိုမီယိုကိုသာ လက်ထပ်မထား
ခဲ့လျှင် အထူးသင့်တော်သော ခင်ပွန်းတစ်ယောက် ဖြစ်
လောက်ပါ၏။

သနားစရာ ဂျူးလိယက်လေးခမျာ မင်္ဂလာပွဲ နောင်
နေ့ကြန့်ကြာအောင် တတ်နိုင်သမျှ နည်းပေါင်းစုံဖြင့်
အချိန်ဆွဲနေခဲ့သေး၏။

“သမီး အသက် အများကြီးငယ်ပါသေးတယ်”
ဟု ဖခင်ကြီးကို အကြောင်းပြမိ၏။

“နောက်ပြီး အစ်ကိုတော် တိုင်းဘောက်တ် သေတာ
လည်း ဘာမှ မကြာသေးဘဲ”

ဖခင်ကြီးကတော့ သူမစကားကို အရေးမစိုက်။
မင်္ဂလာဆောင်ပွဲကို ကြာသပတေးနေ့မှာ ကျင်းပ
မည်ဟု အပြတ်ပြောလိုက်သည်။

ပြောသည့်နေ့က အင်္ဂါနေ့ ဖြစ်နေပြီ။

ဂျူးလိယက်အဖို့ လိုအပ်သလို လှုပ်ရှားဖို့ နှစ်ရက်ပဲ
ကျန်တော့၏။

ဂျူးလိယက်လည်း ဘုန်းကြီးကျောင်းသို့ အမှတ်ပြင်း
သွား၍ ဖရိုင်ရာလောရင့်စံအား အကူအညီပေးပါရန် ပန်
ကြားသည်။

“ဘဘုန်းမှ မကူညီရင်တော့ ကျွန်မကိုယ်ကျွန်မ
သတ်သေရပါတော့မယ်”

ဟုလည်း ပြောခဲ့၏။

ဘုန်းတော်ကြီးလည်း အပူမီး ဟပ်ခဲလိုက်ရလေပြီ။

“အေး၊ ရောဂါရှိရင် ဆေး ရှိစမြဲပေါ့ကွယ်။ ရောဂါ
က ပြင်းတော့လည်း ဆေးပြင်းပြင်း တိုက်ရမှာပဲ”

သူက တစ်ဆက်တည်း-

“မင်းအနေနှင့် အန္တရာယ်ရှိတဲ့ ဆေးတစ်မျိုးကို
သောက်ရဲပါ့မလား”

ဂျူးလိယက်က ပြန်ဖြေခဲ့၏။

“ရိုမီယိုကို ချစ်တဲ့အချစ်တွက်ဆို ကျွန်မ ဘာမဆို
စိတ်ထက်ထက်သန်သန်နှင့် လှုပ်မှာပါပဲ”

သို့ဖြင့် ဖရိုင်ရာလောရင့်စံက သူ့အကြံကို ဖွင့်ပြော
ပြတော့သည်။

“လော့ လောဆယ် အိမ်ပြန်၊ မင်းအဖေကြီး စိတ်
တိုင်းကျတဲ့ ပဲရစ်စ်မြို့စားကလေးကိုယူဖို့ ဆန္ဒရှိပါတယ်လို့
ပြောလိုက်။ ပျော်ရုပ် ဆင်ပြီးနေ။ မနက်ဖြန်ညကျတော့
ဘုန်းဘုန်း စီရင်ပေးလိုက်မယ့်ဆေးကို သောက်ပေတော့။
အဲဒီဆေးက မင်းကို ၄၂ နာရီကြာအောင် သေပြီလို့ ထင်ရ
စေမယ်ဆေးပဲ။ လူတိုင်းက မင်း သေပြီလို့ မှတ်မှာပဲ။
ဒီနောက် သူတို့က မင်းကို မိသားစုသင်္ချိုင်းဂူရှိရာ သယ်လာပြီး
ခုထံ ထည့်ထားကြလိမ့်မယ်။ ငါက ရိုမီယိုဆီကို စာပို့သမား
လွတ်ပြီး ဒီအကြောင်းစုံတွေ ပြောပြလိုက်မယ်။ မင်း ပြန်နိုး
လာတဲ့အချိန်မှာ သူလည်း မင်းဘေးမှာ ရောက်နေပြီပေါ့။
ဒါဆိုရင် မင်းကို သူနှင့်အတူ မင်တူယာကို ခေါ်သွားဖို့ပဲ
ရှိကော့တယ်”

။ ၉ ။ မင်္ဂလာမဖြစ်သွားသော မင်္ဂလာဆောင်

ဘုန်းတော်ကြီးဖရိုင်ရာလောရင့်စ်၏ဆေးက အမှန် တကယ်ပင် အသက်အန္တရာယ်ဖြစ်လောက်ပါသည်။ ဂျူးလီယက်က သောက်ရမှာ ကြောက်နေပေ၏။

သို့ရာတွင် ရိုမီယိုအပေါ် ချစ်ရသောအချစ်က သူ့ စိုးကြောက်မှုထက် စွမ်းအားကြီးမားလှသည်။

သူမက ဖရိုင်ရာ၏အကြံအစည်အတိုင်း လုပ်ဆောင် ရန်ကတိပေးပြီး ဆေးဖန်ဘူးကလေးကို အိတ်ထဲထည့်၍ ဘုန်းကြီးကျောင်းမှ ပြန်သွားသည်။

ထိုနေ့နှင့် နောက်တစ်နေ့လုံး ဂျူးလီယက်သည် မင်္ဂလာဆောင်ကိစ္စကို ကူညီ ပြင်ဆင် နေလိုက်သေး၏။ လူတိုင်းလည်း ထိုအရေး၌ အလုပ်ရှုပ်လျက်ရှိ၏။

လော့ကက်ပူးလက်ကလည်း ဝိရိနာတွင် ကျင်းပခဲ့ သမျှထဲတွင် အကြီးကျယ်အခမ်းနားဆုံး ဧည့်ခံပွဲကြီး ဖြစ် အောင် ငွေကို ရေလို ဒလဟောသုံးခဲ့၏။

ဗုဒ္ဓဟူးနေ့ညမှာတော့ ဂျူးလီယက် အိပ်ဆေးသောက် သိက်သည်။

သူ ဆေးသောက်နေစဉ် ကြောက်ရွံ့စိတ် အပြည့်ရှိနေ သေးသည်။ ဆေးဆိုတာက အဆိပ် ဖြစ်နိုင်သည်ပဲ။

မတော်လို့ အချိန်မကျခင် သူပြန်နိုးလာလျှင်လည်း ငုတ်က အရိုးစုတွေကြားမှာ ရောက်နေတာ သူ့ကိုယ်သူ တွေ့နိုင်သေးသည်။

သချိုင်းဂုထဲမှာ တစ္ဆေပိညာဉ်တွေလည်း ရှိချင်ရှိ နေမှာ။

သနားစရာကောင်းသော ဂျူးလီယက်က ကြောက် စရာအတွေးများကြောင့် တုန်လှုပ်ချောက်ချားသွားရှာသည်။

သို့ပေမယ့် ဖန်ဘူးထဲက ဆေးတွေအားလုံးကို ဇွတ် မိတ် မြိုချပစ်လိုက်၏။

ဒါသည်ပင် ရိုမီယိုအပေါ် သူမ၏ အန္တရာယ် မေတ္တာဖြင့် ခြင်းပင်ဖြစ်၏။

နောက်တစ်နေ့ မနက်စောစောတွင် ပဲရစ်စ်မြို့စား ကလေးသည် သူ့သတို့သမီးကို လာတွေ့သည်။

ဂျူးလီယက်၏မိခင်က သမီးကို သွားခေါ်၏။ သူမ အထိတ်တလန့် ဖြစ်သွားရသည်က အိပ်ရာပေါ် တွင် ဂျူးလီယက်စ်၏အသက်မဲ့အလောင်းကို မြင်လိုက် ရခြင်း ပါပေတည်း။

အို၊ ဘယ်လောက်များ စိတ်မသက်သာစရာ ကောင်း လိက်ပါသလဲ။

ပူဆွေးသောက ရောက်လိုက်ရတာလည်း ပြောစရာ မရှိ။

ပဲရစ်စ်မြို့စားကလေးဆိုလျှင် သောကဇေဒနာ ခံစား ရလွန်းလို့ အစူးတစ်ပိုင်း ဖြစ်သွားရသည်။

လော့ကက်ပူးလက်နှင့် လေဒီကက်ပူးလက်တို့ ဇနီး မောင်နှံ၏ ပရိုဒေဝမီး တောက်လောင်ခံနေရမှာလည်း မမြင်ရက်စရာ၊ ပို သနားစရာ ကောင်းလှချည်။

ဂျူးလိယက်သည် သူတို့၏ တစ်ဦးတည်းသော ရင်သွေးငယ် ဖြစ်ပါသည်။

သူတို့၏ အချစ်အားလုံးနှင့် မျှော်လင့်ချက်မှန်သတ္တ ဂျူးလိယက်ပေါ်တွင် ပုံထားခဲ့ကြသည်။

သမီးကလေးခမျာ ကြွယ်ဝချမ်းသာပြီး ဂုဏ်သရေ ရှိလှသော သတို့သားနှင့် လက်ထပ်ရတော့မည့်ဆဲဆဲကျခါမှ သေမင်းက အဓမ္မ ခေါ်သွားပါရောလား။

ဂျူးလိယက်၏မင်္ဂလာဆောင်အစား အသုဘ အခန်း အနားကိုသာ ကျင်းပလိုက်ရသည်။

သူမအဖို့ ပြုံးပျော်နေသော သတို့သမီးအဖြစ်နှင့် မဟုတ်ဘဲ အသက်မရှိတော့သော ရုပ်အလောင်းအနေဖြင့် သာ ဘုရားရှိခိုးကျောင်းသို့ ဆောင်ယူခြင်း ခံခဲ့ရလေပြီ။

သူမကို မင်္ဂလာဆောင်ပေးမည့် ဘုန်းတော်ကြီးပင် လျှင် သူမအား သဂြိုဟ်ပေးခဲ့ပါ၏။

၂၁၀ ။ ဂျူးလိယက်၏ သင်္ချိုင်းဝှံ့

နိမိယို အဆိပ်သောက်၍ သူ့ကိုယ်သူ လုပ်ကြံခြင်း

သတင်းဆိုးတို့မည်သည် သတင်းကောင်းများထက် ခရီးအရောက် မြန်ကြ၏။

ဂျူးလိယက် သေဆုံးကြောင်းနှင့် သဂြိုဟ်ပြီးစီး ကြောင်းသတင်းကလည်း မင်တုအာရှိ ရိုမိယိုထံသို့ ဖရိုင်ရာ လောရင့်စ် ပို့လိုက်သော စာထက် အရင်ဦး၍ ရောက်သွား သည်။

သူ့ခမျာလည်း အသည်းကွဲခဲ့ရတော့သည်။ မျှော်လင့် ချက်ကင်းဝေး၍ ဆောက်တည်ရာမဲ့သွားသော အခြေအနေ၌ သူ တစ်ခါကဖြတ်သွားဖူးသည့် ဆင်းရဲသော ဆေးဆရာ ဘစ်ယောက်၏ ဆေးဆိုင်ကလေးကို အမှတ်ရလိုက်မိ၏။

ထိုဆေးဆိုင်ရှိ ညစ်ပတ်ပေကျံနေသော စင်ကလေး မှားပေါ်တွင် ပုလင်းအလွတ်များ တင်ထားသည်ကိုပါ သတိရလိုက်ပြီး ခွဲလို တွေးမိသည်။

“ဒဲဒဲဆေးဆရာဟာ သိပ်ဆင်းရဲတော့ ပိုက်ဆံကောင်းကောင်း နှေးမယ့်လူရှိရင် အဆိပ်လည်း ရောင်းမှာပဲ။”

ဆေးဆရာ၏ ဆေးဆိုင်သို့ သူ ရောက်သွား၏။ အဆိပ်ရောင်းချခြင်းကို သေဒဏ်အပြစ်ပေးမည်ဖြစ်သော်လည်း ဆေးဆရာက ရိုမီယိုပေးသော ရွှေစကို အားရဝမ်းသာ လက်ခံခဲ့သည်။ သူက လူနှစ်ဆယ်လောက် သေစေနိုင်အောင် ပြင်းအားရှိသောအဆိပ်များကို ရိုမီယိုအား ရောင်းလိုက်သည်။

ရိုမီယိုလည်း ဗီရိုနာသို့ ခရီးနှင်ခဲ့၏။ သူက ဝူဗီဇာန်ထဲက ချစ်သူမိန်းမလှကလေး၏ အလောင်းကို သွားကြည့်ပြီးနောက် သူယူသွားသော အဆိပ်ကို သောက်၍ သူမအနားတွင် သေပစ်လိုက်မည်ဟု ကြံရွယ်ထားသည်။

သူသည် ဘုရားကျောင်းဝင်းထဲသို့ သန်းခေါင်ယံအချိန်တွင်ရောက်သွားရာမှ ကက်ပူးလက်မိသားစု၏ ဘိုးစဉ်ဘောင်ဆက်ကတည်ခဲ့သော ဝူဗီဇာန်ရှိရာသို့ ရောက်သွားသည်။

သူက မီးတုတ်တစ်ချောင်းနှင့် ကိရိယာ တန်ဆာပလာတချို့ တပါတည်းယူလာ၏။

ရောက်ရောက်ချင်းပင် ဝူတ်ခါးကို ချိုးဖောက်သည် လုပ်ငန်း စလိုက်တော့သည်။

“ရပ်လိုက်စမ်း။ မွန်တော့ မကောင်းဆိုးဝါးကောင်” အသံတစ်သံ စူးစူးဝါးဝါးထွက်လာ၏။

အသံရှင်ကား ဂျူးလိယက်၏ ဝူရှိရာသို့ ပန်းတွေပိုရင်း ငိုကြွေးရန်ရောက်လာသော ပဲရစ်စ်မြို့စားကလေးပင် ဖြစ်နေသည်။

သူက ရိုမီယိုကို မှတ်မိလိုက်သလို ဆိုးဝါးယုတ်ညံ့သော ရည်ရွယ်ချက်တစ်ခုခုဖြင့် ရောက်နေသည်ဟု တွက်လိုက်၏။

“ရာဇဝတ်ကောင်”

အသံကုန်ဟစ်ရင်းက ရိုမီယိုကို ဖမ်းဖို့ ကြိုးစားသည်။ ရိုမီယိုလည်း ဓားကို ဆွဲထုတ်ခဲ့ရာမှ သူ့ကို ထိုးသတ်မိတော့၏။

သူ့မီးအိမ် အလင်းရောင်ကြောင့် ဂျူးလိယက်၏ ဖခင်ကြီး ရွေးချယ်ခဲ့သော သမက်လောင်း ပဲရစ်စ်ဟူ၍ သိရှိလိုက်ရသည်။

ထိုလှလင်၏လက်ကို ဆုပ်ကိုင်ရင်းမှ-

“အစ်ကိုတော်၊ အစ်ကိုတော်”

ကြင်နာစွာ ခေါ်လိုက်မိ၏။

ဂျူးလိယက်၏ သေဆုံးမှုက ဘဝတူ သောက ဝေဒနာသည်များအဖြစ် ညီရင်းအစ်ကိုတမျှ ရင်းနှီးကျွမ်းဝင်စေခဲ့သည်ပဲ မဟုတ်ပါလား။

ရိုမီယိုသည် ဝူဗီဇာန်ကိုပွင့်ပြီး ပဲရစ်စ်မြို့စားကလေးအား အတွင်းသို့ ထည့်ထားလိုက်၏။

သူက ဂျူးလိယက်ကို ကြာရှည်ကြာမော့ဝေးကြည့်နေမိ၏။

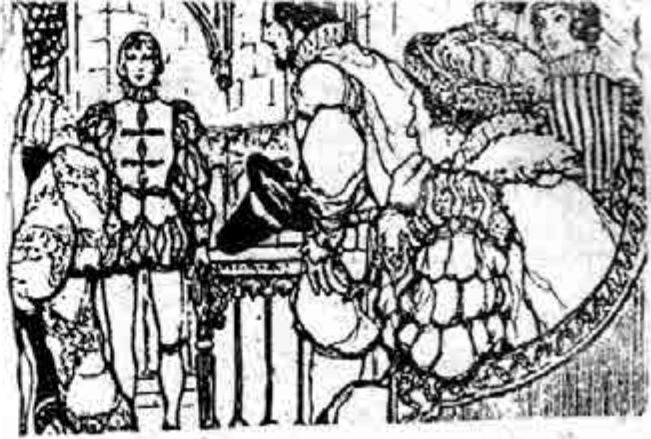
သူမသည် ဂူထဲတွင် သေသည်ဟုထင်ရဘဲ အိပ်နေသည့်အလား အလှမပျက် မပစ်ရက်စရာ လှဆဲ လှလျက် ရှိနေသည်။

အစ်ကိုဝမ်းကွဲ တိုင်းဘောက်တံအလောင်းကလည်း သူ့ဘေးမှာ ချထားတာ တွေ့ရ၏။

ရိုမီယိုက သူ့အားလည်း 'ညီအစ်ကိုတော်ရယ်' ဟု ခေါ်ရင်း ခွင့်လွှတ်ဖို့ တောင်းပန်မိပြန်၏။

နောက် အချစ်ဆုံးဇနီးချောကလေးအား နောက်ဆုံး နှုတ်ခွန်းဆက်စကားကလေးတစ်ခွန်းကို ပြောပြီး နောက်ဆုံး အနမ်းကလေးတစ်ချက် နမ်းမိသည်။

ပြီးတော့ အဆိပ်ပုလင်းကို မော့ချလိုက်ရာမှ တစ်ခဏချင်းပင် အသက်ဆုံးသွားရတော့၏။

။ ၁၁ ။ ဂျူးလီယက်လည်း သူ့ကိုယ်သူ အဆုံးစီရင်ရာ ထိုအချိန်အတွင်း ဘုန်းတော်ကြီး ဖရိုင်ရာလော့ရင့်စ်သည် သူ့စာပို့သမား ဆက်သားဖြစ်သူ ရိုမီယိုထံ ရောက်မသွားကြောင်း သိလိုက်ရပေပြီ။

လမ်းခရီးမှ မတော်တမမှုတစ်ခုက ထိုသူ့အား ဟန့်တားထားလိုက်သည်။

ဘုန်းကြီးအိုကြီးလည်း ဂျူးလီယက် အိပ်ဆေးပြေမည့်အချိန်ကိုမှန်း၍ ဘုရားကျောင်းဝင်းထဲသို့ သူ့ကိုယ်တိုင် ဆင်းသွားမိ၏။

အံ့ဩစရာ ကြုံလိုက်ရပုံက ကက်ပူးလက်စ် မိသားစု၏ ဝူဗီမာန်ကြီးထံ၌ မီးရောင်လင်းနေသည်ကို တွေ့လိုက်ရခြင်းပင် ဖြစ်၏။

သူ ဂူထဲဝင်ကြည့်တော့ ရိုမီယိုနှင့် ပဲရစ်စ်တို့ကို လဲကျ သေဆုံးလျက် တွေ့ခဲ့ရပြီး ထိတ်လန့်တုန်လှုပ်သွားရပြန်သည်။

သူ့ခမျာလည်း သွေးလန့်ပြီး မူးမေ့မတတ်ခံစားလိုက်ရ၏။

ထို့နောက် ဂျူးလိယက်အသံ သဲ့သဲ့ကလေး ထွက်လာသည်မှာ-

“ရိုမီယို၊ ရိုမီယို၊ ဘယ်မှာလဲ”

ဟော၊ ဂျူးလိယက် ပြန်နိုးလာပေမယ့် ရိုမီယိုက တော့ သေနေပါပေါ့။

သည်အခိုက်မှာပင် ငိုသံနှင့် ဆူဆူညံညံအော်သံတွေ ပေါ်လာ၏။ လူတွေ လာနေကြပေပြီ။ တစ်အောင်နေလျှင် သူတို့သည် ဘုန်းတော်ကြီးဖရိုင်ရာအား အလောင်းနှစ်လောင်းနှင့်အတူ တွေ့သွားကြတော့မည်။

သူကဲ့က ဖရိုင်ရာအား လူသတ်သမားဟု အထင်လွဲသွားနိုင်သည်။

ဖရိုင်ရာလည်း ကြောက်စိတ်မွန်၍ ထွက်ပြေးလေတော့၏။

ဂျူးလိယက်သည် သူ့ဘေးတွင် ရိုမီယို ခွေခွေကလေး သေနေတာ မြင်လိုက်ရပါပြီ။

အဆိပ်ပုလင်းကလည်း သူ့အနားမှာ ကျလို့။

ကျန်သမျှကို သူပါ လိုက်သောက်မယ်လို့ ယူကြည့်လိုက်၏။

ဖန်ပုလင်းထဲမှာ တစ်စက်မျှ မကျန်တော့ပါ။

ဂျူးလိယက်လည်း အဆိပ်တွေ ပေလိုပေငြားနှင့် ချစ်သူရိုမီယို၏ နှုတ်ခမ်းတွေကို အငမ်းမရ လိုက်နှမ်းနေမိသေး၏။

ဒီနောက်မှ ရိုမီယို၏ ဓားကို ဆွဲယူလိုက်ပြီး နှလုံးသား ရိုရာသို့ ထိုးရိုက်ချလိုက်ပါတော့သည်။

ရိုမီယို၏ ကိုယ်ပေါ်တွင် ထပ်လျက်သားလဲပြီး ဇီဝိန်ချုပ်သွားရှာပြန်၏။

ခဏအကြာမှ မြို့စောင့်တပ်ဖွဲ့ဝင်များက ဂုဗိမာန်ထဲဝင်ရောက်လာကြသည်။

ပဲရစ်စ်မြို့စားကလေး၏ အစေအပါးတစ်ယောက်က သူ့သခင်ကို ရိုမီယိုက သတ်ပစ်လိုက်သည် မြှင့်ခဲ့ပြီး ၎င်းတို့ကို ပြေးခေါ်ခဲ့၍ ဖြစ်၏။

အစောင့်များ၏ အော်ဟစ်ဆူညံသံများကြောင့် တစ်မြို့လုံး လန့်နိုးသွားရသည်။

သတင်းက တစ်မဟုတ်ချင်းလိုလို ပျံ့နှံ့သွားရာမှ မြို့တော်လမ်းများပေါ်တွင် ရိုမီယို၊ ဂျူးလိယက်၊ ကောင်ပဲရစ်စ် ဆိုသော အော်သံဟစ်သံများဖြင့် ပွက်ပွက်ညံ သူ့စားတော့၏။

ထိုအော်သံများက လော့မွန်တောဂူနှင့် လော့ကက်ပူးလက်တို့အား အိပ်ရာမှ နိုးသွားစေခဲ့၏။

သူတို့လည်း ဘုရားရှိခိုးကျောင်းဝင်းသို့ အပြေးအလွှား လာခဲ့ကြသည်။ ဗီရိုနာမင်းသားလည်း သူတို့နှင့်လမ်းအလာ ဆုံသည်။ များသည်ထက်များလာသော လူအုပ်ကြီးက နောက်မှာ ပါလာကြ၏။

မြို့စေ့ တပ်သားများက ဘုန်းတော်ကြီး ဖရိုင်ရာကို မင်းသားရှေ့သို့ ခေါ်သွင်းခဲ့ကြသည်။

ဖရိုင်ရာတစ်ယောက် ကတုန်ကယင်နှင့် မကြုံစဖူး ထူးထူးဆန်းဆန်းငိုကြွေးရင်း ဘုရားကျောင်းဝင်းမှ ရှောင်အထွက်တွင် သူတို့က တွေ့ခဲ့ခြင်းဖြစ်၏။

ဗိရိနာမင်းသားက ဘုန်းတော်ကြီးအား ကြောက်လန့်ကြက်သီးထပွယ်ရာ အလွမ်းဇာတ်သိမ်းခန်းနှင့် ပတ်သက်၍ သိသမျှဖွင့်ပြောရန် ရာဇသံနှင့် လျှောက်ထားလိုက်၏။

ဘုန်းတော်ကြီး ဖရိုင်ရာက ဝုဗိမာန်ထံ၌ ရိုမီယိုနှင့် ပဲရစ်စ်တို့သေနေလျက် တွေ့ရကြောင်းလောက်သာ လိုရင်းကို အတိုချုပ် ပြောပြခဲ့၏။

သူက ဘယ်လိုမှ ရှေ့ဆက်မပြောနိုင်ဘဲ ဖြစ်နေ၏။

ကျွန်သည့်ဖြစ်ရပ်များကို ပဲရစ်စ်မင်းသား၏ ကျွန်ယုံတော်နှင့် ရိုမီယို၏ နောက်တော်ပါတို့က ပြည့်စွက်ပြောရသည်။

ကျွန်ယုံတော်က သူ့သခင်နှင့် ရိုမီယိုတို့၏ တိုက်ပွဲကို ပြောပြ၏။

နောက်တော်ပါက ရိုမီယိုထံမှ သူ့ဖခင်ကြီးသို့ ပေးစာကို တင်ပြ၏။

စာအရ ဂျူးလိယက်နှင့် လျှို့ဝှက်လက်ထပ်ထားကြောင်းနှင့် ဂျူးလိယက်၏ ဝုဗိမာန်ထဲတွင် သူ့ကိုယ်သူ အဆိပ်သောက်သေဖို့ ကြံရွယ်ထားကြောင်း ရိုမီယိုက ဖော်ပြထား၏။

ထိုသို့ဖြင့် ဘုန်းတော်ကြီး ဖရိုင်ရာတစ်ယောက် လှသတ်မှုမှ လွတ်ကင်း၍ အပြစ်မရှိကြောင်း ပေါ်လွင်သွား၏။

ဗိရိနာမင်းသားလည်း ကြေကွဲဖွယ်ရာ ဇာတ်လမ်းအပြည့်အစုံကို ကြားသိလိုက်သည့်နောက် ကက်ပူးလက်နှင့် မွန်တေရု အဘိုးကြီးနှစ်ယောက်ဘက်သို့ လှည့်လိုက်ပြီး

သူတို့၏ အာယာတကြီးမားလှစွာ ရန်ငြိုးဖွဲ့မှုကို အပြစ်တင်လိုက်လေ၏။

“ခုလို ဝမ်းနည်းစရာအဖြစ်ဆိုးကြီးနှင့် ကြုံရတာဟာ ခင်ဗျားတို့မိုက်မဲမှုကြောင့်သာ ဖြစ်သလို နှစ်ဘက်စလုံး ဒဏ်ခတ်ခံကြရတာပဲ ဆိုရမယ်”

မင်းသားက ပြတ်ပြတ်သားသားပင် ပြောဆိုခဲ့သည်။ သည်တော့မှ ရန်သူဟောင်းကြီးနှစ်ယောက်လည်း နောင်တကြီးစွာ ရလိုက်ကြရတော့သည်။

သူတို့၏ ရန်ငြိုးရန်စများကို သူတို့၏ ရင်နှစ်သည်းချာများ၏ ဂူထဲမှာပင် အပြီးသတ် ခြုပ်နှံပစ်လိုက်ရန်လည်း သဘောတူလိုက်ကြ၏။

ခုတော့ ‘အစ်ကိုတော်’၊ ‘ညီတော်’နှင့် တစ်ယောက်ကိုတစ်ယောက် အလေးတမြတ် ခေါ်ခဲ့ကြပေပြီ။

လော့မွန်ဟေဂူက ဂျူးလိယက်၏ ရုပ်တုကို ရွှေအတိတ်ဖြင့် အမှတ်တရ သွန်းလုပ် စိုက်ထူထားမည်ဟု ပြောဆိုခဲ့၏။

ဤတွင် သူ့ရန်သူ အဘိုးကြီးကလည်း ပိုမိုကောင်းမွန်သော ရိုမီယို၏ ရုပ်တုကို သွန်းထုမည်ဟု ဆိုခဲ့၏။

သူတို့သည် ခုမှ မဟာမိတ် ဖွဲ့မိကြလေပြီ။

သို့ပါသော်လည်း ဒီလို စိတ်ချမ်းမြေ့စရာရလဒ်ကောင်းကို ပေးနိုင်ဖို့ သူတို့၏ သားနှင့်သမီးကလေးများက အသက်စတေးခံ၍ ကြောက်ခမန်းလိလိ သေပွဲ ဝင်ပေးခဲ့ကြရရာသည်သာတည်း။

ပျော်သလိုသာနေ ချစ်သူတွေ

(ဇာတ်လမ်းတွင် ပါဝင်သော ဇာတ်ဆောင်များ)

- နောင်တော်မြို့စားကြီး - ရိုဆလင်း၏ဖခင်
- ညီတော်အခမ္မမြို့စား - စိလိယာ၏ဖခင်
- ရိုဆလင်း - မြို့စားကြီးသမီး
- စိလိယာ - ညီတော်သမီး
- အော်လန်ဒို - ရိုဆလင်း၏ချစ်သူ
- ဩလစ်ဗာ - စိလိယာ၏ချစ်သူ
- ဂန်နီမီ - (ရိုဆလင်းယောက်ျားယောင်
ဆောင်ထားစဉ် သုံးသော
အမည်)
- အယ်လီယန်နာ - (စိလိယာ၏ တောသူဘဝ
နာမည်)
- ဆာရိုလန်းဒီဗျိုင်း - အော်လန်ဒို ညီနောင်၏ ဖခင်
မြို့စားမင်း၏ သစ္စာရှိမိတ်ဆွေ

။ ၁ ။ ညီတော် ကစား၊ နောင်တော်က တရား

ဘစ်ရုံရော့ခါက ပြင်သစ်ပြည်၏ နယ်တစ်နယ်
၂၂ နယ်ပိုင်မြို့စားကြီးတစ်ဦး ရှိလေသတတ်။

တစ်နေ့တွင် မြို့စားကြီး၏ညီက မြို့စားရာထူးကို
အတင်းအဓမ္မလှယူကာ အစ်ကိုကြီးအား နယ်နှင့်လိုက်၏။

အစ်ကိုမြို့စားကြီးလည်း သစ္စာရှိ ကျွန်ယုံတော်အချို့
နှင့်အတူ အာဒင်တောစခန်းထဲ သွားရောက်နေရလေသည်။

သို့သော် မြို့စားကြီးမှာ တရားရှင်တစ်ဦး ဖြစ်ပေ
၏။ ရာထူးစည်းစိမ် ဂုဏ်သိန်အခြေအရံတွေကြားထဲ ဟန်
ယန်လုပ်၍ နေရသည်ထက် သာယာအေးချမ်းလှသော တော
တောင်ကြားတွင် လွတ်လွတ်လပ်လပ်နေရသည်ကိုပင် ပို၍
ချမ်းသာသည်ထင်ပြီး အရသာတွေ့နေတော့၏။

နွေရာသီတွင် တောသဘာဝ သမင်များ၏ အလှကို
တစ်မိမိမိကြည့်ရင်း ပျော်မွေ့နေခဲ့ရသလို၊ ဆောင်းရာသီ၌
နှင်းဒဏ် လေဒဏ်များကို ခံစားရလင့်ကစား ကြုံကြုံခိုင်
ခိုင် နေနိုင်ခဲ့၏။

“ဆောင်းနှင်းတွေက သည်းထန်ပေမယ့် ကျေးဇူး
ကန်းသူတွေလောက် မရက်စက်ပါဘူးလေ။ ဒုက္ခဆင်းရဲ

ထဲက သံဝေဂဆိုတဲ့ တရားရတနာတွေ ထုတ်ယူနိုင်သေးတာကလား။”

တောလယ်ခေါင်တွင်နေရင်းမှ သဘာဝအတွေ့တွေကို လေ့လာနေရသည်ကိုပင် အကောင်းမြင်ဝါဒသမား မြို့စားကြီးအဖို့ ရှုမငြီးဖွယ် ဖြစ်နေရတော့၏။

နယ်နှင့်ခံမြို့စားကြီး၌ ‘ရိုဆလင်း’ ဆိုသော သမီးပျိုလေးတစ်ယောက်လည်း ရှိ၏။

ရိုဆလင်းခမျာ ဦးရီးတော် အဓမ္မမြို့ စားကြီး၏ အမိန့်အရ သူ့သမီး စိလီယာ၏ အဖော်အဖြစ် မြို့နန်းတော်အတွင်း နေရစ်ခဲ့ရသည်။

ဖခင်ဖြစ်သူက ကောက်ကျစ်ရက်စက်သလောက် သမီးငယ် စိလီယာကတော့ မေတ္တာတရား ပြည့်ဝသည်။

ဖခင်အချင်း မသင့်မြတ်သော်လည်း သူတို့ညီအစ်မဝမ်းကွဲချင်းက အရင်းသဖွယ် ချစ်ခင်ကြင်နာခဲ့ကြသည်။

စိလီယာသည် ရိုဆလင်းအား အစစအရာရာ မျက်နှာမငယ်ရအောင် သူနှင့်တန်းတူ မြှောက်စား၍ အမေတော်အရာ၌ မပူမပင် မကြောင့်မကြာ ထားခဲ့ခြင်းလည်း ဖြစ်၏။

တစ်နေ့သ၌ ရိုဆလင်းနှင့်စိလီယာ ချမ်းမြေ့ပျော်ရွှင်စွာ စကားပြောနေခိုက် မင်းလုလင်တစ်ဦး ရောက်လာသည်။ ဖခင်မြို့စားကြီးက နန်းရင်ပြင်မှ နုပမ်းပွဲကို သမီးတော် ညီအစ်မ လာကြည့်စေရန် အခေါ်လွှတ်လိုက်ကြောင်း ပြော၏။

စိလီယာနှင့်ရိုဆလင်းလည်း နုပမ်းပွဲလိုက်ကြည့်သောအခါ ပျော်ပါးရမည့်အစား စိတ်မချမ်းမသာ ဖြစ်ရလေတော့သည်။

ဖြစ်ရခြင်းအကြောင်းမှာ မြို့စားကြီး၏ လက်စွဲတော် နုပန်း သမားကြီးမှာ ကာယမလကြီးမားထွားကျိုင်းသလောက် အသတ်အပုတ် ကျွမ်းကျင်လှသလို သူနှင့်တွေ့သမျှ နုပန်း သမားလူငယ်များကို အသေထိုးသတ် နေခြင်းကြောင့်ပင်။

နောက်တစ်ပွဲအနေဖြင့် နုပန်း သမားကြီးက နုနယ်ပျိုလွင်သော လုလင်ငယ်တစ်ယောက်နှင့် ယှဉ်ပြိုင်ရန် ဟန်ပြင်နေပြန်ပါလေပြီ။

“ဒီသူငယ်လည်း လူဘီလူးကြီး လက်ချက်နှင့် ဇက်ကျိုးမလား အရိုးပဲကြေမလား သေပွဲဝင်ရမှာတော့ သေချာတယ်ဟေ့”

ပရိသတ်၏ ထင်ကြေးပေးသံများက တညံ့ညံ့ဆူပွက်လျက်ရှိစဉ် အဓမ္မမြို့စားမင်းက သမီးတော်နှင့် တူမတော်အား-

“ယခု ပြိုင်ပွဲဝင်မည့်သူငယ်လေးမှာ သနားစရာကောင်း သူလေး ဖြစ်နေသည်။ သူ နုပန်း ပွဲမဝင်ရန် သမီးများက သွား၍ နားချပါ” ဟု ခိုင်းလိုက်၏။

ညီအစ်မနှစ်ယောက်လည်း အသက်တစ်ချောင်း ကယ်ခွင့်ရ၍ ဝမ်းသာအားရ သွားကြသည်။

စိလီယာက အားချင်းမမျှ၍ မပြိုင်ပါနှင့်ဟု တောင်းပန်သကဲ့သို့၊ ရိုဆလင်းကလည်း

“လူကို အရုံးပေးတာဟာ လောကကြီးကို အရုံးပေးတာ မဟုတ်ပါဘူး။ ငယ်ငယ်ရွယ်ရွယ်နှင့် တန်ဖိုးရှိလှတဲ့ အသက်ကို အသေမခံချင်စမ်းပါနှင့်။ ကိုယ့်အသက် ကိုယ့်ဘဝကို နှမြောစမ်းပါ မောင်ရယ်”

စသဖြင့် ချောမောကြင်နာစွာ နားချလေ၏။

လှလင်ပျိုအဖို့ ဝိန်းမလှလေးများက လာပြောပါမှ ယောက်ျားတို့၏မာန်နှင့် ဇွဲသတ္တိတွေကို အစွမ်းပြလိုစိတ် တွေ ယဖွားဖွားပေါ်ပေါက်လာတော့သည်။

သို့ဖြင့် ယဉ်ယဉ်ကျေးကျေးပင် ငြင်းပယ်ခဲ့မိ၏။

“ကျွန်ုပ်လို့ သေမထူးနေမထူးဘဝမှ လူတစ် ယောက်အတွက် သောကရတက်တွေ ပွားမနေချင်ပါနှင့် ညီမငယ်တို့။ ကျွန်ုပ်အဖို့ သေရတာကပင် ပိုမြတ်ပါလိမ့် ဦးမယ်။ ညီမငယ်တို့၏ သမင်မျက်လုံးလေးများရှေ့မှာ အသေခံတိုက်ခိုက်ရတာကပင်လျှင် ဂုဏ်ယူစရာ ကောင်းလှ ပါလေပြီ”

ဘယ်လိုမှ ပြောမရသည့်အဆုံး ရိုဆလင်းတို့ ညီ အစ်မလည်း ပွဲကြည့်စင်မြင့်ထက်သို့ ပြန်လာထိုင်ခဲ့ရလေ တော့၏။

• • •

၂။ နပမ်းပွဲက ပူးစာရှင်

နပမ်းပွဲကြီးကား စခဲ့လေပြီ။

ညီအစ်မနှစ်ဦးသား မျက်လုံးလေးကလယ်ကလယ်၊ ရင်တထိတ်ထိတ်နှင့် စောင့်ကြည့်ရင်း၊ နှုတ်ကလည်း တဖွဖွ ဆုတောင်းနေမိကြ၏။

“ဘုရားသိကြားမလို့ လှလင်ပျိုလေး ဘာမှအထံ အခိုက် အနာတရ မဖြစ်ပါစေနှင့်”

ရိုဆလင်းက ပို၍အဖြစ်သည်းသည်ဟု ဆိုနိုင်၏။

အကြောင်းမူကား သူ့လိုပင် ကံဆိုး၍ နာကျည်းစရာ ဘဝဆိုးနှင့် ရင်ဆိုင်နေရဟန်တူသော တစ်ကောင်ကြွက် တစ်မျက်နှာဖြင့် သေချင်စော်နံ့နေရှာသူ လှလင်ပျိုအာ သနားမေတ္တာတွေ ပွားနေမိခဲ့ခြင်းကြောင့်ပါတည်း။

ပြိုင်ပွဲက သူ့သေကိုယ်သေ ပြင်းထန်လှပါ၏။ ဝါရင် နပန်းသမားကြီးကလည်း မနူးမနပ် လှလင်ငယ်ကို မိမိ ညက်ညက် ကြေစေမဟေ့ဟု ကြိမ်းဝါးလျက် အသေသတ်ဖို့ ကြိုးစားခဲ့၏။

သို့သော် တကယ့်တကယ် သူ ထင်သလောက် မလွယ်ခဲ့ပါ။

လုလင်ပျိုက လက်စေ့ရှေးမကျွမ်းသော်လည်း စိတ်
ဓာတ်က နိုင်မာသည်။ ခန္ဓာကိုယ်က ကျစ်လစ်သန်မာသည်။
ထို့ထက် မြို့စားမင်း၏ ငမ်းတော်လေးနှစ်ပါးကိုယ်တိုင်
က လာရောက်အားပေးသွားသည့်အတွက် သူမတူအောင်
အားတွေမာန်တွေ တက်နေခဲ့ရ၏။

ထို့ကြောင့်လည်း သူတစ်ပြန်ကိုယ်တစ်ပြန် အကြိတ်
အနယ် တိုက်ခိုက်ကြပြီးနောက် တစ်ဘက်သတ် အထင်
သေးခဲ့သူ နပန်းကျော်ကြီးအား ကားခနဲကျ၊ ပြန်မထနိုင်
အောင် အမှောက်အလဲ ထိုးနှက်ပစ်လိုက်နိုင်ပါလေတော့
သည်။

အဓမ္မမြို့စားကြီးလည်း လုလင်ပျို၏ အစွမ်းသတ္တိကို
နှစ်ထောင်းအားရ သဘောကျကာ ဆုတော်လာဘ်တော်များ
ချီးမြှင့်ပေးအပ်ရင်း အမျိုးအမည်ကို မေးမြန်းမိလေ၏။

“ကျွန်တော်မျိုးအမည်မှာ အော်လန်ဒို ဖြစ်ပါသည်။
ဆာရိုစ်လန်ဒိုဒီဗွိုင်း၏ အထွေးဆုံးသားပါ။”

လုလင်ပျိုက ပြန်ဖြေလိုက်သည်ဆိုလျှင်ပင် မြို့စား
ကြီး ကွက်ခနဲ မျက်နှာပျက်သွားလေ၏။

မကြာမီက ကွယ်လွန်ခဲ့သော ဆာရိုစ်လန်ဒိုမှာ သူ
အစ်ကို နယ်နှင်ခံစော်ဘွားကြီး၏ သစ္စာတော်ခံ မိတ်ဆွေ
ရင်းချာဖြစ်နေသောကြောင့်ပင်တည်း။

အစ်ကိုမိတ်ဆွေဆိုရင် ငါ့ရန်သူပဲဟု သတ်မှတ်ထား
သော အဓမ္မမြို့စားလည်း မျက်နှာတော်မကြည်မလင်ဖြင့်
ထဲသွားလေတော့၏။

ရိုဆလင်းအဖို့တော့ လုလင်ပျိုမှာ သူ့ဖခင်ဘက်
ဆော်သား၏ သားလှရတနာဖြစ်ကြောင်း သိသွားခါမှ ပို၍
ခမ်းသာအားရ ဖြစ်သွားမိသည်။

“အဖေနှင့် ဆာရိုစလန်ဒိုဒီဗွိုင်းဟာ အရမ်းခင်ကြ
ဘာ။ သူ့သားမှန်းသာသိရင် နပမ်းမသတ်ဖို့ ငိုပြီးတောင်
တောင်းပန်မိဦးမယ်”

ဟု ရင်ဖြင့်လိုက်မိသည်။
ထို့နောက် ရိုဆလင်းနှင့် ဝီလီယာတို့သည် အော်
လန်ဒိုထံသွား၍ နှုတ်ဆက်ချီးကျူးစကား ပြောကြားကြ၏။

ရိုဆလင်းက သူ၏လည်တိုင်က လည်ဆွဲရတနာ
ကို ဖြုတ်၍ အော်လန်ဒိုအား အမှတ်တရ လက်ဆောင်ပေး
ခဲ့သေးသည်။

“အမောင့်ကို ခင်မင်စွာနှင့် ဆုချတာပါ။ ဒီက
နဲ့မကို ခင်မင်တယ်ဆိုရင်ဖြင့် ရာသက်ပန် ဝတ်ဆင်ထားပါ။
ဘကယ်တော့ ဒီထက်မက အဖိုးတန်တာတွေ ပေးချင်ပါ
သေးရဲ့”

ဟုလည်း ပြောခဲ့မိသည်။

• • •

။ ၃ ။ ရိုဆလင်း ဒဏ်ခတ်ခံရခြင်း

ရိုဆလင်းကား နန်းဆောင်သို့ ပြန်ရောက်သည်အထိ အော်လန်ဒိုမှ အော်လန်ဒိုလို တသသဖြစ်လာခဲ့ရ၏။

စိလီယာက -

“ဧကန္တတော့ ငါ့ညီမ နန်းသမားလေးကို ချစ်နေထင်တယ်”

“ချစ်တာ မချစ်တာကတော့ ညီမ မသိဘူး။ သူ မျက်နှာလေး မျက်လုံးအိမ်ထဲက ဘယ်လိုမှ ပျောက်မရတော့ အမှန်ပဲ။ ဒါပေမယ့် အစ်မတော်ရယ်”

“ဘာဖြစ်သလဲ ပြောစမ်းပါဦး”

“အစ်မတော်ရဲ့ဖခင် ဦးရီးတော်က အော်လန်ဒိုကို ရန်သူသားဆိုပြီး မုန်းခဲ့လေတာဆိုတော့”

“သူတို့ချင်းမုန်းတာ တို့နှင့် ဘာဆိုင်လို့လဲကွယ်မဲ့ သူတို့မုန်းတာနှင့် တို့လူငယ်တွေက မုန်းရတော့မှာလား”

စိလီယာ ရိုဆလင်းအား တရားသဖြင့် အားပေးနှစ်သိမ့် နေခဲ့ပါသည်။

သို့သော်ငြားလည်း ...

အဓမ္မမြို့စားကြီးကမူ ရန်သူသားကို တူမချောက်ဆုပေးချီးမြှောက်နေသည်ကို သိသွား၍ ရိုဆလင်းအား သူ

ဖခင်နောက်သို့ ဆယ်ရက်အတွင်း လိုက်စေဟု နှင်ထုတ်ခဲ့တော့သည်။

ဤတွင် စိလီယာက ရိုဆလင်းမရှိလျှင် သူ နေလိုခြင်းမည် မဟုတ်ကြောင်းဖြင့် ဖခင်ကြီးကို ဝင်တောင်းပန်၏။

အဓမ္မမြို့စားကြီးက ‘ရိုဆလင်းမရှိမှ သမီးအလှူကုန်ပေါ်တော့မှာပေါ့။ သူ မရှိမှ လူတွေက သမီးကို ပိုချစ်ခင်လာကြမယ်’ဟု တုန့်ပြန်၍ အယူခံကို ဖယ်ချခဲ့သည်။

ထို့ကြောင့် ရိုဆလင်း သွားရာနောက်ကို စိလီယာက ဘိတ်တဆိုတ် လိုက်ပါခဲ့လေတော့၏။

သူတို့ကား ခရီးမသွားခင် အန္တရာယ်ကင်းအောင် ဆိုပြီး နန်းတွင်းသူ အဆင်တန်ခဏများကို ထုပ်ပိုးသိုဝှက်ကာ အရပ်အမောင်းထွားကျင်းသော ရိုဆလင်းက ဂန်နီမိဒီ အမည်ဖြင့် ယောက်ျားလေးယောင်ဆောင်၍၊ စိလီယာက အယ်လီယန်နာဟု အသွင်ပြောင်း ရုပ်ဖျက်ထားခဲ့ကြသည်။

နောက်ဆုံး အာဒင်တောစပ်သို့ ရောက်ခဲ့ကြရာမှ ယာသမားအိမ်တစ်လုံးကိုဝယ်ကာ သိုးများမွေးမြူ၍ တောခလေ ပျော်မွေ့ကြရင်း နယ်နှင်ခံ ဖခင်မြို့စားကြီးသတင်းကို စုံစမ်းနေမိခဲ့လေ၏။

တစ်ဘက်ကလည်း ရိုဆလင်းခမျာ တဒင်တွေ့ခဲ့ရပြီး မမျှော်လင့်ဘဲ ဝေးကွာခဲ့ရသော အော်လန်ဒိုကို လွမ်းဆွတ်တမ်းတလို့ မဆုံးအောင် ဖြစ်နေရပါတော့သည်။

• • •

။ ၄ ။ ကံတူအကျိုးပေး အော်လန်ဒို

အော်လန်ဒိုသည် ရိုဆလင်းကို တွေ့ပြီးကတည်းက မျက်စိထဲက မထွက်တမ်း စွဲလန်းခဲ့ရသည်။

နပန်းပွဲပြီး၍ ရိုဆလင်း လက်ဆောင်ချီးမြှင့်လိုက်သော လည်ဆွဲလေးကို တသသလုပ်ပြီး အိမ်ပြန်လေ၏။

အိမ်အရောက်တွင် အာဒမ်ဆိုသော အစေခံအဖိုးကြီးက အော်လန်ဒိုအား သူ့အစ်ကိုကြီးက သတ်ဖြတ်ရန် ကြံစည်နေကြောင်း တိုးတိုးတိတ်တိတ်အသိပေးသည်။

အစ်ကိုကြီးလုပ်သူကား အော်လန်ဒိုအပေါ်တွင် ဝန်တို မနာလိုစိတ်ပွားနေသူ ဖြစ်၏။

ဖခင်ကြီးမသေခင်က ညီထွေးလေးအား ဂရုစိုက်စောင့်ရှောက်ရန် မှာခဲ့သည့်ကြားမှ သူ့ထက် ရုပ်ရည်အပြတ်အသတ်သာ၍ ယဉ်ကျေးလိမ္မာသဖြင့် လူချစ်လူခင်သော အော်လန်ဒိုအား စိတ်ညစ်အောင် အမျိုးမျိုးဖန်တီး၍ ပညာရှိနှိပ်စက်နည်းဖြင့် နှိပ်စက်ခဲ့သည်။

နပန်းပွဲသို့ သွားသတ်ရန်လည်း သူပင် တစ်ဘက်လှည့်နှင့် သွေးဆောင်ဖြားယောင်းခဲ့သည်။

အော်လန်ဒိုမှာ အားကိုးရာမဲ့နေသည့်ကြားထဲ အစ်ကိုကြီးက မကြည်ဖြူသဖြင့် သေလည်းသေပါစေဆိုကာ လူသတ်နပန်းသမားကြီးကို ထိပ်တိုက်တွေ့ခွဲခြင်း ဖြစ်၏။

ခုတော့ မသေဘဲ အောင်ပွဲခံအနိုင်ရလိုက်ပြီ သတင်းကြားရာမှ အစ်ကိုလုပ်သူက ဆွေဆွေခွန်သွားပြီး ညီဖြစ်သူ ညီအိပ်ပျော်နေစဉ် အိပ်ဆောင်ကို မီးရှို့သတ်ရန် ကြံစည်ခဲ့သည်အထိပင်။ သို့ဖြင့် အော်လန်ဒိုလည်း အစေခံအဖိုးကြီးအာဒမ်အား သူ့အဖို့ ပြေးစရာမြေ ရှိသည်ပဲထား၌ သုံးစရာငွေမရှိကြောင်း ညည်းတွား၏။

အဖိုးအိုကြီးက သူ မစားရက်မသောက်ရက် စုဆောင်းထားသော အသပြာငါးရာကို ထုတ်ပေးပြီး နောက်ရန် ကင်းအောင် သူပါလိုက်မည်ဟု စီစဉ်ခဲ့တော့သည်။

အော်လန်ဒိုနှင့် အထိန်းတော်အဖိုးကြီးသည် ညတွင်းချင်း အိမ်မှထွက်ပြေးခဲ့ရာမှ မိုးလင်းချိန်၌ အာဒမ်တောအုပ် အစပ်တစ်နေရာသို့ ရောက်သွားကြသည်။

တစ်ညလုံး ခြေကုန်သုတ်ပြေးလာကြသဖြင့် အစာငတ် ရေငတ်ဖြစ်ခဲ့ကြရသလို အားပြတ်လဲကျသွားသော အဖိုးအိုကိုတမ်း၍ အစာရှာထွက်ခဲ့ရာမှ ရိုဆလင်း ဖခင်ကြီး စခန်းချရာအရပ်သို့ ရောက်ခဲ့ကြလေ၏။

သူတို့ရောက်သွားချိန်၌ တိုက်ဆိုင်စွာပင် မြို့စားကြီးနှင့် တပည့်လက်သားများက မနက်စာ စားနေကြသည်။

အော်လန်ဒိုလည်း ငတ်မွတ်ဆာလောင်ခြင်းကြောင့် စိတ်မထိန်းနိုင်တော့ချေ။ ခါးက ဓားကိုဆွဲထုတ်၍ ဝင်လှရန် ကြိုးစားမိတော့၏။

ထိုအခါ မြို့စားကြီးက-

“အမောင်လုလင် ရုပ်ရည်သနားကမားနှင့် မျိုးကြီး
ဆွေကြီးထဲက ဖြစ်ပုံရပါလျက် ဘာကြောင့် ခုလို မဖွယ်မရာ
ရိုင်းပျဉ္စာ လုပ်ချင်ရပါသလဲ။ မစားရမနေနိုင်အောင် မွတ်
သိပ်ဆာလောင်နေပြီဆိုလည်း ကြည်ကြည်သာသာ ခွင့်
တောင်းလျှင် ကျွန်ုပ်တို့က မကျွေးဘဲ နေမည်မဟုတ်”

ဟု ချိုချိုသာသာ အေးအေးဆေးဆေးပင် ဖြော
လို့က်ကာ ဝင်စားဖို့ ဖိတ်ကြားလိုက်၏။

ထိုအခါမှ အော်လန်ဒိုက သူ မှားသွားကြောင်း ဆင်
ခြင်လိုက်မိရင်းက-

“တောအုပ်ကြီးထဲမှာဆိုတော့ လူဆိုးစားပြုတွေပဲ
ရှိနေမယ်ထင်လို့ ခုလို ပြစ်မှားမိတာပါ။ ဦးခင်းတို့ ကြည့်ရ
တာ မင်းစိုးရာဇာတွေနှင့် တူပါတယ်” ဟု တောင်းပန်
စကား ဆိုမိ၏။

“ငါကား အမေ့မြို့စားကြီး၏အစ်ကိုတော် နယ်နှင်ခံ
မြို့စားကြီးပင် ဖြစ်ပေသည်။ အသင်လုလင်ပျိုကကော
ဘယ်သူများပေးနည်း။ ရုပ်လက္ခဏာကြန်အင်ကိုထောက်၍
သာမန် အညတရတော့ မဖြစ်တန်ရာ”

“ကျွန်တော်သည် မြို့စားကြီး၏ သစ္စာရှိမိတ်ဆွေ
ဆာရီလန်းဒီဗိုင်း၏ သားအထွေး ဖြစ်ကြောင်းပါ အရှင်
မြို့စား”

အကြောင်းစုံသိသွားပြီဆိုလျှင် မြို့စားကြီးနှင့် အဖွဲ့
လည်း ဝမ်းပန်းတသာဖြင့် လက်ခံကျွေးမွေးကာ သူတို့နှင့်
အတူနေဖို့ ဖိတ်ခေါ်ပြီး ကောင်းမွန်စွာ စောင့်ရှောက်ထား
လိုက်တော့၏။

။ ၅ ။ ဖူးစာကံကြောင့် ပြန်ဆုံပြီ

ဖူးစာကံ ဖန်လာပုံကား ဆန်းကြယ်လှပါဘိ။
အော်လန်ဒိုသည် တောအုပ်အခြားတစ်နေရာမှ ဝင်
ခဲ့၍ ရိုဆလင်းတို့ ညီအစ်မနှင့် သွဲခဲ့ရလင့်ကစား ပြန်လည်
ဆုံတွေ့ဖို့ အကြောင်းဆိုက်လာသည်။

ဤသည်မှာ ရိုဆလင်းတို့ ညီအစ်မက ခြေခင်းလက်
ခင်းသာသော တစ်ညနေတွင် ဖခင်မြို့စားကြီးကို လိုက်ရှာ
ရန် တောနင်းခဲ့ကြသောကြောင့် ဖြစ်၏။

သူတို့ ရောက်ရာလမ်းတစ်လျှောက်ရှိ သစ်ပင်များမှာ
'အချစ်ကလေး ရိုဆလင်း' 'ရိုဆလင်းကိုမှ ခွဲမိပြီ'၊ 'ဗူးရ
တော့မယ် ရိုဆလင်းအလှရယ်'၊ 'ရိုဆလင်းမှ မရရင် သေရ
မတတ် အလွမ်းဇာတ်' စသဖြင့် ရေးထွင်းထားသော ကဗျာ
လင်္ကာများကို တွေ့ရ၏။ တချို့ကျတော့လည်း ပေလွှာ
ပေါ်တွင် မင်နှင့်ရေးထိုးပြီး ချိတ်ဆွဲထားသည်။

“ဘယ်သူလက်ရာတွေပါလိမ့်”
ရိုဆလင်းခမျာ အံ့ဩတွေဝေသွားရ၏။

“နာမည်တူများ ဖြစ်နေမလားပဲ။ ဘာပဲဖြစ်ဖြစ်
ဗူးနေတာတော့ သေချာတယ်”

စီလီယာက မှတ်ချက်ချလိုက်၏။

သူတို့ ရှေ့ဆက်လျှောက်လာရာမှ အော်လန်ဒိုနှင့် ပက်ပင်းဆုံလေ၏။

ရိုဆလင်းသည် သူပေးထားသောလည်ဆွဲကို အမြတ် တနီးဆွဲထားသူ အော်လန်ဒိုအား မြင်မြင်ချင်း မှတ်မိလိုက် သော်လည်း နှုတ်ခမ်းမွေးရေးတေးတေးနှင့် ယောက်ျားလေး ယောင်ဆောင်ထားသော ရိုဆလင်းကိုမူ အော်လန်ဒိုက ရုတ်တရက် မမှတ်မိခဲ့ချေ။

သို့ဖြင့် ဂန်နီမီ(ရိုဆလင်း)ကား မသိချင်ယောင် ဆောင်ပြီး ရယ်သွမ်းသွေးလျက်-

“ဒီအချစ်ရူးက သူ့ဘာသာ ရူးရုံမကဘူး။ သစ်ပင် တွေကိုပါ လိုက်ဖျက်ဆီးထားသေးတယ်။ လူချင်းတွေ့လိုက် ရင်တော့ ကောင်းကောင်းတရားချပြီး သူ့ရောဂါကို ကုပေး ရမယ် ထင်တယ်”

ဤတွင် အော်လန်ဒိုကလည်း

“အဲဒီအချစ်ရူးဟာ ကျွန်တော် အော်လန်ဒိုပါပဲဗျာ။ ကုနိုင်ရင် ကုပေးစမ်းပါ နောင်ကြီးရယ်”

“ကောင်းပြီလေ၊ ကျုပ်ကတော့ ဂန်နီမီလို့ ခေါ် တယ်။ ဒါက ကျုပ်ညီမ အယ်လီယန်နာပဲ။ တောအပြင် စပ်မှာ နေကြတယ်။ အဲ ဆေးကုမယ်ဆိုရင်တော့ နေ့တိုင်း လာဖို့ လိုအပ်တယ်”

ဂန်နီမီ (ရိုဆလင်း)က ယောက်ျားအသံတုကား တကယ့် ယောက်ျားဟန်ပန် အမူအရာ မင်နှင့်မောင်နှင့် ပြောဆိုခဲ့သည့်အတွက် အော်လန်ဒို မရိပ်မိခဲ့ပေ။

သူစိတ်ထဲကတော့ ဒီမျက်နှာမျိုး မြင်ဖူးသလိုလိုပဲဟု တွေးမိခဲ့၏။

ဤသို့ဖြင့် ဖူးစာဆန်း အတွေ့ဆန်း၍ အော်လန်ဒို နှင့် ရိုဆလင်း ပြန်ဆုံခဲ့ရသည်။

ကုသနည်းအနေဖြင့် ရိုဆလင်းက မိန်းမယောင် ပြန်ဆောင်သည်။ အော်လန်ဒိုက သူချစ်သူအမှတ်ဖြင့် ရင် ဖွင့်ချစ်စကားများ ပြောရသည်။ ကြာလျှင် မိန်းမများ မာယာများပုံ သဘောပေါက်တွေ့ရှိကာ စိတ်ပျက်၍ အချစ်ရောဂါပျောက်မည်ဟု အချစ်ပါရဂူကြီးက မိန့်ကြား ခဲ့သည်။

အော်လန်ဒိုအဖို့ ရိုဆလင်းနှင့် ရပ်ချင်းတူသူ တစ်ဦး အား သူ ပြောချင်သမျှစကားများကို လှိုက်လှိုက်လှဲလှဲ ပြောနေရသဖြင့် နေ့စဉ် စိတ်ပါလက်ပါ သွားပြော၏။

ရိုဆလင်းအဖို့မှာလည်း သူချစ်သူထံမှ သူ့မျှော်လင့် သော ချစ်စကားများကို ကြားနေရသဖြင့် နားထောင်၍ မဝနိုင်အောင် ပီတိဖြစ်နေခဲ့ရသည်။

တစ်ဘက်ကလည်း အော်လန်ဒိုတစ်ယောက် ဘုမသိ ဘမသိ အလှည့်စားခံနေရသည့်အဖြစ်ကို ကြိုတ်ရယ်နေ မိ၏။

သို့ဖြင့် ရက်ပေါင်းကြာမြင့်လာသော်လည်း အော် လန်ဒို၏ အချစ်ဝေဒနာမှာ ဆရာက အာမခံထားသလို သက်သာသွားရမည့်အစား ပို၍ပို၍သာ သည်းလာရလေ တော့သတည်း။

အယ်လီယန်နာ(စီလီယာ)မှာမူ ညီမငယ် ပျော်နေ သည်ကို မြင်၍ စိတ်ရင်းကောင်းသူ ပီပီ သဘောကျနေ မိခဲ့၏။

• • •

။ ၆ ။ အစ်ကိုဟာ အစ်ကိုပါပဲ

တစ်နေ့သ၌ အော်လန်ဒ်တစ်ယောက် ဂါနိမိ (ရိုဆလင်း) ထံသို့အလာတွင် အိပ်မောကျနေသူ လူတစ်ယောက်အား မြွေဆိုးကြီးတစ်ကောင်က ရစ်ပတ်နေသည်ကို တွေ့လိုက်ရ၏။

မြွေက ထိုလူ လှုပ်လိုက်သည်နှင့် အသေပေါက်သတ်ရန် ပြင်ထားသည်။

သို့ရာတွင် အော်လန်ဒ်အပြေးရောက်သွား၍ ခြောက်လှန့်လိုက်သဖြင့် မြွေကြီး ထွက်ပြေးလေ၏။ မြွေကြီး ပြေးသွားသည်တိုင် အအိပ်ကြီးသောခရီးသည်က မနိုးခဲ့ချေ။

တစ်ချိန်တည်းမှာ ထိုလူအား အလစ်ဝင်အုပ်ရန် ချောင်းနေသော ခြင်္သေ့တစ်ကောင်အားလည်း မြင်ခဲ့ရပြန်သည်။

သေသေချာချာကြည့်မှ အိပ်သူကား အခြားမဟုတ်။ သူအပေါ် မတော့မတရား ပြုကျင့်ခဲ့သော သူ့ အစ်ကိုကြီး ဩလစ်ဗာ ဖြစ်နေပါပေါ့ကလား။

ငါ့ကို အသေသတ်ဖို့ ကြံခဲ့တဲ့လူ သူထိုက်နှင့်သူ ခြင်္သေ့စာ ဖြစ်ပစေတော့ဆိုပြီး ပစ်ထားခဲ့ဖို့ စဉ်းစားသေးသည်။

သို့ပေမယ့် ညီအစ်ကိုရင်းချင်းဖြစ်၍ လည်းကောင်း၊ ပင်ကို စိတ်ရင်းကောင်းရှိသောကြောင့် လည်းကောင်း အော်လန်ဒ်သည် သူ့အစ်ကိုကဲ့သို့ မျက်နှာသွဲ့ခဲပစ် မရက်စက်နိုင်ခဲ့ချေ။

သူ့မှာ ပါလာသောစားဖြင့် ခြင်္သေ့ကြီးကို ဝင်ရောက်တိုက်ခိုက်၏။ ခြင်္သေ့ကြီးကလည်း တုံ့ပြန်ရန်မူရာမှ သူ့သေကိုယ်သေ လုံးထွေးသတ်ပုတ်ရ၏။ နောက်ဆုံးတွင် ခြင်္သေ့ကြီးကို အသေထိုးသတ်လိုက်နိုင်၏။ သူ့ကိုယ်တိုင်မှာမူ လက်မောင်း၌ ခြင်္သေ့ကုပ်သောဒဏ်ရာများ ရခဲ့တော့သည်။

ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် သူ့အစ်ကို အသက်ချမ်းသာရာ ရအောင် သူ ကယ်လိုက်ပါပြီ။

ဩလစ်ဗာလည်း သည်ကြားထဲတွင် လန်နိုးလာရာမှ သူ့အပေါ်တွင် အငြိုးမထားဘဲ သက်စွန့်ဆံဖျားကယ်တင်ခဲ့သော ညီငယ်၏စေတနာမေတ္တာကို နားလည်သွားတော့၏။

သို့ဖြင့် သူ မကောင်းခဲ့သမျှ နောင်တကြီးစွာ ရပြီ။ သူ့ကိုခွင့်လွှတ်ဖို့ မျက်ရည်စက်သက်ဖြင့် ဒူးထောက် တောင်းပန်ခဲ့မိသည်။

“တကယ်စင်စင်တော့ ခုလို ငါ တောထဲကို လိုက်လာတာ မင်းကိုရှာပြီး သတ်ဖို့ပဲ အော်လန်ဒ်နဲ့။ ဒါပေမယ့် မင်းကတော့ အသေခံပြီး ငါ့အသက်ကို ကယ်ခဲ့တာပဲ။ မင်းအစ်ကို လူဆိုးလူယုတ်မာကြီးကို ဒီလောကမှာ ဘာလို့ ဆက်ထားခဲ့ရသေးတာလဲ”

“ကျွန်တော့်အဖို့တော့ ဘယ်လောက်ပဲ မိုက်မိုက် ဆိုးဆိုး အစ်ကိုဟာ အစ်ကိုပါပဲ။ အဖေမှမရှိတော့တဲ့နောက် ဒီညီအစ်ကိုနှစ်ယောက်ပဲ ကျန်တော့တာ မဟုတ်လား။”

ထို့နောက် ညီအစ်ကိုနှစ်ယောက်သား ပွေ့ဖက်ထား လိုက်ကြသည်မှာ အကြာကြီး။ တစ်သက်လုံး မလွတ်တမ်း ဖက်ထားကြတော့မည့် အလားပင် ဖြစ်ပါတော့၏။

• • •

။ ၇ ။ **ဩလစ်ဗာနှင့် စီလီယာတို့ရဲ့အချစ်**

အော်လန်ဒီမှာ ဒဏ်ရာက သွေးထွက်လွန်နေ၍ အား နည်းပြီး ဂန်နီမိထံ ခါတိုင်းလို မသွားနိုင်တော့။

အစ်ကို ဩလစ်ဗာအား ထိုအကြောင်း သွားပြော ပေးဖို့ လွတ်လိုက်၏။

ဩလစ်ဗာလည်း ဂန်နီမိတို့အိမ်သို့ ရောက်သွား ပြီး သူညီလေးက သူ့အသက်ကို ကယ်ခဲ့ပုံ၊ ရဲရင့်သတ္တိ ရှိပုံ၊ သဘောထားပြည့်ဝပုံ၊ ယခုအခါ မိမိတို့ညီအစ်ကို ချင်း ချစ်ခင်ပေါင်းစည်းမိကြပုံများကို စုံလင်စွာ အသိပေး၏။

ဩလစ်ဗာ စိတ်ညစ်စိတ်ဆိုးများ ကင်းစင်သွား၍ လူကောင်းတစ်ယောက် ဖြစ်လာခြင်းနှင့် အော်လန်ဒီနီးပါး ပင် ရှင်ရည်ချောမာလှပခြင်းတို့ကြောင့် အယ်လီယန်နာ အမည်ခံ စီလီယာလည်း သူ့အပေါ် တိမ်းမှူးစိတ်ညွတ်မိ လေပါပြီ။

ဩလစ်ဗာကလည်း စီလီယာ၏ အလှအပနှင့် စိတ် သဘောထားဖြူစင်ပုံ၊ သူ့ကို စိတ်ဝင်စားနေပုံတို့ကို တွေ့ ရိပြီး တစ်မဟုတ်ချင်းပင် ချစ်ကြိုက်သွားမိသည်။

ကြိုက်သည်ဆိုလျှင်ပင် ချစ်စကားကို ဆိုလိုက်မိ၍ တစ်ဘက်ကလည်း လက်ခံလိုက်လေ၏။

ထိုစဉ် အော်လန်ဒို ဒဏ်ရာပြီး လဲကျန်ခဲ့ကြောင်း ကြားလိုက်ရသော ဂန်နီမိ(ရိုဆလင်း)မှာ သောကအပူလုံးဆို၍ မူးမေ့သတိလစ်သွားရဘာသည်။

ဝိလိယာနှင့် သြလစ်ဇာတို့က ဝိုင်းဝန်းပြုစု၍ သတိပြန်လည်လာသောအခါ ယောက်ျားလေးယောင်ဆောင်ထားသော ရိုဆလင်းက-

“ကျွန်တော်ဟာ ရိုဆလင်းအသွင်နှင့် ရိုဆလင်းစိတ်သွင်းထားရတာဖြစ်လေတော့ ရိုဆလင်းနေရာက မေ့ပြုရတာပါပဲ”

ဟု အဖြစ်မှန်ကို ဖုံးကွယ်ရအောင် ဆင်ခြေပေးမိ၏။

သြလစ်ဇာကတော့

“မင်း သရုပ်ဆောင်တာကလည်း တကယ်ဖြစ်လို့ တကယ်မေ့သွားတဲ့ အတိုင်းပါပဲလား။ ယောက်ျားလေးဆိုပြီး ပျော့ညံ့ရတယ်လို့။ ယောက်ျားဆိုတာ ယောက်ျားနှင့်တူအောင် အသည်းမာရတယ်ကွ”

ဟု အားပေးရင်းမှ ဝေဖန်မိလေသည်။

“ယောက်ျားလေးနှင့်တူအောင်တော့ နေတာပဲဗျ။ ဒါပေမယ့် အော်လန်ဒိုအတွက် စိုးရိမ်လွန်ဘူးရာက မိန်းမဆန်သွားတာ ဖြစ်မှာပါ”

ဟု ဖာဖာထေးထေးဖြင့် အဓိပ္ပာယ်နှစ်မျိုး ထွက်သော စကားကို ပြောမိရှာ၏။

သြလစ်ဇာသည် ဝိလိယာနှင့် ချစ်ခင်ကြင်နာစေကားလက်ဆုံကျနေသဖြင့် နေစောင်းမှ အော်လန်ဒိုထံ ပြန်လာနိုင်ခဲ့သည်။

ပြီးတော့ ဂန်နီမိ (ရိုဆလင်း) မေ့လဲသွားပုံ၊ သူနှင့် အယ်လီယန်နာတို့ ချစ်သူတွေဘဝ ရောက်ခဲ့ရပုံများကို အသိပေးပြောကြားလိုက်၏။

ထို့အပြင် -

“အစ်ကိုတော့ အယ်လီယန်နာနှင့် ဖူးစာဆုံရတဲ့ နောက် ဘာကိုမှ တန်ဖိုးထားမမက်မောချင်တော့ဘူး ငါ့ညီရေ။ တောသူလေးနှင့်အတူ တောသားဘဝမှာပဲ နေချင်တော့တယ်။ ဒါနှင့်အမျှ ညီငယ်အပေါ် မကောင်းကြံ ပြစ်မှားမိခဲ့သမျှ ဝန်ချတဲ့အနေနှင့် အစ်ကိုချမ်းသာသမျှကို မင်းကိုပဲ ပေးပစ်လိုက်တော့မယ်”

ဟု ဆိုခဲ့လေ၏။

အော်လန်ဒိုကလည်း-

“ဒါဆိုရင် နေ့ကောင်းရက်မြတ် အခါကျတာတော့ မနက်ဖြန်ပဲ အစ်ကိုရေ။ မနက်ဖြန်ခါ မင်္ဂလာပွဲကျင်းပလို့ အကောင်းဆုံးပေါ့။ မြို့စားကြီးတို့ကို ကျွန်တော် သွားဖိတ်လိုက်ရင် အတော်လေး စည်စည်ကားကားဖြစ်သွားပါလိမ့်မယ်။ အစ်ကိုသာ ကောင်မလေးနှင့်သွားညှိပါတော့။ ပြောရင်းဆိုရင်း ဟိုကလာနေတာ သူညီမ ဂန်နီမိ မဟုတ်လား”

“သေချာတာပေါ့ကွာ။ မင်း နေမကောင်းဘူးဆိုလို့ လာကြည့်တာ ထင်ပါရဲ့။ ကဲ-အချိန်ရှိတုန်း အယ်လီယန်နာနှင့် သဘောတူ ဆွေးနွေးဖို့ အစ်ကို လစ်လိုက်ဦးမယ်”

ဩလစ်ဇာက အခွင့်ကောင်းယူပြီး ထွက်သွားသည့်
နောက် အော်လန်ဒိုနှင့် ဂန်နီမီ(ရိုဆလင်း)တို့ နှစ်ယောက်
တည်း ကျန်ရစ်ခဲ့တော့သည်။

“မင်း အစ်ကိုနှင့် ငါ့အစ်မတော့ နေ့တွင်းချင်း
ဖြန့်ခဲနဲ့ ကြိုက်သွားကြပြီကွ” အေးလေ၊ ဒါကြောင့် ညတွင်း
ချင်း ဒိုင်းခဲနဲ့ လက်ထပ်ယူဖို့ ငါ တိုက်တွန်းလိုက်ရ
တာပေါ့။” ဟင်း-သူများတွေ အဆင်ပြေတာတွေလေ
ရိုဆလင်းကို သတိရလေပဲ။ အစ်ကိုနှင့်တစ်ရက်တည်းမှူး
လက်ထပ်ပွဲခွဲလိုက်ရရင် ဘယ်လောက် ပျော်စရာကောင်း
မလဲ မသိဘူး။”

“အို၊ အချစ်ဆိုတာ ဘာမဆိုဖန်တီးပြီး လိုတရ
စေနိုင်ပါတယ်လေ။ မင်းသာ ရိုဆလင်းကို နှစ်နှစ်ကာတာ
ချစ်တယ်ဆိုရင် ငါ အကျိုးဆောင်ပေးပါ့မယ့်။ မနက်ဖြန်
မင်္ဂလာပွဲမှာ ရိုဆလင်းရောက်လာပြီး မင်းနှင့် လက်ထပ်ရ
စေမယ်”

ရိုဆလင်းကိုယ်တိုင်က သေချာပေါက်ပြောသော်
လည်း အော်လန်ဒိုမှာ မယုံနိုင်ခဲ့ပါ။

“ဟာ၊ မင်းဟာက ဖြစ်နိုင်ပါ့မလားကွာ။ ဒီကိစ္စ
ဒီလောက်လွယ်တာမှ မဟုတ်ဘဲ”

“အိုကွာ၊ လွယ်အောင်လုပ်ရင် လွယ်တယ်။ ဖြစ်
အောင်လုပ်ရင် ဖြစ်တယ်။ ဘာလဲ၊ မင်း မယုံဘူးလား။
မင်းယုံအောင်ပြောရရင် ငါ့မှာ ပစ္စလက်မှော်အတတ်ကျွမ်း
တဲ့ ဦးလေးတစ်ယောက်ရှိတယ်။ သူ့အစွမ်း သူ့တန်ခိုးနှင့်
မန်းမှုတ်လိုက်ရင် မင်းကောင်မလေး မနေနိုင်ဘူး။ မင်္ဂလာ
ပွဲကို အချိန်မီ ရောက်လာရမှာ အသေအချာပဲ။ စိတ်သာချ”

“မင်း တကယ်ပြောတာနော်”

“မယုံရင် စောင့်ကြည့်၊ ယုံတယ်ဆိုရင်တော့ မင်း
ကိုယ်တိုင် မင်္ဂလာဆောင် သတို့သားဝတ်စုံနှင့် ဧည့်ခံ
ပွဲကသာ စောင့်နေပေတော့”

ဂန်နီမီ(ရိုဆလင်း) ပြန်သွားသည့်တိုင်အောင် အော်
လန်ဒိုတစ်ယောက်မှာတော့ ပြောသွားသည့်အတိုင်း လုပ်ရ
ကောင်းနိုး မကောင်းနိုးဖြင့် အူလည်လည်ဖြစ်နေရပါတော့
သတည်း။

* * *

။ ၈ ။ နှစ်မင်္ဂလာဆောင်

နောက်တစ်နေ့ကား ချမ်းမြေ့သာယာ မင်္ဂလာ အပေါင်းနှင့် ပြည့်စုံလျက်။

ဩလစ်ဗာနှင့် အယ်လီယန်နာတို့၏ မင်္ဂလာပွဲ၌ မြို့စားကြီး ကြီးမှူးသော စည်ပင်ရှိသတ်တွေအစုံအညီ နေထိုင်နေမိကြပါပြီ။

“နှစ်မင်္ဂလာ ဆိုကွ။ သတို့သမီးတွေက ဘယ်မှာလဲ” ပရိုသတ်တစ်ယောက်က မအောင်နိုင်ဘဲ ပွင့်လှိုက်ရာ အလိုက်ကန်းဆိုးမသိသော တခြားတစ်ယောက်က -

“မဟုတ်မှလွဲရော၊ တောသူတောသားတွေက သားတွေကို တစ်ပတ်ရိုက်ပြီး အရူးလုပ်သွားပြီထင်တယ်”

“စင်စစ်အားဖြင့် အော်လန်ဒိုတစ်ယောက်ကား လူတစ်ဆယ့်ဆယ့် ခေါင်းတမျှော်မျှော်ဖြင့် ဂနာမငြိမ်နိုင်အောင် အချစ်ပိုးထ၍ ရိုးတိုးရွတ် ဖြစ်နေရပါ၏။

လူပုံအလယ်ကျမှ အရှက်ကွဲရရင်တော့ သေဖို့အကောင်းလှချည်ရဲ့ ဟုလည်း စိုးရိမ်ဗျာပါ ပွားနေရတယ်။

မြို့စားကြီးကလည်း

“ငါသမီးလေးနှင့် ထူးဆန်းစွာ ပြန်တွေ့ရမယ်ဆိုတာ အံ့ဩဝမ်းသာစရာပဲကွယ်။ သို့ပေမယ့် မင်းပြောတဲ့ တောသားလေးဟာ သူ့စကားအတိုင်း တကယ်ပဲ စွမ်းဆောင်နိုင်ပါ့မလား အော်လန်ဒိုရဲ့”

“ကျွန်တော်လည်း သူပြောသွားတဲ့အတိုင်းသာ စီစဉ်ရတာပါ။ ဟုတ် မဟုတ်တော့ လက်တွေ့ကျမှ သိရတော့မှာပါပဲ။ မြို့စားကြီးခင်ဗျာ”

ထိုအခိုက်မှာပင် တောသားလေး ဂန်နိုမိ (ရိုဆလင်း) နှင့် အယ်လီယန် (စီလီယာ)တို့ လာပါတော့သည်။

“မြို့စားမင်းခင်ဗျာ။ မကြာမီ သမီးတော်လေး ရိုဆလင်း ရောက်လာပါတော့မယ်။ အရေးကြီးတဲ့ မေးခွန်းတစ်ခု မေးပါရစေ။ သမီးတော်နှင့် ဒီက လုလင်ပျို အော်လန်ဒိုကို တကယ်ပဲ သဘောတူပါရဲ့လား”

“အိုကွယ်၊ ဘာမတူစရာ ရှိတာမှတ်လဲ့။ ဒီသူငယ်က ငါ့သူငယ်ချင်းရဲ့သားပဲဟာ။ ငါသာ မြို့စားရာထူးမကဘဲ ဘုရင်ဖြစ်ခဲ့ရင် နန်းစည်းစိမ်ကိုတောင် လက်ဖွဲ့လိုက်ချင်သေးရဲ့”

မြို့စားကြီးက အားတက်သရော ဖြေကြားခဲ့သည့် နောက် အော်လန်ဒိုဘက်သို့ လှည့်လိုက်ပြီး ဂန်နိုမိက မေးလိုက်ပြန်၏။

“ကဲ-ဒီက ညီငယ်ကကော ရိုဆလင်းကို တကယ် မေတ္တာရှိတယ်နော်။ သားမှတ်မှတ် မယားမှတ်မှတ် ပေါင်းဖို့ လက်ထပ်ယူမှာ သေချာရဲ့နော်”

“ဟာဗျာ ကျွန်တော်ဟာ စကြာမင်းကြီးဖြစ်တောင် ရှိဆလင်းမှ ရှိဆလင်းပဲ။ ရှိဆလင်းကို ယူမလား စကြာမင်း ဖြစ်မလားမေးရင်တောင် ရှိဆလင်းပဲ ယူမှာ”

“ကောင်းပြီ။ ဒါဆို အေးအေးဆေးဆေး စောင့်နေ၊ ကျွန်တော်တို့ မောင်နှမ ခုပဲ သွားခေါ်လိုက်မယ်။ မကြာစေ ရပါဘူး”

ဂန်နိုမိနှင့် အယ်လီယန်နာတို့ သုတ်ခြေတင် ပြန် ထွက်ခဲ့ပါလေတော့၏။

• • •

။ ၉ ။ ပျော်ရွှင်ခြင်း သီချင်းများ

အမှန်တော့ အကြံသမားနှစ်ယောက်က ဝေးဝေး လံလံ သွားခဲ့ကြသည်တော့ မဟုတ်ပါ။

စပ်လှမ်းလှမ်း ချုံအကွယ် လူလစ်ရာရောက်ပြီဆို သည်နှင့် ဂန်နိုမိက ယောက်ျားအဝတ်အစားများကို ချွတ်၍ ရှိဆလင်းအစစ်အသွင် ခြယ်မှုန်းပြီး သတိသမီးအဝတ် အစားများ လဲပစ်လိုက်၏။

အယ်လီယန်နာ (စိလီယာ)ကလည်း တောသူ အဝတ်ကို ချွတ်ကာ နန်းတွင်းသူ စိလီယာအဖြစ် အကြော သား ဆင်ယင်လိုက်လေ၏။

သူတို့ မလာမီ မြို့စားကြီးက ‘ခုန တောသားလေး ကာ ငါ့သမီးမျက်နှာပေါက်နှင့် ခပ်ဆင်ဆင်ပဲကွ’ ဟု ထင် ခွင့်ချက်ပေး၍၊ သူ့ဘေးမှ အော်လန်ဒိုကလည်း ‘ဟုတ်ပါ ။ ကျွန်တော်လည်း သတိထားမိတယ်’ဟု ပြောခဲ့သည်။

ထိုအချိန်မှာပင် ရှိဆလင်းနှင့် စိလီယာတို့ သွား နဲ့ ပေါ်လာကြတော့သည်။

မြို့စားကြီးက -

“ဘယ်နှယ်၊ ငါ့သမီးတို့က ပြဇာတ်ကသလို တို့များကို မျက်လှည့်ပြသလားတောင် ထင်ရတယ်။ ဧကန္တအကြောင်းတော့ ရှိမယ်ထင်ပါရဲ့”

ဟု စကားလမ်းကြောင်းပေးလိုက်သည်တွင် ရှိဆလင်က ဦးလေးဖြစ်သူ နှင့်ထုတ်လိုက်၍ စီလီယာနှင့်အတူ အန္တရာယ်ကင်းအောင် ရုပ်ပျက်ပြီး ပုန်းနေကြရသည့် ဖြစ်ကြောင်းစုံလင်ကို ဖွင့်ဟဝန်ခံခဲ့ပါလေတော့၏။

သည်သို့ဖြင့် ရှိဆလင်းနှင့် အော်လန်ဒို၊ ဩလစ်တနှင့် စီလီယာ ဆိုသလို သမီးနှင့်တူမအား သားမက်ညီအစ်ကိုနှစ်ယောက်လက်သို့ မြို့စားကြီးကိုယ်တိုင် ကြည့်ကြည့်ဖြူဖြူအပ်နှင်း၍ မင်္ဂလာဆောင် ဘိသိက်မြှောက်ပေးခဲ့လေသည်။

မြို့မင်္ဂလာဆောင်ကဲ့သို့ ထည်ဝါခမ်းနားခြင်းမရှိသော်လည်း ပကတိရိုးသားမှုများဖြင့် ခင်းကျင်းထားသော တောမင်္ဂလာပွဲမှာ နှစ်သက်ကြည်နူးဖွယ် ကောင်းလှပေတော့၏။

မင်္ဂလာအခမ်းအနား ကျင်းပဆဲမှာပင် အဓမ္မမြို့စားညီတော်၏ လူယုစေတမန်တစ်ဦး အပြေးအလွှား ရောက်လာလေ၏။

မြို့စားကြီးနှင့်တကွ၊ သတို့သား သတို့သမီး အပါအဝင် ဧည့်ပရိသတ်အပေါင်းလည်း ထိတ်ထိတ်ပျာပျာ ဖြစ်သွားရလေသည်။

“အဓမ္မမြို့စား တပ်ဖွဲ့၍ ရန်ပြုလာပြီ ထင်ပါရဲ့” ဟု အသီးသီး တွေးပူသွားကြဆဲမှာပင် စေတမန်က စာချွန်လွှာတစ်ခု ဆက်သလိုက်၏။

ညီတော်မြို့စား ရှိသေစွာ လျှောက်တင်လိုက်ပါသည် နောင်တော်မြို့စားမင်းဘုရား။ ညီတော်သည် တူမတော်အား နယ်နှင့်ရာတွင် သမီးတော် စီလီယာပါ ခိုးလိုက်သွားရာမှ သစ်ကိုတော်ထံ မှီခိုနေကြောင်းသိ၍ အမျက်ရှကာ တိုက်ခိုက်ချေမှုန်းရန် စစ်ချီလာခဲ့မိပါသည်။ သို့တမူ တောအုပ်အဝင်၌ သူတော်စင်ကြီးတစ်ပါးနှင့် တွေ့ဆုံ၍ လောဘဒေါသ မာန်မာနတရားများ၏ မကောင်းကျိုးဆိုးပြစ်ကို တရားပြဆုံးမသဖြင့် ကျွတ်တရားရ နောင်တကို ရင်ဝယ်ပိုက်မိပါချေပြီ။ ထို့ကြောင့် ညီတော် နှိပ်စက်တိုင်တောရဆောက်တည် ရသေ့အဖြစ် ပြောင်းလဲလိုက်ပြီ ဖြစ်ပါ၍ နောင်တော်ပိုင် မြို့စားအရာနှင့် စည်းစိမ်များကို ပြန်လည်အပ်နှင်းလိုက်ကြောင်းပါ နောင်ကော်ဘုရား။

သစ္စာတရား၏ အေးမြရိပ်မှ ညီတော်

ဘယ်လိုမှ မမျှော်လင့်သော သတင်းထူးကြောင့် အားလုံး ဝမ်းမြောက်ပျော်ရွှင်၍ ဆူဆူညံညံ ထဟစ်လိုက်ကြမိ၏။

- “ဥစ္စာရင်းမှန်လို့ ပြန်ရတာပဲဟေ့”
- “တရားကို နတ်စောင့်တယ်ဆိုတာ ဒါမျိုးပေါ့”
- “မြို့စားမင်း စေတနာမေတ္တာအကျိုးပါပဲ”
- “မေတ္တာဆိုတာ ရှေးပြန်ဟပ်စမြဲပါလားဟရီ”
- “သမီး ရှိဆလင်းရဲ့ လက်ထပ်ပွဲအတွက် အကောင်းဆုံး မင်္ဂလာလက်ဖွဲ့ပဲ ဆိုရမယ်”

ချစ်သူနှစ်စုံတွဲ အဖို့ကား ပြောစရာ မရှိတော့ပြီ။

ရိုဆလင်းက

“အစ်မတော်ရဲ့ဖခင် ဦးရီးတော်ရာထူး စွန့်လိုက် ပေမယ့် အားငယ်စိုးရိမ်မှု မဖြစ်ပါနှင့်။ ညီမတော်နှင့် တန်း တူထား စံစားစေရမှာပါနော်”

“အေးကွယ်၊ မြို့စားကြီးက အဖေအဖို့တော့ သမီးနှစ် ယောက် သားနှစ်ယောက် တစ်ပြိုင်တည်းနှင့် ကောက်ရတဲ့ အတိုင်းပါပဲ။ ဆင်းရဲအတူ ချမ်းသာအတူပဲပေါ့ တူမတော် ရယ်”

စိလိယာက “တူမတော်လည်း ညီမလေးနှင့် ဦးရီး တော်တို့ရဲ့ မထွာကို နားလည်ပြီသားပါ။ ခုလို သတင်း ကောင်းကြားတဲ့အတွက် ဝမ်းအသာဆုံးလူဟာ တူမတော်ပဲ ဖြစ်မယ် ထင်ပါရဲ့”

ဩလစ်ဗာကလည်း

“အပျော်ဆုံးလူ ရွေးရင်တော့ မောင်က ပထမနော်”

ဤတွင် အော်လန်နီ

“ပျော်ကြပါ ပျော်ကြပါ။ အားလုံး ပျော်ကြပါ။ အပျော်ချင်းပြိုင်လို့ အပျော်ဆုံးဆိုတာ မေတ္တာနယ်မြေမှာ အပေါဆုံးအရာပါပဲ။ ဒီတော့ ကျွန်တော့်အနေနှင့် တစ်ခုပဲ ပြောလိုက်ချင်ပါတော့တယ်။ ပျော်သလိုသာနေ ချစ်သူ တွေ” လို့။”

ရောမသူရဲကောင်း ဂျူးလိယက်ဆီဇာ

(ဇာတ်လမ်းတွင် ပါပင်သော ဇာတ်ကောင်များ)

- ဂျူးလိယက်ဆီဇာ - ရောမဧကရာဇ်စစ်သူရဲကောင်း
- မတ်အန်ထော်နီ - ဆီဇာကို အချစ်ဆုံးသူငယ်ချင်း စစ်သူကြီး
- အော်တေးဗီးယပ်စ်ဆီဇာ - ဆီဇာ၏ သစ္စာတော်ခံ သူရဲကောင်းတပ်မှူး
- ဘရူးတပ်စ် - ဆီဇာကို လုပ်ကြံရာတွင် ဦးဆောင်ရသူ စစ်သူရဲကောင်း
- ကက်ဆီးယပ်စ် - (ဘရူးတပ်စ်၏ယောက်ဖ) လုပ်ကြံရန် သွေးထိုးပြီး ကိုယ်တိုင် ပါဝင်သူ
- ဒီးဆီးယပ်စ် - လုပ်ကြံမှုကျူးလွန်သူ လွတ်တော်အဖွဲ့ဝင်
- ကက်စကာ - ကြံရာပါ နိုင်ငံရေးသမား
- ကာလ်ပူရ်နီယာ - ဆီဇာ၏ကြင်ယာတော်

။ ၁ ။ ရန်သူတော်နှစ်ဦး၏ ဆွေးနွေးစနိုး

(ဤရာဇဝင်ဝတ္ထုရေးသားချိန်နှင့်တွက်သော်) လွန်ခဲ့သော နှစ်ပေါင်းနှစ်ရာခန့်က ဖြစ်ပေသည်။

ရောမနိုင်ငံ ရောမနေပြည်တော်ကြီး၌ စစ်သေနာပတိချုပ် ဂျူးလိယက်ဆီဇာသည် ဘုန်းမီးနေလ တောက်ပနေခဲ့၏။

ဆီဇာဆိုလျှင် ရောမတစ်ဝှမ်းသာမက ဥရောပနိုင်ငံများကပင် ဖိန့်ဖိန့်တုန်အောင် ကြောက်လန့်ခဲ့ကြရသည်။

ဆီဇာသည် လက်ရုံးရည်နှလုံးရည် ထက်မြက်လှသလို 'တိုက်တိုင်းအောင်' ဘွဲ့ဖြင့် ထင်ပေါ်ကျော်ကြားနေတော့၏။

နီးစပ်ရာ ဥရောပတစ်ဝှမ်းသို့ နယ်ပယ်ချဲ့ထွင်အောင်ပွဲဆင်အနိုင်တိုက်ရာမှ အပြန်ခရီးမှာတော့ ရောမမြို့တော်တစ်ခုလုံးက သောင်းသောင်းပျံ့ဖြူ ဩဘာပေး ကြိုဆိုခဲ့ကြသည်။

ဆီဇာ အပေါင်းအသင်းများထဲတွင် သူ့ကို တကယ်ချစ်ခင်လိုလားသူရှိသလို သူမတူ အောင်မြင်ကျော်စောမှုကြောင့် မနာလိုမရှုစိမ့်နိုင်သူများလည်း မနည်းချေ။

ဆီဇာကို မလိုသူများက သူသည် တစ်နေ့ မာနထောင်လွှား၍ ထင်ရာစိုင်းမည်ကို စိုးရိမ်ကြသည်။

အထူးသဖြင့် ရောမနိုင်ငံတော်၏ ဧကရာဇ်ဘုရင်အဖြစ် အုပ်ချုပ်ရေးအာဏာအပြည့်ရသွားလျှင် အနိုင်ကျင့်နိုင်စက်လိမ့်မည်ဟု ယူဆထားကြ၏။

ဘရူးတပ်စ်သည် ဆီဇာ၏ လူရင်းမိတ်ဆွေ စစ်သူရဲကောင်းတစ်ဦးပင်။

ပင်ကိုအားဖြင့် စိတ်ရင်းကောင်း၏။

ရောမနိုင်ငံတော်ကြီး ကောင်းစားရေးအတွက် ဘာမဆို လုပ်ကိုင်ရဲသူလည်း ဖြစ်၏။

သို့သော် သူ့ကိုယ်တိုင်ကပင် ဆီဇာ၏ ဩဇာအာဏာ မြင့်မားကြီးထွားလာမှုကို စိုးရိမ်ကြောင့်ကျနေမိလေ၏။

ဆီဇာကား လူအများ သံသယဝင်ခဲ့ကြသလို ဘဝင်မြင့်၍ အောက်ခြေလွတ်ချင်လာသည်။

အတ္တကို ရှေ့တန်းတင်၍ ငါနှင့်ငါသာ နှိုင်းစရာဟု ယူဆလာသည်။

သည်တွင် ဘရူးတပ်စ်အဖို့ စိတ်မချမ်းမသာ ပိုဖြစ်ခဲ့ပြန်၏။

တစ်နေ့ ဘာအခါ ရောမမြို့လမ်းမကြီးတစ်နေရာတွင် ဘရူးတပ်စ်နှင့် သူ၏ယောက်ဖ ကက်ဆီးယပ်စ်တို့ တွေ့ကြသည်။

ထိုစဉ် နိုင်ငံတော် အားကစားကွင်းဆီမှ တပေးပေး ဆူညံသံကြီးများကို အုတ်အော်သောင်းနင်း ကြားလိုက်ကြရ၏။

“ဒီ အော်သံတွေဟာ ဘာသံတွေများပါလိမ့်။ လူထုက ဆီဇာကို ဘုရင်မြှောက်လိုက်ကြတဲ့ အထိမ်းအမှတ်အသံတွေလား။”

ထိုနေ့က တိုင်းသူပြည်သားများက ဆီဇာကို ရောမဘုရင် ဧကရာဇ်အဖြစ် သရဖူဆောင်း ဘိသိက်ခံမည့် အစီအမံ ကြံရွယ်ထားသည်ကိုသိသော ဘရူးတပ်စ်က စိုးရိမ်တကြီး မေးလိုက်မိခြင်းဖြစ်၏။

ကက်ဆီးယပ်စ်က ပြန်ပြောသည်။

“မင်းအသံက တစ်ခုခု စိုးရိမ်နေသလိုပဲ။ ငါကတော့ ဒီကိစ္စမှာ မင်း အပူအပင်မရှိ ခပ်အေးအေးပဲ ရှိမှာပဲလို့ ထင်တာ”

“ကက်ဆီးယပ်စ်ရယ်၊ ငါက ဘာကြောင့် မစိုးရိမ်ရမှာလဲကွ။ ငါဟာ ဆီဇာနှင့် အရင်းနှီးဆုံး လူတစ်ယောက်ဖြစ်တာ မှန်တယ်။ သူ့အပေါ် ငါ သံယောဇဉ်ရှိတာလည်း မငြင်းနိုင်ဘူး။ ဒါပေမယ့် သူ မာန်တက်လာမှာတော့ မကြိုက်ချင်ဘူး။”

ဘရူးတပ်စ်က ရင်ထဲရှိသည့်အတိုင်း ဖွင့်ဟလိုက်၏။ ကက်ဆီးယပ်စ်အတွက် အကွက်ဆိုက်သွားလေပြီ။ သူကား ဆီဇာ ဘုရင်ဖြစ်မှာကို မရှုစိမ့်မလိုလားသော ရောမလွတ်တော် အဖွဲ့ဝင်တစ်ဦး။

သို့နှင့်အမျှ လွတ်တော်ဝန်များက ဘရူးတပ်စ်ကို ဆီဇာဆန့်ကျင်ရေးတရား ဟော၍ ခေါင်းဆောင်လုပ်ဖို့ ဖြားယောင်းမြို့ဆွယ်ရန် တာဝန်ပေးခဲ့ကြသည်။

ဘရူးတပ်စ်သည်လည်း ဆီဇာကဲ့သို့ပင် ရောမပြည်သူအပေါင်း၏ ကြည်ညိုလေးစားမှုကို ရထားသူဖြစ်၏။

သူဦးဆောင်လျှင် နောက်လိုက်လုပ်မည့်သူတွေလည်း အများကြီးရှိ၏။

ကက်ဆီးယပ်စ်က ဘရူးတပ်စ်ကို သွေးဆွပေးလိုက်သည်။

“သူဟာ သွေးနုထင်ရောက် ခြေဖျားထောက်ချင်ရအောင် ဘာမှိုလိုလဲ”

ကက်ဆီးယပ်စ်က ဒေါသတကြီးပုံစံဖြင့် ခပ်ကျယ်ကျယ်အော်လိုက်သည်။ ပြီးမှ လေသံကိုလျှော့၍-

“မင်းတို့ ငါတို့ဖာလည်း သူလိုပဲ ပခုံးနှစ်ဖက်ကြား ခေါင်းပေါက်ထားတဲ့လူတွေပဲ။ သူနှင့်တန်းတူ လုပ်ပိုင်ခွင့်တွေ လွတ်လပ်ခွင့်တွေ ဥစ္စာပစ္စည်းတွေ ရှိတယ်။ သူနှင့်အလားတူ သတ္တိဗျတ္တိတွေ ကောင်းကြတယ်။ ဒီကြားထဲမှ သူ့ကို ဘုရားတစ်ဆူ ဘုရင်တစ်ပါးလို ဦးညွှတ်ကိုးကွယ်ရမယ်ဆိုရင်တော့ ကိုယ့်မျက်နှာကိုယ် ဓားနှင့်လှီးပစ်လိုက်ဖို့ပဲ ကောင်းတယ်”

ဆီဇာ ရှုစားနေသော အားကစားပြိုင်ကွင်းဆီမှ ဝေးခနဲ အော်သံတွေ ဂယက်ရိုက်လာပြန်သည်။

ဘရူးတပ်စ်မျက်နှာကို အကဲခတ်နေလျက် ကက်ဆီးယပ်စ်က ခနဲ လိုက်ပြန်သည်။

“ဘရူးတပ်စ်နဲ့ ဆီဇာ ဘာများကွာလို့လဲ။ ပြီးတော့ ဆီဇာဟာ ဘာကြောင့် တို့တတွေထက် နာမည်ကြီးရတာလဲ။ ဆီဇာမှာ ဘာဆေးစွမ်းကောင်းတွေရှိလို့ လူတွေဟာ ‘ဆီဇာ ဆီဇာနှင့် တစ်ဆီဇာတည်း’ ဖြစ်နေရတာလဲ။ ဆီဇာမှအောင်မြင်ကျော်ကြား၊ ကြီးကျယ်မြင့်မြတ်နေရတာလဲ”

ကက်ဆီးယပ်စ်က အားရအောင်ပြောပြီး ဘုရားတပ်စ် ဘာပြောလာမလဲဟု အဖြေစောင့်နေခဲ့၏။

“အေးကွ၊ ငါလည်း ဒီအကြောင်းတွေကို အမြဲလိုလို စဉ်းစားနေတာပဲ ကက်ဆီးယပ်စ်ရ။ အခု မင်းကပါ ပြော လာပြီဆိုတော့ ငါ အလေးအနက် ထားရတော့မှာပေါ့။ ဟော-ဟော ဟိုမှာ ဆီဇာ ပြန်လာနေပါရောလား။ တို့ ပါးစပ်ပိတ်လိုက်ကြစို့”

ဂျူးလိယက်ဆီဇာက သူတို့နှင့် မလှမ်းမကမ်းမှ ဖြတ်သွားသည်။

သူတို့က အသာငြိမ်ကုပ်၍ မမြင်ယောင်ဆောင်ပြီ ကြည့်နေလိုက်ကြ၏။

ဆီဇာမရှိတော့သည့်နောက်မှ သူတို့ထံသို့ လွတ် တော်အဖွဲ့ဝင်တစ်ဦးဖြစ်သော ကက်စ်ကာ ရောက်လာသည်။

“ခုနု ဆီဇာကြည့်ရတာ တစ်မျိုးကြီးပဲ။ အားကစား ကွင်းမှာ ဘာတွေများ အလိုမကျဖြစ်လာပါလိမ့်ကွာ”

ကက်ဆီးယပ်စ်က စကားချူလိုက်သည်။

“အလိုကျတယ် မကျဘူးတော့ မဆိုနိုင်ဘူး ကိုယ့်မှာ ရေ မတ်အန်ထော်နီကတော့ ဆီဇာကို ဘုရင်လုပ်ဖို့ သရဏ္ဍ အပ်ခဲ့တာ သုံးကြိမ်တိတိပဲကွ။ အဲဒီသုံးကြိမ်စလုံး ဆီဇာ က ငြင်းပယ်ခဲ့တယ်။ ဒါပေမယ့် တစ်ကြိမ်ထက်တစ်ကြိမ် တော့ နှုတ်လေးတယ်ဆိုရမယ်”

“လူတွေပိုင်းအော်ကြတာကော ဘာကြောင့်လဲ”

ဘုရားတပ်စ်က ကြားဖြတ်မေးလိုက်ရာ ကက်စ်ကာ က သူတော်ကောင်းကြီးလုပ်ပြီး ဘုရင်ရာထူးကို သုံးကြိမ် ဘိုင်တိုင် ငြင်းလိုက်တာဆိုတော့ လူထုပရိသတ်က အထင် တကြီးနှင့် ဩဘာပေးကြတာကိုးကွ”

“ဒါနှင့်များတောင် သူက မျက်နှာကြောတုင်းပြီး ခြန်လာရသေးသတဲ့လား”

ကက်ဆီးယပ်စ်က ဝင်ထောင်လိုက်ပြန်၏။

“ပြည်သူလူထုနှင့် ဆန့်ကျင်မိကောင်းလားဆိုပြီး စိတ်မကောင်းဖြစ်သွားသလို မျက်နှာမကြည်မသာ ဖြစ်လာ ဘာနှင့် တူပါရဲ့”

ဘုရားတပ်စ်က ဖြေပြောလေး ပြောမိသည်။

“အေး၊ ဒါနှင့်အမျှ နောက်တစ်ကြိမ် သရဖူကို ထပ်ပေးရင်တော့ ခုလို စိတ်မကောင်းဖြစ်မှာ မဟုတ်တော့ ပါဘူး”

“သေချာတာပေါ့ကွာ။ ဘယ်လိုမှ မငြင်းတမ်း လက် ခံလိုက်မှာ မြင်သောင်သေးတယ်။ ဒီနေ့ဟာလည်း သက် သက် ဟန်ဆောင် မာယာလုပ်တာဖြစ်ရမယ်”

ကက်ဆီးယပ်စ်နှင့် ကက်ဒတာတို့၏စကားတွေက ဘုရားတပ်စ်အဖို့ စဉ်းစားစရာတွေချည်းပါပေတည်း။

• • •

၂။ သန်းခေါင်ယံ ဆုံးဖြတ်ချက်

ဘရူးတပ်သည် စိတ်နှလုံးနောက်ကျိစွာဖြင့် အိမ်ပြန်ရောက်ခဲ့၏။

ထိုညအဖို့ ဟိုတွေးဒီတွေးမို့ တော်တော်နှင့် မအိပ်နိုင်ဘဲ ဖြစ်နေရ၏။

ဆီဇာရဲ့မောက်မာမှုကို တို့ ဘယ်လိုဟန်တားရမလဲ။

အဓိကကတော့ ဆီဇာလက်ထဲက ရောမနိုင်ငံကြီးကို အချိန်မီ ကယ်တင်ဖို့ပဲ။

ဆီဇာ အကြွင်းမဲ့အာဏာရပြီး သက်ဦးဆံပိုင်ဘဝ ရောက်သွားရင်တော့ ဘယ်သူမှထိန်းကွပ်လို့မရအောင် ရှမ်းကားတော့မှာ သေချာတယ်။

ဒီတော့ သူ စောစောသေမှ ပြဿနာတွေ အေးမှာပဲ။ စသဖြင့် ကိုယ်လိုရာ ကိုယ် ဆွဲတွေးနေမိ၏။

ည သန်းခေါင်ယံအချိန်။

ကက်ဆီးယပ်စ်၊ ကက်စကား၊ ဒီးဆီးယပ်စ် အပါအဝင် လွှတ်တော်အဖွဲ့ဝင်များနှင့် ဘရူးတပ်စ်တို့သည် သူ့အိမ်တွင် တိတ်တဆိတ်ဆွေးနွေးတိုင်ပင်ခဲ့ကြ၏။

သူတို့၏ဆွေးနွေးချက်အရ နောက်တစ်နေ့ မြို့တော်ခန်းမရှိ လူထုတရားပွဲ၌ ဆီဇာအား အသေသတ်ရန် ဆုံးဖြတ်လိုက်ကြသည်။

ဆီဇာကို သတ်ရာတွင် သူ တစ်ယောက်တည်းသာ မက ဆီဇာ၏ လက်ရုံးတစ်ဆူ ညီအစ်ကိုတမျှ အားထားရသူ မတ်အန်ထော်နီကိုပါ အပြတ်ရှင်းရမည်လား၊ ပြဿနာပေါ်လာ၏။

ကက်ဆီးယပ်စ်က-

“ဆီဇာရဲ့ သစ္စာခံသူငယ်ချင်း မတ်အန်ထော်နီဟာ အသက်ရှင်ကျန်ရစ်ခဲ့ဖို့ မသင့်ဘူးလို့ ငါတော့ ထင်တယ်။ မတ်အန်ထော်နီဆိုတာ တို့အတွက် အန္တရာယ်ကောင်ပဲ။ မီးကြွင်းမီးကျန် ချန်မထားသလို ရန်ကြွင်းရန်စဆိုတာလည်း အသေသတ် အပြတ်ရှင်းမှ ဖြစ်မယ်”

ဟု သူ့သဘောထားကို ပြဆို၏။

သို့ရာတွင် ဘရူးတပ်စ်က ထိုစကားကို အလွယ်ဘကူ လက်မခံခဲ့ပါချေ။ ခေါင်းကို တွင်တွင် ခါရင်းက-

“အန်ထော်နီဟာ ဆီဇာရဲ့ ခြေထောက်မျှသာ ဖြစ်ပါတယ်။ ‘ခေါင်း’ဖြစ်တဲ့ ဂီဇာသာ အသတ်ခံရရင် ဆီဇာ ခြေထောက်ဟာလည်း အသုံးမကျ အလဟဿ ဖြစ်သွားမှာပါ”

ဟု စောဒက တက်ခဲ့သည်။

“ကျုပ်အနေနှင့်တော့ ဖြစ်နိုင်ရင် ဆီဇာကိုတောင် သေသတ်ဘဲ သူ့စိတ်ဓာတ်ကို ပြင်လိုရရင် ပြင်ဖို့ ကြိုးစားချင်သေးတယ်။ ဒါပေမယ့် ဒီနည်းက စိတ်မချရပြန်ဘူး။ ဆီဇာ

ကို ဘယ်လိုပဲဖြစ်ဖြစ် သတ်ရမှာပဲ။ ဒါပေမယ့် မိတ်ဆွေ တို့ ကျုပ်တို့ဟာ ဆီဇာကို မုန်းလိုသတ်တာ မဟုတ်ပါဘူး။ နိုင်ငံအကျိုးအတွက်သာ သတ်ရမှာပါ။ ဒါကြောင့် နောက်ဆံမတင်းဘဲနဲ့ သူ့ကို သတ်လိုက်ကြပါစို့။ တို့ရင်ထဲမှာ သူ့အတွက် ကြင်နာမှုတွေ နာကျင်မှုတွေ မထားကြပါနဲ့”

ဆီဇာ တစ်ဦးတည်းသတ်ရန် ဆုံးဖြတ်ချက်ချပြီးနောက် အသေးစိတ်အစီအစဉ်များ ဆွဲကြ၏။ မိုးလင်းတော့မှ လူစုခွဲလိုက်ကြတော့သည်။

• • •

။ ၃ ။ အိပ်မက်ဆိုးအလယ်မှာ

ထိုညတစ်ညလုံး မိုးမှောင်ကြီးကျနေ၏။ လျှပ်စီးတွေ တလက်လက်၊ မိုးသံတခြိမ်းခြိမ်း၊ ကြောက်မက်ဖွယ် မုန်တိုင်းကြီးနှင့်အတူ မြေလျှင်ကြီးပါ သည်းထန်စွာ လှုပ်ခဲ့သည်မှာ ထူးခြားသောဖြစ်ရပ်ကြီးဟု ဆိုရပေမည်။

ကြက်သီးထစရာ ထူးခြားမှုကြောင့် ဆီဇာလည်း တစ်ညလုံးပေါက် အိပ်မပျော်နိုင်ခဲ့ပါချေ။

မနက်မိုးလင်း၍ မြို့တော်ခန်းမသို့သွားရန် အချိန်ရောက်လာ၏။

ထိုအခါ ဆီဇာ၏ကြင်ယာတော် ကာလ်ပူရ်နီယာ ရောက်လာပြီး ဤသို့ တားမြစ်လေ၏။

“တကယ်တော့ ကျွန်မဟာ အယူသီးသူ မဟုတ်ပါဘူး ဆီဇာ။ သို့ပေမယ့် ညက အိပ်မက်ကတော့ ကြောက်စရာကောင်းရုံမက ဆိုးဝါးလှပါတယ်။ ပထမ ခြင်္သေ့တစ်ကောင်ဟာ ဈေးရုံရာကိုလာတာ မြင်ရတယ်။ ပြီးတော့ သချိုင်းဝူတွေ ပွင့်လာကြပြီး လူသေတွေက ခေါင်းထုတ်ပေးကြတယ်။

“မိုးကောင်းကင်မှာ စစ်ဖြစ်ပြီး ပစ်သံခတ်သံတွေ ညံနေတယ်။ လူတွေကဟစ်အော် မြင်းတွေက ဟိန်နှင့် ပွက် လောရိုက်နေတယ်။ ဒါတွေဟာ ရှင့်အတွက် သတိပေးတာ များလား မသိဘူး။ အပြစ်ဆိုးတစ်ခုတော့ ဖြစ်လာဖို့ သေချာ တယ်။ ဖြစ်နိုင်ရင် ဒီနေ့အစည်းအဝေးကို မသွားပါနှင့်လား ကွယ်”

ဆီဇာကလည်း ယခုလို ပြန်လည်နှစ်သိမ့်၏။

“ဒီထူးဆန်းတဲ့ နို့မိတ်လက္ခဏာတွေဟာ ကိုယ့် တစ်ယောက်အတွက်ပဲ ကွက်ပြီးထိုးပြတာ မဖြစ်နိုင်ပါဘူး လေ။ ကမ္ဘာကြီးတစ်ခုလုံးနှင့် သက်ဆိုင်တာမျိုးပါ”

သို့သော် ကြင်ယာတော် ကာလ်ပူရီနီယာကတော့ တက်မအေးရှာ။

“လမ်းပေါ်က အညတရတွေ သေတဲ့အခါ အတိတ် နို့မိတ်မပြပေမယ့် ရှင်ဘုရင်တွေ ဘုန်းကြီးတွေအတွက်တော့ နို့မိတ်ပြတတ်ပါတယ်။ သူတောင်းစားတွေ သေမယ်ဆိုရင် ကြယ်တစ်လုံးမကြွပေမယ့် ဘုန်းတန်ခိုးကြီးတဲ့ ဘုရင်တွေ သေရင်တော့ ဥက္ကာပျံတာ တော်လဲတာတွေဖြစ်ပြီး တစ်မိုး လုံး လင်းထိန်သွားတတ်ပါတယ်လေ”

ဆီဇာလည်း ဇနီးသည် အပြောကောင်း၍ လွှတ်ရုံး သို့ မသွားဘဲ နေလိုက်တော့သည်။

သို့သော် ကက်ဆီးယပ်စ်က ဆီဇာမလာဘဲ နေမှာကို တွက်မိ၍ ဒီးဆီးယပ်စ်ကို အခေါ်လွှတ်လိုက်၏။

အိပ်မက်အကြောင်း ကြားသိရသာအခါ ဒီးဆီးယပ်စ် က ဟားတိုက်ရယ်မောလေတော့၏။

“ဟား ဟား ကြင်တော်လည်း အတွေးတိမ်ပြီး

အဓိပ္ပာယ် အကောက်လွဲတာပါကလား။ ဆီဇာရဲ့ ကြေးရုပ် က ထွက်လာတဲ့သွေးတွေထဲမှာ ရောမမြို့သားတွေ လက် ဆေးနေတယ်ဆိုတဲ့ အဓိပ္ပာယ်အမှန်က ရောမနိုင်ငံကြီး အနေနှင့် ဆီဇာရဲ့ ထက်မြက်တဲ့စွမ်းအားတွေကို ရယူခံစား ရတဲ့ သဘောပဲ။”

ကာလ်ပူရီနီယာကို ရှင်းပြလိုက်ပြီး ဆီဇာဘက်သို့ လှည့်လိုက်ပြန်သည်။

“ဆိုလိုရင်းကတော့ အရှင်ရဲ့နိုင်ငံဟာ အရှင်ရဲ့ တန်ခိုးဘုန်းတန်းအောက်မှာ ကြီးကျယ်ထည်ဝါမှုတွေနှင့် တိုးတက်စည်ပင်လာဦးမယ်လို့ အနက်ကောက်ဖို့ပါပဲ”

“ဟာ၊ ဟုတ်လိုက်လေ။ မင်းပြောတာ ဖြစ်နိုင် တယ်”

“နောက်ပြီး ဒီနေ့ အစည်းအဝေးသဘင်မှာ ဆီဇာကို သရဖူဆောင်းပေးမယ်လို့ သိရတယ်။ တကယ်လို့ ခင်ဗျား မသွားရင် ဒီအစီအစဉ်ပျက်သွားမှာပေါ့။ ဒါတင်မက မိန်းမ အိပ်မက်မကောင်းလို့ မလာရဲဘူးဆိုပြီး သူတို့ လျှောင် ပြောင်သရော်ကြလိမ့်မယ်။ ကြည့်စမ်း၊ ဆီဇာဟာ သူရဲ ဘောကြောင်တဲ့ လူကြောက်ကြီးပဲဟေ့လို့လည်း ကဲ့ရဲ့ကြ ဦးမှာ”

ဒီးဆီးယပ်စ်က ဆီဇာ၏ပျော့ကွက်ကို ထောက် လိုက်၏။

ရောမခေါင်းဆောင်များသည် သတ္တိနည်းသူ သူရဲ ဘာကြောင်သူဟု အပြောခံရမှာကို သေရမှာထက် ကြောက် ကြ၏။

ဆီဇာလည်း ကြင်ယာတော် ကာလ်ပူရီနီယားနှင့်

မျက်နှာချင်း ဆိုင်လိုက်၏။

“အချစ်ရယ်။ မင်း အစိုးရိမ်လွန်မှုဟာ ဘယ်လောက်များ ပိုက်မိရာရောက်သွားသလဲလို့။ ငါသာ အစည်းအဝေး မသွားရင် အရှက်ကွဲရတော့မှာပဲ”

ထို့နောက် ဆီဇာလည်း ဝတ်ရုံနီကြီးကို လွမ်းခြုံလိုက်ပြီး ဒီးဆီးယပ်စ်နှင့်အတူ စည်းဝေးပွဲကျင်းပမည့် လွတ်ရုံးခန်းမသို့ လိုက်ပါခဲ့လေတော့သည်။

။ ၄ ။ သေပေတော ဆီဇာ

မြို့တော်ခန်းမထဲသို့ ဆီဇာ ဝင်လာခဲ့မိလေပြီ လူအုပ်ကြီးထဲတွင် မျက်နှာစိမ်းမတွေ ပိုင်းနေ၏။ သူတို့က ဆီဇာကို နှုတ်ဆက်ဟန်ပြု၍ အနီးကပ်ဖို့ ကြိုးစားနေ၏။

ရှေ့ဆုံးကတော့ ကက်ဆီးယပ်စ်၊ ဘရူးတပ်စ်၊ ဒီးဆီးယပ်စ်၊ ကက်စတာဟိုက် ဦးဆောင်ထားကြ၏။

သို့ဖြင့် အချင်းချင်း မျက်ရိပ်မျက်ခြည်ပြုပြီး ကက်စကာက ဓားကိုဆွဲထုတ်၍ ဆီဇာနောက်ကျောကို အားကုန် ထိုးစိုက်ပစ်လိုက်တော့သည်။

တခြား ရန်သူများကလည်း ဆီဇာကို အသေပိုင်း၍ ခုတ်ထစ် ထိုးနှက်ကြ၏။

နောက်ဆုံး အလှည့်ကျသူကား ဘရူးတပ်စ်ပေ ဟည်း။

ဆီဇာသည် သူ အရင်းနှီးဆုံး အယုံကြည်အားထားဆုံး သူငယ်ချင်းတစ်ယောက်ကပင် သူ့ကို အာခံလုပ်ကြံလိုက်ပြီဖြစ်ကြောင်း နောက်ဆုံးတွေ့သွားရာမှ-

“ဘရူးတပ်စ် မင်းလည်း ကြံရာပါပဲကိုး”

ဟု နာကျည်းကြေကွဲစွာ အော်လိုက်ပြီး ဖုံးဖုံးလဲ အသက်ထွက်သွားရရှာလေ၏။

ဆီဇာ လုပ်ကြံခံလိုက်ရသည်ကို လူတွေ သိသွားသောအခါ တုန်လှုပ်ချောက်ချားသွားကြသည်။

တချို့က -

“လွတ်လပ်ပြီကွ၊ ခုမှ လွတ်လပ်ပြီ။ ဆီဇာ သေတာတို့အတွက် သိပ်ကောင်းတယ်”

ဟု ဟစ်ကြွေးကြ၏။

တချို့မှာမူ အလန်တကြား ဗျူဒဲပြေးရာ ထွက်ပြေးရာမှ ဝရန်းသုန်းကားနှင့် လဲသူလဲ ကွဲသူကွဲ ငရဲပျက်သည့်အလား။

ဤတွင် ကပ်ဆီးယပ်စ်က လွတ်ရုံးခေါင်းဆောင်အဖြစ် တင်ထားသော ဘရူးတပ်စ်က အခြေအနေကို ဝင်ထိန်းနိုင်လိုက်၏။

“ငြိမ်ငြိမ်နေကြပါ။ ရုန်းရင်းဆန်ခတ် အထိတ်တလန့်တွေ မဖြစ်ကြပါနှင့်။ ကျုပ်တို့ဟာ ရောမနိုင်ငံသားများကို လုံးဝအန္တရာယ်ပြုမှာ မဟုတ်ပါဘူးခင်ဗျာ”

သို့ဖြင့် ကြောက်ရွံ့ထိတ်လန့်သွားကြသော လူအုပ်ကြီး ငြိမ်ကျသွားပြီး ဘရူးတပ်စ်ကို အာရုံစိုက်လာကြ၏။

“ကျွန်တော် ခုဖြစ်သမျှ အကြောင်းစုံကို မြို့လယ်ဈေးကြီးမှာ သွားရှင်းပြပါမယ်။ အဲဒီနေရာကိုသာ စုစုပေးဝေး လိုက်ခဲ့ကြပါ”

“ကောင်းပြီဟေ့”

“လိုက်ကြမယ်ဟေ့”

လူအုပ်ကြီးက တစ်သံတည် သဘောတူလိုက်ကြ၏။

* * *

။ ၅ ။ မတ်အန်ထော်နီ၏ အလွမ်း

ယင်းအခိုက် ဆီဇာ၏ သစ္စာရှိဘက်တော်သား မတ်အန်ထော်နီသည် ဆီဇာအသတ်ခံရကြောင်း သတင်းကို ကြားရာမှ ခန်းမကြီးထဲသို့ အပြေးအလွှား ရောက်လာပေပြီ။

သူက ဘရူးထပ်စ်အား ဒေါသတကြီးဖြင့်-

“မင်းဟာ အကြံပက်စက်တဲ့ လူသတ်သမားပဲကွ။ ခုလိုပြောတာ မကျေနပ်ရင် ငါ့ကို ဒီနေရာတွင် သတ်ပစ်လိုက်”

ဘရူးထပ်စ်က လေအေးလေးဖြင့်-

“မတ်ရာ မင်းလိုပုဂ္ဂိုလ်ကို ငါ ဘာကြောင့် သတ်ရမှာလဲ။ ဆီဇာကို တို့ သတ်ရတာလည်း လုံလောက်တဲ့ အကြောင်း ရှိပါတယ်။ သူ့ကို ဦးမချိုးလိုက်ရင် တို့ ရောမတစ်နိုင်လုံး ပျက်စီးရတော့မှာမို့ပါ။ ငါ့အပေါ် နားလည်ပါ။ ခင်မင်ရင်းစွဲဖြစ်တဲ့ မင်းနှင့် စိတ်ဝမ်း မကွဲပါရစေနဲ့။ ငါလည်း မင်းလိုပဲ ဆီဇာကို ချစ်ပါတယ်။ ဒီလိုချစ်ရက်နှင့် နိုင်ငံအကျိုးကိုးပြီး သူ့ကိုသတ်ခဲ့ရတဲ့အကြောင်း လူထုရှေ့ရောက်မှာ ပြောလည်အောင် ငါရှင်းပြပါဦးမယ်”

“အေး၊ ဒါဆိုလည်း မင်း ရှင်းပြချက်တွေကို ငါ လိုက်နားထောင်ရသေးတာပေါ့။ ဆီဇာဟာ နိုင်ငံကို ဘယ်လို အန္တရာယ်ပေးမယ်ဆိုတာ ငါ ကျေနပ်အောင် ပြော

နိုင်ရင် တို့ မိတ်ပျက်မှာ မဟုတ်ပါဘူး။ ငါ တစ်ခုတော့ တောင်းပန်ချင်တယ်။ ဆီဇာအလောင်းကို မြို့လယ်ဈေးကို သယ်သွားပြီး ဝမ်းနည်းစကားပြောခွင့်ပြုပါလို့။

“ရပါတယ်ကွာ။ လူထုကို ဈေးလိပ်ပေးဖို့ မင်းမှာလည်း တာဝန်ရှိတာပဲ။ ငါ အခမ်းအနားအတွက် ကြိုတင် သွားပြင်လိုက်ဦးမယ်”

ဘရူးထပ်စ်သည် ဆီဇာအလောင်းကို မတ်အန်ထော်နီနှင့်ထားခဲ့ပြီး သူ့အပေါင်းပါများကို ခေါ်၍ ထွက်သွားတော့၏။

မတ်အန်ထော်နီလည်း ဆီဇာနံ့ဘေး ခူးထောက်ထိုင်ချကာ ယူကျုံးမရဖြင့် တောင်းပန်စကားပြောမိသည်။

“ငါ ပေါ့လျော့လို့ မင်း လုံသတ်သမားတွေရဲ့ လက်ဦးမှု ခံလိုက်ရတာ ခွင့်လွှတ်ပါသူငယ်ချင်း။ မင်းဟာ စိတ်နှလုံး ဖြူစင်နူးညံ့ပါလျက်နှင့် မသမာသူတွေရဲ့ အထင်လွဲမှုကြောင့် အသက်ပျောက်ခဲ့ရတယ်။ မင်း ဆုံးပါးခဲ့ရတာဟာ ငါ့အတွက်သာမက ရောမတစ်နိုင်ငံလုံးအတွက် အစားထိုးမရတဲ့ ဆုံးရှုံးမှုကြီးပါပဲ။ ဖြစ်မှဖြစ်ရလေခြင်း ဆီဇာရယ်။ မင်းကို ရက်ရက်စက်စက် သတ်ဖြတ်ခဲ့ကြတဲ့ လူယုတ်မာကောင်းတွေကို ငါ မကြေဘူး။ အခွင့်သာတဲ့ တစ်နေ့ ငါ သွေးကြွေးပြန်တောင်းမယ်ဆိုတာ ကျိန်ဆိုပါတယ် သူငယ်ချင်း”

ပြီးနောက် မတ်အန်ထော်နီက သူ့အစေအပါးများကို ဆီဇာအလောင်းအား မြို့လယ်ဈေးသို့ ထမ်းသွားရန် အမိန့်ပေးလိုက်လေတော့၏။

...

။ ၆ ။ တယ်သူမှန်သလဲ အဖြေရှာ

ဘရူးတပ်စ်ကား ကျီးလန့်စာစားဖြစ်နေသော လူထု ပရိသတ်ကြီးကို မိန့်ခွန်းခြေနေသည်။

“ရောမ မြို့သူမြို့သား၊ ရောမနိုင်ငံသားအပေါင်းတို့”

သူက စကားစလိုက်၏။

“အခု ဆီဇာနှင့်ပတ်သက်လို့ ကျွန်တော် ရှင်းပြတာကို တစ်ဆိတ်ကလေး ငြိမ်ပြီးနားထောင်စေချင်ပါတယ်။ တကယ်လို့ ဒီနေရာမှာ ဆီဇာကိုချစ်တဲ့လူ ရှိမယ်ဆိုရင် ဘရူးတပ်စ်ရဲ့အချစ်ဟာ သူ့ထက်သာပါတယ်လို့ ကျွန်တော် ပြောပုံပါတယ်။ ဆီဇာကို ဒီလောက်ချစ်တဲ့ ကျွန်တော်ဟာ သူ့ကို ဘာဖြစ်လို့ သတ်ရတာလဲ။ မေးစရာ ဖြစ်လာပါတယ်။ စင်စစ်တော့ ကျွန်တော်ဟာ ဆီဇာကို မချစ်လို့ မဟုတ်ပါဘူး။ ဆီဇာထက် ရောမကို ပိုချစ်လို့ပါ။”

လူအုပ်ကြီးက အပ်ကျသံမကြားရအောင် စိတ်ဝင်တစား နားထောင်နေ၏။ ဘရူးတပ်စ်က ဆက်ပြောသည်။

“လူကြီးမင်းများ ခင်ဗျား၊ ခင်ဗျားတို့ ဆီဇာကို အသက်ရှင်ခွင့်ပေးပြီး ခင်ဗျား တို့ကိုယ်တိုင် ကျွန်သားပေါက်

အဖြစ်နှင့် သေကြမလား။ ဒါမှမဟုတ် ဆီဇာကိုသတ်ပြီး လွတ်လပ်ပျော်ရွှင်နေချင်သလား။”

ဘရူးတပ်စ်၏စကားကြောင့် လူအုပ်ကြီး ဝိုင်းကျ တွေဝေလွှားသည်။ ဘရူးတပ်စ်က လူများကို အကဲခတ်ပြီး-

“ဆီဇာဟာ ကျွန်တော့်ကို ချစ်တဲ့ခင်တဲ့လူဖြစ်လို့ သူ့အတွက် ကျွန်တော် ဝမ်းနည်းမဆုံးပါဘူး။ မျက်ရည်တောင် ကျမိပါတယ်။ ဆီဇာဟာ ရဲရင့်သတ္တိရှိတဲ့ သူရဲကောင်းတစ်ယောက်မို့လည်း သူ့ကို ဂုဏ်ပြုပါတယ်။ ဒါပေမယ့် သူဟာ သွေးနထင်ရောက် ခြေဖျားထောက် မောက်မာ ချင်လာတဲ့အတွက် သူ့ကို ကျွန်တော် သတ်လိုက်ရတာပါ။ အဆုံးမှာတော့ ရောမနိုင်ငံကြီး အခွန်ရှည်ရှည် ကောင်းစား ရေးအတွက် ကျွန်တော့်ရဲ့အချစ်ဆုံးသူငယ်ချင်းကို ကျွန်တော် သတ်လိုက်ရတာပါ။ ကျွန်တော့်နိုင်ငံက ကျွန်တော် သေဖို့ လိုအပ်မယ်ဆိုရင်လည်း အသတ်ခံရဖို့ အဆင်သင့် ရှိပါတယ်။ ဟောဒီမှာ ဆီဇာကို သတ်ခဲ့တဲ့စား။”

ဘရူးတပ်စ်ကား ပရိသတ်ကျလောက်အောင် အလိမ္မာသုံး၍ ဟောပြောခဲ့ရာမှ ပရိသတ်က သူ့ဘက်ပါလာ၏။

“နေပါ ဘရူးတပ်စ်၊ ကျုပ်တို့ ခင်ဗျားကို ဘာလို့ သတ်ရမှာလဲ၊ ကျုပ်တို့ ခင်ဗျားအိမ်အရောက် လိုက်ပို့ကြမှာပါ။”

ထိုစဉ် မတ်အန်ထော်နီ လူအုပ်ကြားထဲတိုးဝင်လာ သဖြင့် အားလုံး ငြိမ်ကျသွားသည်။ သူ့နောက်မှ ရဲမက်နှစ်ဦးက ဆီဇာ၏ အလောင်းကြီးကို ထမ်းယူလာသည်။

ဘရူးတပ်စ်က မတ်အန်ထော်နီအား ကြိုဆိုနေရာပေး၍ အသုဘအခမ်းအနားတွင် မတ်အန်ထော်နီ ဝမ်းနည်းစကား ပြောမည်ဖြစ်ကြောင်း ကြေညာလိုက်၏။

မတ်အန်ထော်နီမှာ ကြေကွဲဝမ်းနည်းလျက် ရှိသလို ပရိသတ်ကြီးလည်း စိတ်ကူး၍ မှိုင်ငိုင်းသွားကြရသည်။

သူက စကားကို တစ်လုံးချင်း ဖြည်းဖြည်းညင်းညင်း ပြော၏။

“လေးစားရပါတဲ့ မိတ်ဆွေ ရောမနိုင်ငံသူ နိုင်ငံသား များ ခင်ဗျား။ တစ်ဆိတ်ကျေးဇူးပြုပြီး နားထောင်ကြပါ။ ကျွန်တော်ဟာ ဆီဇာကို သင်္ကြိုဟ်ဖို ရောက်လာတာ ဖြစ်ပါတယ်။ သူ့ကို ချီးမွမ်းခန်းဖွင့်ဖို့ မဟုတ်ပါဘူး။ ဘာကြောင့် ဆိုတာ သူ့အစွမ်း သူ့အကြောင်းကို ပြောစရာမလိုအောင် တစ်ပြည်လုံးသိပြီးသားဖြစ်နေလိုပါပဲ။ မကောင်းမှု ကောင် မှုဆိုတာ လူတွေမှာ အရိပ်ထိုး လိုက်ပါနေစမြဲပါပဲ။ မကောင်းမှုကံက အကျိုးပေးမြန်ပြီး ကောင်းမှုကတော့ တိမ် မြုပ်နေတတ်ပါတယ်”

အန်ထော်နီသည် စကားကို နားလိုက်ပြီး ပရိသတ် ကြီးကို မျက်လုံးဝေကြည့်လိုက်၏။ ထို့နောက်

“ဘရူးတပ်စ်က ပြောပါတယ်။ ဆီဇာဟာ ဘဝင်မြင့် ပြီး အောက်ခြေလွတ်သွားတယ်တဲ့။ ဘရူးတပ်စ် စကားသာ မှန်ရင် သူဟာ ကြီးမားတဲ့ သူ့အဖြစ်ခဏ သူ့ဘာသာသူ ခံသွားရတာပဲ ဆိုရမယ်။ ကျွန်တော်ရဲ့ ဘရူးတပ်စ် ခွင့်ပြုလို့ ဒီစကားတွေ ဒီမှာ ပြောရတာပါ။ ဘရူးတပ်စ်က ဆီဇာဟာ သူ ချစ်တဲ့ သူငယ်ချင်းဖြစ်တယ်။ သူ ကိုယ်တိုင်က နိုင်ငံ

အပေါ် သစ္စာရှိတယ်။ သူလုပ်တာ မှန်တယ်လို့ ပြောခဲ့ပါတယ်။ ဆီဇာဟာ စိတ်ကြီးတယ်။ မာနထောင်တယ်။ သူကတော့ ရိုးသားဖြောင့်မတ်တဲ့လူလို့ ဆိုချင်တာပါပဲ”

ပရိသတ် နည်းနည်းလှုပ်သွားသည်။

မတ်အန်ထော်နီ ဆက်ပြော၏။

“ကျွန်တော် သိသလောက်တော့ ဆီဇာဟာ ဖြူစင် ရိုးသားပြီး ကြင်နာတတ်တယ်။ သဘောထားကြီးတယ်။ စိတ်ထားမြင့်မြတ်တယ်။ ဆင်းရဲသားတွေအပေါ် ညှာတာ သနားတတ်တယ်။ ကိုယ်ချင်းစာစိတ်နှင့် မေတ္တာထားတတ်တယ်။ တကယ်တော့ မာန်ကြီးတယ်ဆိုရတာ ရိုင်းစိုင်းခက် ထန်တဲ့ စိတ်မှာသာ ပေါ်တတ်တယ် မဟုတ်လား။

ဒါပေမယ့် ဘရူးတပ်စ်က ပြောသွားတယ်။ ဆီဇာဟာ မာနထောင်တယ်။ သူကတော့ ရိုးသားမှန်ကန်တယ်တဲ့။

“မနေ့က အားကစားပွဲမှာ ဆီဇာကို ကျွန်တော်ကိုယ် တိုင် သုံးခါသုံးကြိမ် သရဖူဆောင်းပေးခဲ့ပါတယ်။ ဒါကို ခင်ဗျားတို့ အသိပါပဲ။ သူဟာ သုံးကြိမ်စလုံး ငြင်းပယ်ခဲ့ ဘာပဲ။

“ဒါဟာ သူ လောဘမာန်တက်နေလို့လား။ အကောက်ကြံချင်လို့လား သိသာပါတယ်။ ဒါပေမယ့် ဘရူးတပ်စ်က ပြောပါတယ်။ ဆီဇာဟာ ဘဝင်မြင့်တယ်။ သူသာ ရိုးသားတယ်တဲ့”

မတ်အန်ထော်နီ၏ စကားလုံးတွေက ရောမမြို့သား များ၏နှလုံးသားကို ထိမှန်၍ ဦးနှောက်တွေ ပွင့်သွားကြ စေသည်။

“အန်ထော်နီ ပြောတာ မှန်သဟေ့။ ဆီဇာအပေါ်မှာ အမှားကြီး မှားကုန်ပြီပဲ”

“ဟုတ်တယ်။ သူဟာ ဘုရင်ဧကရာဇ် ထီးနန်းစဉ်း စိမ်ကိုတောင် အလွယ်တကူ လက်ခံခဲ့တာ မဟုတ်ဘူး။ ဒါဟာ သူ့ရဲ့ ဖြူစင်ရိုးသားမှုကို ပြလိုက်တာပဲ မဟုတ်လား။”

ပရိုသတ်တွေ တစ်ယောက် တစ်ယောက်နှင့် နီနီညည်ည ဖြစ်ကုန်ကြ၏။

မတ်အန်ထော်နီသည် မှိုင်းမိနေသော ပရိုသတ်တို့ တပ်လှန်လှုပ်နှိုးလိုက်လေပြီ။

“ဒါပေမယ့် သူက သူ မလုပ်သလို ဟန်မပွက်ပွဲး ကွယ်ပြီး “ဆီဇာကို သတ်ခဲ့တဲ့ လူကြီးလူကောင်းများကို ကျွန်တော်တို့ လက်တုံ့ပြန်ဖို့ လိုအပ်သလား မလိုအပ်ဘူးလားဆိုတာတော့ လူထုကပဲ ဆုံးဖြတ်ရမှာပါ။”

ထိုအခါ အန်ထော်နီဘက်သို့ ပါကုန်ကြသော လူအုပ်ကြီးက ဒေါသတကြီးဖြင့် -

“သူတို့ဟာ လူကြီးလူကောင်း မဟုတ်ဘူး။ ရုတ်စက်ယုတ်မာတဲ့ လူသတ်ကောင်တွေသာ ဖြစ်တယ်”

ဟု ဝိုင်းအော်ကြ၏။

အန်ထော်နီကတော့ စကားလက်စသတ်ဖို့ ကြိုးစားလိုက်၏။

“ခင်ဗျားတို့ ဆီဇာကို နှမျောတာသ ယူကြီးမေ့ဖြစ်မယ်ဆိုရင် အခု သူ့ရဲ့ နောက်ဆုံးအချိန်မှာ အားရပါးစွာ ငိုကျွေးပြီး မစဲနိုင်တဲ့ မျက်ရည်တွေနှင့် ဂုဏ်ပြုကြပါ။ ဟေ့”

ဒီမှာ ဆီဇာရဲ့ ဝတ်ရုံကြီးပါပဲ။ သူ့ရဲ့ အရင်းနှီးဆုံး၊ အချစ်ဆုံးဆိုတဲ့ မိတ်ဆွေအပေါင်းအသင်းတွေ ဝိုင်းပြီး ဓားနှင့် ထိုးလို့ ပေါက်ပြဲနေပါပြီ။ ဟော့ဒါက ကက်စတာရဲ့ ဓားချက်။ ဒါက ဘရူးတပ်စ်ထိုးသွင်းတဲ့ ဓားဒဏ်ရာ၊ ဆီဇာဟာ သူ့အပေါ် ဘယ်လောက်ချစ်သလဲဆိုရင် သေအံ့မှူးမှူးနှင့် ဘရူးတပ်စ်ရယ် ရက်စက်လိုက်တာလို့ပြောပြီး မချီမဆုံ ရင်ကွဲနာကျပြီး သေရရှာပါတယ်။”

လူအုပ်ကြီးသည် ကလဲ့စားချေ၊ ကလဲ့စားချေဟူသော အသံများကို ပဲ့တင်ထပ်မျှ ကြွေးကြော်အော်ဟစ်ရင်း လူသတ်သမားများကို ရှာကြံတော့၏။

သို့သော် ဘရူးတပ်စ်ကား အခြေအနေ မဟန်မှန်း သိလိုက်ကတည်းက အသာလေး ရှောင်ပြေးခဲ့လေပြီတကား။

• • •

။ ၇ ။ သစ္စာဖောက်နှစ်ဦး ချောက်ကျခြင်း

မှန်သည်။

ဘရူးတပ်စ်နှင့် အပေါင်းပါတစ်စုသည် ရောမမြို့သို့
မြို့သား တစ်နိုင်ငံလုံးလူထု၏အင်အားနှင့်ဒေါသကို ကြောက်
၍ မြို့တော်မှ ရှောင်ပြေးသွားခဲ့ကြပါပြီ။

ထိုအချိန်မှာပင် ဂျူးလိယက်ဆီဇာ၏ သစ္စာဖောက်စ်
ဗိုလ်ချုပ် အော့တေးဗီးယပ်စ်လည်း သတင်းကြားနှင့်
ရောမမြို့ကြီးသို့ စစ်ချီလာခဲ့ပေပြီ။

အန်ထော်နီသည် အော့တေးဗီးယပ်စ်နှင့် ချက်ချင်း
သွားတွေ့ကာ တရားခံများကို လက်ရဖမ်းဖို့ တိုင်ပင်ဆွေး
နွေးခဲ့၏။

ဂရိသို့ ထွက်ပြေးလာခဲ့သော ဘရူးတပ်စ်နှင့် ကက်
ဆီးယပ်စ်တို့က ဆားဒစ်တွင် စခန်းချထားကြ၏။

အန်ထော်နီနှင့် အော့တေးဗီးယပ်စ်တို့၏ တပ်ပေါင်း
စုကြီးကလည်း သူတို့နှင့် မိုင်အနည်းငယ်သာ ဝေးသော
ဖိလစ်ပီမြို့နားအထိ ချီတက်ခဲ့ကြ၏။

ထိုတစ်နှစ်ကာလအတွင်း ဘရူးတပ်စ်အဖို့ ရင်နာ
စရာတွေ့ချည်း ကြုံလာရသည်။

ဆီဇာကိုသတ်သည်ကိစ္စ၌ သူတစ်ဦးတည်းသို့သာ
အပြစ်ပုံချခဲ့ကြ၏။

အခါပေးဆရာကြီး ကက်ဆီးယပ်စ်ကား ကိုယ်လွတ်
ရုန်းသွားရုံမျှမက သူတောင်ကောင်းလုပ်၍ အိတ်လီအစိုးရ
အဖွဲ့သစ်တွင် ဝန်ကြီးတစ်နေရာရဖို့ ကြိုးစားနေလေပြီ။

ထိုအချိန်မှာပင် ဘရူးတပ်စ်၏ဇနီး သေဆုံးကြောင်း
သတင်းရောက်လာသည်။

ဘရူးတပ်စ်နှင့် ကက်ဆီးယပ်စ်တို့ စိတ်ဝမ်းကွဲပြီး
အချေအတင် စကားများကြရ၏။

မင်းပျိုမင်းလွင်တစ်ယောက်မျှဖြစ်သော ဘရူးတပ်စ်
၏ ဦးဆောင်မှုကို ကက်ဆီးယပ်စ်က သဝန်တို့ မလိုမလား
ဖြစ်လာ၏။

ဒါပေမယ့် နောက်ဆုံး သူတို့ သေရေးရှင်ရေးဖြစ်
သော တိုက်ပွဲအတွက် ဦးစားပေး ဆွေးနွေးမိကြသည်။

ထိုအခါလည်း တစ်ယောက်နှင့်တစ်ယောက်
သဘောထားချင်း မတိုက်ဆိုင်ခဲ့ပြန်ချေ။

ဘရူးတပ်စ်က ဖိလစ်ပီမှ မတ်အန်ထော်နီတို့ တပ်ကို
သွားတိုက်လို၏။

ကက်ဆီးယပ်စ်က မတိုက်လို။

“ဒါကတော့ ရန်သူဆီ တကူးတကသွားတိုက်မယ့်
အစား ရန်သူက တို့ကိုလာတိုက်တာ စောင့်စေချင်တယ်။
တို့က သွားတိုက်တာဟာ အင်အားကို ဖြုန်းရာရောက်ပြီး
စစ်ပန်းစေမယ်။ သူတို့လာတိုက်မှ ခုခံတာက အနားယူ
အင်အားဖြည့်ထားရာရောက်လို့ ကောင်းကောင်းကြီး ကာ
ကွယ်နိုင်တာပေါ့”

ဘရူးတပ်စ်ကလည်း

“ကျွန်တော်ကတော့ သွားတိုက်သင့်တယ် ထင်တယ်။ ဘာကြောင့်ဆိုရင် ဖိလစ်ပီနှင့် ဆားဒစ်ကြားမှာနေတဲ့ လူတွေကို အန်ထော်နီစည်းရုံးနေတာ အတော်အောင်မြင်နေတယ်ကြားတယ်။ ဒီတော့ သူတို့ ချီတက်လာပြီဆိုရင် လမ်းတစ်လျှောက်လုံးကလူတွေ သူ့တပ်နောက်က တပြိုင်ကြီး အုံခဲပါလာမှာပဲ။ အဲ၊ ရန်သူအင်အား ပိုမတောင့်ခင် အရင် လက်ဦးမှုယူပြီး သွားတိုက်တာ ကောင်းမယ် ပုသပါတယ်”

ကက်ဆီးယပ်စ်လည်း ဘရူးတပ်စ်ထောက်ပြမှုကြောင့် စိတ်မပျံ့တပါနှင့် လက်ခံသဘောတူလိုက်ရသည်။

မတ်အန်ထော်နီနှင့် အော်တေးနီးယပ်စ်တို့အဖို့ အကာအကွယ်ကောင်းကောင်းတွင် အခိုင်အမာ တပ်ခွဲထားသည်ဖြစ်၍ ဘရူးတပ်စ်တို့ လာတိုက်သည်ကိုပင် အကြိုက်တွေ့ခဲ့ကြရလေ၏။ ဘရူးတပ်စ်နှင့် ကက်ဆီးယပ်စ်က စစ်ကြောင်း နှစ်ကြောင်းဖွင့်၍ ဦးစီးတိုက်ခိုက်ခဲ့ကြခြင်း ဖြစ်ပါ၏။

• • •

။ ၈ ။ အောင်ပွဲခံသူရဲကောင်း

စစ်တလင်း၏ မြင်ကွင်းကား အဆန်းတကြယ်နိုင်သလောက် မျက်စိရှုပ်စရာ ကောင်းလှတော့သည်။

အကြောင်းမှာ နှစ်ဘက်စလုံးက ရောမတပ်တွေ ချည်းဖြစ်၍ ဝတ်စုံကလည်း အနီရောင် တစ်ရောင်တည်း ဖြစ်နေသောကြောင့် သူ့လူကိုယ်လူ ရန်သူလား မိတ်ဆွေလား ရုတ်တံရက် မခွဲခြားနိုင်သောကြောင့်ပင် ဖြစ်၏။

ဘရူးတပ်စ်တို့အဖွဲ့ ဝရမ်းဪဘဝဖြင့် ဆားဒစ်သို့ ခရီးဝေးနှင့်ခွဲကြရာမှ ခြေကုန်လက်ပန်းကျနေရသည့်အထဲ တိုက်ပွဲဝင်လိုက်ရသဖြင့် ထင်သလောက် မထိုးဖောက်နိုင်ပါ။

အန်ထော်နီ၏ တပ်သားများကတော့ အင်အား အပြည့်နှင့် ဒေါင်ဒေါင်မြည်နေကြ၏။

တိုက်ပွဲကား တစ်နေကုန် ပြင်းပြင်းထန်ထန် ဖြစ်ပွားခဲ့သည်။

ညနေစောင်းသည်နှင့် မတ်အန်ထော်နီဘက်က သိသိသာသာ အရေးသာလာသည်။

ထို့နောက် ကက်ဆီးယပ်စ်ထံမှ စာတစ်စောင် ဘရူးတပ်စ်ဆီသို့ ရောက်လာ၏။

သူ၏ ယာယီစစ်စခန်းကို ရန်သူတွေ သိမ်းပိုက် တော့မည်ဖြစ်ကြောင်း၊ အန်ထော်နီတပ်သားများကို ဘရူး တပ်စစ် တပ်သားတွေကိုပင် အထင်မှားမိကြောင်း၊ ခုတော့ စစ်ရုံးပြီဟု သိလိုက်ရပြီဖြစ်ကြောင်း၊ ရန်သူသုံးပန်းအဖြစ် ရောမမြို့တော်၏လမ်းမပေါ်မှာ ခြေကျင်းခတ်ခဲ့ပြီး လျှောက် ရာတာထက် သေရတာက ပိုသင့်လျော်သည်ဟုဆကြောင်း များ ရေးသားထား၏။

ဘရူးတပ်စစ်လည်း စိတ်ဓာတ်ကျနေသော ကက်ဆီး ယပ်စ်ကို အားပေးဖို့ တစ်ဘက်စခန်းသို့ အပြေးသွားခဲ့သည်။

သို့သော် သူ ရောက်သွားချိန်၌ ယောက်ဖတော် ကက်ဆီးယပ်စ် သူ့ဓားနှင့်သူ သတ်သေပြီးနေလေပြီ။

“အို-ဂျူးလိယက်ဆီဇာ၊ မင်းဟာ ခုထိ တန်ခိုး ထက်ပြီး ဘုန်းကြီးတုန်းပါပဲလား။ မင်းရဲ့ဝိညာဉ်ဟာ တို့ကို လွှမ်းမိုးပြီး လက်စားချေသလိုပါပဲလား။ ခုဆိုရင် တို့ ဓားဦးဟာ တို့ရင်ဝကို ပြန်လှည့်နေပါပကော”

ဘရူးတပ်စစ်က သွေးရူးသွေးတန်းဖြင့် အော်ဟစ် ရန်တွေ့လိုက်သည်။

ပြီးမှ-

“စစ်သားကောင်းတစ်ယောက်ဟာ သေတဲ့အထိ တိုက်ပွဲဝင်ရဲရမယ်။ တိုက်ရင်းခိုက်ရင်း သေတာမှ မြတ်ဦး မယ်”

သူ့ကိုယ်သူ စိတ်တင်းလိုက်ကာ ကြွင်းကျန်သမျှ တပ်သားများကို စုစည်း၍ ရန်သူကို ခုခံရင်ဆိုင်မိ၏။

ဒါပေမယ့်လည်း သူတို့တပ်သား အရေးနိမ့်ခဲ့ရ၏။

ဖရိုဖရဲတပ်ပျက်၍ ဘရူးတပ်စစ်နှင့် ရဲမက်အချို့သာ ထွက်ပြေးလွတ်မြောက်ခဲ့ပြီး အများစုမှာ အဖမ်းခံ လိုက်ကြ ရတော့သည်။

မတ်အန်ထော်နီက လက်ရဖမ်းမိသော စစ်သုံးပန်း များကို နှိပ်စက်သတ်ဖြတ်ခြင်း မပြုရန်၊ ဂရုတစိုက် ကြင်နာ စွာပြုစုရန် အမိန့်ထုတ်ခဲ့၏။

“သူတို့ဟာ တို့နှင့် တစ်တပ်တည်း၊ သွေ့သောက် ညီအစ်ကိုတွေပဲ။ ရောမနိုင်ငံသားတွေချည်းပဲ ဖြစ်တယ်။ အနိုက်အကန့် ရန်သူဖြစ်ပေမယ့် ထာဝရမိတ်ဆွေတွေဖြစ် အောင် လက်တွဲခေါ်ဖို့လိုတယ်”

ထို့နောက် မတ်အန်ထော်နီသည် ဘရူးတပ်စစ်ကို လည်း လက်ရသွားဖမ်းခဲ့ရန် အော်တေးဗီးယပ်စ်ကို မှာ လိုက်၏။

သို့သော်-

ဘရူးတပ်စစ်ကို တောစပ်တစ်နေရာမှာ သေလျက် သားသာ တွေ့ခဲ့ရတော့သည်။

ကက်ဆီးယပ်စ်လိုပင် သူ့ကိုယ်သူ အဆုံးစိရင်ခဲ့ခြင်း ပင်တည်း။

ဘရူးတပ်စစ်သည် ရောမနိုင်ငံကြီး ကောင်းစားဖို့ ကျန်မှန်းချက်စေတနာဖြင့် မလုပ်သင့်သောအမှားကြီးကို ကျူးလွန်ခဲ့၏။

ခုတော့ သစ္စာဖောက်တို့သွားရာလမ်းသို့ မြန်းခဲ့ရ လေပြီ။

မတ်အန်ထော်နီသည် ဘရူးတပ်စ်၏ ဘေးတွင် ဒူးထောက်လျက် စိတ်မကောင်းကြီးစွာ ခံစားနေမိ၏။

“လူတော်လူကောင်း သူရဲကောင်းတစ်ယောက်တော့ တို့တိုင်းပြည်မှာ ဆုံးရှုံးသွားရပြန်ပါပြီ။ ဒီလူဟာ ရောမမှာ အမြင့်မြတ်ဆုံး ပုဂ္ဂိုလ်တစ်ပါးပါပဲ။ တခြားလူတွေက ဆီဇာကို မုန်းလို့ သတ်တယ်။ သူကတော့ ရောမကိုချစ်လို့ သတ်မိတာ။ မင်းကို ခွင့်မလွှတ်ချင်ပေမယ့် ခွင့်လွှတ်ပါတယ် သူငယ်ချင်းရယ်”

ပြီးတော့ မတ်အန်ထော်နီသည် မတ်တပ်ထ,ရပ် လိုက်ပြီး ဘရူးတပ်စ်ကို ရောမတပ်မတော်၏ ထုံးစံအတိုင်း ဘယ်လက်ကိုချ ညာလက်ပိုက်ဖြင့် အလေးပြုလိုက်၏။

ထို့နောက် ဘရူးတပ်စ်အလောင်းကို ကောင်းမွန်စွာ မီးသင်္ကြိုဟ်ပေးရန် အမိန့်ပြန်လိုက်သည်။

သူဟာ တစ်ချိန်တုန်းက တို့ရဲဘော်ဖြစ်သလို သူ့ကို တောထဲမှာ ပစ်မထားရက်နိုင်ဘူး။

“သူရဲကောင်းတို့ ထုံးစံအတိုင်း နောက်ဆုံးဂါရဝပြု ချီးမြှောက်ရမှာပဲ။ ဟုတ်တယ်။ ဘာပဲပြောပြော ဘရူးတပ်စ်ဟာ လူစွမ်းကောင်း အာဇာနည်သူရဲကောင်းပဲ။ ဒါကို ကမ္ဘာတစ်ခွင် မော်ကွန်းတင်ရပေလိမ့်မယ်”

တောင်စွယ် နေကွယ်ခဲ့လေပြီ။

ကြယ်သစ်တွေနှင့်အတူ လရောင်ကား ငွားငွားစွင့်စွင့် ဝင့်ဝင့်ကြွားကြွား ပေါ်ထွက်လာတော့မည်တကား။

အဆန်းတကြယ် နွေလယ်ဒိပ်မက်

(ဇာတ်လမ်းတွင် ပါဝင်သော ဇာတ်ဆောင်များ)

- အီးဂျီယပ်စ် - အေသင်မြို့သား လူကုထံ
- ဟာမီယာ - အီးဂျီယပ်စ်၏ သမီး
- လိုင်ဆင်ဒါ - ဟာမီယာ၏ ချစ်သူ
- ဒီမီးထရီးယပ်စ် - ဟာမီယာဖခင်က သဘောတူထားသူ
- ဟယ်လင်နာ - ဒီမီးထရီးယပ်စ်၏ ရည်းစားဟောင်း
- ဩဘာရွန် - တောစောင့်နတ်ဘုရင်
- တိုင်တင်နီယာ - ဩဘာရွန်၏ နတ်မိဖုရား
- ပတ် - တန်ခိုးရှင်နတ်ကလေး
- သီးဆီးယပ်စ် - အေသင်မြို့စား

၁။ သေဒဏ်သင့်သောသတို့သမီး

တစ်ရံရောအခါက ဂရိပြည် အေသင်မြို့တော်တွင် အီးဂျီးယပ်စ်အမည်ရှိ လူကုထံပုဂ္ဂိုလ်တစ်ဦး ရှိလေ၏။

သူ၌ ဟာမီယာဆိုသော သမီးပျိုလေးတစ်ယောက် မွေးထားရာ ဖခင်ကြီးက ဒီမီးထရီးယပ်စ်ဆိုသော လုလင် ပျိုတစ်ဦးနှင့် လက်ဆက်ပေးစားရန် စီစဉ်ခဲ့သည်။

သို့ရာတွင် ဟာမီယာမှာ လိုင်ဆင်ဒါဟူသည့် လူ ချောလူလှကလေးတစ်ယောက်နှင့် မေတ္တာမျှနေသဖြင့် ဖခင် ပေးစားသူကို မယူနိုင်ဘဲ ဖြစ်နေ၏။

ထိုခေတ်ကာလ မိဘပေးစားသူကို မယူလိုပါ ငြင်း ဆန်လျှင် သမီးဖြစ်သူအား သေဒဏ်စီရင်ချက် ချမှတ်သော ထုံးစံဥပဒေပြဋ္ဌာန်းထားသည်။

အီးဂျီးယပ်စ်လည်း သမီးပျိုကို ဘယ်လိုမှ ဖျောင်းဖျ နားချ၍ မရသည့်အဆုံးတွင် မြို့စားကြီး သီးဆီးယပ်စ်၏ ရှေ့မှောက် ဝင်ရောက်လျှောက်တိုင်တန်းခဲ့ရလေတော့၏။

ထိုအမှုကို မျက်နှာစုံညီ ခေါ်ယူစစ်ဆေးရာမှ ဟာမီ ယာက-

“ကျွန်မနှင့် ပေးစားမယ့် ဒီမီးထရီးယပ်စ်ဟာ ကျွန်မ သူငယ်ချင်း ဟယ်လင်နာနှင့် တစ်ချိန်တုန်း ချစ်ကြိုက်ခဲ့ဖူး ပါတယ်။ ခုတော့ သူက ငါးစိမ့်မြင် ငါးကင်ပစ်ဖို့ ကြိတာ ကြောင့် ဟယ်လင်နာမေ့ရာ အရူးတစ်ပိုင်းနှင့် သေမတတ် ခံစားနေရပါပြီ။ ဟယ်လင်နာကို ငဲ့ညှာသနားသောအားဖြင့် ဒီမီးထရီးယပ်စ်ကို ယူဖို့ ငြင်းပယ်ရခြင်းသာ ဖြစ်ပါတယ်” ဟု အစစ်ခံ လျှောက်လဲချက်ပေးခဲ့လေ၏။

မြို့စားကြီးမှာ ကိုယ်ချင်းစာတတ်သော်လည်း ရှေး ဝေလှေထုံးစံဥပဒေကို မလွန်ဆန်လိုသဖြင့် ဟာမီဟာအား ‘လေးရက်စဉ်းစားပါ။ အချိန်စေ့လိုမှ ခေါင်းမာနေလျှင်တော့ သေဒဏ်ပေးရုံရှိတော့သည်’ ဟု ဆုံးဖြတ်ချက် အမိန့်ချမှတ် လိုက်တော့သည်။

ဟာမီယာမေ့ရာ ပူဆွေးသောကရောက်သွားရာမှ ချစ် သူ လိုင်ဆင်ဒါထံ ပြေးတွေ့ကာ တိုင်ပင်ဆွေးနွေးမိလေ ၏။

“ဒါဆိုလည်း ဒီဥပဒေစက်ကွင်းက လွတ်ရာဖြစ်တဲ့ တောရွာမှာ မောင့်အဒေါ် ရှိတယ်။ သူကလည်း ချမ်းသာ ကြွယ်ဝတဲ့ သူဌေးမဆိုတော့ ဘာမှပူစရာမလိုဘူး။ အဲဒီ နေရာကို ထွက်ပြေးကြရင် မကောင်းဘူးလား။”

“ကောင်းပါလေရဲ့ မောင်ရယ်။ ဘယ်တော့ ဘယ် လို့ လုပ်ရမယ်ဆိုတာသာ ပြောပါတော့”

“ဒါဖြင့် ဒီလိုလုပ်၊ ဒီနေ့ညပဲ သွားရအောင် မြို့ပြင် က တောအုပ်ကြီးကို အချစ်ကလေး လာခဲ့ပေတော့”

လိုင်ဆင်ဒါက အတိအကျ ချိန်းချက်ခွဲပြီးနောက် လူချင်းခွဲခဲ့ကြတော့၏။

ထိုမှ ဟယ်လင်နာသည် ဟာမီယာအိမ်လို့ အမှတ်
မထင်ရောက်လာရာ ဟာမီယာက ဝမ်းသာအားရ နှုတ်
ဆက်မိ၏။

“ဟယ်လင်နာဆိုတဲ့ အလှမယ်လေး၊ တို့ဆီကို ဘာ
အတွက်များ လာလည်တာပါလိမ့်”

ထိုအခါ ဟယ်လင်နာ -

“အို အလှမယ်ဆိုတာက မင်းမျိုးမင်းနွယ်နှင့်သာ
ထိုက်တန်တဲ့ တွဲထူးပါ ဟာမီယာရယ်။ မင်းက ကိုယ့်ထက်
ပုလုလို့လည်း ဒီမီထရီးယပ်စ်က စွဲမက်သွားတာ မဟုတ်
လား။ ယောက်ျားတွေ စွဲလန်းစေတဲ့ ပညာလေးများ
ရှိရင်လည်း တို့ကို သင်ပေးပါဦး” ဟု မိန်းမသားပီပီ
အထောအငေါလေးနှင့် စကားနာ ထိုးခဲ့လေ၏။

“မင်းနှင့် ဒီမီထရီးယပ်စ်အတွက် ဘာမှမပူပါနှင့်
တော့ကွာ။ ကိုယ်နှင့် ကိုယ့်ချစ်သူ လိုင်ဆင်ဒါတို့ဟာ လွတ်
ရာကျွတ်ရာ ထွက်ပြေးကြတော့မှာပါ။ ဒီညပဲ တို့တစ်တွေ
ချစ်သူညယျာဉ်တောကြီးမှာဆုံဖို့ ချိန်းထားလိုက်ကြပါပြီ”

ဟာမီယာလည်း သူငယ်ချင်းဖြစ်သူ သံသယပြေ
ပျောက်၍ စိတ်ချမ်းသာမှုရအောင်ဆိုပြီး အကြောင်းစုံကို
ဖွင့်ဟမိလေသည်။

ဖြစ်ချင်တော့ “ပေါ့စေလိုလို့ ကြောင်ရုပ်ထိုး၊ ဆေး
အတွက်လေး” ဆိုသည့် စကားပမာ ဖြစ်ခဲ့တော့၏။

ဖြစ်ရပ်ကား ဟယ်လင်နာသည် အသိဉာဏ်နည်း
သလို သူချစ်သူ ဒီမီထရီးယပ်စ်အားလည်း မခံချိမခံသာဖြစ်
အောင် ‘ဆွ’ချင်စိတ်ကလေးပေါက်ခဲ့ရာမှ ဟာမီယာတို့

ထွက်ပြေးမည့်အကြောင်းကို တစ်ဆင့်ဖောက်သည်ချလိုက်
ခြင်းပေတည်း။

ပြီးတော့မှ ဒီမီထရီးယပ်စ် လိုက်သွားပါက သူက
နောက်မှ လိုက်ချောင်းဖိုးကြံစည်မိပါသည်။

၂။ နတ်ဘုရင် သြဘာရွန်ရဲ့အကြံ

နတ်ပျက်ကလေး ပတ်၏အမှား

နဂိုကမှ ရှုပ်ချင်ချင်စာတ်လမ်းကို ရှင်းမရအောင် ထွေးသွားဖို့ ဖန်လာသည်မှာကား ဤသို့။

ဟာမိယာတို့ ချိန်းဆက်ထားသည့် ချစ်သူတော အုပ်ကို ပိုင်စိုးသူမှာ 'ဖယ်ရီ' ခေါ် ပန်းနတ်မျိုးနွယ် နတ်ဘုရင် 'သြဘာရွန်' ဖြစ်၏။ တိုက်တိုက်ဆိုင်ဆိုင် ထိုအချိန်က သူ့မိဖုရား တိုင်တင်နီယာစိတ်ဆိုးနေသည်။

အကြောင်းမှာ မိဖုရားထံက မိဘမဲ့ကလေးငယ်လေးကို နတ်ဘုရင်က လက်ပါးစေအဖြစ် ခစားစေလို၍ တောင်းယူသည်ကို မိဖုရားက မပေးသောကြောင့်ပင်ဖြစ်၏။

ဘုရင်နှင့် မိဖုရား တစ်ယောက်ကိုတစ်ယောက် စိတ်ကောက်နေကြသဖြင့် ရဲရွေတော်နတ်မောင်နတ်တို့မှာလည်း ခါတိုင်းလို သီချင်းဆို ကခုန်ဖြူးတူးမနေပဲ ပန်းပွင့်ပန်းဖူးတွေကြားထဲတွင် ဝင်ပုန်းနေကြရရှာသည်။

ထိုညက ရွေ့တော် တောလည်လာသော နတ်ဘုရင်မနှင့် တောကစားလာသော နတ်ဘုရင်တို့ ဆုံမိကြ၏။ ရဲရွေတော်များ၊ ကိုယ်ရဲတော်များလည်း အသိသီးပါကြ၏။

နတ်ဘုရင်က စ၍စကား ခေါ်လင့်ကစား ဘုရင်မက မာနကြီးတစ်ခွဲသားဖြင့် ရှောင်ပြေးသွား၏။

သြဘာရွန် ဒေါ်မာန်ပွဲခဲရတော့သည်။

“ဒီလောက်တောင် မာနကြီးတဲ့မိန်းမရိုင်း။ ငါ့အကြောင်း ကောင်းကောင်းသိစေရမယ်ဟေ့” လို့ ကြိမ်းဝါးလိုက်ရာမှ နတ်ပျက်ကလေး 'ပတ်' ကို လှမ်းခေါ်လိုက်၏။ ပတ်မှာ 'ရိုကင်ဂွတ်ဖဲလိုး' ဟုလည်း နာမည်တွင်၏။ သူသည် ကမြင်းကြောအလွန်ထသော နတ်ပျက်ကလေးဖြစ်၏။ တစ်ဘက်သားကို နောင်ပြောင်ကျိစား ရာ၌ ပြိုင်ဖက်ကင်း နှစ်ယောက်မရှိ။

ရွာထဲသွား၍ ထောပတ်စည်ထဲဝင်ပြီး ပုံစံအမျိုးမျိုးဖြင့် ထွက်ကတတ်သည်။

အရက်ဆိုးထဲ ဆင်း၍ဆော့သဖြင့်လည်း အရက်တွေ ပျက်ကုန်၏။

အတင်းပြောနေသော မိန်းမကြီးတွေကြားထဲ ဝင်တိုး၍ ခွေးခြေကို လှဲပစ်ရာမှ ဖင်ထိုင်ကျပြီး ဝိုင်းရယ်ရသည့် အခါလည်း ရှိ၏။

ပတ်ကို တစ်ရွာလုံးက ကြောက်ကြလန့်ကြရသည်။

ခုလည်း နတ်ဘုရင် သြဘာရွန်က နတ်ပျက်ကလေး ပတ်ကို ခေါ်၍ သူ့မိဖုရားကို ချောက်ချခိုင်းပါလေပြီး

“ပတ်ရေ၊ ဟိုတစ်ခါက မင်းနှင့်ငါ ပင်လယ်ကမ်း

စပ် သွားထိုင်နေတုန်း မြားနတ်မောင်ကျူးပစ် ဆော့ကစားရင်း ပစ်လိုက်တဲ့မြားချက်ဟာ ပန်းပွင့်ဖြူးလေးကို သွားစိုက်ပြီး ခရမ်းရောင်ပြောင်းသွားတာ မင်းမှတ်မိသေးရဲ့ မဟုတ်

လား။ အဲဒီ ပန်းဝတ်ရည်ကို အိပ်နေတဲ့တစ်ယောက်ယောက် မျက်စိထဲ ခတ်လိုက်ရင် သူ နိုးလာလာချင်း တွေတဲ့လူကို အငမ်းမရ ကြိုက်သွားစေနိုင်တယ်ကွ။ ဒီတော့ မင်းသခင်မကြီး တိုင်တင်နီယာအိပ်ပျော်နေတုန်းမှာ ပန်းဝတ်ရည်ခတ်ပေးလိုက်။ သူ နိုးလာတာနှင့် မြင်သမျှတွေ့သမျှ မျောက်ကောင် မြွေကောင် ဘာကောင်ပဲဖြစ်ဖြစ် တန်းတန်းခွဲကြိုက်သွားမှာ အမှန်ပဲ။ အဲဒီတော့မှ ငါ သူ့ကို လှောင်ပြောင်အရှက်ခွဲပြီး ဖြေဆေးပေးမယ်။ အတုနဲ့အပြန်သဘောနှင့် ကလေးကို တောင်းမယ်။ ဘယ်နှယ်လဲ။ မပိုင်ပေဘူးလား။”

ပတ်ကလည်း သည်အကွက်မျိုးကို စောင့်နေသူပီပီ သဘောတွေ့သွားကာ သီချင်းတကြော်ကြော်ဖြင့် မြူးတူးခွန်ပေါက်ပြီး ထွက်သွားလေတော့၏။

နတ်ဘုရင်က သူ့တပည့်ကျော်ကို စောင့်နေစဉ် အခိုက်မှာပင် မျက်စိအောက်သို့ ဟာမီယာ ရောက်လာသည်။ သူတို့နောက် မရှေးမနှောင်းမှာ ဒီမီးထရီးယပ်စ်၊ သူနှင့်မလှမ်းမကမ်းမှ ဟယ်လင်နာ ခြေရာခံလိုက်လာ၏။

တစ်နည်းအားဖြင့် ခိုးရာလိုက်ပြေးမည့် ဟာမီယာကို ဒီမီးထရီးယပ်စ်က ချောင်း၊ ဒီမီးထရီးယပ်စ်ကို ဟယ်လင်နာက လိုက်ဖြင့် သပွတ်အူလိုက်နေ၏။

ဒီမီးထရီးယပ်စ်က ဟယ်လင်နာအား ‘ငါ့နောက်လိုက်မရှုပ်နှင့်’ ဟု အပြစ်တင်တားမြစ်ပြီး ကြိမ်းလားမောင်းလားလုပ်သည်။

ဟယ်လင်နာကလည်း ဟာမီယာမှာ ချစ်သူရှိနေပြီ ဖြစ်၍ စိတ်မဝင်စားသင့်တော့ကြောင်း၊ အချစ်ဟောင်းသူ့ကိုသာ ပေါင်းဖော်သင့်ကြောင်း အသနားခံ၏။

ဒီမီးထရီးယပ်စ်က ပက်ပက်စက်စက်ဝေဖန်ကာ ‘နင့်ဟာနင် ဖြစ်ချင်သလိုဖြစ်’ ဆိုပြီး ကိုယ်လွတ်ရုန်းပြေးခဲ့သည်။ ဟယ်လင်နာကလည်း ကြီးစားပမ်းစား ပြေးလိုက်ပေမယ့် မမိနိုင်အောင် ဖြစ်နေ၏။

ဤအဖြစ်ကိုမြင်ပြီး နတ်မင်းကြီး ဩဘာရွန် သနားသွားမိသည်။ တစ်ချိန်တုန်းက ဟယ်လင်နာနှင့် ဒီမီးထရီးယပ်စ်တို့ သမီးရည်းစားဘဝဖြင့် ယခုတောထဲလာပြီး ချစ်စကား ဆိုခဲ့ကြသည်များကိုလည်း သူ အမြင် သူ အသိပင် ဖြစ်၏။

ထို့ကြောင့် နတ်ပျက်ကလေး ပန်းဝတ်ရည်များယူ၍ ပြန်လာချိန်၌ ဟယ်လီနာအား ကူညီရန် ဤသို့ အမိန့်ပေးလိုက်သည်။

“အချင်းပတ်၊ ခု လောလောဆယ်အဖို့ စိမ်းကားရက်စက်သူလုလင်နောက် တကောက်ကောက်လိုက်နေသော အေသင်မြို့သူ လုံပျိုလေးကို သင် တွေ့လိမ့်မည်။ လုလင်ပျို မောမောပမ်းပမ်း အိပ်ပျော်သွားလျှင် တစ်ဘက်သတ် ချစ်သူလုံမငယ်အား အနားတွင်ဆောင်ကြဉ်း၍ လုလင်ပျို၏ မျက်လုံးထဲသို့ ချစ်ပန်းဝတ်ရည်ကို ခတ်လိုက်လေ။ လုလင်ပျိုနိုးလာသည်နှင့် လုံပျိုကို ပြန်၍ အချစ်ကြီးချစ်ပေးပါစေ။”

လူ၏ကံကြမ္မာ နတ်ဖန်လို့မရ ဆိုသောစကားတစ်ရပ် ရှိဖူးပါသည်။

ယခုလည်း နတ်က ကယ်မလင့်ကစား ကံစိမ်လာပုံ
က ဆန်းကြယ်၍ သံပွတ်အလိုက်နေသောဇာတ်လမ်းမှာ
ရှုပ်နေသည့်ကြားထဲ ပွစာကြိသွားရပြန်တော့သည်။

ဤသည်မှာ နတ်ပျက်ကလေး ပတ်အနေနှင့် ဒီမီး
ထရီးယပ်စ်နှင့် ဟယ်လင်နာတို့ကို မတွေ့မီ ဟာမီယာနှင့်
လိုင်ဆင်ဒါတို့ စုံတွဲကို တွေ့၍ လူမှားပြီး ဆေးခတ်မိခြင်း
ပါပေတည်း။

• • •

၃။ ချစ်သူရွေးမယ်ချစ်ဝဲလည်

အကယ်စင်စစ် ပတ်၏လုပ်ရပ်က မဆိုးလှပါ။

မောပမ်းနွမ်းနယ်နေသော ဟာမီယာနှင့် မလှမ်း
မကမ်းတွင်အိပ်ပျော်နေသော လိုင်ဆင်ဒါမျက်လုံးထဲ ပန်း
ဝတ်ရည်အချစ်ဆိပ် ခတ်လိုက်လျှင် နိုးလာသည်နှင့် ဟာမီ
ယာကိုတွေ့ပြီး သူတို့ချင်း ပြေလည်သွားမည်ဟု ယူဆခဲ့
သည်။

၎င်းတို့ကိုယ်တိုင်ကလည်း မှားမည်ဆိုက မှားစရာ။
အေသင်မြို့သူ မြို့သားဝတ်စုံတွေ ဝတ်ထားကြသည်ကို။

ပေါ့ဆသော နတ်ပျက်ကလေးပတ်က နတ်ဘုရင်
ကြီး မှာလိုက်သည့်စုံတွဲပဲဆိုပြီး တာဝန်ကျေအောင် လုပ်
ဆောင်ခဲ့မိခြင်း ဖြစ်၏။

နတ်ရှုပ်ထက် လူရှုပ်က ပိုဆိုးသည်ပဲ ဆိုရမလား
မသိ။

ဒီမီးထရီးယပ်စ်နောက် လိုက်ရင်းက မျက်ခြည်
ပြတ်သွားသော ဟယ်လင်နာသည် ကံမျက်စိလည်ပြီး ခြေဦး

တည်ရာ လျှောက်သွားခဲ့ရာမှ မြက်ခင်းစပ်၌ အိပ်ပျော်နေသော လိုင်ဆင်ဒါကို စော့လိုက်၏။

လိုင်ဆင်ဒါကို မေးလျှင်တော့ ဒီမီထရီးယပ်စ် နေရာမှန်ကို သိကောင်းချည်ရဲ့ဆိုပြီး သွားနှိုးမိလေသည်။

ငါးပါးဖြင့် မှောက်ချေပြီ။

လိုင်ဆင်ဒါသည် လန်နိုးလာရာမှ ဟယ်လင်နာကို တွေ့သည်နှင့် ပန်းဝတ်ရည်အချစ်တန်ခိုးကြောင့် အရူးအမူးကြိုက်သွားမိပြီး ခပ်လှမ်းလှမ်းတွင်အိပ်ပျော်နေသော ဟာမီယာကို အမှေကြီး မေ့သွားပါလေတော့။

“လိုင်ဆင်ဒါ။ ကျွန် ဟယ်လင်နာပါ။ ဟာမီယာ မဟုတ်ဘူးလေ” ဟု သတိပေးသည့်ကြားမှပင်။

“ကိုယ်ကလည်း ဟယ်လင်နာဆိုတဲ့ အလှဘုရင်မလေးကိုပဲ ချစ်ရေးဆိုနေတာပါ။ မင်းလေးဟာ ဟာမီယာနှင့် ယှဉ်ကြည့်လိုက်တော့မှ ချိုးဖြူငှက်လေးနှင့် လင်းတကွာသလို အပြတ်သာနေတာပါလား ဟရီ။”

“ဒုက္ခပါပဲ။ ဒါ ရှင် ကျွန်မကို သက်သက်မဲ့ ပြက်ရယ်ပြတာပဲ ဖြစ်ရမယ်။ ကျွန်မခမျာ ချစ်သူက စိမ်းစိမ်းကားကားပစ်သွားတဲ့ကြားထဲ ရှင်က အခု စော်ကားဖော်ကားနှင့် လက်ဆွဲနေပြန်ပြီ။ တော်ပါ။ ကျွန်မကို ဆက်ပြီး အရှက်ခွဲ ဒုက္ခမပေးပါနှင့်တော့”

ဟယ်လင်နာက ရုန်းကန်ထွက်ပြေးခဲ့ရာ၊ လိုင်ဆင်ဒါလည်း အိပ်မောကျနေသူ ဟာမီယာအား မျက်နှာလွှဲခဲပစ်ထားရစ်ခဲ့ကာ သဲသဲမဲမဲ ပြေးလိုက်လေတော့၏။

ဟာမီယာ နိုးလာချိန်၌ လိုင်ဆင်ဒါကို မတွေ့သဖြင့် ထိတ်လန့်ငိုကြွေးရင်း ရှာပုံတော်ဖွင့်ခဲ့ရပြန်သည်။

တစ်ပြိုင်တည်းဆိုသလို ဟာမီယာကို လိုက်ရှာခဲ့သော ဒီမီထရီးယပ်စ်လည်း ခြေကုန်လက်ပန်းကျ၍ အိပ်ပျော်နေသည်ကို နတ်ဘုရင်ဩဘာရွန်က သွားတွေ့ခဲ့၏။

ပက် တစ်ယောက် လူချင်းလွဲခဲ့ပြီဟု တွက်မိလိုက်ပြီး သူက ဒီမီထရီးယပ်စ်ကို ချစ်ဝတ်ရည် ခတ်ထည့်လိုက်တော့သည်။

ပြဿနာတက်ပုံက အိပ်ရာမှနိုးလာသော ဒီမီးထရီးယပ်စ်တစ်ယောက် လိုင်ဆင်ဒါရန်မှ ထွက်ပြေးလာသော ဟယ်လင်နာနှင့် ပက်ပင်းသွားတိုးခြင်းပင် ဖြစ်၏။

ဆေးတန်ခိုးပြု၍ ဒီမီးထရီးယပ်စ်သည် ဟယ်လင်နာအား မြင်ရုံနှင့် ဖျတ်ဖျတ်လှူး ချစ်သွားလေတော့သည်။

“အမယ်လေး ဟယ်လင်နာရယ်။ ခုလို ရွှေရောင်လရောင်သာတဲ့ညမှာ အလှနတ်မယ်လေးရဲ့ တကယ့်အလှကို ဖူးမြင်ရပြီး တကယ့်အချစ်တွေ ပေါက်ဖွားခဲ့ရတော့တာပါကလား။ မင်းလောက်လှတဲ့လူ ဒီကမ္ဘာမှာ မရှိတော့သလို မင်းမှမရရင် ဒီကောင် သေရတော့မယ် ထင်ပါရဲ့။”

ဘာဘာညာညာ ဖွဲ့နွဲ့စကားတွေနှင့် ဒီမီးထရပ်စ်က တစ်ကြော့ပြန် လှူပျိုလှည့်သည်မို့၊ ဟယ်လင်နာအဖို့ ခယ်ရမလို ငိုရမလို အခက်ကြုံလိုက်ရပြန်လေပြီ။

တစ်ခါတုန်းက မုန်းပါတယ်ဆိုပြီး ကျောခိုင်းရက်ကော်ခဲ့သူက ခုမှ ချစ်လှချည်ရဲ့ဆိုသည့်အတွက် မယုံနိုင်

စရာ ဖြစ်သလို တမင်သက်သက် ပြောင်လှောင်သရော်နေခြင်းလို့သာ ဟယ်လင်နာ မှတ်ထင်ခဲ့၏။

သည်အခိုက်မှာပင် လိုင်ဆင်ဒါရောက်လာပြီး 'အချစ်ရေး အချစ်ရေး'ဟု တကြော်ကြော်ခေါ်ရင်းက ချစ်စကားတွေ ဇွတ်ဝင်ပြောပြန်သည်။ သူ့နောက်မှ ဟာမီယာပေါ်လာပြီး အဖြစ်ဆန်းပုံကိုတွေ့ကာ အံ့အားသင့် ငေးကြောင်သွားရ၏။

ဘယ်နှယ်။ ဘာတွေ ဖြစ်ကုန်ပါလိမ့်။

ဟယ်လင်နာကို ဆူးထင်ခဲ့တဲ့လူတွေက ခုတော့ပင်မြင့်စံ သစ်ခွဘုရင်မလေးလို့ ချီးမွမ်းခန်းဖွင့်ပြီး အစွဲကြီးစွဲနေကြပါရောလား။ တစ်ခုခုတော့ မှားပြီ။

ဟယ်လင်နာမှာလည်း

'ဧကန္တတော့ ဟာမီယာနှင့် သူ့အကောင်နှစ်ကောင် တစ်ကျိတ်တည်း တစ်ညဏ်ထဲလုပ်ပြီး ငါ့ကို အရှက်ခွဲတာပဲ ဖြစ်ရမယ်'ဟု တစ်ထစ်ချ မှတ်သွားလေ၏။

သို့နှင့်အမျှ ဟာမီယာအား ဟယ်လင်နာက ကင်ကက်လန် ရန်တွေ့မိတော့သည်။

"လုပ်ရက်ပါပေ သူငယ်ချင်းရယ်။ မင်းချစ်သူ့ကို ငါ့နောက် အတင်းလိုက်ပြီး ရည်းစားစကား ပြောခိုင်းထားမင်းညာဏ်ပဲ မဟုတ်လား။ ပြီးတော့ ငါ့ကို မချစ်နိုင်ဘူးလို့ ပစ်ထားခဲ့တဲ့ ဒီမီးထရီးယပ်စ်ကိုလည်း တစ်ပတ်လည်း လာ အောင်ဖန်တီးပြီး သရော်ဖို့ မင်းပဲ ခိုင်းခဲ့တာ ဖြစ်ရမယ်။ ကိုယ်ချင်းမစာနာ ညည်းဆဲရက်တာ မကောင်အိဘူးဟယ်"

"အို၊ မင်းစကားတွေ ကိုယ် ဘာမှန်းမလည်တော့ဘူး ဟယ်လင်နာ။ ဒါ့ဟာက ဘယ်သူက ဘယ်သူကို လှောင်ရာရောက်နေတာလဲ။ စဉ်းစာပါဦး။ မင်းကို ငါ့ရည်းစားရော၊ မင်းရည်းစားဟောင်းပါ နှစ်ယောက်ပြိုင်ပြီး အငမ်းမရ ကြိုက်နေတဲ့အဖြစ်ကို ငါ့နေရာကကြည့်ရင် ရင်နာစရာ ကြီးပါကွာ။

မိန်းမပျိုနှစ်ဦးက စကားနိုင်လှနေသလို လိုင်ဆင်ဒါနှင့် ဒီမီးထရီးယပ်စ်တို့ကလည်း ရည်းစားလုနေရပြန်သည်။

"ဟယ်လင်နာကို မင်းက ငါ့နောက်မှ တွေ့တာ။ ငါပဲ ဝိုင်တယ်။ ငါပဲ ဆိုင်တယ်ကွာ"

"အေး။ သူ့အချစ်ကို ဘယ်သူ ရထိုက်သလဲဆိုတာ အဖြေရှာရမယ်လေ။ ရှင်းရှင်းပြောရင်တော့ မင်းနှင့်ငါ တစ်ယောက်ယောက် မရှိမှ ဒီပြဿနာ အေးမှာပဲ"

"အဲဒါမှ ယောက်ျားစကားကွ။ စိမ်လိုက်လေ။ ဘယ်သွားမလဲ။ အချစ်အတွက် အသက်သေရတာ မြတ်သဟေ့" ယောက်ျားသားနှစ်ယောက်က ဓားချင်းယှဉ်ခုတ်ရန် တောအုပ်အလယ် ကွက်လပ်ရှိရာသို့ ထွက်သွားကြ၏။

မိန်းမပျိုနှစ်ဦးကလည်း-သူတို့ချစ်သူများကို လိုက်ရှာရန် တစ်ယောက်တစ်လမ်းဖြင့် လိုက်ခဲ့ကြပြန်သည်။

ဤအဖြစ်အပျက် အစအဆုံးကို မြင်တွေ့နေရသော နတ်ဘုရင် သြဘာရွန်လည်း ပတ်ကို အပြစ်တင်ရင်းက-

"မင်း လုပ်လိုက်ရင် တလွဲတချော် အရာရာနှင့် အကြောင်းကြောင်းချည်းပဲ။ ကဲ-ခု မင်းပြဿနာ မင်းပဲ"

ရှင်းပေတော့။ ဒီစုံတွဲတွေနောက် အချိန်မီလိုက်သွား။ တစ်
 ယောက်နှင့်တစ်ယောက် မတွေ့နိုင်အောင် မှောင်ကြီးချ
 လိုက်။ အသံတုတွေလုပ်ပြီး ရေလိုက်လွှဲအောင် လုပ်။
 ဒီလိုနှင့် သူတို့ ခြေကုန်လက်ပန်းကျလို့ အိပ်ပျော်တဲ့အခါ
 လိုင်ဆင်ဒါ မျက်လုံးထဲ ဖြေဆေးခတ်။ ဒါမှ သူ သတိပြန်
 လည်ပြီး ဟာမီယာကို ဆက်ချစ်လိမ့်မယ်။ ဒီမီးထရီးယပ်စ်
 ကတော့ ဟယ်လင်နာအပေါ် စွဲလန်းလက်စနှင့် ဒီအတိုင်း
 ထားလိုက်။ ဒါဆိုရင် အားလုံး အဆင်ပြေသွားကြမှာပဲ”
 သေသေချာချာ မှာကြားခဲ့သလို၊ ‘ဒီတစ်ခါမှာ’ရင်
 တော့ မင်းခေါင်း နို့ချဉ်အိုးထဲ သွားအနှစ်ပဲ’ဟု သတိပေး
 ပြီး သူ့မိဖုရားကြီးထံ သုတ်ခြေတင်ခဲ့လေတော့၏။

• • •

၄။ လူတိရစ္ဆာန်’လူမြည်း’ကြီးကို
 နတ်မိဖုရား ကြိုက်မိရာပြီ

တကယ်စင်စစ်တော့ ပတ်သည် အင်မတန်မှ ချစ်
 စရာကောင်းအောင် တာဝန်ကျေပွန်သူကလေး ဖြစ်၏။

ကြည့်လေ။ သူသည် နတ်ဘုရင်၏ ခိုင်းစေချက်
 အရ ရှေးမဆွကပင် ဘုရင်မ တိုင်တင်နီယာအား အိပ်
 ပျော်နေခိုက် ချစ်ဝတ်ရည် ခတ်ခဲ့ပြီးလေပြီ။

ထိုမျှမက မြို့စားသီးဆီးယပ်စ်၏ မင်္ဂလာပွဲအတွက်
 တောစပ်တွင် လာရောက်ဇာတ်တိုက်နေသော ဇာတ်အဖွဲ့မှ
 လူပြက်တစ်ဦးကို လူစင်စစ်က မြည်းဦးခေါင်းတပ်ပေးလိုက်
 ခြင်းဖြင့် တခြားလူများ ကြောက်အားလန့်အား ဝရုန်းသုန်
 ကားနှင့် ထွက်ပြေးအောင် လုပ်ခဲ့ပြီးပါပြီ။

ပြီးလျှင် မြည်းဦးခေါင်းနှင့် ဇာတ်လူပျက်ကို နတ်
 ဘုရင်၏ နံဘေးနားတွင် အိပ်မောကျလျက်သား ပို့ထား
 ခဲ့ပြန်ပါသည်။

သို့ဖြင့် နတ်မင်းကြီး သြဘာရွန် ရောက်လာသော
 အခါ အားလုံး အဆင်သင့် ဖြစ်သွားတော့၏။

ဩဘာရွန်ကက ဇာတ်လူပြက်ကို တန်ခိုးဖြင့် နှိုး
လိုက်၏။ ဇာတ်လူပြက်ကတော့ သူ့ကိုယ်သူ ဘာကောင်ဖြစ်
နေမှန်းမသိဘဲ နတ်မိဖုရားကြီးဆီ ရောက်သွားသည်။

နတ်မိဖုရားကြီးလည်း ခြေသံပြင်းပြင်းကြောင့် လန့်
နှိုးလာ၏။ မြည်းခေါင်းစွပ် ဇာတ်လူပြက်ကို တွေ့သော
အခါ ပန်းဝတ်ရည်အချစ်ဆိပ် အာနိသင်ကြောင့် ချစ်ခင်တပ်
မက်ခြင်း အပြင်းအထန် ဖြစ်ခဲ့ရသလို-

“အလိုလေး။ မိုးကျရွှေကိုယ် လှလင်ပျိုငဲ့။ ဒီက
နမဖြင့် သင့်ကို မမြင်ရမနေနိုင်အောင် အချစ်သည်းနေရ
ပါပြီ။ သင်ဟာ ရုပ်လှသလောက် ပညာဉာဏ်ကြီးမား
မယ်လို့ ထင်ပါတယ်”

“ပညာမဲ့သော ဇာတ်လူပြက်ကလည်း-

ဖအို ရွှေမင်းသမီးရယ်၊ ကျွပ်သာ ပညာရှိရင် ဒီတာ
ကြီးမြက်မည်းအလယ်က အပြင်ရောက်သွားတာ ကြာပြီ
ပေါ့” ဟု ပြန်ဖြေကြားလေ၏။

နတ်မိဖုရားက

“ကျွန်မနှင့်တွေ့မှတော့ တခြားတစ်ပါး ဝေးရာထိ
မသွားပါနှင့်တော့။ ကျွန်မမှာ မှော်တော်ပျော် ပန်းဝတ်နံ
နတ်ဘုရင်မဖြစ်၍ တန်ခိုးလည်း ကြီးလှပါတယ်။ အသင့်
ကိုလည်း မြင်တဲ့အချိန်ကစပြီး ချစ်ခင်လိုလားတာမို့ ကွန်မ
နှင့်အတူ နောက်ပျော်ကြီးနေပါတော့” ဟုဆိုကာ ရဲရွေထောက်
နတ်ယမင်းများအား တေးဆိုတီးမှုတ်ကခုန်စေကာ နှု
ကိုယ်တိုင်က မြည်းခေါင်းကြီးအား တယုတယထွေးပိုက်နှံ
ချောသိပ်နေခဲ့မိလေ၏။

ယင်း ဓဏမှာပင် နတ်မင်းဩဘာရွန် ဘွားခန့်
ပေါ်လာပြီး “ရှက်ဖွယ်လိလိ လူတိရစ္ဆာန်နှင့်မှ ဖောက်ပြား
ရက်ပါတိ ဘုရင်မရယ်” ဟု လှောင်ပြောင်သရော်လေ
တော့၏။

နတ်မိဖုရားလည်း နိုးထုပ်ခိုးထည်နှင့် ပက်ပင်းမိခဲ့
ရာမှ ကြောက်ကြောက်လန့်လန့်ဖြင့် နတ်ဘုရင်အား
အပြစ်မှ ချမ်းသာပေးရန် တောင်းပန်မိရာသည်။

နတ်ဘုရင်က မွေးစားသားကိုပေးလျှင် အပြစ်လွတ်
မည်ဟု အပေးအယူ ညှိနှိုင်းသဖြင့် မိဖုရားလည်း သဘော
တူခဲ့ရ၏။

ထိုအခါမှ မိဖုရားအား အဆိပ်ဖြေဆေး စတ်ပေး
လိုက်သည်တွင် လူကိုယ်နှင့် မြည်းခေါင်းသတ္တဝါကြီးကို
တွေ့ပြီး စက်ဆုပ်ရွံ့ရှာစွာဖြင့် ရှောင်ပြေးလေတော့သည်။

နတ်မင်းကြီးလည်း ဇာတ်လူပြက်အား မြည်းခေါင်း
ကြီး ပြန်ချွတ်ပေးကာ လာလမ်းသို့ ပြန်ပို့ခိုင်းလိုက်၏။

နတ်ဘုရင်ကြီးနှင့် ဘုရင်တို့လည်း ပြန်လည်ချစ်
ကြည်ရေး ရသွားပြီးနောက် ဟာမိယာတို့စုံတွဲများ၏ အပြင်
သနစ်ကို သွားကြည့်ရန် ထွက်လာကြတော့သည်။

• • •

၅။ ချစ်သူဥယျာဉ်မှ မင်္ဂလာပွဲများ

ချစ်သူလေးယောက်မှာ ပတ်၏ စီစဉ်ချက်ဖြင့် သူ့အတွဲနှင့်သူ့ အနီးကပ် အိပ်ပျော်နေကြလေပြီ။

နတ်ပျက်ကလေးက သည်တစ်ခါတော့ အတိမ်းအစောင်းမရှိအောင် ဂရုစိုက်လုပ်ဆောင်ခဲ့ခြင်း ဖြစ်၏။

ပြီးတော့ လိုင်ဆင်ဒါ၏ မျက်လုံးအတွင်းသို့ ဖြေဆေး ခတ်ထည့်လိုက်တော့သည်။

လိုင်ဆင်ဒါ အိပ်ရာမှနိုးလာချိန်၌ သူ့လိုပင် အိပ်ရာက ထနေသော ဟာမိယာကိုတွေ့၍ ရှေးယခင်ကလိုပင် အချစ်မပျက် ချစ်လျက်သာရှိကြောင်းနှင့် စောစောက ဘာဖြစ်မှန်းမသိ၊ အိပ်မက်မက်သလို ထူးထူးဆန်းဆန်း တွေ့ကြုံခဲ့ရသည့်အကြောင်းများကို ဖွင့်ဟဝန်ခံရင်း ခွင့်လွှတ်ဖို့ တောင်းပန်မိ၏။

ဟာမိယာလည်း အမြင်မှန်ရသွားသော လိုင်ဆင်ဒါကို ကြည်ကြည်ဖြူဖြူပင် မေတ္တာတုန်ပြန်ခဲ့ရာမှ ချစ်သူနှစ်ဦး သား ပျော်မဆုံးမော်မဆုံး ဖြစ်ခဲ့ရပေတော့သည်။

တစ်နေရာမှ ဒီမီးထရီးယပ်စ်နှင့် ဟယ်လင်နာတို့လည်း အိပ်ရာက နိုးခဲ့ကြရပါပြီ။ ဟင်လင်နာမှာ အိပ်ရေး

ဝသွားသဖြင့် စိတ်ကြည်လင်သားသလို ချစ်ဝက်ရည် တန်နိုးဖြင့် သဘောကျ နားဝင်ချိုနေခဲ့ရပါတော့၏။

ထို့အပြင် ဟာမိယာနှင့် ဟယ်လင်နာတို့ သူငယ်ချင်းမ အချင်းချင်းလည်း ရည်းစားလုဖက်များဘဝမှ နားလည်မှုရသွားကြကာ ခင်မင်ရင်းနှီးမှုတွေပင် ပိုလာကြတော့သည်။

မိုးသောက်နံနက်လင်းချိန်၌ အေသင်မြို့စား သီးဆီးယပ်စ်က သတို့သမီးလောင်းနှင့်အတူ ချစ်သူဥယျာဉ်တောကြီးအတွင်း ထိမ်းမြားလက်ထပ်ပွဲလုပ်ရန် ရောက်လာ၏။ မြို့စားအဖွဲ့နှင့်အတူ သမီးပျောက်ကို ရှာရန်လိုက်လာသော အီးဂျီးယပ်စ်လည်း ပါလာပြီး ဟာမိယာတို့ကို တွေ့သွားလေသည်။

ဤတွင် ဒီမီးထရီးယပ်စ်က ရည်းစားဟောင်း ဟယ်လင်နာကိုသာ စုံမက်နေပြီဖြစ်၍ ဟာမိယာကို မယူလိုတော့သဖြင့် သားမက်မတော်နိုင်တော့ကြောင်း ဖွင့်ပြောတော့၏။

သို့ဖြင့် ဟာမိယာလည်း သေဒဏ်မှ လွတ်ငြိမ်းခွင့်ရသွားသလို ချစ်သူ လိုင်ဆင်ဒါနှင့် ပျော်ပျော်ကြီး ပေါင်းဖက်ခွင့် ရခဲ့ရပါလော့ပြီ။

အီးဂျီးယပ်စ်၏ သဘောတူချက်ဖြင့် ဟာမိယာတို့ လက်ထပ်မည်နေ့မှာ သဒဏ်ပေးရန် ရက်ချိန်းစေ့သည့်ရက်နှင့် တစ်ရက်တည်း ဖြစ်ခဲ့၏။

ထို့အတူ အေသင်မြို့စားမင်းနှင့် ဒီမီးထရီးယပ်စ်တို့ မောင်နံ မင်္ဂလာပွဲ၌မည် ရက်မြတ်အချိန်အခါနှင့်လည်း တစ်ထပ်တည်း ကျနေသည်ဟု ဆိုရမည်။

နောက်ဆုံးတော့ ချစ်သူဥယျာဉ်ကြီးအလယ်တွင်
အေသင်မြို့စား သီးဆီးယပ်စ်နှင့် သူ့ကတော်က တစ်တွဲ၊
ဟာမီယာနှင့် လိုင်ဆင်ဒါက တစ်တွဲ၊ ဒီမီးထရီးယပ်စ်နှင့်
ဟယ်လင်နာတို့ကတစ်တွဲ သုံးစုံတွဲ သုံးမင်္ဂလာကို သိုက်မြိုက်
ပျော်ရွှင်စွာ ကျင်းပခဲ့ပါလေတော့၏။

နွေလယ်ညချမ်း အိပ်မက်ဆန်းမက်ခဲ့ကြရသော
ချစ်သူများကိုကြည့်ရင်းက နတ်ဘုရင်ဩဘာရွန်နှင့်ဘုရင်မ
တိုင်တင်နီယာတို့လည်း ကြည့်နူးမဆုံး တပြုံးပြုံးနှင့်ပါ
တကား။

မှန်တိုင်းသခင်

(စာတ်လမ်းတွင် ပါဝင်သော စာတ်ဆောင်များ)

- ပရောစပါးရိုး - မိလန်မြို့စားဟောင်း မှော်ဝိဇ္ဇာကြီး
- အန်တိုနီယို - ပရောစပါးရိုး၏ ရာထူး လူယူ
ထားသူ
- အလွန်ဆို - နေပယ်နိုင်ငံဘုရင်
- မီရန်ဒါ - ပရောစပါးရိုး၏ သမီးပျို
- ဟဒီနန် - အလွန်ဆို၏ သားတော်
- ဂွန်ဇဲလို - သစ္စာရှိအမတ်ကြီး
- ဆိုင်ကိုရက် - ကဝေမကြီး
- ကာလီဗန် - ကဝေမကြီး၏ သား
- ဆီဗက်ရှန်း - ဘုရင်ညီတော်
- အေရီယယ် - ကျွန်းစောင့်နတ်တလေး

၁။ သစ္စာဖောက်နှင့်သနားစရာ သားအဖ

ရှေးတစ်ချို့က အိတ်လိနိုင်းငံ၌ ပရောစပါးရိုးအမည် ရှိ မိလန်မြို့စားကြီးသည် ပညာရှင်သုခမိန်ကြီးအဖြစ် ထင်ရှားကျော်ကြားခဲ့၏။

ပညာရှိမြို့စားကြီးသည် တိုင်းရေးပြည်ရေးထက် စာပေကျမ်းဂန် လေ့လာလိုက်စားခြင်းကို ပိုမိုမွေ့လျော်သူဖြစ်၍ သူကိုယ်တိုင်လည်း မှော်ဝိဇ္ဇာဂန္ဓာရီအတတ်များကို တတ်ကျွမ်းသည်။ ပရောစပါးရိုးအဖို့ ပညာသည် သူ့အသည်းနှလုံးဖြစ်၍ သုံးနှစ်သမီးငယ်လေး မိရန်ဒါမှာ သူ့အသက်ပေတည်း။

ထို့ကြောင့်လည်း သူ၏ ပိုင်နက်နယ်မြေများကို ညီဖြစ်သူ အန်တိုနီယိုအား တာဝန်လွှဲ၍ သူ့ကိုယ်စားအုပ်ချုပ်စီမံစေခဲ့၏။

အန်တိုနီယိုကလည်း အစကနဦးတွင် စိတ်ချအားကိုးရသည်။ နောက်ပိုင်းတွင်မူ တစ်စထက်တစ်စ စည်းစိမ်အာဏာ ယစ်ဖူးလာသည်။ သူ့အစ်ကိုတော်၏ ကြွယ်ဝချမ်းသာမှုများနှင့် မြို့စားရာထူးကို လုယူသိမ်းပိုက်ရန် အကြံကြီး ကြံခဲ့လေတော့သည်။

သူ့အကြံအရ နေပဲလ်ဘုရင် 'အလွန်ဆို' နှင့် ရင်းနှီးအောင် ချဉ်းကပ်ပေါင်းသင်းခဲ့ပြီး သူ့အလိုကျဖြစ်အောင် စည်းရုံးသိမ်းသွင်းခဲ့၏။

သို့ဖြင့် လေပြင်းမှန်တိုင်းထန်သော ညီတစ်ညတွင် ဘုရင်၏အားပေးကူညီမှုကို ရထားသော အန်တိုနီယိုနှင့် အပေါင်းပါများသည် အစ်ကိုမြို့စားကြီးနှင့် သမီးတော်ကလေးအား တိတ်တဆိတ် ဖမ်းဆီးချုပ်နှောင်လိုက်ကြပြီး၊ လှေငယ်တစ်စင်းပေါ်၍ ပင်လယ်ထဲ မျှောလွှတ်လိုက်ကြတော့၏။

စင်စစ်တော့ လူချစ်လူခင်ပေါများသော မြို့စားကြီးကို ပေါ်ပေါ်ထင်ထင်လုပ်ကြံသတ်ဖြတ်ပါက တိုင်းသူပြည်သားများ သိသွားပြီး ပြဿနာတက်မည်စိုး၍ ယခုလိုပျောက်ပျက်ဖို့ ကြံခဲ့ခြင်းဖြစ်၏။

ထိုအကြံအရ စားရေရိက္ခာ ဘာမှထည့်မပေးဘဲ မျှောလိုက်ဖို့မှာကြား၏။ ပင်လယ်ထဲတွင် မှန်တိုင်းမိကာ ရွက်လှေအိုကြီးနစ်လျှင် သေကြေပျက်စီးကြလိမ့်မည်ဟု ကွက်ခဲ့ကြသည်။

သို့တစေ အစီအစဉ်ကို ကြီးမှူးကွပ်ကဲရသူ အလွန်ဆို၏မှူးမတ်ကြီး ဝွန်ဂဲလိုမှာ စိတ်ကောင်းရှိသူ ဖြစ်၏။ ဘုရင်အမိန့်ကို မလွန်ဆန်နိုင်၍ လုပ်ဆောင်ခဲ့ရသော်လည်း မြို့စားကြီးတို့သားအဖအပေါ်တွင် သနားကရုဏာ ထားခဲ့သည်။

မြို့စားကြီးသားအဖအတွက် စားရေရိက္ခာ အလုံအလောက်ထည့်ပေးလိုက်ရုံမက စာပေဝါသနာပါသော

ပညာရှင်ကြီး၏ အမြတ်နိုးဆုံးစာအုပ်ကြီးများကိုပါ တတ်နိုင်သမျှ ထည့်ပေးလိုက်သည်။

နောက်ဆုံးတော့ လှိုင်းလေပြင်းထန်လှစွာသော ကမ်းမမြင်လမ်းမမြင် ပင်လယ်ပြင်ကြီးထဲသို့ လှေအိုကြီးကို မျှော်လွှတ်လိုက်ပါလေတော့၏။

* * *

၂။ မိစ္ဆာကျွန်းပေါ် တူပျော်ပျော်

မှန်တိုင်းကြားထဲမှ လှေအိုကြီးမှာ လေသင့်ရာလွင့်၍ မျောချင်တိုင်း မျောခဲ့သည်မှာ နာရီပေါင်းများစွာ ကြာခဲ့ပါချေပြီ။

အပြောကျယ်လှသော ရေပင်လယ်၌ ကံဆိုးသူသားအဖကို ကူညီကယ်တင်မည့်သူလည်း တစ်ယောက်မှ ပေါ်မလာပါ။

မြို့စားကြီးပရော့စ်ပါရီးအဖို့ စိုးရိမ်စိတ်တွေဖြင့် ရင်ထိတ်လာခဲ့ရလင့်ကစား၊ သုံးနှစ်သမီးလေး မိရန်ဒါကတော့ ကြောက်ရလန့်ရမှန်းမသိ၊ လှေဝမ်းထဲ၌ ငြိမ်ငြိမ်လေး အိပ်စက်လာခဲ့၏။

တစ်ညလုံးလိုလို မှန်တိုင်းဒဏ် လူးလိုမိခံခဲ့ရရာမှ မီးသောက်နံနက်လင်းချိန်တွင် မှန်တိုင်းစဲခဲသလို လှိုင်းလေတွေလည်း ငြိမ်သက်စပြုလာသည်။

ဤသည်မှာ ကံတရား သို့မဟုတ် သဘာဝ၏ ကြင်နာယုယမှုလေလား။ နတ်ကောင်းနတ်မြတ်များ၏ ကယ်မစောင့်ရှောက်မှုပဲလား။ သို့တည်းမဟုတ် မြို့စားကြီးပရော့စ်ပါရီးကိုယ်တိုင်၏ အံ့မခန်းလောကီပညာအစွမ်း ပေပဲလားတော့ မဆိုနိုင်ပါ။

ထို့ထက်ပို၍ အံ့ဩစရာကောင်းသည်က သူတို့ရှေ့တွင် ကျွန်းတစ်ကျွန်းကို တွေ့လိုက်ခြင်းပင် ဖြစ်၏။

မကြာမီပင် ရွက်လှေကြီးကို သားမသီရန်မခ ကမ်းကပ်နိုင်ခဲ့ပြီး သားအဖနှစ်ယောက်သား ကျောက်ဂူကြီးတစ်လုံး၌ ခိုအောင်း စတည်းချမိကြတော့သည်။

ကျွမ်းပေါ်၌ သက်ရှိသတ္တဝါဟူ၍ တစ်ဦးတလေမျှ မမြင်ရသော်လည်း သစ်သီးဝလံ ပန်းမာလ်များ တောတောင်စိမ့်စမ်းများဖြင့် ခိုပြည်သာယာလှပါသည်။

ပရောစပါးရိုးသည် ကျွန်းပေါ်တွင် အသားကျလာသည်နှင့်အမျှ စိတ်ချမ်းမြေ့ပျော်ရွှင်လာရသလို ရာသက်ပန်နေဖို့ပင် စိတ်ကူးမိခဲ့၏။

ထိုမှတစ်နေ့ တောထဲလျှောက်လည်ရင်း ဧရာမ သစ်ပင်ကြီးတစ်ပင်နားသို့ ရောက်သွားရာမှ သစ်ခေါင်းအတွင်းမှ အသံစူးစူးလေးကို ကြားလိုက်ရ၏။

“ကယ်တော်မူကြပါ။ ကယ်တော်မူကြပါ။ ကျွန်တော်ကို ကဝေမကြီး ဆိုင်ကိုရက် ပြုစားထားလိုပါ။ သစ်ခေါင်းထဲ အပိတ်ခံထားရတာ နှစ်ပေါင်းများစွာ ကြာပါပြီ။ ကယ်နိုင်ရင် ကံယံကြပါဦး။”

“အနို့၊ မောင်ရင်က ဘယ်သူများပါလိမ့်”

“ကျွန်တော်က ဒီကျွန်းစောင့်နတ်ကလေး အေရီယယ်ပါ။ ကျွန်တော်လိုပဲ တခြားနတ်တွေလည်း အဖမ်းခံထားရပါတယ်”

ဤသို့ဖြင့် မြို့စားကြီးပရောစပါးရိုးလည်း သူ့ဖော်ဝိဇ္ဇာကျမ်းများကို ပြန်လှန်ပြီး ကဝေပြုစားချက်များကို ပြန်

ဖြေ၍ လွတ်မြောက်စေသည်အတတ်များကို တွေ့ခဲ့ရတော့သည်။

မြို့စားကြီး၏ပညာစွမ်းဖြင့် ကဝေမကြီး ဆိုင်ကိုရက်၏ ပြုစားနှောင်ဖွဲ့ခံရသော ကျွန်းစောင့်နတ်ကလေး အေရီယယ်နှင့်တကွ နတ်မိစ္ဆာအပေါင်းမှာ ချမ်းသာရာ ရခဲ့သည်အလျောက် ကျေးဇူးရှင်သားအဖကို ဝတ်ကြီးဝယ်ငယ် ပြုစောင့်ရှောက်ပေးခဲ့ကြလေ၏။

ကျွန်းပေါ်၌ လူသားစင်စစ်အနေဖြင့် ပရောစပါးရိုးနှင့် သမီးငယ်ဖီရန်ဒါအပြင် လူတစ်ပိုင်း မျောက်တစ်ပိုင်း သတ္တဝါတစ်ဦးကလည်း အဖော်အဖြစ် ရှိနေပြန်၏။

ကာလီဗန်မှာ ပညာသင်ပေး၍ မတတ်သောကြောင့်လည်း မြို့စားကြီးက ထင်းခွေ ရေခပ်အလုပ်များကိုသာ ခိုင်းရတော့၏။

ကျွန်းစောင့်နတ်ပျက်ကလေး အေရီယယ်ကမူ ဖျတ်လတ်သွက်လက်၍ ပျော်ပျော်ပါးပါးနေတတ်သလို သူ့ကျေးဇူးရှင်သားအဖအပေါ်တွင် တာဝန်ကျေပွန်စွာ စောင့်ရှောက်ခဲ့သည်။

လူတိရစ္ဆာန်ကြီး ကာလီဗန် အလုပ်ပျင်း၍ ပေကတ်လုပ်နေလျှင်လည်း အေရီယယ်က သူ့တန်ခိုးဖြင့် ကြောက်စရာရုပ်သွင် အမျိုးမျိုးဖန်ဆင်း ချောက်လှန်ကာ ခိုင်းစေတတ်၏။ ကာလီဗန်သည် အေရီယယ်အတွက် အပျင်းပြေကစားစရာ သတ္တဝါတစ်ကောင် ဖြစ်ခဲ့သည်ဆိုလည်း မမှားချေ။

ပရောစပါးရိုးတို့သားအဖသည် ကာလီဗန်၊ အေရိယယ်နှင့် နတ်မိစ္ဆာများနှင့်အတူ ပျော်ရွှင်ချမ်းမြေ့စွာ နေထိုင်ခဲ့ရာမှ ဆယ့်နှစ်နှစ်တိုင်တိုင် ကြာခဲ့တော့၏။

သမီးလေး မိရန်ဒါသည်လည်း အရွယ်ရောက်၍ အပျိုဖျန်းကလေး ဖြစ်လာ၏။ တသွေးတမွှေး လှရေးကြွယ်နေသော မိရန်ဒါသည် တောပန်းလေးတစ်ပွင့်လို အပြစ်ကင်းစင်၍ ချစ်ချင်စဖွယ် ကောင်းလှ၏။

သို့သော် သူတို့သားအဖ အီတလီနိုင်ငံ မိလန်မြို့မှ သူငယ်ငယ်က စွန့်ခွာလာခဲ့သည်ကို လည်းကောင်း၊ သူ့ဖခင်ကြီးမှာ မိလန်မြို့စားကြီးဖြစ်ခဲ့သည့်အကြောင်းကို လည်းကောင်း၊ ဦးလေးတော်၏ ရက်စက်ယုတ်မာမှုများကိုလည်းကောင်း ဘာတစ်ခုမှ မသိခဲ့ရာချေ။

တစ်နည်းအားဖြင့် လောကအကြောင်း၊ လူတွေအကြောင်း တစ်လုံးမှ မှားမလည်ခဲ့သလို မိစ္ဆာကျွန်းပေါ်တွင် နတ်များနှင့် ပျော်ကစားနေရခြင်းကိုသာ ကျေနပ်နှစ်သက်နေမိသည် ဆိုရပေတော့မည်။

• • •

၃။ ရန်သူဟောင်းများကို ဖိတ်ခေါ်ခြင်း

တစ်ဆယ့်နှစ်နှစ်ကျော်ကြာပြီး တစ်ည။ ပင်လယ်ပြင်ကြီး၌ မှန်တိုင်းအကြီးအကျယ်ကျခဲ့ပြန်၏။

စင်စစ်မှ ထိုမှန်တိုင်းကြီးကို မြို့စားကြီး ပရောစပါးရိုးက သူ၏ တစ်ဘက်ကမ်းခတ် မှော်တန်ခိုးဖြင့် တမင်ဖန်ဆင်းခဲ့ခြင်းသာ ဖြစ်ပါသည်။

ဖန်ဆင်းရခြင်းအကြောင်းကလည်း သူတို့ကျွန်းအနီးက ပင်လယ်ပြင်သို့ ဖြတ်သန်းလာသော ရွက်သင်္ဘောကြီးတစ်စင်းပေါ်တွင် သူ့ရန်သူဟောင်းများ ပါလာသည်ကို သိလိုက်သောကြောင့် ပါပေတည်း။

သူ့ကို ပင်လယ်ထဲမျှောရန် အမိန့်ပေးခဲ့သော နေပယ်ဘုရင် 'အလွန်ဆို'။

ဘုရင့်သမီးတော်။ သားတော်ဖြစ်သူ ဖာနိုနန်မင်းသား။

လူယုံတော်အမတ်ကြီး
လက်ရှိမိလန်မြို့စားဖြစ်နေသူ အန်တိုနီယို (ပရောစပါးရိုး၏ညီ) နှင့် ဘုရင့်ညီတစ်ဦးဖြစ်သော ဆီဗက်ရှန်တို့ ပါဝင်သည်။

သူတို့ရေကြောင်းခရီးနှင့်ခွဲခြားခြင်းမှာ နေပယ်ဘုရင်က သူ့သမီးတော်အား တိုင်းတစ်ပါးမှ မင်းသားတစ်ပါးနှင့် လက်ဆက်ထိမ်းမြားပြီး ပြန်လာခဲ့ကြခြင်းဖြစ်၏။

မိဂန်ဒါသည် ကမ်းစပ်တွင် ရပ်လျက်က ဧရာမလွှင်းလေမှန်တိုင်းများကြားတွင် ဖြောင်းဆန်လူးလိမ့်နေသော ရွက်သင်္ဘောငယ်လေးအဖြစ်ကို မင်သက်ငေးမောနေမိ၏။

သင်္ဘောပေါ်မှ ခရီးသည်များ သင်္ဘောသားများ၏ ကယ်ပါယူပါ တစာစာနှင့် ငိုကြွေးနေသံများလည်း အတိုင်း သား ကြားခဲ့ရ၏။

“အဖေရေ သင်္ဘောကြီး လှန်တိုင်းမိပြီး မြှုပ်တော့မယ်။ သနားစရာကောင်းတဲ့လူတွေကို ကယ်ပါဦး။”

မိဂန်ဒါက ဖခင်ကြီး၏ပညာစွမ်းကို အားကိုးတကြံဖြင့် ပြောလာသည်။

ပရောစပါးရိုးကတော့ ခပ်အေးအေးပင်-

“ဒီမှန်တိုင်းလောက်က သူတို့ကို မသေနိုင်ပါဘူး ကွယ်။ အဖေက သူတို့လူစုကို မှတ်လောက်သားလောက်အောင် ဆုံးမနေတာပါ။ တမင်ကျီစယ်တယ်လို့ တောင်းဆိုနိုင်ပါရဲ့။”

“အို၊ လူတွေ ဒုက္ခရောက်တဲ့အထိ ကျီစယ်ရသတဲ့လား အဖေရဲ့။ သူတို့နှင့်အဖေ ဘာရန်ငြိုးတွေ ရှိလို့လဲ”

“အင်း၊ ခါသမီး မေးလာမှတော့ အဖေပြောရတော့မှာပေါ့ကွယ်။ သူတို့ဟာ လူကောင်းတွေမဟုတ်ဘူး သမီးရဲ့။ ပြီးတော့ သူစိမ်းတစ်ရံဆဲတွေလည်း မဟုတ်ကြဘူး။ သူတို့ထဲက တစ်ယောက်ဟာ အဖေညီ၊ သမီးလေးရဲ့

ဦးလေး အရင်းခေါက်ခေါက်ဖြစ်ပြီး အဖေတို့သားအဖပေါ်မှာ သူဟာ မတရားသဖြင့် မညာမတာ သေကြောင်းကြံခဲ့ဖူးလေရဲ့။ ဟိုး လွန်ခဲ့တဲ့ ဆယ်နှစ်နှစ်လောက်ကပေါ့။”

ဤသို့ အစချီကာ ရင်နှင့်ငွယ် ပုံပြင်ကလေးတစ်ပုဒ်ကို ဇာတ်ကြောင်းပြန် ပြောပြခဲ့လေတော့၏။

ကျောက်တုံးကြီးတစ်ခုတွင် ထိုင်ပြောနေသော ပရောစပါးရိုးနဲဘေး၌ မိဂန်ဒါက ကျ့ကျ့လေးထိုင်ရင်း နားထောင်ခဲ့ခြင်းလည်း ဖြစ်သည်။

ကြေကွဲနာကျည်းဖွယ်ရာ ဇာတ်လမ်း၏အဆုံးတွင် မိဂန်ဒါခမျာ မျက်ရည်လေးအစိုသားနှင့် ပင့်သက် ရှိုက်လိုက်မိရာ၏။

“အဖေဟာ မိလန်မြို့စားကြီးအစစ် ဖြစ်ဆဲပါသမီး။ သူတို့ရက်စက်သလိုတော့ အဖေ မရက်စက်ပါဘူး။ သူတို့ကို တစ်ယောက်မှ အသက်ဆုံးအောင် လုပ်မှာ မဟုတ်ပေမယ့် ဒုက္ခအရသာ သိရှိလောက်တော့ ဒဏ်ခတ်ရမယ်။ တို့သား အဖပေါ်မှာ မသနားခဲ့တာတွေကို နောင်တရအောင် ပညာပေးလိုက်တာပါပဲ။ ကဲ-သမီးလေးလည်း ပင်ပန်းလှပြီ။ အေးအေးဆေးဆေး အနားယူလိုက်ပါဦး။ သူတို့ကို ကယ်ဆယ်ဖို့ အဖေ တာဝန်ထားပါ။”

ထို့နောက် ပရောစပါးရိုးက ကျွန်းစောင့်နတ်ကလေးအေရီယယ်ကို ဆင့်ခေါ်လိုက်၏။

“ကဲဟေ့၊ အေရီယယ် မင်းအတွက် အလုပ်တော့ပေါ်လာပြီ။ ဟောဟိုက မှန်တိုင်းမိနေတဲ့ ရွက်သင်္ဘောကို ဒီကျွန်းကျောက်ဆောင်တွေကြား ဆွဲသွင်းလာပြီး ရိုက်ခွဲ

ပစ်လိုက်ပေတော့။ လူတစ်ယောက်မှတော့ မသေစေနှင့်။
အဲဒီထဲက ဖာဒီနန်ဆိုတဲ့မင်းသားလေးကို သူ့အုပ်စုနှင့်ခွဲ
ပြီး ကမ်းခြေပေါ် တင်ထားလိုက်။ ပြီးတော့ ငါ့ဆီ လာပို့”

“တစ်မနက်လုံး မုန်တိုင်းကျအောင်လုပ်ရတာ ကျွန်
တော်နှင့် သူငယ်ချင်းတွေ ဖတ်ဖတ်ကို မောနေပြီ။ ဒါတောင်
မနားရသေးဘဲ သင်္ဘောပျက်ကလူတွေ ကယ်ရဦးမယ်ဆို
တော့ ဘယ်အချိန်မှ နားရပါတော့မလဲ။ ကျွန်တော် လွတ်
လပ်ချင်လှပါပြီဗျာ”

အေရီယယ်က ညည်းညူလိုက်၏။

“အေးပါကွာ၊ ဒီတစ်ရက်နှစ်ရက်အတွင်း ငါ့ကိစ္စ
တွေ ပြီးတာနှင့် မင်းတို့လည်း လွတ်လပ်ခွင့်ရတော့မှာပါ။
ငါ ကတိတည်ပါတယ်”

“ကျေးဇူးရှင်ကို ကျေးဇူးတင်တယ်။ ကျေးဇူးရှင်ကို
ကျေးဇူးမကန်းဘူး”

အေရီရယ်က သီချင်းတကြော်ကြော်ဖြင့် ထွက်သွား
လေတော့၏။

• • •

၄။ ရွှေမင်းသားကလေး မူးစာရှင်

ဖာဒီနန်ကား မိစ္ဆာကျွန်း၏ကမ်းတစ်နေရာတွင် တင်
နေခဲ့ပါပြီ။

သူက စမည်းတော်ဘုရင်ကြီးနှင့် ဦးရီးတော်အပါ
အဝင် သင်္ဘောပါခရီးသည်များ သေဆုံးကုန်ပြီဟု အထင်
ရောက်ကာ ဝမ်းနည်းကြေကွဲ စိတ်ပျက်အားငယ်နေမိလေ၏။

ထိုအချိန်၌ တေးသံတစ်သံက ဘုရင်ကြီးနတ်ရွာစံ
ပြီဟု သီချင်းဖွဲ့ဆိုထားရာ စိတ်ဓာတ်ကျသထက်ကျသွား
ရသည်။

“စိတ်ချမ်းသာချင်ရင် ကျုပ်အသံနောက်လိုက်ခဲ့ပါ”

အသံရှင် (အေရီရယ်)၏ ညှို့ခေါ်ရာသို့ တရွေ့ရွေ့
တယိုင်ယိုင် လိုက်ပါလာမိသော ဖာဒီနန်သည် တောကြီး
မြက်မည်းထဲ ဖြတ်သန်းလာခဲ့ပါ၏။

“ဂီတသံ ဘယ်နေရာမှာလဲ။ လေထဲကလား၊ မြေ
ကြီးထဲကလား”

အသံရှင်ကို လိုက်ရှာရင်းမှ ပန်းစုံတောကြီးအတွင်း
သို့ ရောက်လာသော ဖာဒီနန်သည် နတ်သမီးကလေး
တစ်ပါးနှင့် ထိပ်တိုက်တိုးရလေ၏။

ထိုနတ်သမီးကလေးမှာ လူမတူ နတ်မက လှပလွန်းလှသော တောတွင်းသူလေး မိရန်ဒါ ပင် ဖြစ်လေတော့သည်။

မိရန်ဒါကလည်း ဖာဒီနန်ကို မမျှော်လင့်ဘဲ တွေ့လိုက်ရခြင်းအတွက် မယုံနိုင်အောင် အံ့ဩကြည်နူးသွားရ၏။

‘ကေန္တတော့ လူမဟုတ်တဲ့ နတ်သားလေးတစ်ပါး ဖြစ်ရမယ်’

မိရန်ဒါက မှတ်ချက်ချလိုက်သလို၊ ဖာဒီနန်ကလည်း

‘လက်စသတ်တော့ တေးသံရှင်ဟာ နတ်သမီးလေးတစ်ပါးပါကလား’ ဟု တွေးလိုက်မိပါလေပြီ။

ဖာဒီနန်နှင့် မိရန်ဒါတို့သည် ရွယ်တူတန်းတူ အလှတူဖြစ်ကြသလို မြင်မြင်ချင်းပင် တစ်ယောက်ကို တစ်ယောက် နှစ်သက်စွဲလန်းသွားကြလေတော့သည်။

ဖာဒီနန်မင်းသားကလေးက

“အသင်ဟာ ဤကျွန်းကို စိုးပိုင်သူ ကျွန်းကြီးရှင်သခင် နတ်မိမယ်လေးလေလား” ဟု ဖွင့်မေးခဲ့၏။

“မဟုတ်ရပါ အရှင်။ ကျွန်တော်မဟာ သာမန်လူသားတစ်ဦးမျှသာ ဖြစ်ပါတယ်” ဟု မိရန်ဒါက ရိုးသားစွာ ဝန်ခံခဲ့သည်။ တစ်ဆက်တည်း ဖာဒီနန်အား “ဘယ်အမျိုး ဘယ်အနွယ်ကပါလဲ” ဟု မေးလိုက်မည် ပြင်လိုက်၏။

ထိုအချိန်မှာပင် မြို့စားပညာရှင် ပရောစပါးရီး ခုတ်တရက်ရောက်လာကာ-

“ဤလှလင်ကား အခြားသူမဟုတ်။ ဤကျွန်းကို လှယူသိမ်းပိုက်ရန် လာရောက်စုံစမ်းသော သူလျှို့ပင် ဖြစ်တော့သည် သမီးငယ်” ဟု စွပ်စွဲလိုက်လေ၏။

ဖာဒီနန်မင်းသားလည်း ခေါင်းတစ်ခေါင်းလုံး ရှည်လျား ကောက်ကွေ့သော ဆံပင်ဖြူများနှင့် မုတ်ဆိတ်ဖြူအဘိုးကြီးဖြစ်လင့်ကစား၊ သူ့အပေါ် မဟုတ်မတရား စွဲချက်တင်လာသော အဘိုးအိုအား ဒေါ်ပွသွား၏။

“မဟုတ်ဘူး၊ သင် အဘိုးအို လိမ်မပြောနှင့်။ ကျွန်ုပ်ဟာ ဘုရင်အလွန်ဆိုရဲ့ သားတော် ဖာဒီနန်သာ ဖြစ်ပါတယ်” ဟု ငြင်းဆိုမိသည်။ ထိုအခါကျမှပင်

“အလွန်ဆိုဟာ ငါ့ရဲ့ ရန်သူတော်ပေပဲ။ ဒီအတွက် ရန်သူသားဖြစ်တဲ့ သင့်ကို ညာစရာ အကြောင်းမရှိတော့ဘူး။ ငါ့ကို လူးလိမ်နေအောင် စော်ကားတာကြောင့်လည်း အပြစ်ပေးရလိမ့်မယ်” ဟု ကြိမ်းမောင်းလိုက်ပြန်၏။

ထိုအခါ ရာဇသွေးဖြစ်သော ဖာဒီနန်က အလွယ်တကူအရှုံးမပေးဘဲ ဓားကိုထုတ်၍ ခုတ်မည့်ဟန်နှင့် ဝင့်လိုက်မိသည်။

သို့ရာတွင် အဘိုးအိုကို ခုတ်ဖို့ဝေးစွ။ ဓားကြီးကိုပင် မမနိုင်တော့ရုံမက အကြောတွေဆိုင်သလို လေထဲတွင် ငန်းလန်းကြီးနှင့် ကျောက်ရုပ်လိုဖြစ်သွား၏။

မိရန်ဒါက ဖာဒီနန်အား အန္တရာယ်မပြုဖို့ တောင်းပန်ရှာသည်။

ပရောစပါးရီးက ဒေါကြီးမောကြီးဖြင့်

“ဒီကောင် ဟာ လိမ်လည်ကောက်ကျစ်တဲ့ညာဏ်နှင့် တို့ကို လာစမ်းတာ သမီး။ ဒီလိုကောင်မျိုးများ မမက်စမ်းပါနှင့်။ သူ့ထက် အဆလစ်ထောင်သာတဲ့လူကို အဖေရှာပေးမှာပေါ့” ဟု ပြော၏။

“ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် သူဟာ လူကောင်းတစ်ယောက်ဖြစ်မှာပါလို့ သမီး ယုံကြည်ပါတယ်။ သူ့အတွက် သမီး အာမခံပါတယ်။ သမီးနှင့်အလားတူသူ့ကို မေတ္တာထားပါ။ သူ့ကိုပဲ သမီး မေတ္တာရှိပါတယ်”

သမီးဖြစ်သူ၏ ခိုင်မြဲသောမေတ္တာ စွဲလန်းမှုကို နားလည်သွားရာမှ သမက်လောင်း၏စိတ်ဓာတ်ကို ဆက်လက်စမ်းသပ်ရန် အတိုးအိုက ကြံလိုက်၏။

“ဒါဆိုလည်း နုနယ်တဲ့မင်းသားလေးဟာ ငါ့သမီးတော့သူ့အရိုင်းမလေးနှင့် တန်မတန် ငါ စစ်ဆေးရုံပဲ ရှိတော့တာပဲ။ ကဲ၊ မင်း ငါ့နောက်လိုက်ခဲ့စမ်း”

တန်ခိုးနှင့် အမိန့် သုံးလိုက်သည့်အဆုံး ဖာဒီနန်လည်း ကုပ်ကုပ်ကလေး ပါလာခဲ့မိတော့၏။

ဤသို့ဖြင့် ယောက္ခမလောင်းက သမက်လောင်းကို သွေးတိုးစမ်းခဲ့ခြင်းသာ ဖြစ်ပါ၏။

ဖာဒီနန်လည်း ပရောစပါးရိုး၏တန်ခိုး၊ မိရန်ဒါ၏ ရူပါရုံတို့ကြောင့် ဘာမှမလှန်သာဘဲ စေသည့်ကျွန် ထွန်သည့် နားဘဝသို့ လည်စင်းဝင်ခဲ့သည်။

သူသည် ဝူအတွင်း၌ အကျဉ်းသားသဖွယ် နေထိုင်ရပြီး ကာလီဗန်နှင့်အတူ ထင်းခွေရေခပ်အလုပ်များကို ဝင်ပန်းကြီးစွာ လုပ်ကိုင်ရသည်။

နန်းစည်းစိမ် ခံစားခံစားခဲ့သော မင်းပျိုမင်းလွင် တစ်ပါးအဖို့ ကြံတွေ့ရသောဘဝက ကြမ်းတမ်းစက်ထန်လှပါဘိ။

သို့သော် မိရန်ဒါ၏မျက်နှာကလေးကို မြင်လိုက်ရတိုင်း အမောအပန်းမှန်သမျှ ပြေပျောက်သွားရစမြဲသာ။

မိရန်ဒါကတော့ သူ့ချစ်သူအပေါ် ဖခင်ကြီးက တစ်ဘတ်သတ် ရက်စက်လွန်းလှချည့်ဟု အထင်ရောက်ခဲ့၏။

“မောင်ရယ်။ အဖေက လူရမ်းကားကြီးတော့ မဟုတ်ပါဘူး။ ခုလို မောင့်ကို မညာမတာခိုင်းနေတာဟာ အကြောင်းရှိမယ် ထင်ပါတယ်။ ဘာမှ အားမငယ်ပါနှင့်။ မိရန်ဒါတစ်ယောက်လုံး ရှိသားနှင့်။ မောင့်အပေါ် အန္တရာယ်ကြီးကြီးမားမား မပေးစေရပါဘူး”

“ယောကျ်ားကောင်းတစ်ယောက်အတွက် ဒီအလုပ်တွေဟာ အသေးအဖွဲပါ။ အထူးသဖြင့် ဟောဒီက မိရန်ဒါအတွက် မောင်ဟာ အရိုးကြေကြေ အရေခမ်းခမ်း အမှုတော်ထမ်းဖို့ အဆင့်ရှိနေပြီးသား”

“ဒါဖြင့် မောင်က နုမလေးကို တကယ်ချစ်တယ်ဆိုပါတော့နော်”

“အို၊ မေးမှမေးရက်ပလေ ချစ်နုမရယ်။ မင်းကိုမှ မရရင် မောင်တော် ရူးရင်ရူး၊ မရူးရင် သေရတော့မှာပဲ။ ပြန်ခွင့်ရပြီဆိုလည်း အခွင့်သာလို့ နေပဲလဲကိုရောက်တာနှင့် အိမ်ရှေ့မိဖုရားအဖြစ် ဘိသိတ်မြှောက်ပြီး ကြီးကျယ်ခမ်းနားတဲ့ လက်ထပ်မင်္ဂလာပွဲကြီးနှင့် လက်ထပ်ယူမှာပါ။ အဲဒါ နုမလေးကို ချစ်လို့”

“တကယ်နော်”

“ဘုရားစူးရစေ၊ သစ္စာဆိုရုံပါတယ် နမရွယ်”

“နမလည်း အဖေကြီးကလွဲလို့ ဘယ်ယောက်ျားမှ မမြင်ဖူးပါဘူး မောင်ရဲ့။ ဒါပေမယ့် မောင်ကလွဲလို့ ဘယ်သူ့ကိုမှ ယောက်ျားလို့ မသတ်မှတ်သလို မက်မော တွယ်တာမှု မရှိပါဘူး မောင်ရဲ့။ ယုံရဲ့လား”

“ယုံပါပြီကော နမရယ်”

ပရော့ပေါ့ရိုး အဘိုးအိုသည် တကယ်စင်စစ် သူတို့ အနီးတွင်ပင် ရှိနေကာ ကိုယ်ရောင်ပျောက်၍ ကြည့်နား ထောင်နေခဲ့ခြင်းဖြစ်၏။

ခုတော့ အကျေနပ်ကြီး ကျေနပ်သွားကာ ဘွားခနဲ ကိုယ်ထင်ပြရာမှ မင်းသားလေးအား ဖော်ရွေလှိုက်လှဲစွာ ပြီးပြလိုက်ပြီ။

“အဖေက မင်းတို့စိတ်ဓာတ်နှင့်အချစ်ကို သိချင်လို့ အကဲစမ်းတာပါကွယ်။ ဒီအချိန်ကစပြီး ငါ့သား လွတ်လွတ် လပ်လပ်နှင့် ပျော်ပျော်ပါးပါးနေပေရော” ဟု ပြောကာ မိရန်ဒါအား ရာသက်ပန် ကြင်နာယုယသွားဖို့ စကားဆို ခဲ့၏။

မြို့စားအဘိုးအို ထွက်သွားသည့်နောက် ကျန်ရစ်ခဲ့ သော ချစ်သူနှစ်ဦးအဖို့တော့ မိုးမမြင်လေမမြင် ပျော်လို့မဆုံး တပြုံးပြုံး။

• • •

၅။ ကရုဏာထား၊ မေတ္တာပွားစို့

သင်္ဘောပျက်မှ တကွတပြား ကျွန်းပေါ်ရောက်ခဲ့ သော လူများအနက် နေပဲလံဘုရင် အလွန်ဆို၊ မိလန်မြို့စား အန်တိုနီယိုနှင့် နောက်တော်ပါ မှူးမတ်မြေရံတချို့ ပြန်ဆံ့ မိကြ၏။

အလွန်ဆိုက သူ့သားတော် ဖာဒီနန်မင်းသားလေး တော့ ရေနစ်သေဆုံးပါပြီဆိုပြီး ယူကျုံးမရ သောကရောက် နေမိသည်။

မှူးမတ်များက မင်းသားကလေးမှာ ရဲရင့်သန်မာသူ ဖြစ်၍ အန္တရာယ်ကို ကျော်လွှားနိုင်မည်ဖြစ်ကြောင်း၊ ကမ်း ပေါ်သို့ ကူးတက်သွားတာ တွေ့သူလည်း တွေ့ကြောင်းဖြင့် အားပေးနှစ်သိမ့်ကြရ၏။

သူတော်ကောင်းအမတ်ကြီး ဝွန်ဇဲလိုကတော့ ကျွန်း ပေါ်မှာ စားနပ်ရိက္ခာပေါများပုံရ၍ ရေရှည်မှီခိုနိုင်မည်ဟု ထင်မြင်ချက်ပေးခဲ့သည်။

သူတို့ကား မုန်တိုင်းဒဏ်ကြောင့် ခြေကုန်လက် ပန်းကျခဲ့ကြသဖြင့် ခရီးရှည်မသွားနိုင်ဘဲ အရိပ်ကောင်းရာ တွင် စခန်းချအိပ်စက်နေခဲ့ကြ၏။

ပညာရှင်မြို့စားကြီး ပရောစပါးရီးသည် ဘုရင် အလွန်ဆိုတိုလူစုအား တစ်ယောက်မျှ အသက်မသေစေရန် ကျွန်းစောင့်နတ်ကလေး အေရိယယ်အား တာဝန်ပေးခဲ့ သလို ယခုလည်း ၎င်းတို့၏အမှားကို နောင်ကြည်ပြီး ကိုယ် ချင်းစာတတ်အောင် ပညာပြုဖို့ လွှတ်လိုက်ပြန်သည်။

သို့ဖြင့် အလွန်ဆိုတို နိုးလာချိန်၌ အေရိယယ်နှင့် အဖွဲ့သားများက အထူးထူးအပြားပြားသော ပုံပန်းသဏ္ဍာန် များဖန်ဆင်းပြီး သာယာနာပျော်ဖွယ် ဂီတသံများနှင့်အတူ စားဖွယ်သောက်ဖွယ်အမျိုးမျိုးတို့ကို ယူဆောင်ကာ ပေါ် ထွက်လာကြ၏။

ဘုရင်ကြီး၏ရှေ့တော်မှောက်တွင် စားသောက်ပွဲ ကြီး ခင်းကျင်းပေးခဲ့ကာ ဖြန့်ခနဲ ပျောက်ကွယ်သွားကြ သည်။

ဘုရင်အလွန်ဆိုနှင့် မြို့စားမှူးမတ်တို့မှာ အံ့သြဝမ်း သာ ဖြစ်ခဲ့ကြရာမှ ထမင်းပွဲကြီးကို ဆာလောင်မွတ်သိပ် စွာ စားမည့်ဟန် ပြင်မိကြတော့၏။

ထိုအချိန်မှာပင် အေရိယယ်နတ်က ဧရာမတောင်ပံ ကြီးနှင့် ကြောက်မက်ဖွယ် မိုးပျံသတ္တဝါကြီးအသွင်ဖြင့် လေထဲမှ ထိုးဆင်းလာကာ တောင်ပံခတ်လိုက်သဖြင့် စား ဖွယ်သောက်ဖွယ်များ အားလုံး ရုတ်ခြည်း ပျောက်ကွယ်သွား ပြန်သည်။

အေရိယယ်ကတော့ မိစ္ဆာကောင်းအသွင်သဏ္ဍာန်ဖြင့် ဘုရင်အုပ်စုကို အမျိုးမျိုးချောက်လှန့်ရင်းက-

“မကောင်းမှုလုပ်တဲ့လူတွေ မကောင်းကျိုးခံရတာပဲ ဟေ့။ ကိုယ်လုပ်တဲ့ ယုတ်မာရက်စက်မှုတွေ ကိုယ် မှတ်မိ

ကြသေးရဲ့လား။ ဘုရင်အလွန်ဆိုနှင့် မိလန်မြို့စား အန်တိုနီ ယိုတိုရေ၊ ဟင်း-ဟင်း-ဟင်း” ဟု သူ့သခင် မှော်ဝိဇ္ဇာကြီး မှာလိုက်သည့်အတိုင်း ဖွင့်ပြောလိုက်တော့၏။

“မင်းတို့လက်ချက်နှင့် မိလန်မြို့စားကြီးအစစ်နှင့် လူမမည် သမီးလေးခမျာ ပင်လယ်အဏ္ဏဝါကြော မျောခဲ့ရ တယ်။ သောကဆင်းရဲတွေ သေလောက်အောင် ခံစားရ တယ်။ မင်းတို့လည်း တူသောအကျိုးပေးပြီး ဒီကျွန်းပေါ် မှာ အငတ်ငတ်အပြတ်ပြတ်နှင့် မိုးထဲလေထဲ သေပွဲဝင်ဖို့သာ ပြင်ကြပေတော့ဟဲ့”

ခြိမ်းခြောက်စကားဆိုကာ အသံနက်ကြီးဖြင့် ရယ် မောရင်း မိုးချွန်းသံကြီးနှင့်အတူ လေထဲသို့ လွင့်ပါးပျောက် ကွယ်သွားလေတော့သည်။

ထိုအခါမှ တုန်လှုပ်ကြောက်လန့်နေကြသော ဘုရင် အလွန်ဆိုနှင့် အန်တိုနီယိုမြို့စားတို့လည်း သူတို့ ကျူးလွန် ခဲ့သမျှအပြစ်တွေကို မှားမှန်းသိ၍ နောင်တကြီးစွာရခဲ့ကြ ရလေ၏။

“တို့ မှားပါပြီ။ တို့ အမှားအတွက်လည်း ထိုက်သင့် တဲ့ဒဏ်ခတ်မှုတွေ ခံခဲ့ရတာကို ကျေနပ်ပါရဲ့။ နောင်ကို ဒီလို မကောင်းတဲ့အကုသိုလ်တွေ မလုပ်တော့ပါဘူး။ လူ ကောင်းအဖြစ် စိတ်ကောင်းထားကြပါတော့မယ်လို့ ကတိ သစ္စာပြုပါတယ်”

ဖွင့်ဟလိုက်မိကြသည့်အဆုံး၌ သာယာချိုအေးသော တူရိယာသံများ ပေါ်လာတော့၏။

တူရိယာသံများက ဆွဲငင်ညှို့ယူ၍ အလွန်ဆိုနှင့် နောက်တော်ပါများလည်း အသံခေါ်ရာနောက် ထလိုက်ခဲ့

ကြရာမှာ ပရောစပါးရိုးနေထိုင်ရာ ဝူကြီးရှေ့သို့ ရောက်သွားကြရသည်။

သည်အခါ သူတို့ရှေ့၌ ရုတ်တရက်ဘွားခနဲပေါ်လာသူကား မော်ဝတ်ရုံကြီး မြို့လွှားလျက် တကယ်မှော်ဆရာကြီးအသွင်ဖမ်းထားသော မြို့စားကြီး ပရောစပါးရိုး ကိုယ်တိုင်ပါပေတည်း။

သူတို့က ပရောစပါးရိုးမှန်း မသိကြသလို ဒူးထောက်ဝပ်တွားမတတ် ဖိန့်ဖိန့်တုန် ကြောက်လန့်သွားခဲ့ကြသည်။

ထိုအခါမှ ပရောစပါးရိုး၏ သူ၏ပင်ကိုရုပ်ကို ပြန်လည် ဖန်ဆင်းပြလိုက်လေ၏။

“အို၊ နောင်တော်ကြီးပါလား။ ညီမိုက်ကို ခွင့်လွှတ်ဖို့ အသနားခံပါရစေ”

“ကျွန်ုပ်လည်းပဲ မှားမိပါတယ် မြို့စားမင်း။ တကယ်လို့သာ ဆန္ဒရှိမယ်ဆိုရင် နေပဲလ်နိုင်ငံကို ပြန်လာပါ။ မိလန်မြို့ကို အပိုင်စား ပြန်နှင်းအပ်ပါမယ်”

အန်တိုနီယိုက မျက်ရည်အသွယ်သွယ် ယိုစီးလျက် လှိုက်လှိုက်လှဲလှဲ ပြောသကဲ့သို့၊ ဘုရင်အလွန်ဆိုကလည်း ကျေအေးရန် ကမ်းလှမ်းလာသည်။

ပရောစပါးရိုးက သူ့အသက်မသေအောင် ကာကွယ်ကူညီခဲ့သူ အမတ်ကြီးဝွန်ဇဲလိုအား အရင်နှုတ်ဆက်ပြီးမှ-

“အရှင်မင်းကြီးက တောင်းပန်တယ်ဆိုလည်း ခွင့်လွှတ်ပါတယ်။ ငါ့ညီ အန်တိုနီယိုကိုလည်း ငွေမယူပါဘူးကွာ”

အန်တိုနီယိုအဖို့ ဝမ်းသာအားရ ဖြစ်သွားရသော်လည်း သားတော်ပျောက်နေသော ဘုရင်ကြီးမှာမူ ရတတ်မအေးဘဲ ပူဆွေးနေရဆဲဖြစ်၏။

“ဘုရင်မင်းမြတ်က ကျွန်တော့်ကို မြို့စားရာထူး ပြန်ပေးတော့လည်း စိတ်ချမ်းသာအောင် ကျေးဇူးတုန်ပြန်ရဦးမှာပေါ့” ဟု ဆိုကာ ဝူတံခါးကြီးကို ဖွင့်ပြလိုက်လေ၏။

ဝူအတွင်း၌ကား ဖာဒီနန်မင်းသားလေးသည် မိရန်ဒါလှပျိုဖြူလေးနှင့် ပျော်မြူးစွာ စစ်တုရင်ကစားလျက်သား။

သေဆုံးပြီဟု အသီးသီးထင်မှတ်ထားသော သားအဖနှစ်ယောက်၏ဝမ်းမြောက်ခြင်းကား မည်သည့်အရာနှင့်မဉ္ဇ တုနှိုင်းမယှဉ်အောင် ရှိတော့သည်။

• • •

၆။ အပြန်လမ်းမှာ ပျော်စရာ

သားအဖနှင့် ညီနောင်နှစ်ပါး ပြန်လည်တွေ့ဆုံ
ဇာတ်ပေါင်းမိကြရုံမက ချစ်သူနှစ်ဦး၏ မင်္ဂလာပွဲပါ ထပ်
လောင်း လိုက်တော့ အကြီးကျယ်ဆုံး ဧည့်ခံသည့် ပျော်ပွဲ
ရွှင်ပွဲကြီး ဖြစ်ခဲ့ရပါလေပြီ။

“ကဲ၊ အားရပါးရသာ သုံးဆောင်ကြပါ။ ပြည်တော်
ပြန်ရေးအတွက်လည်း တစ်စက်ကလေးမှ မစိုးရိမ်ကြပါနှင့်။
ကျုပ်ရဲ့ တပည့်ကျော် အေရီယယ်က သင်တော်ကြီး ကျောက်
ဆောင်နှင့်ရိုက်ပြီး နစ်မြုပ်တဲ့သဏ္ဍာန် ဖန်ဆင်းရုံသာ လုပ်ခဲ့
တာပါ။ တကယ်တော့ သင်တော်ကြီးကို ဘေးကင်း ရာမှာ
ဝှက်ထားခဲ့တာ ဖြစ်ပါတယ်”

ပရောစပါးရိုးက လက်ဆောင်စကားပါးလိုက်သည့်
အခါ ဝှန်ခဲလိုအမတ်ကြီးက

“ဒါပေမယ့် ကျွန်တော်တို့မှာ မာလိန်မှုူးနှင့် သင်တော်
သားတွေမှ မရှိတော့ဘဲ မြို့စားမင်းရယ်။ ဘယ်လိုလုပ်
ပြန်နိုင်ပါတော့မလဲ” ဟု မေးမိလေသည်။

ဤတွင် ပရောစပါးရိုးက လက်ခုပ်တီးလိုက်ရာမှ
အေရီယယ်က ပျောက်ဆုံးနေသောသင်တော်သားများကို လာ
ပို့ပေးခဲ့ပြန်တော့၏။

နောက်တစ်နေ့ မိုးသောက်ချိန်၌ ပညာရှိကြီး ပရော
စပါးရိုးက မိမိ၏ မှော်ပညာစာအုပ်မျှ နှင့် လိုတရဆေး
ကြိမ်လုံးတို့ကို ဆက်လက် အသုံးပြုရန်မလိုတော့သဖြင့်
မြေကြီးထဲ တွင်းတူး မြှုပ်ပစ်ခဲ့၏။

ကံမကောင်းအကြောင်းမလှ၍ သူတစ်ပါး နှိပ်စက်
မှုကို ခံခဲ့ရသော သဘောထားဖြူစင်မြင့်မြတ်သူ မြို့စားကြီး
အဖို့ တစ်ဘက်သားကို ကလူညည်းဆဲခြင်းလုပ်ရန် ဆန္ဒမရှိ
တော့တာ အမှန်ပင်။

ထို့ကြောင့်လည်း ကျွန်းစောင့်နတ်ကလေး အေရီ
ယယ်နှင့်တကွ နတ်မိစ္ဆာအပေါင်းတို့အား တာဝန်မှကင်း
လွတ်ကာသွားလိုရာသွားခွင့်ပေး၍ လွတ်ငြိမ်းချမ်းသာမှု
ပြုခဲ့ပြန်လေသည်။

ဘုရင်အလွန်ဆို၊ မြို့စားကြီး ပရောစပါးရိုး ညီ
အစ်ကိုနှင့် ဖာဒီနန်၊ မီရန်ဒါတို့ ချစ်သူမိသားစုများ၏
ပျော်စရာအပြန်ခရီးတွင် သဘာဝမှန်တိုင်းရန် မကျရောက်
ရလေအောင် ကျွန်းစောင့်နတ်ကလေး အေရီယယ်က လိုက်
၍ စောင့်ရှောက်ပို့ဆောင်ပေးခဲ့လေသည်။

သူက သင်တော်အထက် ကောင်းကင်ယံမှ ပျံသန်း
ရင်း တေးဆိုလာ၏။

ပျားတွေနှင့်အတူ ဝတ်ရည်စုပ်လို့
ဥယျာဉ်ထဲမှာ ငါ ပျော်တယ်။
ဇီးကွက်တေးသံ ငါနာခံရင်း
လင်းဆွဲစီးလို့ ငါပျော်တယ်။
နေဦးအခါ ပန်းပွင့်ကြား၌

အိပ်မက်မက်ပြီး ငါပျော်တယ်။

ပျော်တယ် ပျော်တယ် ငါ ပျော်တယ်။

မိလန်မြို့အရောက် လိုက်ပို့ခဲ့သော အေရီယယ်သည် သူ့သခင်မိသားစုနှင့် ဘုရင်ကြီးအား နှုတ်ခက်ပြီး ပျော်ရွှင်စွာဖြင့် အဏ္ဏဝါပင်လယ်ပြင်ကြီးထက်တွင် ပျံသန်းသွားပါလေတော့သတည်း။

လောဘတသားတောင် မတ်တဘတ်

(ဇာတ်လမ်းတွင် ပါဝင်သော ဇာတ်ဆောင်များ)

- ဒန်ကင် - စကော့တလန်ပြည့်ရှင်ဘုရင်
- မယ်လ်ကွမ် - ဘုရင်ကြီး၏ သားတော်များ
- ဒေါ်နယ်လ်ဘိန်း
- မက်ကဘက် - ဂလစ်မစ်မြို့စား၊ စစ်သေနာပတိ
- လေဒီမက်ကဗက် - မက်ကဘက်ဇနီး မြို့စားကတော် (မိဖုရား)
- ဗင်ကို - စစ်သူကြီး
- မက်ကဒပ် - သူကောင်းပြုခံအမတ်ကြီး
- ကောဒေါမြို့စား - ဘုရင်ကိုသစ္စာဖောက်ပုန်ကန်သူ
- ဗင်နော့ကွ - ဘုရင်အတိုင်ပင်ခံအမတ်ကြီး
- စုန်းမကြီး - ကဝေအတတ်တစ်ဘက်ကမ်းခတ်၍ သုံးယောက် မက်ကဘက်ကို ရှေ့ဖြစ်နိမိတ်ဖတ်ပေးသူများ

၁။ ထူးဆန်းသောစုန်းမကြီးများ၏ဟောကိန်း

ရှေးသရောအခါက စကောတာလန်ပြည်တွင် ဒန်ကင် မည်သော ဘုရင်တစ်ပါး အုပ်ချုပ်စိုးမံနေခဲ့၏။

မက်ကဘက်သည် ဘုရင်ကြီး၏ ညီဝမ်းကွဲဖြစ်သလို ဂလမ်မစ်စ်မြို့စားကြီးဘွဲ့ထူးခံ နာမည်ကျော် စစ်သူကြီး တစ်ဦးလည်း ဖြစ်ခဲ့၏။

ယခု ဇာတ်လမ်းကို နော်ဝေဘုရင်၏ အားပေးကူညီ မှုဖြင့် သစ္စာဖောက် 'ကောဒေါ' အမတ်ကြီး ဦးဆောင်သော သူပုန်များက နန်းလုရန် ပုန်ကန်ထကြွနေသည့်အဖြစ်အပျက် မှ စတင်ရပေလိမ့်မည်။

ထို့အတွက် ရန်သူတပ်များကို တွန်းလှန်တိုက်ခိုက် ရန် မက်ကဘက်နှင့် ဗိုလ်မှူးကြီးဗင်ကိုတို့မှာ ဘုရင့် အမိန့်အရ စစ်ထွက်ခဲ့ကြရသည်။

သူရသတ္တိအပြည့်ရှိသော စစ်သူကြီးနှစ်ဦး၏ စွမ်း ရည်ကြောင့် စစ်ပွဲမှာ အပြင်းအထန် တိုက်ခိုက်ရသော်လည်း သူပုန်တပ်ကို ဖြိုခွင်းအနိုင်ယူလိုက်နိုင်၏။

ကောဒေါအမတ်ကြီးအား လက်ရဖမ်းမိ၍ နော်ဝေ ဘုရင်လည်း စစ်ပြေငြိမ်းဖို့ ကမ်းလှမ်းခဲ့ရသည်။

ဘုရင်ကြီးဒန်ကင်လည်း အောင်ပွဲခံစစ်သတင်းများ ကို ကြားသိပြီးနောက် စစ်ပရိယာယ်ကြွယ်ဝသလောက်

ရဲစွမ်းသတ္တိရှိလှ၍ သက်စွန့်ကြီးပမ်း အမှုတော်ထမ်းခဲ့သူ မက်ကဘက်အား ကောဒေါမြို့စား၏အရိုက်အရာကို ခန့် အပ်ချီးမြှင့်ရန် ဆုံးဖြတ်ထား၏။

စစ်မြေပြင်မှ ပြန်လာသော စစ်သူကြီးနှစ်ဦးသည် လူသူကင်းမဲ့သော ကန္တာရတစ်ခုကို မိုးသက်မုန်တိုင်းကြား မှ ဖြတ်သန်းခဲ့ကြရ၏။

လျှပ်စီးတဝင်းဝင်းအောက်၌ပင် ထူးဆန်းသော မိန်းမကြီးသုံးယောက်က ဘွားခနဲ ပေါ်လာသည်။

အရုပ်ဆိုးလှသော အဘွားအိုများသဏ္ဍာန် စုန်းမကြီး များက စစ်သူကြီးများ၏ မြင်းတွေရှေ့မှ 'ခေတ္တတပ်ပါ' ဟူသော အဓိပ္ပာယ်ဖြင့် သေးသေးလှိုလှိုလက်ညှိုးလေး များကို နှုတ်ခမ်းပေါ်ဖြတ်ပြလျက် ပေါ်လာခြင်းလည်း ဖြစ် ၏။

"အသင်တို့ဟာ သာမန်လူသားတွေနှင့် မတူပါ လား။ ဘယ်လိုလူစားတွေလဲ၊ ဘာကြောင့် ကျုပ်တို့ကို ဟန့်တားရတာလဲ။ ပြောစမ်း။"

မက်ကဘက်က ခပ်ငေါက်ငေါက်လေး မေးလိုက် သည့်အဆုံး ပထမစုန်းမကြီးက-

"ကောင်းကျိုးချမ်းသာ မင်္ဂလာဖြစ်ပါစေ ဂလမ်မစ် မြို့စား အမတ်ကြီးမက်ကဘက်"ဟု နှုတ်ဆက်လိုက်၏။

ဒုတိယစုန်းမကြီးကလည်း-

"ချမ်းသာသုခအပေါင်းနှင့် ပြည့်စုံပါစေ ကောဒေါမြို့ စားကြီး"

ဟူ၍ ဆုတောင်းစကား ဆိုလိုက်သည်။

တတိယစုန်းမကြီးကမူ အံ့မခန်းထူးကဲလှသော ဟောကိန်းတစ်ခု ထုတ်ပြောလိုက်၏။

“အို၊ မက်ကဘက်။ စကော့တလန်ပြည့်ရှင်ဘုရင် အဖြစ်သို့ ရောက်တော့မည့်အသင့်အား မင်္ဂလာကျွန်သရေ အပေါင်း ခညောင်းပါစေသတည်း”

ထို့နောက် စုန်းမကြီးများသည် ဗင်ကိုဘက်သို့ လှည့်၍

“သင်ကိုယ်တိုင် ဘုရင်မဖြစ်သော်လည်း သင့်သား များ ဘုရင်ဖြစ်ကြလိမ့်မည်”

“မက်ကဘက်လောက် မပျော်ရသော်လည်း သူ့ထက် ပို၍ စိတ်ချမ်းသာမည်” စသဖြင့် နိမိတ်ဖတ်ပြီး ရုတ်တရက် ပျောက်ကွယ်သွားကြလေ၏။

မက်ကဘက်နှင့် ဗင်ကိုလည်း အံ့အားသင့်ပြီး ကြောင်၍ကျန်ခဲ့ရာမှ ဗင်ကိုက မှတ်ချက်ချလိုက်သည်။

“တော်တော် ထူးဆန်းတဲ့ သတ္တဝါကြီးတွေပဲ”

မက်ကဘက်ကလည်း သူ့စိတ်ထဲ “ရှိသလို ဖွင့်ဟ ခဲ့၏။

“အေးကွ။ သူတို့စကားတွေက အံ့ဩစရာ ကောင်း သလောက် မယုံနိုင်စရာပဲ”

“ဟုတ်ပါရဲ့။ မင်းကို ကောဒေါမြို့စားကြီးတောင် ဖြစ်ဦးမယ်တဲ့”

“ခက်တာက ကောဒေါမြို့စား ခုထိ သက်ရှိထင် ရှားရှိနေတုန်းပဲဥစ္စာ။ နောက်ပြီး ဘုရင်ဖြစ်ဖို့ဆိုတာကလည်း လွယ်တာမှတ်လို့။ ဒန်ကင်ဘုရင်ကြီးမှာ သားတော်နှစ်ပါး တောင် ရှိသေးတာ။ ဧကန္တတော့ စုန်းမကြီးတွေ ရူးရူးမိုက် မိုက်နှင့် ရမ်းပြောသွားတာပဲ ဖြစ်ရမယ်”

ထိုစဉ် ဘုရင်အကြံထောက်လိုက်သော ခြေမြန်တော် များ ရောက်လာကြရာမှ ‘ဒန်ကင်ဘုရင်မင်းမြတ်က မက် ကဘက်အား ဂုဏ်ပြုချီးကျူးလျက် ကောဒေါမြို့စားကြီး ရာထူးပါအပ်နှင်းလိုက်ကြောင်း’ သတင်းကောင်းပါးလေ တော့၏။

စုန်းမကြီးများ၏ဟောကိန်းက ပူပူနွေးနွေးတိုက် တိုက်ဆိုင်ဆိုင် မှန်လာသဖြင့် မက်ကဘက်အဖို့ အံ့ဩသွား သည်နှင့်အမျှ ရှေ့ဆက် ဘယ်လောက်များ မှန်ဦးမှာလဲဟု အတွေးနယ်ချဲ့ခဲ့ရပါလေပြီ။

“နေစမ်းပါဦး။ ကောဒေါအမတ်ကြီးရှိနေလျက် သားနှင့် ငါ့ကို ဘာကြောင့် ဒီဘွဲ့ထူး ပေးရတာပါလိမ့်”

ခြေမြန်တော်များကို မေးလိုက်သည်တွင်-

“လက်ရှိ ကောဒေါကြီးကို ပုန်ကန်မှုနှင့် ရာထူးချပြီး အပြစ်ပေးပါတော့မယ် အရှင်စစ်သူကြီး” ဟူ၍ ၎င်းတို့က ဖြေကြားခဲ့ကြ၏။

မက်ကဘက်လည်း ဗင်ကိုဘက်သို့ လှည့်ကြည့် လိုက်ပြီး “ဘယ်နှယ့်ရှိစ ဗင်ကို။ သုံးခွန်းက တစ်ခွန်းတော့ မှန်သွားပြီ။ ဒီအတိုင်းဆို ကျန်တာတွေကလည်း မမှားနိုင် ဘူး။ မင်းသားတွေအတွက် မျှော်လင့်ချက် ပိုရှိလာနိုင် တယ်နော်”

သို့သော် ဗင်ကိုကား စုန်းမကြီးများစကားကို များစွာ မယုံကြည်ခဲ့သလို အလေးအနက်လည်း မထား။ ကောင်း ကျိုးထက် ဆိုးကျိုးပေးနိုင်သည်ဟုသာ သတ်မှတ်ခဲ့၏။

“ဟာ၊ ဒီ မကောင်ဆိုးဝါးမကြီးတွေ စကားကို မယုံချင်စမ်းပါနှင့်။ သူတို့ဟာ လူတွေကို သွေးဆောင်ဖြား

ယောင်းပြီး မကောင်းတဲ့ဘက်ကိုပါအောင် ဆွဲချတတ်ကြတာ များတယ်။ တကယ်လို့ သူတို့ပြောသမျှ ယုံကြည်မိရင် မင်း ဘုရင်ဖြစ်အောင် ကြိုးစားမိရာက ဒုက္ခလှလှကြီး တွေ သွားနိုင်တယ် မက်ကဘက်”

ဗင်ကို၏ သတိပေးချက်တွေက အချည်းနီးသာ။

မက်ကဘက်က မုန်းမကြီးများစကားကို တရားသေ စွဲထားလိုက်ပြီ မဟုတ်ပါလား။

‘ဘုရင်’ ဆိုသော ဂုဏ်အရှိန်အဝါက သူ့ကို ဩဇာ လွှမ်းမိုးထားလိုက်သလို၊ ‘တပ်မက်စိတ်လောဘ’ ကလည်း မီးလောင်ရာလေပင့် လုပ်လိုက်ပြန်၏။

ထိုအခါ ဘုရင်သရဖူဆောင်းရဖို့ ဘဟ်လိုကြိမ်လဲဟု တစ်ဆင့်တက်၍ ကြိမ်ပါလေတော့သည်။

ထို ရှေးခေတ်က ဘုရင် စကရာဇ်များသည် မှူးမတ် သေနာပတိများအား သူကောင်းပြုရာတွင် ၎င်းတို့၏ ရဲတိုက်များကို ကိုယ်တော်တိုင် လာရောက်သည့်ထုံးစံ ရှိ၏။

ယခုလည်း မက်ကဘက်သည် ဘုရင်ကြီး ကြွရောက်လာမည်ဟု ကြားကြားချင်း ကြိုတင်ပြင်ဆင်မှုများပြုလုပ်ရန် ဗင်ကိုနှင့် လမ်းခွဲ၍ သူ့ရဲတိုက်သို့ ပြန်လာခဲ့မိသည်။

နန်းတော်မှ မပြန်ခင် သူ့ဇနီးမြို့စားကတော်ထံ စာတစ်စောင် ကြိုတင်ရေးပို့ခဲ့သေး၏။ ဇာထဲ၌ စုန်းမကြီး သုံးယောက်နှင့် တွေ့ခဲ့ပုံ၊ နိမိတ်ဖတ်လိုက်ပုံ၊ ပထမအချက် မှန်ကန်လာပုံများကိုပါ ထည့်ရေးလိုက်သည်။ သူ တစ်နေ့ ဘုရင်ဖြစ်ရမည်ဆိုသည့်အချက်ကို အဓိကထား၍ သာသာ ထိုးထိုးလေး ရေးလိုက်မိခြင်းလည်း ဖြစ်၏။

• • •

၂။ မ၊ဘက်လိုက်၍ မိုက်ဘက်ပါ

ဇနီးဖြစ်သူ လေဒီမက်ကဘက် ရုပ်ရည်လှပသလောက် အလိုရမ္မက်ကြီး၏။ အကြံကြီးသော ခင်ပွန်းသည်ထက် ပို၍ ကောက်ကျစ်ရက်စက်၏။ သို့နှင့်အမျှ သူ့ခင်ပွန်းသည် ဘုရင်ဖြစ်ရေးမှာ သူတို့ရဲတိုက်သို့ ဧည့်သည်တော်အဖြစ် ဒန်ကင်ဘုရင်ကြီး ကြွလာချိန်တွင် အပိုင်လုပ်ကြံဖို့လိုသည့် ဟု နားလည်လိုက်သည်။

သို့ရာတွင် မက်ကဘက်သည် အမှန်စင်စစ် စိတ်ရင်းကောင်းရှိသူဖြစ်၍ ကြင်နာမေတ္တာ ထားတတ်၏။ စစ်မြေပြင်ပြင်ပတွင် သွေးအေးအေးနှင့်ရက်စက်သတ်ဖြတ်ရန် ဝန်လေးစွာဖြင့် လက်တွန့်နေမှာကို စိုးရိမ်ရ၏။ မည်သို့ပင်ဖြစ်စေ၊ ဘုရင်ကတော်ဖြစ်ရေးအတွက် ဤဆိုးရွားယုတ်မာလှသော လုပ်ကြံမှုကြီးကို ထမြောက်အောင်မြင်ရန် အကွက်ချ စီစဉ်ခဲ့တော့၏။

အိမ်ပြန်ရောက်လာသော မက်ကဘက်အား အခွင့်ကောင်းကို လက်မလွတ်စေရန် ဖြားယောင်းသွေးထိုးပေးထားသလို၊ ဒန်ကင်ဘုရင်ကြီးကိုလည်း လိုက်လံပုဖျံ့ရာ ကြိုဆိုခဲ့သည်။

တိုင်းရေးပြည်ရေးကြောင့် ပင်ပန်းခွမ်းလျှဲခဲ့ရသော ဘုရင်ကြီးမှာ မက်ကဘက်တို့ဇနီးမောင်နှံ၏ အပြိုးများ ကြောင့် အမောပြေခဲ့ရသလို ရဲတိုက်ဥယျာဉ်တော်ကြီးရှိ ပန်းမန် အလှအပများကိုတွေ့ပြီး ကြည်နူးလန်းဆန်း လာ ရသည်။ သို့သော် ပန်းချိုများအောက်တွင် မြေပွေးမြေ ဟောက်များ ပန်းခိုနေသည်ကိုကား ဘုရင်ကြီး မသိခဲ့ရှာ ပါတကား။

ဘုရင်ကြီးသည် ဧည့်ဝတ်ကျေပွန်ကြသော မြို့စား မောင်နှံနှင့်အတူ ညစာစားကြရင်းမှ လေဒီမက်ကဘက် အတွက် အလွန်အရည်အသွေးကောင်း၍ တန်ဖိုးကြီးလှ သော စိန်တစ်လုံးကိုပင် လက်ဆောင်ပေးခဲ့မိသေး၏။

ဘုရင်ကြီး အိပ်ဆောင်ဝင်သွားချိန်မှာမူ မက်ကဘက် တို့လင်မယား ဗျာများနေရတော့သည်။

မက်ကဘက်က ကတိပေးထားသည့်အတိုင်း မလုပ် လိုတော့ကြောင်း ငြင်းဆန်ခဲ့၏။

“ဘုရင်ကြီးဟာ ငါနှင့် ဆွေမျိုးအရင်းကြီးပဲကွယ်။ နောက်ပြီး သူဟာ ငါ့ဧည့်သည်တော်လည်း ဖြစ်နေတယ်။ ဒီအပြင် တို့အပေါ်ကို သူ အစွမ်းကုန် ဂုဏ်ပြုမြှောက်စား ခဲ့တာပဲ မဟုတ်လား။ ဒီလိုပုဂ္ဂိုလ်မျိုးကို ဘယ်လိုလုပ် ငါ သတ်ရပါ့မလဲ။ တကယ်ဆို သတ်ဖို့မပြောနှင့်။ သူ အသက် စည်းစိမ်ကို တို့ကတောင် ကာကွယ်စောင့်ရှောက် ပေးရမှာ မဟုတ်လား။”

“ဒါပေမယ့် ရှင် ဘုရင် မဖြစ်ချင်ဘူးလား။ ဘုရင်ကို သတ်မှ ဘုရင်ဖြစ်တယ်ဆိုတဲ့ထုံးစံကိုလည်း မမေ့နှင့်ဦး လေ။”

“ဘုရင်မဖြစ်တဲ့တိုင်အောင် အခု ရထားတဲ့ စည်း စိမ်ဥစ္စာတွေကလည်း မနည်းပါဘူးကွာ။ တို့တစ်သက် စား လို့တောင် မကုန်နိုင်ပါဘူး။ တိုင်းသူပြည်သားတွေက တို့ကို လေးစားကြည်ညိုမှုတွေလည်း ထည့်တွက်ရဦးမယ်။ ဒီ လောက်နှင့်ပဲ ငါ ကျေနပ်ပါပြီလေ။”

မက်ကဘက် စိတ်ပြောင်းသလို ဖြစ်သွားလင့်ကစား အသည်းမာသော သူဇနီး လေဒီမက်ကဘက်က စိတ် မပြောင်း။ ရူးရှူးရှားရှား ဖြစ်သွားရမှ ချောကာချောက်ကာ ဆွယ်တရားဟော၏။

“ရှင် ပြောတုန်းက ကောင်းပြီဆိုပြီး ခုမှ ဘာသွေး ကြောင်နေရတာလဲ။ စကားကိုပြင်ပြောတာ ယောက်ျား မပီသရာရောက်တယ်။ ယောက်ျားဆိုတာ ဆုံးဖြတ်ပြီးရင် လုပ်ရတာပဲ။ အခွင့်ကောင်းဆိုတာ နှစ်ခါမလာဘူးနော်။ ခုအချိန်မှာ သူ့ကိုသတ်ရတာ အလွယ်ဆုံးပဲ။ ရှင်လို သစ္စာ တော်ခံ လူကြီးလူကောင်းတစ်ယောက်အနေနှင့် ဘုရင်ကို လုပ်ကြံတယ်လို့ ဘယ်သူကမှလည်း ထင်မှာမဟုတ်ဘူး။ အဲဒီလို မထင်အောင်လည်း ကျွန်မက စီစဉ်ထားပြီးသား။”

မက်ကဘက်ခမာ ချီတုံချီတုံနှင့် ဝေခွဲမရဖြစ်သွား ရပြန်သည်။

‘ဘုရင်ဖြစ်ရင် ဒီထက်ပိုပြီး ဘုန်းတန်ခိုးကြီးမယ်။ ရတနာပုံကြီးပေါ်မှာ ကြိုက်သလို ပျော်နိုင်မယ်’ ဟူသော စိတ်မိုက်စိတ်ရိုင်းများက တစ်ဖန် ထကြွလာပြန်၏။

သူတို့သည် ဘုရင်ကြီး၏အိပ်ဖန်စောင့် ကျွန်ယုံ တော်နှစ်ယောက်၏ ဝိုင်အရက်ထဲတွင် အိပ်ဆေးများခတ်၍ မြူဆွယ်တိုက်ကျွေးထားသည်။

တကယ့်အရေးကျမှ မက်ကဘက်က နောက်တွန့် နေပြန်သဖြင့် လေဒီမက်ကဘက်ကိုယ်တိုင် ဓားမြှောင်ကိုင် တွယ်ပြီးသွားတော့သည်။

“ရှင်သတ္တိကြောင်လည်း နေခဲ့။ ကျွန်မ ကိုယ်တိုင် သွားသတ်ရုံပဲ”

လေဒီမက်ကဘက် ဘုရင့်အိပ်ဆောင်ထဲ ချွတ်နင်း ဝင်ခဲ့၏။

ဘုရင်ကြီးကတော့ လေသာပြတင်းမှ တိုးဝင်လာ သည့် အေးမြသော လရောင်အောက်တွင် နှစ်နှစ်ခြိုက်ခြိုက် စက်တော်ခေါ်နေ၏။

ဘုရင်အိုကြီး၏မျက်နှာမှ ထူးခြားမှုတစ်ခုက လေဒီ မက်ကဘက်၏ ကွယ်လွန်သွားလေသူ ဖခင်ကြီးအား အမှတ်ရစေလိုက်ပါသည်။

ကိုယ်တိုင်လည်း မသတ်ရက်တော့သည့်အတွက် လေဒီမက်ကဘက် ခင်ပွန်းသည်ထံသို့ သုတ်ခြေဖြေးလေး နှင့် ပြန်လာမိတော့၏။

“လူသတ်တာ ကျွန်မအလုပ် မဟုတ်ဘူး ထင်တယ်။ ရှင်ကိုယ်တိုင် သွားသတ်လိုက်တာ ပိုကောင်းလိမ့်မယ်။ ကဲ ရော။ ဓားမြှောင်ယူပြီး အပြတ်သာရှင်းခဲ့။ တစ်ရဲတိုက် လုံး အိပ်မောကျနေတာ ဘယ်သူမှ သိမှာမဟုတ်ဘူး။ သွား လေ။ ရှင် ယောက်ျားမဟုတ်ဘူးလား။ ဘုရင် မဖြစ်ချင်ဘူး လား။”

မယားက မြောက်ထိုးပင့်ကော်လုပ်လိုက်သည့်အဆုံး မက်ကဘက်လည်း ယောင်ယောင်ကန်းကန်းဖြင့် ဓားမြှောင် ယူ၍ ထွက်ခဲ့၏။

မှောင်ကြီးမည်းမည်းထဲ စမ်းတဝါးဝါးသွားရင်း လမ်း တွင် သွေးချင်းချင်းနီသော ဓားမြှောင်တစ်ချောင်းက လေ ထဲဖြတ်လာပြီး သူ့ရှင်ဝသို့ ရှိန်လာသည်ကို တွေ့လိုက်ရ၏။

သူက ကြောက်အားလန့်အားဖြင့် ဓားမြှောင်ကို အမိဖမ်းလိုက်ရာ လေတွေကိုသာ ဆုပ်ကိုင်မိ၏။

“ငါ ကယောင်ချောက်ချားနှင့် မြင်မိမြင်ရာ မြင်တာ ပဲ ဖြစ်မှာ။ မဟုတ်မှလွဲရော လက်စသတ်ကိစ္စတုံးလုပ်ဖို့ အရိပ်နိမိတ်ပြတာပဲ”

သူ့ကိုယ်သူအားပေးပြီး ရှေ့စရိုး ဆက်ခဲ့သည်။

ခြေသံမကြားအောင် အလျင်အမြန် ကိုယ်ဟောနင်း ပြီး အိပ်မောကျနေသော အစောင့်များရှေ့မှဖြတ်၍ ဘုရင် ကြီး၏သလွန်နား ကပ်ခဲ့သည်။ ပြီးနောက် ဘုရင်ကြီး၏ နှလုံးသားတည့်တည့်သို့ ဓားမြှောင်ဖြင့် အဆုံးစိုက်ချလိုက် တော့သည်။

မက်ကဘက် အပြင်ပြန်ထွက်လာစဉ် တံခါးစောင့် ကျွန်ယုန်နှစ်ယောက်အနက် တစ်ယောက်က အိပ်ပျော်နေရာ မှ တဟားဟား ထရယ်ခဲ့သလို၊ အခြားတစ်ယောက်က ‘လူသတ်တယ်ဗျို့’ ဟု ထအော်လိုက်၏။

နှစ်ယောက်စလုံး အိပ်ရာမှ လန့်နိုးသွားကြသော် လည်း ဘယ်လိုမှ ထူးခြားမှုမတွေ့ရသဖြင့် ပြန်အိပ်သွား ကြလေ၏။

မက်ကဘက် ကိုယ်တိုင်လည်းအပြန်လမ်း မှောင် မိုက်ထဲတွင်

“နောက်ထပ် မအိပ်လေနှင့်တော့။ ဂလမ်းမစ် မြို့စား က အိပ်ခြင်းကို သတ်ဖြတ်ခဲ့လေပြီ။ ထို့ကြောင့် ကောဒေါ

သည် နောက်ထပ် အိပ်စက်ခြင်းကိုရတော့မည် မဟုတ်။ မက်ကဘက်လည်းပဲ နောက် ဘယ်လိုမှ အိပ်ရတော့မည် မဟုတ်” ဟူသော အသံတစ်သံကို နားနှင့်ဆတ်ဆတ် ကြားနေခဲ့ရသည်။

ဤသို့ဖြင့် မက်ကဘက်သည် စိုးတထိတ်တိတ် စိတ် တထင့်ထင့် စောင့်စားလျက်ရှိသော ဇနီးသည်ရှေ့သို့ ကတုန် ကရင်ဖြင့် ပြန်ရောက်လာ၏။

“တို့အကြံတော့ အောင်ပြီကွ။ ဘုရင်ကြီးလည်း သေပြီ”

ဇနီးသည်နားကပ်၍ နှစ်ကိုယ်ကြား အသိပေးလိုက် သည်။

“ကောင်းတယ်။ ဒါပေမယ့် မကောင်းတာက ရှင် လက်ထဲက သွေးစက်လက်နှင့် ဓားမြှောင်ကြီးပဲ။ ဘာဖြစ် လို့ ဓားမြှောင်ကြီး ပြန်ယူလာရတာလဲ”

“အေးကွ၊ ငါလည်း အမှတ်တမဲ့နှင့် သတိလစ်ပြီး”

“အပိုတွေ ပြောမနေနှင့်။ ဒီဓားကို အစောင့်တွေ ဘေးမှာ သွားထားချေ။ အစီအစဉ်အတိုင်း သူတို့ လုပ်ကြံ တယ်လို့ထင်ရအောင် သွေးတွေလည်း သုတ်လိမ်းပေးခဲ့”

“ငါ ပြန်မသွားရဲတော့ဘူးကွ”

မက်ကဘက်က ပြန်အော်လိုက်မိ၏။

“ငါ လုပ်ခဲ့တာ ဘယ်လောက် ကြောက်စရာကောင်း သလဲ။ ကြောက်စရာအလောင်းကြီးကို ငါ ထပ်မကြည့် ရဲတော့ဘူး”

“သူရဲကောင်း ပီသလိုက်တာနော်။ ရှင်နှင့်ကျွန်မ ဘယ်သူက သူရဲကောင်းအစစ်လည်းဆိုတာ ပြမယ်”

လေဒီမက်ကဘက်လည်း ဓားမြှောင်ကိုယူ၍ ကျွန် ယုံ အစောင့်များဘေးတွင် သွားချလိုက်ကာ ဘုရင်ကြီး၏ သွေးများဖြင့် လိမ်းကျံထားခဲ့၏။

မက်ကဘက်ကတော့ ဇနီးပြန်လာသည့်တိုင်အောင် ချောက်ချားမှု မပြေသေး။

‘ငါ့လက်တွေ့ မတရားသဖြင့် သွေးစွန်းကုန်ပြီ။ ဒီ သွေးတွေကို သမုဒ္ဒရာရေအားလုံးနှင့် ဆေးတောင် စင်ပါဦး ထော့မလား’

‘သွေးစွန်းတဲ့လက်တွေကို ပင်လယ်ထဲနှစ်လိုက်ရင် ပင်လယ်ကြီးတစ်ခုလုံး ချင်းချင်းနီသွားတော့မှာပဲ’

အတွေးတွေကြောင့် အိပ်မရတော့သလို၊ အသံတွေ ကြားနေရသည်က ပိုဆိုးသွား၏။

‘နောက်ထပ် မအိပ်လေနှင့်တော့ ဂလမ်းမစ်မြို့စား။ အိပ်ခြင်းကို သတ်ပစ်ခဲ့လေပြီ။ ထို့ကြောင့် ကောဒေါသည် နောက်ထပ် မအိပ်ရတော့ မက်ကဘက်လည်း ဘယ်လိုမှ အိပ်ရတော့မည် မဟုတ်’

ဪ အသံရှင်၏စကားတွေက သွေးထွက်အောင် မှန်လှပါတီ။

• • •

၃။ သွေးစွန်းသောလက်နှင့် စိတ်တစ္ဆေ

ညလုံးပေါက် အိပ်မရသည့်ကြားထဲ တံခါးခေါက်သံများကြောင့် မက်ကဘက် လန့်ခုန်မိမတတ် ဖြစ်သွားရ၏။

တစ်ချိန်က သူ့ရသတ္တိရှင် အာစာနည်ယောက်ျားကောင်းဖြစ်ခဲ့သော မက်ကဘက်အဖို့ ယခုမှ သရဲဘောကြောင်သော ကလေးတစ်ယောက်ကဲ့သို့ တုန်လှုပ်ချောက်ချားခဲ့ရ၏။

'တံခါးခေါက်သံကြောင့် ဘုရင်ကြီး နီးပါစေ'ဟု မဖြစ်နိုင်သည်ကို ဆုတောင်းမိ၏။ 'မနိုးသောသေခြင်းဖြင့် သေပါရောလား' သတိရလိုက်တော့မှ နောင်တကြီးစွာ ရလိုက်ရပြန်၏။

အဖြူပေါ်တွင် အမည်းစက်ထင်သည်ကား ဘယ်လိုမှ ပယ်ဖျက်မရတော့ချေ။

သူ ကျူးလွန်ခဲ့သော ယုတ်မာရက်စက်မှုကို ပြန်ချေဖျက်နိုင်ရန် ရှိသမျှစည်းစိမ်ဥစ္စာတွေ ပုံပေးသော်လည်း ရတော့မည် မဟုတ်ပါ။

တံခါးလာခေါက်သူများက နံနက်စောစော ဘုရင်ကြီးထံ ဝင်ခစားသည့် အမတ်ကြီး မက်ကဒပ်နှင့် လင်နော့က တို့ပေတည်း။

"ဘုရင်ကြီး မရှိတော့ဘူး။ တစ်ယောက်ယောက် လုပ်ကြံလို ကံတော်ကုန်သွားရှာပြီ "

"ဟင် ..."

" ဖြစ်မှဖြစ်ရလေ "

မက်ကဘက်နှင့် ညအိပ်ဝတ်ရုံကြီးဝတ်ထားသော လေဒီမက်ကဘက်တို့က အတိုင်အဖောက်ညီညီ ရေရွတ်လိုက်ကြ၏။

အမတ်ကြီးများက သူတို့သိသမျှ တွေ့သမျှ ပြောပြခဲ့ရာမှ

"ဒါဆို အစောင့်နှစ်ကောင် လက်ချက်ပဲ ဖြစ်ရမယ်။ တောက်၊ ထမင်းကျွေးတဲ့သခင်ကို ပြန်ကိုက်တဲ့ ခွေးတွေ သိကြရောပေါ့ကွာ "

မက်ကဘက်က ဒေါနှင့်မောနှင့် ဓားဆွဲထွက်သွားပြီး ဖမ်းဆီးစစ်ဆေးနေသော အစောင့်ကျွန်နစ်ယောက်ကို ထိုးသတ်ပစ်လိုက်တော့၏။

ဘုရင်ကြီးလုပ်ကြံခံရမှုနှင့် အစောင့်များ လျှပ်တစ်ပြက် အပြစ်ပေးစီရင်ခြင်းခံလိုက်ရမှု သတင်းက ရဲတိုက်တစ်ခုလုံး တောမီးလောင်သလို ရုတ်ရုတ်သဲသဲနှင့် ပျံ့နှံ့သွားသည်။

ထိုအချိန်မှာပင် ဒန်ကင်ဘုရင်ကြီး၏ သားများဖြစ်သော 'မယ်လ်ကွမ်'နှင့် 'ဒေါ်နယ်လ်ဘီနီး'တို့ကလည်း ဘုရင်ကြီးနှင့် ပါလာခဲ့ပြီး ထိုရဲတိုက်ကြီးအတွင်းမှာပင် တည်းခိုနေကြ၏။

သူတို့က အကြောင်းခုံကြားသိပြီးနောက် 'သူတို့၏ ဖခမည်းတော် ဘုရင်ကြီးကို မက်ကဗက်ပင် လုပ်ကြံတာ ဖြစ်၍ အစောင့်တွေကို အပြစ်ပုံချပြီး ကွပ်မျက်နှုတ်ပိတ် လိုက်တာဖြစ်မည်'ဟု ထွက်မိလိုက်ကြသည်။

မကြာမီပင် သူတို့အလှည့်ရောက်၍ သေသေးကြံ ရတော့မည်ဟုလည်း သိလိုက်သည်။

သို့ဖြင့် အစ်ကိုမယ်လ်ကွမ်က အင်္ဂလန်ပြည်သို့ လည်းကောင်း၊ ညီ ဒေါ်နယ်လ်ဘီက အိုင်ယာလန်သို့ လည်းကောင်း အချိန်မီ ထွက်ပြေးခဲ့ကြတော့၏။

မက်ကဘက်က သားတော်နှစ်ပါး ထွက်ပြေးခြင်းကို အကွက်ကောင်းယူ၍ 'သူတို့ကကြံရာပါ ဒါမှမဟုတ် အဓိက လက်သည်တွေဖြစ်ရမယ်။ ညဇောင့်ကျွန်ယုံတွေ ကို အခပေးပြီး ခိုင်းတာပဲဟူ၍ သတင်းမှားထုတ်လွှင့်ကာ သူ့အပြစ် သူ လုံအောင်ပုံးခဲ့ပြန်လေသည်။

သားတော်အရင်းများကလွဲလျှင် မက်ကဘက်သာ ဘုရင်ကြီးနှင့် အနီးစပ်ဆုံး ဆွေတော်မျိုးတော် ရှိတော့၏။ ထီးမွေနန်းရာ ဆက်ခံနိုင်ခွင့်အရလည်း သူပဲ ကျန်ခဲ့၏။

သို့ဖြင့် နေ့ချင်းညချင်းဆိုသလိုပင် မက်ကဘက် တစ်ယောက် စကော့တလန်ပြည်ရှင် ဧကရာဇ်ဘုရင်အဖြစ် ဘီသိက်ခံခဲ့ရလေတော့၏။

စုန်းမကြီးများ၏ ဒုတိယဟောကိန်းကား ဒုတိယ အကြိမ်မြောက် ထပ်မှန်ခဲ့ပါချေပြီကော။

မက်ကဘက်သည် ရာဇပလ္လင်ပေါ် ထိုင်နေရလင့် ကစား မီးပုံကြီးပေါ် တက်ခွထားရသလို ခံစားနေရ၏။

လိပ်ပြာတလန့်လန့်ဖြစ်နေရသည့်အပြင် နောက် ကျောမလုံဘဲလည်း ဖြစ်နေရ၏။

အကြောင်းမူ စုန်းမကြီးများနှင့် တွေ့ဆုံနိမိတ်လိုက် ချိန်က စစ်သူကြီးဗင်ကိုက အတူရှိနေခဲ့သည် မဟုတ် ပါလား။

စုန်းမကြီးများ၏ ဟောကိန်းအားလုံး ဗင်ကို ကြား သိခဲ့ပြီး သူ့ကိုယ် မယုံဖို့တား၍ 'ဘုရင်ဖြစ်အောင်ကြိုးစား က ဒုက္ခသာတွေ့ရမည်'ဟု သတိပေးခဲ့သေးသည်။

ပြီးတော့လည်း ဗင်ကိုသားတွေ ဘုရင်ဖြစ်မည်ဆို သည့် ဟောချက်ကလည်း ရှိသေးရဲ့။

အားလုံး အဖြေထုတ်လိုက်လျှင် ဗင်ကို သားအဖကို အပြုတ်နှံအပြုတ်ရှင်းမှ နောင်ရေးစိတ်အေးရတော့မည်။

သည်ဆုံးဖြတ်အကြံ အောင်မြင်ရန် မက်ကဘက် ဘုရင်နှင့် သူ့မိဖုရားတို့က ဉာဏ်ဆင်ကြပြန်သည်။

ဒါကတော့ အထူးညစာစားပွဲကြီး ကျင်းပ၍ မှူးကြီး မတ်ရာအားလုံးကို ဖိတ်ကြားလိုက်ခြင်းဖြစ်၏။

ဗင်ကိုတို့ သားအဖကိုတော့ ထိပ်ဆုံးက ဦးစားပေး ဖိတ်ခဲ့၏။

တစ်ဘက်ကလည်း လူသတ်သမားနှစ်ယောက်ငှား၍ ဗင်ကိုတို့အလာတွင် သတ်ဖြတ်ရန် စီစဉ်ထားလိုက်၏။

ပျော်ပွဲစားသဘင် မကျင်းပမီ ညနေစောင်းတစ်ခု၌ ဗင်ကိုသည် သူ့သားနှင့် မြင်းစီးအလာ လမ်းတစ်ဝက်၌ လူသတ်သမားများ၏ ချုံခိုတိုက်ခိုက်ခြင်း ခံလိုက်ရတော့ သည်။

အပြန်အလှန် ခုခံတိုက်ပွဲဖြစ်၍ ဗင်ကိုကျဆုံးသွား၏။ သို့ပေမယ့် သားဖြစ်သူက ကံကောင်းထောက်မစွာ လွတ်မြောက်သွားရာမှ မယ်လ်ကွမ်ရှိရာ အင်္ဂလန်သို့ ရှောင်ပြေးနိုင်ခဲ့လေ၏။

ညစာစားပွဲ ကျင်းပချိန် ရောက်ခဲ့ပါပြီ။

ဘုရင်၊ မိဖုရား၊ ဧည့်သည်တော်တွေ အစုံအလင် နေရာယူပြီးဖြစ်သော်လည်း အထူးဧည့်သည်နှစ်ဦးကား ပေါ်မလာသေးပါ။

ထိုအတွင်း လူသတ်သမားတစ်ယောက် ရောက်လာပြီး မက်ကဘက်အား လျှို့ဝှက်တွေ့ဆုံကာ အခြေအနေမှန်ကို ပြောပြခဲ့သည်။

ဗင်ကိုသေဆုံးကြောင်းနှင့် သူ့သား လွတ်သွားကြောင်း ကြားလိုက်ရသဖြင့်၊ မက်ကဘက်အဖို့ သိပ်တော့မစိုးရိမ်လိုက်မိပါ။ သူက လောလောဆယ် ဗင်ကို အန္တရာယ်ကိုသာ အဓိကထားခဲ့သည်။

တစ်ရန် အေးသွားပြီဖြစ်၍ ညစာစားပွဲသို့ ခပ်ပျော်ပျော်လေးပဲ မက်ကဘက် ပြန်လာခဲ့သည်။

“ဗင်ကိုတို့ သားအဖလည်း မရောက်သေးပါလား။ လမ်းမှာ တစ်ခုခုများ ဖြစ်နေသလားနှင့် ဘာမှမဖြစ်ပါစေနင့်လို့ ကျုပ် ဆုတောင်းပါတယ်ဗျာ။ မကြာခင် ရောက်လာကြမယ်လို့လည်း မျှော်လင့်ပါတယ်။ ကဲ-ပျော်ပွဲစား စလိုက်ကြပါစို့”

မက်ကဘက်က ဧည့်ခံစကား ဖော်ရွေစွာ ပြောရင်းမှ အမှတ်မထင် ဗင်ကိုအတွက် ရာထားထားသော ထိုင်ခုံသို့ လှမ်းကြည့်လိုက်မိ၏။

တစ်ချိန်တည်းမှာ ဟာခနဲ မျက်လုံးပြူးသွားလောက်အောင် ထိတ်လန့်ကြောက်ရွံ့သွားရတော့သည်။

တကယ်လည်း ကြောက်စရာကြီးပေပဲ။

ရွှေပိန်းချက်လားထိုင်ပေါ်တွင် အခန့်သား ထိုင်နေသည်က ဗင်ကို။

ဗင်ကို သေသွားပြီ ဆို။ ၃ ဘယ်လိုက ဘယ်နှယ်ရောက်နေတာပါလိမ့်။

ဧကန္တတော့ ဒါ လူမဟုတ်ဘူး။ တစ္ဆေ။ ဗင်ကို တစ္ဆေပဲ ဖြစ်ရမယ်။

“တစ္ဆေ၊ ဝိညာဉ် မင်း မလာနှင့်။ ခုသွား ခုချက်ချင်း ပြန်သွား”

မက်ကဘက်တစ်ကိုယ်လုံး ငလျင်ကျသလိုထန်ကာ ထအော်လိုက်မိ၏။

တစ္ဆေဝိညာဉ်ကို သူကလွဲ၍ ဘယ်သူမှ မမြင်ရသဖြင့် ဧည့်သည်တွေ အံ့အားသင့်သွားကြရသည်။ တချို့က ‘ဘုရင်ကြီး နေမကောင်း၍ ကယောင်ကတမ်း ထပြောတာ ထင်ပါရဲ့’ လို့ ဆိုကြ၏။

မိဖုရားကြီးကလည်း

“ဘုရင်ကြီးဟာ ဒီလိုပဲ မကြာခဏ ဖြစ်နေကျပါ။ ငယ်ငယ်လေး... ဘည်းက လန့်ဖျား ဖျားဖူးလို့ပါပဲ” ဟု သံယောင်လိုက်၍ ဖုံးကွယ်၏။

ပြီးမှ မက်ကဘက်ကို သေးသို့ ဆွဲခေါ်လိုက်ကာ-

“ရှင် တော်တော် ရုပ်ပျက်ဆင်းပျက်နိုင်ပါလား။ ဗိုလ်ပုံအလယ်မှာဆိုတာလည်း သတိထားဦးလေ။ ဘုရင်

ဖြစ်ပြီး သရဲကြောက်ရတယ်လို့။ ရှင် မရှက်ဘူးလား။ ဘာပဲ ဖြစ်ဖြစ် ကိုယ့်စိတ်ကို ထိန်းထားမှပေါ့” စသဖြင့် နှစ် ကိုယ်ကြား ပြောလိုက်မှ မက်ကဘက် ငြိမ်ကျသွားည်။

ထိုခဏ သူ့မျက်စိအောက်မှာပင် ဗင်ကိုဝိညာဉ်က ဖျတ်ခနဲ ပြန်လည်ပျောက်ကွယ်သွားသည်။

မက်ကဘက်ကလည်း ကြောက်စိတ်လျှော့သွားသလို

“ကဲ၊ ဒီညစာစားပွဲကြီးကို ရောက်မလာတဲ့ ကျွန် တော့ အချစ်ဆုံးသူငယ်ချင်း စစ်သူကြီးဗင်ကိုနှင့် ဘာကွသော စဉ်သည်တော်ကြီးများအားလုံး ပျော်ရွှင်ချမ်းမြေ့ကြပါစေ” ဆုတောင်းအရက်ခွက်ကို ကိုင်မြှောက်၍ သောက် လိုက်၏။

သို့သော် ထိုခဏမှာပင် ဗင်ကိုတစ္ဆေက ဘွားခနဲ ပြန်ပေါ်လာရာမှ မက်ကဘက်တစ်မျက်နှာလုံး သွေးဆုတ်ဖြူ ရော်သွားတော့သည်။

“မင်း၊ မင်း သွား။ ငါ့မျက်စိအောက်မှာ မမြင်ချင် ဘူး။ ဝေးလေ ကောင်းလေပဲ ခု ထွက်သွား။ ဒီအရိပ်ကြီးကို မြေကြီးက မြို့ပစ်လိုက်စမ်းပါစေဗျာ”

အလန့်တကြား သွေးစူးသွေးတန်းနှင့် အော်ရင်း ဆွေ့ဆွေ့ ခုန်နေသော မက်ကဘက်ကို မိဖုရားကြီးလည်း ဘယ်လိုမှ ထိန်းလို့သိမ်းလို့ မရတော့ပဲ။

သို့ဖြင့် ကြီးကျယ်ခမ်းနားလှသော ညစာစားပွဲကြီး မှာ ဗရတ်သုတ်ခန့် ပျက်ခဲ့ရပါလေတော့သတည်း။

• • •

၄။ လောဘကျိန်စာသောကဒဏ်ရာ

စဉ်ခံပွဲပျက်ခဲ့ရသည့်အတွက် မိဖုရားကြီးက ဘုရင် ကြီးမှာ သတိလစ်တတ်၍ စိတ်ကယောင်ချောက်ချား ဖြစ် သည့်ရောဂါရှိကြောင်း ဖာဖာထေးထေး အကြောင်းပြ၏။

စဉ်သည်တော်များကလည်း ယဉ်ယဉ်ကျေးကျေး ပင် နှုတ်ဆက်ပြီး ပြန်သွားကြသည်။

အမတ်ကြီး လင်နော့ကနှင့် အချို့မှူးမတ်များကတော့ တစ်ခုခုတော့ တစ်ခုခုပဲဟု သံသယမကင်း ဖြစ်ခဲ့ကြ၏။

ဘုရင့်သားတွေနှင့်အတူ ဗင်ကိုသားလည်း အသက် ရှင်လွတ်မြောက်၍ နိုင်ငံခြားသို့ ရောက်ကုန်ကြပေပြီ။

သို့ပေမယ့် မက်ကဘက်အဖို့ နန်းလုမည့်အန္တရာယ် ကို စိတ်မအေးအောင် ဖြစ်နေရဆဲ။

တစ်ဘက်ကလည်း လက်ရဲဇက်နဲဖြစ်လာသလောက် သူ့သွားမည်လမ်းပေါ်မှ ရန်စွယ်ရန်ငြောင့်ဟူသမျှ တစ်စ မကျန် ရှင်းလင်းသုတ်သင်ရန် ဆုံးဖြတ်ချက်ချထားပြီး ဖြစ်၏။

သို့ဖြင့် ရင်လေးစရာကောင်းသော သူ့အနာဂတ်ကို အတပ်ဟောပေးနိုင်မည့် စုန်းမကြီးသုံးဦးအား သွားရှာပြီး အကြံတောင်းခံရန် စဉ်းစားခဲ့လေသည်။

နောက်တစ်နေ့ ယခင်တွေ့ခဲ့သော ကန္တာရထဲသို့ မက်ကဘက်တစ်ယောက်တည်း သွားရှာရာမှ စုန်းမကြီးများ နှင့် တန်းတိုးလေတော့၏။

စုန်းမကြီးများက သူတို့ကိုယ်စား ရှေ့ဖြစ်ကို ပြောနိုင်မည့် နာနာဘာဝသုံးဦးကို ခေါ်လိုက်သည်။

ပထမ ဝိညာဉ်က သံခေါင်းစွပ်ကြီးဖြစ်နေ၏။ မက်ကဘက်က မေးမည့်ဆဲဆဲ သံခေါင်းစွပ်ကြီးက အလိုအလျောက် ရေရွတ်လိုက်၏။

“မက်ကဘက် မက်ကဘက်၊ မက်ဒပ်ကို သတိထား။ ဖိုက်မြို့စားအမတ်ကြီးကို သတိထားလော့...”

ခေါင်းပြတ်ကြီး ပျောက်ကွယ်သွားသည့်နောက် မိုးချွန်းသံကြီးနှင့်အတူ ဒုတိယဝိညာဉ်ပေါ်လာ၏။ သွေးများ ပေကျံနေသည့် ကလေးဦးခေါင်းအသွင်ဖြင့်...

“မက်ကဘက် ဓမ္မတာအလျောက် မွေးတဲ့လူမှန်ရင် ဘယ်သူ့ကိုမှ မကြောက်နှင့်။ သင့်ကို လူသာမန် ဘယ်သူမှ ရန်မပြုနိုင်” ဟု ပြောပြီး ကွယ်ပျောက်သွား၏။

တတိယပေါ်လာသော ဝိညာဉ်သဏ္ဍာန်ကတော့ သရဖူဆောင်းထားသော ကလေးငယ်ဖြစ်ပြီး လက်တွင်း၌ သစ်ပင်ငယ်တစ်ပင်ကိုင်လျက်...

“ဗာနမ်တောကြီးသည် ဒန်ဆီနိန်းတောင်ခြေသို့ ရွေ့မလာသမျှ မက်ကဘက်အား မည်သူမျှ အနိုင်ရ မချေမှုန်းနိုင်ပါ” ဟု အား... စကားပြော၏။

မကောင်းဆိုးဝါးစကားများကြောင့် မက်ကဘက် တစ်အားတက်သွားမိသည်။

‘သစ်တောကြီးက အလိုလိုထပြီး လမ်းမှ မလျှောက်နိုင်တာ။ ငါ ဘာမှကြောက်စရာမလိုတော့ဘူး’ ဟုလည်း တွေးလိုက်မိ၏။

ထို့နောက် အစမူလဟောချက်အရ ဗင်ကိုသားတွေ နန်းစံမည်ဆိုသည့်အရေး စိတ်မအေးရဘဲရှိသဖြင့် မက်ကဘက်က ဖွင့်မေးဖို့ ကြိုးစားသော်လည်း စုန်းမကြီးများက မမေးပါနှင့် ဟုတား၏။ သူက ဇွတ်ဆက်မေးတော့မှ ဂီတသံတစ်ခု ကြားလိုက်ရပြီး ဝိညာဉ်ရှစ်ခု တစ်ခုပြီးတစ်ခု ပေါ်လာသည်။

ဘုရင်အဆက်ဆက်၏ ဝိညာဉ်အရိပ်များပင် ဖြစ်ကြ၍ သူ့ရှေ့မှ ဖြတ်သွားကြ၏။

နောက်ဆုံးမှာ ‘ဗင်ကို’ ဝိညာဉ်ဖြစ်နေကာ သူ့တစ်ကိုယ်လုံး သွေးတွေဖုံးပြီး နီရဲနေသလို လက်ထဲတွင် မှန်တစ်ချပ် ကိုင်ထားသည်။

ထိုမှန်ထဲမှာကား စကော့တလန်ပြည်ကို နောင်တွင် ဆက်ခံအုပ်စိုးမည့် ဗင်ကို၏သားမြေး အဆက်အနွယ်များကို မြင်ရသည်။

မက်ကဘက်သည် တဖြည်းဖြည်း ရွေ့လျားပျောက်ကွယ်သွားသော ဝိညာဉ်များကို အုံ့သြဒေါသတို့ဖြင့် ငေးကြည့်ကျန်ခဲ့၏။

စုန်းမများလည်း သီချင်းဆိုကခုန်လျက် သူ့ကို နှုတ်ဆက်ပြီး လေထဲသို့ တိုးဝင်ကွယ်ပျောက်သွားကြတော့သည်။

မက်ကဘက် စုန်းကန္တာရမှ နန်းတော်သို့ပြန်
အရောက် အမတ်ကြီး လင်နော့ကွနှင့် တွေ့၏။

လင်နော့ကွက မက်ကဒပ်သည် အင်္ဂလန်သို့ပြေးပြီ
ဟု သတင်းပေး၏။

မက်ကဒပ်သည် ဘုရင်ကြီးဒန်ကင်၏သား မယ်လ်
ကွမ်နှင့် သွားပေါင်းပြီး စစ်တပ်ဖွဲ့ကာ သူ့ကိုလာတိုက်
တောမှာ သေချာသလောက်ဖြစ်၏။

ဒါကြောင့်လည်း စုန်းဝိညာဉ်များက မက်ကဒပ်ကို
သတိထား၊ အလစ်မပေးနှင့်လို့ ဟောချက်ထုတ်ခဲ့သည်
မဟုတ်ပါလော။

မှတော့ အချိန်နှောင်းသွားလေပြီ။ မက်ကဒပ် သစ္စာ
ဖောက်၍ ရန်သူဘက် ပါသွားလေပြီ။

မက်ကဘက် ဒေါသအမျက် ချောင်းချောင်းထွက်
သွားတော့၏။

ကျူပင်ခုတ် ကျူငုတ်မကျန် မရတော့ချိုင်ဆိုသည့်
သဘောဖြင့် စကော့တလန်တွင် ကျန်ခဲ့သော မက်ကဒပ်
ကတော်နှင့် သားသမီးအိမ်သားများရှိရာ ရဲတိုက်ကို ဝိုင်း
ဝန်းတိုက်ခိုက်ကာ တစ်ယောက်မကျန် ဓားစာကျွေးပစ်
လိုက်စေသည်။

သူ့ကို ကြိဖန်ကလဲစားချေသော မက်ကဘက်၏
လုပ်ရပ်ကို အင်္ဂလန်မှ မက်ကဒပ်ကြားသိလိုက်ပြန်တော့
ဘုရင့်သား မယ်လ်ကွမ်ကို ပူးပေါင်းကာ တပ်ချီလာတော့
၏။ မက်ကဘက်အပေါ် မကျေနပ်ကြသူတွေပါ ထိုတပ်ကြီး
သို့ သွားပေါင်း၍ အဆဲမတန် အင်အားကြီးမားလာ၏။

ဘုရင် မက်ကဘက်နှင့် မိဖုရားတို့မှာ သွေးစွန်းသော
နန်းစည်းစိမ်ကို ဝလင်အောင်ပင် မခံစားလိုက်ရဘဲ မုန်း
တီးရန်လိုမှုများနှင့် တံထွေးခွက်တွင် ပက်လက်မျောခဲ့ကြ
ရလေပြီ။

ဘုရင်ကြီးကို လုပ်ကြံပြီးသည့်နေ့မှစ၍ ငြိမ်းချမ်းမှု
ပျော်ရွှင်မှုတွေအားလုံး လက်လွှတ်ဆုံးရှုံးခဲ့ရတာလည်း
အမှန်။

လောဘရမ္မက်၏ ဒဏ်ရိုက်ချက်ကို သွက်သွက်လည်
အောင် ခံရပြီဟုလည်း ဆိုနိုင်၏။

မက်ကဘက်သည် လုံခြုံမှုပိုကောင်းသော တောင်
တင်းခိုင်မာသည့် ဒန်ဆီနီနန်း ရဲတိုက်ကြီးသို့ ပြောင်းရွှေ့
ပြီး တပ်တစ်တပ် ချထားခဲ့သည်။ သူ့ထံ၌ အတွင်းလူတွေ
မှလွဲ၍ တခြားမရှိတော့ပါ။

အခြေအနေက သွေးပျက်ခမန်း စိတ်ပျက်ဖွယ်ရာ
အတိ ရှိနေခဲ့သည်။

မက်ကဘက်က 'ကြောင်'သွားသလို၊ မိဖုရား လေဒီ
မက်ကဘက်မှာလည်း အရူးတစ်ပိုင်းဘဝ ရောက်နေရပါပြီ။

သူက ခင်ပွန်းသည်အား ဒုစရိုက်ချောက်ကမ်းပါးသို့
တွန်းချ၍ သွေးစွန်းစေခဲ့၏။ ကျေးဇူးရှင်ကို ကျေးစွပ်၍
ပြစ်မှုဆိုးကြီး ကျူးလွန်စေခဲ့သည်။ အဖြစ်ဆိုးအားလုံး၏
တရားခံက သူပဲဟု သူဘာသာသူ သိလာသည်။ ဒါပေမယ့်
အသိက နှောင်းနေပါလေပြီ။

ညတိုင်းမှာ ကြောက်မက်ဖွယ် အိပ်မက်ဆိုးတွေဖြင့်
ပြည့်လျှံလျက်။

ကယောင်ကတမ်းနှင့် ညကြီးသန်းခေါင် အိပ်ရာက ထပြီး ရဲတိုက်ပတ်လည် လျှောက်သွားရင်းမှလည်း ထူးထူးဆန်းဆန်းစကားတွေ ပြောနေတတ်၏။

“ဟောဒီမှာ သွေးကွက်တစ်ကွက်။ ဟယ် ဒီမှာလည်း သွေးကွက်ကြီးပါလား။ အို...ဒီနေရာက သွေးအိုင်ကြီး”

“အဘိုးကြီး ဒီလောက် သွေးတွေထွက်မယ်လို့ မထင်မိဘူး။ ခုတော့ ကြည့်စမ်း။ သွေးမိုးတွေ ရွာနေပြီ”

“ဘာလဲ။ ဒီလက်က ဘယ်လိုမှ ဆေးလို့ မစင်တော့ဘူးလား။ အာရေဗျနိုင်ငံက ရေမွှေးအားလုံး ဆွတ်တာတောင် ဒီလက်က ဘာလို့ မမွှေးတော့တာလဲ”

ပါးစပ်က တတွတ်တွတ်ပြောရုံမက သူ့လက်ကို ဆေးပြီးရင်းဆေးလို့ မဆုံးနိုင်အောင် ရှိတော့သည်။

တစ်ခါတရံလည်း မက်ကဒပ်မိန်းမတို့မိသားစုနှင့် ဗင်ကိုတို့၏ သနားစရာအကြောင်းတွေ ပြောချင်ပြောနေသည်။

စိတ်ဝေဒနာကို မည်သည့်သမားတော်မှ မကုသနိုင်တော့သည့်အဆုံး သူ့ကိုယ်သူ သတ်သေသွားပါလေတော့၏။

မကရ်ကဘက် တစ်ယောက်တည်း လောဘငရဲကို အံ ကြိတ်ခံနေခဲ့ရပြန်သည်။

ငါ ဘုရင်ဖြစ်ရင် အများကြီးရမယ်လို့ မျှော်လင့်ခဲ့တယ်။ ခုတော့ နည်းနည်းလေးမှမရတဲ့ အပယ်ခံ ဖိုးသူည ဖြစ်ခဲ့ရပါရောလား။

ငါ အသက်ရှင်နေတာကြာပြီ။ ဒါပေမယ့် အရွယ်နှင့် လိုက်ပြီး ရှိသင့်တဲ့ဂုဏ်သိက္ခာတွေ၊ ဩဇာသမာဓိတရားတွေ၊ ချစ်ခြင်းမေတ္တာတွေ၊ ရိုသေလေးစားမှုတွေ၊ သစ္စာရှိမိတ်ဆွေကောင်းတွေ ဘာမှမရှိတော့ပါလား။

ဒက်သင့်ခံဘဝမှာ လူတိုင်းရဲ့ မုန်းတီးမှု၊ ကျိန်ဆဲမှု၊ ကြေကွဲဝမ်းနည်းမှုတွေထဲမှာသာ နစ်မြွန်းခဲ့ရပြီပဲ။

အို ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် ဒီအတိုင်း လည်စင်းခံရမှာထက် စာရင် သူရဲကောင်းတို့ထုံးစံ တိုက်ရင်းနှင့်ပဲ အသေခံမယ်။

ဆုံးဖြတ်ချက်အတိုင်း ရိုသမှု၊ အင်အားနှင့် ဒန်ဆီနိန်းရဲတိုက်ကြီးကို အနိုင်အမာစိမံနေမိ၏။

၅။ နောက်ဆုံးတိုက်ပွဲ၌ ဗိုလ်လုခြင်း

ထိုအတွင်းမှာပင် မယ်လ်ကွမ်တပ်မတော်က အမြောက်တစ်ကမ်းသို့ ရောက်လာပြီဟု သတင်းရောက်လာသည်။

မက်ကဘက်လည်း သူ့ကိုယ်သူ သတ္တိမွှော့၍ ရဲဆေးတင်လိုက်မိ၏။

“မင်းတို့အားလုံး ငါ တိုက်မယ်ဟေ့။ ငါ့ကို ဘယ်သူမှ အလွယ်တကူ မနိုင်စေရဘူး။ ဗာနမ်တောကြီး ဒန့်ဆီနီနီကို ရွှေ့လာတာတောင် ငါ သေမှာမကြောက်ဘူးကွ။ သေမထူး နေမထူး မက်ကဘက်တဲ့ဟေ့”

မကြာပါ။ အထောက်တော်ရဲမက်တစ်ဦးက သတင်းစကားတစ်ခုကို အံ့ဩတကြီးလာပြော၏။

“ကျွန်တော်မျိုး တောင်ကုန်းပေါ်မှာ ကင်းကျနေလို့ စောင့်ကြည့်နေစဉ်မှာ ဗာနမ်တောကြီးဟာ တရွေ့ရွေ့လာနေတာ တွေ့လိုက်ရပါတယ်”

“မင်း လူလိမ်။ ဒါမျိုးဟာ အသက်တစ်ရာ တစ်ခါ မမှန်နိုင်ဘူးကွ။ အေး၊ မင်းစကားမမှန်ခွဲရင် အနီးဆုံးသစ်ပင်မှာ မင်းကို ကြိုပေးအသတ်ပဲ။ မှန်ရင်လည်း ငါ့ကို ပြန်သတ်။ မြန်မြန်သေ မြန်မြန်အေးတယ်”

အထောက်တော်၏စကားက သွေးထွက်အောင် မှန်ခဲ့ပါလေပြီ။

မယ်လ်ကွမ်က သူ့တပ်သားများအား ရန်သူမရိပ်မိစေရန် တပ်ပျောက်ပုံဖျက်သည့်အနေဖြင့် သစ်ကိုင်းသစ်ရွက်များချိုး၍ ကိုင်ဆောင်အကာအကွယ်ယူပြီး ချီတက်ခိုင်းခဲ့ခြင်း ဖြစ်၏။

လူအင်အားများစွာ စုပေါင်းလိုက်တော့ သစ်တောကြီးတစ်တောလုံး ရွှေ့လျားနေသည်ဟု အမြင်မှာ ယင်စရာ ဖြစ်သွား၏။

ဘာပဲပြောပြော၊ နိမိတ်စကားအတိုင်း ဖြစ်လာတာတော့ အမှန်။

မက်ကဘက်လည်း စစ်သည်တော်သတ္တိ မွေ့လိမ့်မည်။

အသက်ရှင်နေရခြင်းကို ငြီးငွေ့သလို ရဲတိုက်ထဲက စောင့်နေရတာလည်း စိတ်မရှည်တော့ဘဲ ကွင်းပြင်ထွက်တိုက်ပြီး အသေခံတာကောင်းမယ်ဟု စိတ်ပိုင်းဖြတ်ခဲ့၏။

လက်နက်အပြည့်အစုံယူပြီး ရဲတိုက်အပြင်သို့ ထွက်ခဲ့သော မက်...ဘက်အဖို့ နောက်ဆုံးရဲဆေးတစ်လက် ကျန်ပါသေးသည်။

“ဓမ္မတာအတိုင်း မွေးလာတဲ့ သာမန်လူ ဘယ်သူမှ မက်ကမက်ကို ဒုက္ခမပေးနိုင်ဘူး” ဟူသော စုန်းဝိညာဉ်၏ နိမိတ်စကားများကို ကြားယောင်ရင်း အားတက်လာသလို လို ရှိခဲ့၏။

သူသည် စစ်မြေပြင်သို့ တိုးဝင်ပြီး ရန်သူ အတော်များများကို ခုတ်ထစ်သတ်ဖြတ်နိုင်ခဲ့သေး၏။

ကလေးတိုင်း ပညာပြည့်ဝ နှလုံးလှစေဖို့
အသိပညာ အလိမ္မာနှင့် ပျော်ရွှင်ကြည်နူးစေဖို့

စာမူစွန့်ပြန်ချက် - ၂၇ / ၉၇ (၉)

ဝန်းရွှေဖြည့် ငွေဖြင့်များ

စာမူစွန့်ပြန်ချက် - ၁၉၆ / ၉၁ (၉)

တိုက်ရင်းခိုက်ရင်းကြားက အသက်ရှူချိန်ကလေးကို
အရယူ၍ မက်ကဘက်က ခြိမ်းချောက်လိုက်၏။

သည်တော့ မက်ကဒပ်ကလည်း အားကျမခံ ပြန်၍

“ဒါဆို မင်းမှော်ဝိဇ္ဇာအတတ်ဟာ ဘာမှ သုံးမရ
တော့ဘူး ဆိုရမှာပဲ။ ငါဟာ မွေးနေကျအတိုင်း မွေးလာ
တဲ့ကောင် မဟုတ်ဘူးကွ။ အချိန်မစေ့ခင် ငါ့အမေက ဘိုက်
ခွဲ မွေးခဲ့ရတာဟေ့” ဟု ရှေ့ပလိုက်လေသည်။

ထိုအခါမှ စုန်းမကြီးများ၏ဟောကိန်းသည် သူ
ကို အဆုံးထိ လှည့်စားချောက်ချဲ့ခဲ့ပါကလားဟု
မက်ကဘက် သဘောပေါက်လိုက်ရတော့၏။

သူသည် စုန်းမများကို နာနာကျည်းကျည်းကျိန်
ဆဲလိုက်မိသလို သတ္တိဗျတ္တိ မျှော်လင့်ခြင်းနှင့် အားမာန်တွေ
ရတ်ခြည်း ယုတ်လျှောသွားရပါလေပြီ။

သို့ဖြင့်

“မက်ကဒပ် မင်းနှင့်ငါ မတိုက်လိုတော့ပြီ” ဟု
ပြောမိပြောရာ ပြောလိုက်မိသည်။

မက်ကဒပ်က ပြက်ရယ်ပြု၍

“ဒီလိုဆိုရင်လည်း မင်းကို ထူးဆန်းတဲ့တိရစ္ဆာန်
ရုံသွင်းပြသလို ကားစင်တင်ပြီး ‘ရက်စက်ယုတ်မာတဲ့ သစ္စာ
ဖောက်လောက်ကောင်ကို လာကြည့်ကြလော့’ ဆိုပြီး လူ
တကာကို ခေါ်ပြုရတော့မှာပေါ့...” ဟု စက်ဆုပ်ရွံရှာသည့်
အသံဖြင့် ပြော၏။

ထိုအခါ မက်ကဘက်ကို ဆွပေးလိုက်ရာရောက်၍
မခံချင်သတ္တိတွေ ပြန်ဝင်လာသလို-

“ငါ ဘယ်တော့မှ ဒီအဖြစ်မျိုး အဖြစ်မခံဘူးဟေ့။
 နနယ်ငယ်ရွယ်တဲ့ မယ်လ်ကွန်ရဲ့ ခြေထောက်ကို ဖက်ယမ်း
 ပြီး မြေကြီးကိုနမ်းဖို့ လာမပြောနှင့်။ လူတိုင်းရဲ့ အဆဲ
 အဆိုခံဖို့တော့ အဝေးကြီး။ လာလေရော သေမင်း။ သေပေ
 တော့ မက်ကဒပ်”

ပြောပြောဆိုဆိုနှင့် လက်ထဲက ဒိုင်းကြီးကို လွင့်
 ပစ်လိုက်ပြီး တရကြမ်း ဝင်ခုတ်ပါတော့သည်။

တိုက်ပွဲကား အပြင်းထန်ဆုံးအဆင့်သို့ ရောက်သွား
 ၏။

သို့သော် သေနေစေ့ပြီဖြစ်သော မက်ကဘက်အဖို့
 ရန်သူစားချက်မိပြီး သွေးအိုင်ထဲလဲကျခဲ့ရပါပြီ။

ဆန်းကြယ်သော၊ ဆင်းရဲဒုက္ခအတိပြီးသော မက်က
 ဘက်ဘဝကား နီဂုံးချုပ်ခဲ့ရလေပြီ။

မယ်လ်ကွမ်သည် စကော့တလန်ပြည်ရှင် ဘုရင်
 ကေရာစ်အဖြစ် သရဖူဆောင်းခဲ့ရသည်။

မက်ကဒပ်ကား သစ္စာရှိ အမှုတော်ထမ်းအဖြစ် ဖိုင်ဖီ
 မြို့စားကြီးဘွဲ့ ထပ်ရခဲ့၏။

နောက်ဆုံးတော့ ရက်စက်ကောက်ကျစ်ခြင်းအပေါ်
 တွင် မြှောင့်မတ်ခြင်းနှင့် တရားမှန်ကန်ခြင်းတို့ကသာ
 အနိုင်ရ အောင်ပန်းဆွတ်ခူးခဲ့ရသည် ဆိုရပါတော့မည်။

ကလေးတိုင်း အကြိုက်တွေ့ပြီး
 လူကြီးတိုင်း သဘောကျ နေတဲ့
ပန်းရွှေပြည် ပုံပြင်များ
 ပုံပြင်အား-
 စာရေးဆရာအား-
 အရုပ်အားအပြည့်နဲ့
 တစ်အုပ်ထက် ဟစ်အုပ်
 ထူးခြားစုံလင်စွာ ထွက်နေပါပြီ